

๑ ในชุมชนหมู่บ้านสังคมที่มีเศรษฐกิจสาธารณสุขโรคนี้
ไม่มีความเป็นโลกหรือโลกีย์ที่เป็นอบายแล้ว ดังกล่าวนี้ ปิดอบายแล้ว
สังคมนี้อาจไม่ต้องหมวนอยู่กับสุขทุกข์ทุกข์กันแบบที่โลกอบายเขามีแล้ว
นี่คือ สังคมโลกอาริยะระดับต้น ที่ไม่มี“อบาย-นรก”ขั้นต้นกันแล้ว
ไม่ต้องอาศัยเศรษฐกิจที่ทำธุรกิจแบบชาวอบายเขาทำแล้ว

๑ สมณะโพธิรักษ์

สารณโภาคี

ระบบอันวิเศษสุดของมนุษยชาติ

นำท่วมปีนี้ สมณะทางบ้านราชาได้ช่วยกันทำเรือท้องแบนขึ้น ๒ ลำ ทุกๆปีที่ผ่านมาระต้องอาศัยเรือจากทางราชการมาช่วย แม้บ้านราชาจะมีเรือไม้เป็นร้อยๆลำ แต่พอน้ำมา กว่าจะตอกหมั้น ยาชันจนใช้การได้ ส่วนใหญ่ก็ไม่ทันการณ์ แต่เรือท้องแบนจะใช้ได้ทันที ทั้งน้ำลึกน้ำตื้นไปได้ทุกที่

เพียงอาทิตย์กว่าๆ ก็เนรมิตกันขึ้นมาได้ ๑ ลำ ด้วยระบบสารณโภาคี ทำให้เราได้ของดีราคาถูกลงอย่างน่าอัศจรรย์ แฝ่นอลูมิเนียมที่จะใช้ ก็มีญาติธรรมช่วยกันหาแหล่งซื้อที่ราคาต่ำสุดมาให้ แลผมบริการจัดส่งให้เอง แลผมร่วมสมทบทุนให้ด้วยอีกต่างหาก โรงช่างที่ปลื้มโมโศก็มีทั้งเครื่องตัด - เครื่องตัด - เครื่องเชื่อมโลหะ อยู่ครบพร้อม สมณะทางบ้านราชา ก็ยกทีมไปลุยกันเกือบทั้งวันทั้งคืนได้ทันที แลผมมีศิษย์เก่าพอรู้ข่าวก็เข้ามาช่วยกันเสริมแรงแข่งกับเวลา ให้สามารถเอาเรือมาใช้ได้ทันกาลไปๆมาๆทางบ้านราชายังไม่ได้ทันจ่ายสตางค์อะไร ทางพี่ใหญ่-ปลื้มโมโศก็ออกค่าใช้จ่ายให้ทั้งหมด

มีผู้ตั้งข้อสังเกตว่า ธุรกิจบุญนิยมมีต้นทุนต่ำ เพราะมีการบริจาคเป็นหลัก พ่อท่านแย้งว่าเป็นเพราะพวกเราไม่หวงแหน และสะพัดกันเก่งต่างหาก ซึ่งพวกเราไม่ได้ไปเรียไร หรือตั้งตู้รับบริจาคจากสังคมภายนอกแต่อย่างใด แต่เกิดจากการสนับสนุน ช่วยเหลือ เกื้อกูล ของพวกเราด้วยกันเอง จึงก่อให้เกิดการสะพัดขึ้นมาอย่างอุดมสมบูรณ์

พ่อท่านเคยอธิบายให้ฟังว่า จุดเล็กสุด(สูญญตา) กับ จุดใหญ่สุด(อนันตัง) อยู่ที่จุดเดียวกัน **คนที่ให้หมดย่อมได้หมด** ชาวอโศกที่ไม่ยึดติด ณ ที่ใดๆเลย ย่อมเป็นเจ้าของกิจการทั้งหมดทั้งมวลของชาวอโศก และกิจการเหล่านั้นก็จะเป็นไป**เพื่อทั้งหมดทั้งมวลของมนุษยชาติ**นั่นเอง (ถ้าไม่เชื่อโปรดติดตามชม **ทีวี เทียมมนุษยชาติ - FMTV** โดย **บริษัทเดินหน้าฝ้ามหาสมุทร** กันได้ ณ ตั้งแต่เวลา ๐๙.๐๐ น. ของวันที่ ๙ พ.ย. ๒๕๕๐ เป็นต้นไป)

“อาตมาภาคภูมิใจในสารณโภาคีที่สุด ยุคไหนพระพุทธเจ้าทำได้อย่างไร อาตมาเอามาทำกับฆราวาสในยุคนี้ได้เช่นนั้น เป็นกลุ่มหมู่เป็นชุมชน อ้อ..ฮือ! สูดยอดพิสูจนได้ ถึงวันนี้มีอาตมาก็ยังนำมาพิสูจนได้ ทำให้พวกเราเองพากันสละออกให้หมดตัวหมดตน หมดความโลภ หรือแม้ไม่หมด.. ความโลภก็น้อยลงได้จริง เป็นคนมักน้อย สันโดษได้จริง จนมีคุณธรรมที่แท้จริงให้ได้ แล้วก็มาอยู่กันอย่างสบาย วันๆหนึ่ง ได้แต่ขยันหมั่นเพียร สร้างสรรเสร็จแล้ว ก็ไม่ต้องไปแลกเอารายได้มาให้ตัวเองเลย วันหนึ่งทำงานฟรี เดือนหนึ่งก็ทำงานฟรี ปีหนึ่งก็ทำงานฟรี ห้าปีมาแล้วก็ทำงานฟรี สิบปีไปแล้วก็ทำงานฟรี สบม. ปกต. หห. จจ. ข้อสำคัญ ธรรมะของพระพุทธเจ้านี้ ผู้ที่ได้แล้วเที่ยงแท้ เชื่อใหมว่าคนที่ได้โสดาฯ สกิทาฯ อนาคาฯ อรหันต์.. นี้เที่ยงแท้ ยิ่งกว่าเศรษฐีที่ร่ำรวย ไม่เชื่อถามคนที่ร่ำรวยที่สุดในประเทศไทยตอนนี้ดูสิ? ทุกข์ไหม ไม่เที่ยงนะ...แน่นอนเลย แต่ความจนมหัศจรรย์ คือ ความจนอย่างมีคุณวิเศษทางจิตนี้ต่างหาก ที่จะสืบทอดไปได้ถาวร ยั่งยืน โดยไม่ต้องไปบังคับ มันจะเป็นเช่นที่มันเป็นได้แล้วนั่นเอง(ตถตา)... เป็นเช่นนั้นเองยั่งยืน”

☆ ทิม สมอ.

เจาะ “สสารธนโกศล”

ทำไมจึงเป็นระบบ“สุดยอด”ตั้งแต่โลกเกิด...

มีนักเศรษฐศาสตร์ชื่อเดวิท คอร์เตน เขาบอกว่า เขามองระบบเศรษฐกิจปัจจุบันเขาใช้ชื่อว่า ระบบเศรษฐกิจอัตวินิบาตกรรมโลกานุวัฒน์ (global suicidal economy) ที่กำลังก่อภัยพิบัติอย่างยิ่งใหญ่ และรุนแรงขึ้นไปเรื่อยๆตามลำดับ จนในที่สุดหากเราไม่เลิกโยนทิ้งระบบเศรษฐกิจวัตถุนิยมแบบที่เรามี และใช้อยู่วันนี้ แต่บัดนี้ คนในโลกจะต้องล้มตายไปยิ่งกว่าเป็นเบือ เพราะภัยธรรมชาตินานัปประการ จนประชาชนอาจจะเหลืออยู่บ้างไม่เกิน ๑๐ เปอร์เซ็นต์ของประชากรโลกในเวลานั้น ซึ่งเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นอย่างช้าที่สุดก็ก่อนสิ้นศตวรรษนี้ โลกมันใกล้จะแตกแล้วนี้ ในสิ่งที่เขานำเสนอมานี้ พอท่านเห็นว่าจะอย่างไรครับ?

ใช่ อย่างที่เขาพูดนั้นถูก ปัญญาชนที่มีภูมิปัญญาพอสมควรนี้จะมองออก ว่าวิธีปฏิบัติของมนุษย์ทุกวันนี้ที่เข้าใจผิด มีมิจฉาทิฐิเข้าใจผิดหลงทิศหลงทางไปในเรื่องที่จะต้องบำเรอชีวิต บำเรอด้วยกาม บำเรออัตตา บำเรอจริงๆ เพราะ ฉะ ฉะนั้น บำเรอเท่าไรก็ไม่พอ

ผลาญพร่าทำลาย เพราะฉะนั้น วัตถุประสงค์ทรัพยากรของโลก ธรรมชาติต่างๆ จะถูกคนเหล่านี้ทำลาย อย่างสูญสิ้น เพราะฉะนั้นทุกอย่าง ก็จะวิปริต ความสมดุลของธรรมชาติ ความสมดุลของทุกอย่าง แหละ ในมหาจักรวาล ในโลกลูกนี้ ทั้งการเคลื่อนไหว ทั้งการทรงสภาพ มันจะเสียสภาพหมด เมื่อเสียสภาพ หมดก็วิฤติ วิปริตแปรปรวน เกิดแผ่นดินไหว ร้อนแล้ง น้ำท่วม ระเบิดแตกทำลาย อะไรต่ออะไรต่างๆ นานา เป็นพิษเป็นภัยขึ้นมาได้อย่างแท้จริง

เกิดมาจาก..คนเข้าใจผิด เกิดจากปัญญา มันหลงผิดหลงทาง เพราะฉะนั้น **เศรษฐศาสตร์** **ทุนนิยม**ที่เขาตั้งชื่อให้อย่างน่ากลัว ว่า **“อัตตวิบาต”** แปลว่า การฆ่าตัวตาย เป็นเศรษฐศาสตร์ การฆ่าตัวตายนั่นจริงที่สุด เพราะฉะนั้น ถ้าเผื่อไม่มาศึกษาละตัวตนละกิเลส ละตัวตนนี่ก็คือละกิเลส ละตัวตนของกิเลสออกจากตัว ถ้าตัวตนมันมีกิเลส ตัวตนมันก็หนาก็เปราะก็หยาบก็เทอะทะ ก็โง่งง่าด้านชา แต่ถ้าล้างตัวตนจากกิเลส ลอกกิเลสออกจากตัวตนของเรา ล้างออก ล้างออก ล้างออก จนกิเลสออกได้จริง ต้องเรียนรู้อย่างของพระพุทธเจ้าสอน ที่มุ่งเข้าไปศึกษาเรียนรู้“ตัวกิเลส”ที่เป็นนามธรรม มันไม่มีตัวตน มันไม่มีร่างกาย มันไม่มีรูปร่าง(อสุรีรัง) หรืออนัตตา(มันไม่มีตัวไม่มีตน) ไม่มีรูปร่าง แต่มันสามารถจะรู้ได้ด้วยญาณปัญญา ด้วยวิชาหรือวิปัสสนาญาณ ด้วยญาณที่เป็นตาทิพย์ ที่รู้เกินกว่าที่สามัญมนุษย์จะรู้ เพราะมันเป็นการเรียนรู้สิ่งที่ละเอียดลึกซึ้งมาก ซึ่งเป็นเรื่องของนามธรรม ที่เป็นจิตวิญญาณ

นักวิทยาศาสตร์ทางจิต ต้องแยกวิเคราะห์ อากาโร(กิริยาของนามธรรมที่เป็นไปส่อให้เห็น) ลิงคะ(เพศ,เครื่องบอกลักษณะที่แตกต่างกัน) นิमित(เครื่องหมาย,ปรากฏการณ์,คุณสมบัติ) อุเทศ(การยกขึ้นแสดง,การเรียนการสอน) แยกอาการของมัน จับสภาพอาการเครื่องหมายบอกลักษณะ บอกคุณสมบัติ ว่าอย่างนี้ อันนี้แบบนี้ อันนี้เป็นลักษณะนี้ มีเพศผู้เพศเมีย มีความต่างกัน มีลักษณะบวก ลักษณะลบ ลักษณะน้อย ลักษณะมาก ลักษณะดำ ลักษณะขาว อะไรก็แล้วแต่ โกรธต่างจากราคะ ราคะต่างจากริธ มันมีมาก ต่างจากมันน้อย อะไรก็แล้วแต่ พวกนี้เราจะมีลิงคะ หรือการรู้ ส่วนแบ่งแยกไม่เท่ากัน คุณสมบัติไม่เหมือนกัน ไม่เป็นอันเดียวกัน ต่างกันอะไรอย่างนี้ ธรรมะพระพุทธเจ้า นี้ละเอียดลออทุกอย่าง ถ้ามันไม่เรียนรู้อย่างสัมมาทิฐิ เรียนรู้ไม่ถูกต้องจริงๆ แล้วก็ปฏิบัติอย่างถูกต้องจริงๆ ก็ไม่เป็นนักวิทยาศาสตร์ที่จะต้องรู้แจ้งเห็นจริง อาตมาใช้ศัพท์ว่า รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง....

รู้จัก คือ รู้จักมันเลย จับตัวมันได้

รู้แจ้ง คือ รู้ละเอียดลอบและถูกต้อง-ถูกถ้วน

รู้จริง คือ สิ่งที่ไม่ผิดเด็ดขาด เป็นของแน่แท้ เราจะต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ได้ จริงๆ เหมือนอย่างสัมพัสดุขาวของ แม่มันจะเป็นนามธรรม ก็ต้องวิเคราะห์วิจย ทำลายมัน กำจัดมัน มันลดน้อยลง มันหมดไป หมดไปอย่างถาวรอย่างมันคงยั่งยืน ก็ต้องพิสูจน์ได้ จึงจะเป็นสิ่งของที่สมบูรณ์แบบ เพราะฉะนั้นถ้าเผื่อว่าเราล้างกิเลสที่เป็นตัวเหตุร้ายที่จะพาไปสู่พฤติกรรมของมนุษย์ พฤติกรรมชีวิต ไม่ว่าจะด้านรัฐศาสตร์ ด้านเศรษฐศาสตร์ ด้านสังคมศาสตร์ ฯลฯ มันจะทำให้เกิดพฤติกรรมชีวิต ที่**“เป็นกลาง”**(ไม่ดูดีไม่ผลัก-ไม่รักไม่ชัง-ไม่โตงไปฝั่งไหนแล้ว) พฤติกรรมชีวิตที่เป็นสาธารณโภคี เป็นลักษณะที่มันไม่ยึดเป็นตัวเป็นตน เป็นของตัวเองของตน มันไม่ยึดจริงๆ จิตที่มันไม่ยึดนั้น มันจะรู้เลยว่า

..ที่ยึดนั้นมันไม่ดี และ“ยึด”เป็นอย่างไร “ไม่ยึด” เป็นอย่างไร ก็จะมี“อาการ”ของจิตแท้ๆ และทำถูกต้อง จนไม่ยึด ไม่ยึดก็เป็นความถูกต้องจริงๆ ไม่ยึดเพราะเหตุอะไร มีปัญญาารู้ด้วยว่า ไม่ยึด เพราะว่ามัน ไม่ดี มันพาเราไปเห็นแก่ตัว มันพาเราไปเอาเปรียบเอารัด มันพาเราไป ไม่มีคุณค่า

คำว่า ไม่มีคุณค่า คือเราเป็นผู้ที่ไม่ให้ใคร “ไม่มีคุณค่า” คือเราเอามาเป็นของเราหมด เอามาเป็นตัวกูของกู มันก็ไม่มีค่า แต่ถ้าเราให้ไปก็เกิดคุณค่า ตรงที่เกิดประโยชน์คุณค่าต่อมนุษย์อื่นต่อผู้อื่น นี่เป็นเป้าประเด็นสุดท้ายเลย เพราะการมีคุณค่า คนเรามีคุณค่า รู้อย่างปัญญา รู้อย่างเห็นแจ้ง ปัญญาที่ชัดเจน มันมีคุณค่าเป็นอย่างนี้เอง คนเราก็ทำสิ่งที่ เป็นคุณค่า และเราก็ทำอย่างเข้าใจ อย่างเต็มใจ อย่างภูมิใจ อย่างเป็นสัจจะที่ไม่มียอะไรแย้ง ไม่มีอะไรที่จะไปลบล้าง ความจริงนี้ลงได้ ไม่มีอะไรหักล้างความจริงนี้ได้ เพราะคนนั้นจึงจำนนทำสิ่งที่มันดีที่สุดในเวลานั้น

แสดงว่ารัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์หรือวิชาทุกวันนี้แก้ปัญหาล้มเหลวไม่ได้ เพราะว่าเขาไม่ได้เน้นการลดความเห็นแก่ตัว ไม่ได้ลดกิเลส

ไม่ได้ลด ไม่ได้ลดเหตุที่จริง ถ้าจะเปรียบกับการรักษาโรค เขาไม่ได้จับตัวเชื้อโรคได้ เขารักษาแต่เพียงเฉพาะอาการ เป็นการรักษาแบบรักษาตามอาการ เขาไม่รักษาที่เข้าไปฆ่าตัวต้นเหตุ เป็นการรักษาตามอาการ(Symptomatic treatment) ไม่เข้าไปจับตัวเหตุ(Radical treatment) จับตัวเหตุได้แล้วฆ่าถูกตัวเหตุ เขาไม่ได้รับการรักษาแบบที่จับตัวเหตุนี้ได้ แล้วฆ่าทำลายตัวเหตุ อย่างสิ้นซาก เพราะฉะนั้นการบำบัดแบบนี้ จึงเป็นแค่เศรษฐศาสตร์อย่างทุกวันนี้ ไม่ได้แก้ไขปัญหา ไม่ว่าจะ เป็นด้านการเมือง ด้านรัฐศาสตร์ ด้านเศรษฐศาสตร์ด้านสังคมศาสตร์ ก็ตาม

คราวนี้แม้แต่ทางด้านพุทธศาสตร์เอง ซึ่งรู้สึกว่าแต่ละวัดก็พูดเรื่องกิเลส...กิเลส แต่ก็ดูไม่ได้มีผลอะไรประจักษ์เป็นรูปธรรมให้เห็นได้ว่า มีการลดละกิเลสได้จริงๆชนิดกล้ายืนยันกันเลย

ส่วนมากได้แค่เป็นอึดตหวาทุพาทาน เขาก็พูดถึงกิเลสได้แค่วาหะ ยึดได้แค่คำพูด เป็นอึดตหวาทุพาทาน ยึดได้แค่คำพูด เขาไม่ได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตน”(อัตตา)ของกิเลสหรอก เพราะกิเลสนี้เป็นตัวตน กิเลสเป็นอัตตา จะเป็นอัตตาทาง“กาม” เป็นอัตตาทาง“อัตตา” ก็ตาม เราจะต้องรู้ตัวตนของมัน สัมผัสตัวตนของมันได้ แล้วเราก็ล้างตัวตนนั้นจนสิ้นไปตั้งแต่“สักกายะ”จนถึง“อาสวะ”

สักกายะก็ตัวตน อาสวะก็ตัวตน สักกายะ คือ ตัวที่เราจับมันค้นตายตัวมันได้ พระอาริยะจะเริ่มต้นที่การจับตัวตนได้เรียกว่าสักกายะ และสักกายะหรือว่าอัตตา..“ตัวตน”นี้ เมื่อลดละกำจัดมันได้ไปจนเหลือละเอียดยกลง เล็กกลงๆ กระทั่งเล็กขั้น“อาสวะ” ก็เป็น“ตัวตน”ตัวสุดท้าย ขั้นปลาย เป็นตัวเล็ก ละเอียดยสุด แล้วก็ดับอาสวะสิ้น ฆ่าอาสวะสุดท้ายตายหมด มันก็ “หมดตัวตน-ไม่มีตัวตน”(อนัตตา)กันจริงๆ

นักปฏิบัติธรรมหลายแห่ง เขาแย้งเราว่า ชาวอโศกพูดแต่เรื่องกิน ไม่เห็นเกี่ยวกับเรื่อง การปฏิบัติธรรมเลย อันนี้เพราะว่าเขาไม่รู้จักกิเลส ไม่รู้“อาการ ลิงคะ นิमित อุเทศ” ของ กิเลสหรือเปล่า?

ใช่..ด้วย เขาไม่รู้ตั้งแต่ปริยัติ วิธีปฏิบัติ เขาไม่รู้ทางปฏิบัติ ไม่รู้แบบแผนปฏิบัติ หรือรู้ทฤษฎีการปฏิบัติผิด เขานึกถึงแต่ เรื่องการไปนั่งเพ่งจดจ่อที่กสิณ ให้จิตสงบ เขานึกว่า เขาปฏิบัติอย่างนั้นเขาเรียนรู้อบรมมัตถ์ เรียนรู้ จิต เขาไปเพ่งจดจ่ออะไรอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นกสิณ ซึ่งเป็นการทำสมาธิหนึ่งหลับตา คือการสะกดจิตกันทั้งนั้น ซึ่งการสะกดจิตนั้นไม่ได้รู้จักจิตเลย เป็นการ“ทิ้งจิต” เป็นการไปจดจ่อ อยู่ที่สิ่งใดสิ่งหนึ่งเรียกว่ากสิณ กสิณ ลมหายใจเข้าออกเป็นต้น กสิณความว่าง กสิณแสง กสิณ ดินน้ำลมไฟ กสิณพระพุทธรูป กสิณลูกแก้วกลมๆ กสิณ อะไรก็แล้วแต่

เขาเอาจิตไปเพ่งจดจ่อตรงนั้นแล้วก็ทิ้งความเป็นจิต ซึ่งจิตคือความเป็นธาตุรู้ ความระลึกรู้ เขาเอา แต่เพ่งจดจ่อกับกสิณอย่างเดียว ให้นิ่งแน่น ปักมันอยู่ที่กสิณนั้นๆ ทิ้งจิตไป ไปเกาะให้นิ่งๆอยู่ที่กสิณ แล้วเขาก็นิ่งสำเร็จ เฉยๆ หยุดเฉยๆลงไป แสดงว่าทำลายการระลึกรู้ด้วยเข้าไป ทำลายความรู้ ทำลาย

ธาตุวิญญาณ ทำลายหน้าที่ของ ธาตุจิตด้วยเข้าไป ทิ้งจิต สิมไปเลย เขาไม่ได้หันเข้าไปหาจิต ศึกษา อาการของจิต เรียนรู้นามรูป หรือนามกาย คือจิต ด้วยการสัมผัส “อาการ ลิงคะ นิमित” ของจิต ศึกษาโดยอาการ เป็นอย่างไร เรียกว่า รู้นามรูป รู้อาการของมัน อาการระคะ อาการโทสะ อาการโมหะ อาการที่เป็นเวทนา เวทนา สุขเป็นอย่างไร เวทนาทุกข์เป็นอย่างไร เวทนาอุเบกขา มีอินทรีย์ของเวทนาเป็นอย่างไร สุขินทรีย์ โสมนัสสินทรีย์ ทุกขินทรีย์

อุเบกขินทรีย์ อะไรก็แล้วแต่

หรือแม้แต่มันเกิดอาการอารมณ์ทางตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ อารมณ์ที่ยังเป็นเคหสิตเวทนา ซึ่งเป็นอารมณ์ที่มันยังเป็นแบบโลกๆแบบสามัญปุถุชนชาวบ้าน โดยมีญาณสามารถแยกอารมณ์ที่เป็นเนกขัมมสิตเวทนา จากเคหสิตเวทนาได้ หรือจะปฏิบัติให้เกิดเนกขัมมะทางจิตทางเจตสิกจริง ซึ่งเป็นการบวชเป็นการเนกขัมมะจริงนั่นเอง เป็นอย่างไร ชนิดที่มี“วิชา ๘” ตั้งแต่วิปัสสนาญาณรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“นามรูป”ต่างๆนั้นๆจริง กระทั่งถึงที่สุดมี“อัสวักขยญาณ” เขาไม่รู้

อารมณ์หรือภาวะของเจตสิกที่ว่านี้ มันต่างกันอย่างไร เขาก็ไม่ได้เรียน ไม่ได้ศึกษาความจริงของอารมณ์ของอาการทางจิตเจตสิกพวกนี้อย่างแท้จริง เพราะฉะนั้นเขาจะไม่วู้ แม้ที่สุดเวทนา ๑๐๘ สะสมสภาพที่มันเป็นอารมณ์นิพพาน อารมณ์สูญ อารมณ์กิเลสดับ สังสมอารมณ์กิเลสดับ จนกระทั่งเป็นกาละอดีต เป็นกาละปัจจุบัน มีญาณมีวิชาสัมผัสอารมณ์ที่กิเลสดับนั้นๆด้วยวิชาด้วยญาณ จนกระทั่งมันใจว่า กาละอนาคต ก็ไม่เปลี่ยนแปลงไปจากอดีต ไม่ต่างไปจากปัจจุบัน เพราะว่า อดีตก็ทำสูญ จนแนบแน่น แน่วแน่ ปักใจมัน จนกระทั่งแข็งแรง เป็นนิจจัง ฐวัง สัสสตัง อวิปริณามธัมมัง อสังหริัง อสังกุปัง

กล่าวคือ มันไม่เปลี่ยนแปลงเลย เพราะทำจนสังสมลงเป็น“ส่วนอดีต”(บุพพันตะ)จนปัจจุบัน พิสูจน์ได้ทุกปัจจุบันเลยที่เราเจอเราพบเราเห็นอีก มันไม่มีการเปลี่ยนแปลงแล้ว มันเป็นนิจจัง ฐวัง สัสสตัง อวิปริณามธัมมัง อสังหริัง อสังกุปัง อย่างแท้จริง เราจึงมั่นใจว่าอนาคตนั้นไม่มีเปลี่ยนแปลงไปจากอดีตกับปัจจุบันนี้แน่นอน นี่เป็นนัยะ ที่ลึกซึ้งที่สุด ที่พระพุทธเจ้าผู้เป็นนักวิทยาศาสตร์ทางจิต ได้ทรงให้หลักเกณฑ์ ที่จะให้เราพิสูจน์อย่างเด็ดเดี่ยวสุดยอด สัมบูรณ์ (absolute)

ประเด็นโลกแตกเขาบอกว่าไม่เกินศตวรรษนี้พอท่านเห็นว่ามีความเป็นไปได้ไหมครับ?

เป็นไปได้ ถ้าเผื่อว่ากระเหียนกระหือหรือกัน ไม่รู้ตัวกัน แล้วก็เร่งทำลายกัน จนกระทั่งต่างคนต่างไม่บันยะบันยัง ไม่หาทางพิสูจน์ ไม่หาทางเรียนรู้สิ่งที่ดี สิ่งที่เป็นการแก้กลับ ทั้งๆที่มีการบอก มีการรณรงค์ให้เห็นถึงอันตราย ก็พอรู้พอเข้าใจ แต่ก็ยังมีทั้งพวกที่จะรักษาธรรมชาติ พวกอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม พวกองค์กรเอกชนต่างๆ ที่พยายามช่วยกันพิทักษ์โลก พวกนี้เป็นองค์ประกอบเข้ามาเสริมช่วยได้บ้าง แต่แท้จริงแล้วมาจากจิตวิญญาณที่แท้จริงเท่านั้น ถ้าเรียนรู้ทุกๆที่ มีองค์ประกอบ รักษาธรรมชาติก็ดี พยายามรักษาน้อยสันโดษก็ดี แต่ไปกดขมเฉยๆ มันไม่พอ การได้มาเรียนรู้เหตุปัจจัยทางจิตวิญญาณ นี่จะรู้เลยว่า อ้อ..มันต้องอย่างนี้ มันต้องอาศัยธรรมชาติ มันต้องอาศัยสิ่งที่อุดมสมบูรณ์ของธรรมชาติ อย่าไปเปลี่ยนแปลงแก้ไขมัน มันสมบูรณ์ของมันดีแล้ว อย่าไปเบียดมัน แล้วเราก็มักน้อยสันโดษ จริงๆแล้วเรามันเพื่อ ชีวิตมันเพื่อ มันเกิน มันมากไป มันผลาญพร่า มันบำเรอ ตัวเองมากเกินไป ชีวิตจริงของมันไม่เปลืองมากหรอก มันเปลืองน้อย ชีวิตจริงๆมันกินใช้เพียงนิดหน่อย ไม่ใช่ของยาก เลี้ยงไว้ง่ายๆ แต่พลังสร้างสรรค์ของเราเยอะแยะ เพราะฉะนั้นแต่ละคนๆ ถ้าศึกษาธรรมะของพระพุทธเจ้าแล้วจะเป็นคนมีกำไร คือมีส่วนเกินที่ตัวเองสร้างสรรค์

จริงๆแล้ว...

ทุกอย่างในมหาเอกภพ เป็นของส่วนกลาง เป็นสาธารณะทั้งนั้นมาแต่ไหนแต่ไร ไม่เคยเปลี่ยนแปลง

ได้มากกว่าตัวเองกินใช้อาศัย เพราะฉะนั้นตัวเองกินใช้อาศัยน้อยนิด แต่เราสร้างสรรได้มากเหลือเพื่อ
เราก็เอาความเหลือเพื่อนั้นเพื่อแผ่เจือจานความอุดมสมบูรณ์ก็เกิดขึ้นในโลก ความที่ไม่แย่งชิง
ไม่แก่งแย่ง ไม่ตีรันฟันแทงกัน ก็เกิดขึ้นแก่โลก แก่สังคมมนุษยชาติ

มีคนบอกว่า เงินมันแทบจะทำลายสังคม ทำลายประเทศ แต่โชคดีที่ประเทศไทยมีต้นทุน
ทางสังคมสูง เลยพออยู่รอดได้ พอท่านมองว่าต้นทุนทางสังคมที่สำคัญของประเทศไทย
น่าจะมาจากอะไร?

มันมาจากแกนหลักของศาสนาพุทธ ถึงแม้ว่ามันจะเพี้ยน มันจะเสื่อม มันจะมีจลาจลปฏิวัติไป
เยอะ จะโมโหหลงผิดออกไปเยอะก็ตาม แต่แก่นแกนที่จริงมันยังมีในพระไตรปิฎกยัง
เหลืออยู่ เนื้อหา ความหมาย เนื้อแท้สิ่งที่ยืนยันยืนยันความถูกต้อง เป็นแค่ภาษากวีดี
แต่ลึกๆในจิตของแต่ละคน ในจิตที่มันยังเป็นสภาพเป็นจิตไร้สำนึก(unconscious) หรือ
ว่าเป็นจิตใต้สำนึก(sub conscious)ต่างๆของมนุษย์ มันยังมีอยู่บ้าง เพราะฉะนั้นอันนี้ คือต้นทุนที่
เหลืออยู่ของศาสนาพุทธที่เป็นอาริยะเป็นโลกุตระ ที่ว่ามันเป็นของพุทธหรือว่าเป็นของประเทศไทย
เพราะว่าประเทศไทยมีเชื้อพุทธที่ฝากฝังเอาไว้แต่ไหนๆนานมา ตั้งแต่เข้ามาสู่ทางสยามประเทศหรือว่า
สุวรรณภูมินี้ ก็เป็นศาสนาพุทธ เข้ามาด้วยเนื้ออาริยะโลกุตระ จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ก็ยังไม่ได้หมดเสีย
ทีเดียว แม้ว่าจะถูกประเพณีที่เป็นเทวนิยมเข้ามาฉาบหุ้มภายนอกตามอิทธิพลแห่งโลกียก็ก็ตาม แต่ว่ามัน
ก็ยังเหลือแกนฝังลึกอยู่ เช่น ยังพูดถึงความหมดตัวตน ความเป็นอนัตตา เป็นต้น ความหมดตัวตน
ความเป็นอนัตตานี้ เทวนิยมไม่เคยมีในสารบบของตนเลย

เพราะฉะนั้นอันนี้จึงเป็นต้นทุนเป็นเชื้อที่เหลืออยู่ ยังมีผู้ที่มาคอยๆฟื้น ค่อยๆมาขุดคุ้ย ค่อยๆ
มาบูรณะ บูรณากการมันขึ้นมาอีก มันก็จะเป็นที่หวัง อาตมาก็ยังหวังอยู่จริงๆว่า มันจะฟื้น เพราะแค่เรา
ฟื้นมา ก็ไม่กี่สิบปี ยังฟื้นมาได้แล้ว แม้ไม่ง่าย เพราะว่ามันได้หลงทาง หลงทิศ ออกไปสู่โลกียะ จัดจ้าน
สาหัส สาการรังมากแล้ว แต่เรากำลังจะดึง ไม่ใช่ดึงกลับหรือ แต่เราจะทำสิ่งจริงนี้ขึ้นมาให้เป็นรูปเป็น
ร่างจริงขึ้นมาให้คนพิสูจน์ ให้คนเปรียบเทียบว่า อันนี้มันดีกว่า มันถูกต้องกว่า อันนี้มันเจริญกว่า อันนี้
มันพาไปสู่ความสุข-ความสงบ เป็นสิ่งที่ดีงามกว่า เอาให้คนเขาเปรียบเทียบ ใครเขาเห็นดีก็เอา ก็ไม่ได้
ไปบังคับใคร ไม่ได้งอนง้อใคร ไม่ได้ไปนั่งล่าบรื้อหรือโฆษณาครอบงำทางความคิด เราให้ทุกคนมี
สิทธิเสรีภาพที่จะเลือก หากพอใจยินดีด้วยปัญญาก็เอา ไม่พอใจก็ไม่เอา

ระบบสาธารณสุขโลกถือว่าเป็นต้นทุนทางสังคมใช่ไหมครับ?

เป็นต้นทุนทางสังคมมาแต่ปฐมกาลแล้ว แม้ทุกวันนี้จะดูเลือนๆไป แต่ก็ยังฝังอยู่ในจิตวิญญาณชาวพุทธลึกๆใจ ซึ่งเป็นสุดยอดแห่งระบบ... คือ **“สาธารณสุขโลก”** เป็นสิ่งที่ยังเหลือให้พิสูจน์ได้

จริงๆแล้ว... **ทุกอย่างในมหาเอกภพ เป็นของส่วนกลาง เป็นสาธารณะทั้งนั้น**

มาแต่ไหนแต่ไร ไม่เคยเปลี่ยนแปลง ตั้งแต่โลกอุบัติขึ้นมา..นี่ มันมีดิน-น้ำ-ลม-ไฟ-อากาศ จนกระทั่งวิวัฒนาการพัฒนามามีชีวะ มีเซลล์ มีพืช มีจิตวิญญาณ ชีวะที่เป็นสัตว์มนุษย์ขึ้นมา มันเป็นต้นทุนแห่ง**“ความเป็นของกลาง”**นั้นนั่น มีใครเป็นเจ้าของกันเล่า มันไม่มีใครเป็นเจ้าของนะ แต่คนมันไปยึด

เอามาเป็นเจ้าข้าวเจ้าของของตนเอง หรือ

คุณว่าใครเป็นเจ้าของสิ่งใดๆในโลก

นอกจากทางเทวนิยมเขาว่า **พระเจ้า**

เป็นเจ้าของสิ่งทั้งปวง ส่วนพุทธนั้น

ทุกอย่างเป็น**“สาธารณะ”**ทั้งสิ้น อิศระเสรีในตัวเองทั้งนั้นนี่คือ**“พุทธ”**

สัตว์ทั้งหลายในโลก

มันก็ไม่ยึดเป็นเจ้าของนกหนาอะไร

ความเป็นตัวกูของกูนี้ สัตว์ไหนก็ไม่ยึดเท่าคนนะ

ช้าง ม้า วัว ควาย

หรือแม้แต่สัตว์อะไรมันก็ได้ยึดถือ

หอบหิ้ว กอบโกยมากมาย มันเป็น

บ้างเล็กๆ น้อยๆ นิดๆ หน่อยๆ ยิงดิน น้ำ

ลม ไฟ ธรรมชาติทั้งหลายจะทำตนเอง

สร้างตนเอง จะพัฒนาตนเอง จะสังเคราะห์

ตนเองขึ้นมาทดแทนเสมอ แต่มันไม่ยึดเอาอะไรมาเป็นตัวกู มันอาจจะรักชีวิตตัวเอง มีพฤติกรรมหวงแหน ก็เท่าที่สัตว์มันหวงมันหอบอยู่บ้างตามประสา แต่ไม่ไปรุกรานแย่งแย่ง ทำลายสิ่งอื่นก่อน จะเป็นผู้สร้างเพื่อประโยชน์ผู้อื่น เพื่อความสมดุลของธรรมชาติ มากกว่าเป็นผู้ทำลาย แต่พฤติกรรมของคนไม่เหมือน แม้แต่ไม่เหมือนสัตว์

คนนี่.. โอ้ให้ มันยึดเป็นเจ้าของตัวของตน แล้วมันก็ทั้งทำลายผลาญพร่า ทั้งกอบโกย ยึดถือ แล้วมันก็เปลี่ยนแปลงสารพัดสารเพ ถมทะเล ทลายภูเขา ย้ายตรงโน้นโยกตรงนี้ เปลี่ยนพลังงานอะไรต่างๆนานาสารพัด จนโลกลูกนี้เบี้ยวบิด สูญเสีย จนแนวแกนของโลกเสียสูญไปหมดแล้ว

คนในสังคมมีปัญหาความแตกแยกกันค่อนข้างจะมาก เราจะสามารถเอาสาธารณโภคีมาประยุกต์ใช้แก้ปัญหาสังคมที่มีความแตกแยกอย่างไร ?

ต้องสร้างสาธารณโภคีขึ้นมาให้คนพิสูจน์ ยืนยันเลยว่า เป็นสิ่งที่สุดยอดของวิธีแก้ปัญหาของสังคมมนุษยชาติ สาธารณะคือของเป็นส่วนกลาง อย่าไปยึดมั่นถือมั่นว่าเป็นตัวกู ของกู เมื่อเป็นส่วนกลางแล้วเราก็จะกินร่วมกันใช้ร่วมกัน แบ่งกินแบ่งใช้กัน ไม่ใช่แย่งกินแย่งใช้ แย่งหอบแย่งหวง แย่งกอบแย่งโกย หาทางเอาเปรียบเอารัดกัน แต่เพื่อแผ่เจือจาน

กัน มีรวมๆกันไว้ส่วนกลาง มันจึงมีมากตลอด

โภคีคือบริโภค บริโภคกันเป็นสาธารณะ บริโภคกันเป็นส่วนกลาง เพราะบอกแล้วว่า ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาทุกอย่างในโลกมันเป็นสาธารณะ มันเป็นส่วนกลาง แต่คนมายึดมั่นถือมั่น มากำหนดเอาเองว่านี่เป็น **ของกู** จนกระทั่งยึดมั่นว่าเป็นตัวกู ยึดไปเป็นตัวกูเป็นโอฬาริกอัตตา เป็นต้น

ที่ดินนี่ก็ของกู บ้านช่องเรือนชานก็ของกู ประเทศนี่ของกู มันยึดไปหมดเลย เพชรนิลจินดาของกู ลูกเมียของกู บริวารของกู คนของกู ข้าทาสบริวารของกู โลกนี่ของกู มันเอาหมดเลยมันยึดจริงๆ แล้วมันก็ใช้อำนาจบาตรใหญ่ยึด จะไม่ให้ใคร จะใช้สิ่งเหล่านั้นอย่างเป็นเจ้าของ ยึดลึกเข้าไปจนเป็นตัวกู ยึดเป็นของตัวเองหมด โลกมากโลภมากาย ใช้มากใช้มาย รวบสิทธิให้ได้มากที่สุด อย่างนี้เป็นต้น

เป็นเรื่องที่ยึดมั่นถือมั่น กอบโกยกันไม่มีที่สิ้นสุด จะยอมกันในสังคม ก็เพียงมีสัญญา มีการตกลงมีการสมมุติ ว่านั่นไม่ใช่ของกูหรือนั่นกูยอมเท่านั้น จึงยอม เอ้อ...ยังงี้เอ็งมีสิทธิเอาไปได้ เป็นของเอ็ง...เสียหน่อย ไม่เช่นนั้นก็จะต้องเป็นของกูทั้งโลกนี้แหละ มันก็เลยไปกันใหญ่เลย ทั้งโลกต่างไม่มุ่งมั่นปฏิบัติกันจริงๆจังๆที่จะเลิก“ยึด”ตั้งว่านี่

เพราะฉะนั้น จึงมีคนจะมาแก้พยายามเอามาแจก เอามาคืนแก่กันและกัน เอามากระจายแก่กันและกัน เป็นระบบวิธีที่พยายามจะแก้ปัญหา อย่างสังคมนิยมหรือคอมมิวนิสต์ เป็นต้น แต่มันไม่ได้ไปแก้ที่ต้นเหตุคือจิตวิญญาณ มันจึงไม่ยั่งยืนถาวร ได้ชั่วคราว ดังที่เป็นไปแล้ว ที่จะต้องเรียนรู้ปฏิบัติแก้ไขที่จิตวิญญาณกันจริงๆ ไม่ให้มันยึดเป็นตัวกูของกู ไม่ให้ไปยึดมั่นถือมั่นเอาอะไรในโลกมาเป็นตัวกูของกูกันหนังก้อย่างทุกวันนี้ทั่วโลก เพราะเหตุตัวกิเลสที่มันหลงผิดมีตัวกูของกูจริงๆ

คนในโลกต้องเรียนรู้ตัวนี้ในจิตจริง และแล้วต้องพากเพียรลดกิเลสตัวกูของกูนี้ให้ได้ จนมีปัญหาและเห็นว่า การไม่ยึดเป็นตัวกูของกูเป็นสุดยอดมนุษย์ ทุกอย่างปล่อยเป็นของกลาง เป็นสาธารณะ และก็บริโภคร่วมกัน สร้างสรรร่วมกัน แจกจ่ายเจือจานกัน ทุกอย่างก็จะเป็นเศรษฐศาสตร์ที่สุดยอด

เศรษฐกิจสาธารณโภคี เป็นเศรษฐศาสตร์บุญนิยมถึงระดับขั้นสาธารณโภคี ถึงแม้ว่าอย่างนั้นก็ตาม คนมันก็จะยังล้างกิเลสกันยังไม่ได้หมดกันอย่างง่ายๆหรอก แต่เราก็จะมีระบบวิธีที่จะมีขั้น มีระดับระดับที่มันยังมีกิเลส ยังยึดอยู่บ้าง ก็ค่อยๆหาวิธี หาหลักเกณฑ์ให้คนพวกนี้อย่าละลาบละล้วง บอกกันให้มีความเข้าใจเคารพผู้ที่เขาหลุดพ้น ผู้ที่เขาลดกิเลสได้ ฆ่ากิเลสได้ เพราะเป็นผู้นำเคารพบูชาผู้ที่ประเสริฐจริง

อย่างพวกเรานี้
หมู่บ้านตั้งหมู่บ้านเป็นสาธารณโภคี
ทุกอย่างเป็นส่วนกลางทั้งหมด เราไม่ยึดมั่นถือมั่น
เป็นของของเราเลย สมบัติเป็นร้อยๆ
เป็นพันๆล้านระอโตกนี้

ปัจจุบันนี้ ความแตกแยกมันลงไปถึงขั้นทิวิจนไม่สามารถสร้างทิวีสามัญตาได้ ในพระไตรปิฎก ก็บอกว่าให้เจริญเมตตากายกรรม เมตตาวจีกรรม เมตตามโนกรรม ตรงนี้จะเอาเข้ามาใช้ในสังคัมได้หรือเปล่า ?

เราต้องฝึกปฏิบัติตนให้เกิดเมตตากายกรรม วจีกรรม มโนกรรม ถึงขั้นสาธารณโภคี จนกระทั่งมีหลัก ทำให้หมู่มวลคนมีศีลสามัญตา คนจะมีความเห็นเป็นแนวเดียวกันเรียกว่าทิวีสามัญตา มันจะเกิดปฏิสัมพันธ์กันกับหลักพุทธพจน์ ๗ ประการที่ว่า ระลึกถึงกัน (สาราณียะ) รักกัน(ปิยกรณะ) เคารพกัน(ศรุกรณะ) ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน(สังคหะ) ไม่วิวาทกัน ไม่แตกแยกกัน ไม่ทะเลาะกัน(อวิวาทะ) พร้อมเพรียงกัน(สามัคคิยะ) เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน (เอภิกาวะ) นี้คุณธรรมเหล่านี้ก็จะเกิดขึ้นจากการปฏิบัติตามหลักทฤษฎี หลักจรรยา ๑๕ กิติ ไตรสิกขา กิติ โพธิปักขิยธรรม ๓๗ กิติ มรรคองค์ ๘ ก็ตาม โพชฌงค์ ๗ ก็ตาม อะไรพวกนี้เป็นหลักปฏิบัติที่แท้ ถ้าเราปฏิบัติหลักธรรมของพระพุทธเจ้าเหล่านั้น สัมมาทิวีสันไม่ว่าไตรสิกขา จรรยา ๑๕ โพธิปักขิยธรรม ๓๗

อะไรก็ตาม ถ้าปฏิบัติถูกต้องเป็นสัมมาทิวฐิแล้ว ผลมันก็จะเกิดสภาพของพุทธพจน์ ๗ พุทธพจน์ ๗ นี้จะเป็นเหตุ ท่านตรัสไว้ชัดไปอ่านดูดีๆสิ พุทธพจน์ ๗ จะเป็นเหตุให้เกิดสาราณียธรรม ๖ หรือ สาราณียธรรม ๖ นี้ เกิดแล้วก็จะปรากฏความเป็นพุทธพจน์ ๗ ปรากฏความระลึกถึงกัน ปรากฏความรักกัน ปรากฏความเคารพกัน ปรากฏความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ปรากฏความไม่วิวาทกัน ปรากฏความสามัคคีพร้อมเพรียงกัน ปรากฏความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน มันจะเป็นเช่นนั้นจริง

อย่างพวกเราเราดูได้ ชาวอโศกเราเห็นพอเห็นได้ มีความระลึกถึงกัน แม้จะยังไม่ดีเลิศ ยังไม่สมบูรณ์แบบ ยังไม่ถึงขั้น เรียกว่ามีคุณภาพหรือมีคุณค่าที่สูงส่งเพียงพอ แต่มันก็มีรูปร่าง ระลึกถึงกัน รักกัน เคารพกัน ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ไม่วิวาทกัน มีสามัคคีพร้อมเพรียงกัน เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อยู่กันเป็นปึกแผ่น เป็นสาธารณโภคีระดับหนึ่ง ระดับนี้ก็พอเห็นรูปร่างได้บ้างแล้วนี่

ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่าจะไปเจริญเมตตาภาวนากรรม เมตตาวัจจกรรม ที่เดียวไม่ได้ มันยังจะต้องมีการปฏิบัติตามหลักคำสอนของพระพุทธเจ้ามาก่อน จนมีมรรคมีผลแท้

ต้องปฏิบัตินั้นแหละ ปฏิบัติจรรยา ๑๕ ปฏิบัติโพธิปักขิยธรรม ปฏิบัติไตรสิกขา ปฏิบัติให้ถูกตามทฤษฎี แต่สาราณียธรรม ๖ พุทธพจน์ ๗ นี้ไม่ใช่ทางปฏิบัตินะ ว่าจริงๆ นี่เป็นตัวอย่าง ผลคือเมตตา ผลเป็นสาธารณโภคี แม้แต่ศีลสามัญตา หรือทิวฐิสัมัญตานี้ก็เป็นผลนะ เป็นผลจากการปฏิบัติตามหลักจรรยา ๑๕ หรือตามหลักไตรสิกขา หรือตามหลักโพธิปักขิยธรรม ๓๗ เป็นต้นนี้แหละ เมื่อปฏิบัติแล้วมันก็จะขัดเกลากิเลส ขัดเกลากาย-วาจา-ใจ เมื่อขัดเกลากิเลสลดลงก็จะเกิดเมตตาเกื้อกูล เกิดการเห็นดีเห็นงาม เพื่อผู้อื่น สงสารผู้อื่น หรือว่าเวทนาผู้อื่น นั่นคือ รู้จักสงสาร รู้จักเวทนาจริงเป็นปรมมัตต์ ยิ่งกว่ารู้จักสงสาร-เวทนาแค่ความหมายที่คนไทยเข้าใจตื้นๆ มันเป็นการรู้แจ้งความเป็นสงสารที่คนตกอยู่ มันเห็นอารมณ์เวทนาของคนจริงๆ จึงอยากให้อื่นที่ทุกข์เพราะตกอยู่ในเวทนา ตกอยู่ในสงสาร คนที่มีภูมิโลกุตระตั้งว่านี่จึงมีเมตตาแท้ๆ เพราะมันจะมีความเห็นแก่ตัวของตนน้อยๆๆ ลดลงๆๆ ตามที่กิเลสมันลดลงจริง จนมันถึงขั้นสาธารณโภคี นี่มันไม่ใช่เรื่องสามัญ ที่เกิดความจริงของความเป็นสาธารณโภคี

และนี่มันหมายความว่า ไอ้ไอ..อยู่กันเป็นหมู่คน เป็นสังคมชุมชน

อย่างพวกเรานี้หมู่บ้านทั้งหมู่บ้านเป็นสาธารณโภคี ทุกอย่างเป็นของส่วนกลางทั้งหมด เราไม่ยึดมันถือมันเป็นของของเราเลย สมบัติเป็นร้อยละ เป็นพันๆล้านนะอโศกนี่ สมบัติไม่ใช่มีสตางค์สองสตางค์นะทุกคนเอามารวมกัน ต่อไปอาจจะเป็นหมื่นๆล้าน แสนๆล้าน ตอนนี่ ก็พูดได้ว่าเป็นร้อยละล้าน แน่นนอนอยู่แล้ว พันล้านก็แน่นนอนอยู่แล้ว หมื่นล้านก็อาจจะถึงอย่างนี้เป็นต้น เป็นสมบัติทั่วไปของชาวอโศก แล้วเราก็สละ เราไม่ยึดมันของเรา เราไม่สะสมของเรา บางคนอาจจะมึนๆจิบๆอยู่บ้าง นิดๆหน่อยๆ แต่ก็ไม่ได้ทำอะไรมากมายและใจงอแง มีบ้างจริงนิดๆหน่อยๆ สำหรับคนที่มึนๆอยู่ ไม่กล้าหาญชาญชัยกล้าละตัวตน ละกิเลสยังไม่หมดจริงๆ ก็อาจจะมึนบ้าง แต่ว่าคนที่เขาละจริงๆ แล้วนี่มันไม่มีปัญหาอะไรนี้ มันก็สละแล้วมันก็ไม่เป็นของตัวของตนแล้ว มันก็อยู่อย่างรู้ว่ามันเป็นสุขดี มันสงบดี แล้วมันก็เป็นลักษณะระลึกถึงกัน มันก็จะเป็นอย่างนี้จริง เมตตา กัน ระลึกถึงกัน รักกัน เกื้อกูลกัน แต่ไม่ได้รักอย่างกาม ไม่ได้รักอย่างมิติต่างๆ เป็นมิตินี่สูงๆ เป็นความรักที่มีคุณค่าประเสริฐ เป็นความรักของ

พระโพธิสัตว์ เป็นความรักที่สูงค่าอะไรอย่างนี้เป็นต้น แล้วมันก็เกื้อกูล เป็นความรักของพระเจ้า อะไรอย่างนี้เป็นต้น มันสุดยอด มันรักกัน มันเคารพกัน แล้วก็เคารพกันจริงๆ มันเป็นความจริงใจ รู้ว่าน่าเคารพ คนนี้อายุมากก็น่าเคารพ ก็รู้อยู่แล้วมันเป็นวัฒนธรรมของโลก ที่นี่ย่อว่าอายุมากแล้วเคารพ คนนี้มีคุณธรรม แม้จะอายุน้อยแต่เขามีคุณธรรมหรือเขามีคุณค่าประโยชน์ เป็นคนมีคุณค่าประโยชน์นะ คนนี้เราต้องเคารพ เขามีสิ่งที่ดี ๆ อะไรก็แล้วแต่ เราก็เคารพความดีนั้นๆ อะไรอย่างนี้เป็นต้น แล้วช่วยเหลือเกื้อกูลกัน เพื่อแผ่กัน ไม่หวงแหน ก็คือ..มันไม่มีกิเลสเห็นแก่ตัว มันไม่หวงแหน ไม่มีโลภ ไม่มีโกรธ ไม่มีอาฆาตทำร้ายกัน เพราะมันเป็นของจริง มันถึงเพื่อแผ่ให้กันได้ ไม่มีวิวาทกัน ก็เมื่อมันไม่แย่งกัน มันไม่ได้ยึดเป็นตัวของกูกันจริง มันไม่มีแรงโกรธ มันไม่มีพลังโกรธ หรือว่ากิเลสโกรธ มันไม่มีพลังงานโกรธอยู่ในจิต มันก็ไม่เกิดมีต้นทุน ไม่มีตัวจริงที่จะโกรธ มันไม่มีเชื้อที่จะโกรธแล้ว มันจะไปโกรธได้อย่างไร ? หรือแค่เชื่อโกรธมันอ่อนๆ มันก็ไม่มีการวิวาท ไม่มีการทะเลาะกัน ไม่มีการตีรันฟันแทงกัน มันเป็นของจริง มันเป็นสัจธรรม มันเป็นวิทยาศาสตร์ที่พิสูจน์ได้

สรุปแล้วสาราณียธรรมมันเป็นตัวจริง เป็นผลเกิดจากการปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าได้ถูกต้องจริงๆ ?

สุดยอด ต่อไปในอนาคตคนจะมาเรียนสาธารณโภคี “สาธารณโภคี” คำเดียวนี้แหละเป็นสุดยอดตั้งแต่โลกเกิด ทำไมว่าสาธารณโภคีเป็นสุดยอดตั้งแต่โลกเกิด เพราะโลกเกิดมามันเป็นของกลาง เป็นสาธารณะ บอกแล้ว ดิน น้ำ ลม ไฟ ที่จับตัวก่อตัวมา เป็นตัวโลก อากาศ พลังงานทางฟิสิกส์ เป็นธาตุทางเคมี เป็นของกลางหมด มันไม่ได้เป็นของใครคนใดเลย จนพลังงานทางฟิสิกส์จับตัวกันเป็นเคมีเป็นธาตุ ธาตุร้อน ธาตุเย็น ธาตุอ่อน ธาตุแข็ง ธาตุโลหะอะไรก็แล้วแต่ เป็นธาตุแก๊สอย่างนั้นอย่างนี้ก็ตาม จนกระทั่งมันเซ็ทตัวโลกลูกนี้ เป็นพลังงานชีวะก็ล้วนเป็นสาธารณะตลอด จนถึงขั้นเป็นชีวะ จนเป็นเซลล์ จนเป็นพืช จนเป็นสัตว์โลก เมื่อเป็นสัตว์โลกแล้วจนมาเป็นมนุษย์ มนุษย์รุ่นแรกๆ ทุกอย่างมันก็เป็นสาธารณะอยู่นั่นเอง แต่เสร็จแล้วคนมันมีกิเลสเข้าๆ ยึดเป็นตัวเป็นตน เริ่มสะสม หอบหวงหาบหามกอบโกยอะไรต่ออะไรเข้า ทำลายผลาญพรวา อะไรก็จะเอาเป็นของกูหมด จนคนทุกวันนี้เห็นไหมละมันจะเป็นเจ้าโลก ทุกวันนี้เขาพยายาม จะครอบงำทุกรัฐทุกประเทศ จะต้องอยู่ใต้อำนาจฉัน ฉันจะต้องเหนือกว่า ฉันจะต้องเป็นเจ้าโลก แม้แต่โลกลูกอื่นๆ นอกโลกใบนี้ ก็ยังหลงละเมอเพื่อพุกยึดกันจริงๆ มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ นี่คือคน เพราะฉะนั้นถ้าขึ้นมีความคิดอย่างนี้ฉิบหายบรรลัยหมด ต้องแก้เป็นสาธารณะ บอกแล้วว่า สาธารณะมันเป็นเรื่องตั้งแต่โลกเกิดจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ มันก็ยังเป็นอยู่ แต่คน กิเลสของคนกลับไปผิดเพี้ยนจากความเป็นจริงอันนี้ เราจึงต้องกลับไปหาต้นเหตุว่าอะไรคือสาเหตุ

มันคือจิตวิญญาณที่มันยึดผิด เข้าใจผิด แล้วก็ไปเป็นพลังงานที่จริง มันยึดไว้จริงๆนะ จึงต้องมาเรียนรู้ความยึดถือว่า อุปาทานที่มันยึดนี้แหละ มันมีอยู่ในคนจริง แล้วมาล้างอุปาทานยึดพวกนี้ให้ได้ อุปาทานที่เกาะตัวเป็นตัวตน อุปาทานที่เราไม่ เรียกว่าตัวตน เรียกว่าอัตตา แล้วก็ล้างอัตตาหรือว่าล้างอุปาทานนี้ ล้างๆจนละลายหายหมด เป็นวิทยาศาสตร์ที่ล้างได้ พระพุทธเจ้าจึงเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่พิสูจน์โลกทั้งโลก เป็นผู้รู้แจ้งโลก โลกวิทูนี่คืออย่างนี้.

จดหมาย

จากญาติธรรม

จะมาเป็นนักเรียนสัมมาสิกขา...จะอย่างไรบ้าง

การปฏิบัติของพวกเราก็ยังลุ่มๆดอนๆ อ่านกิเลสก็พอรู้แต่ยังเอาชนะไม่ได้ ล้มแต่ไม่เลิก ท้อแต่ไม่ถอย ถ้าบุญเก่าผมมีคงมีโอกาสได้มาอยู่วัด แต่ที่แน่ๆคือ **ผมอยากให้ลูกชายมาเป็นนักเรียนสัมมาสิกขาก่อน** เลี้ยงอาหารมังงาฉันลูกชายผมไม่มีปัญหากินได้อยู่แล้ว ตอนนั้นลูกชายผมเรียนอยู่ชั้นประถมปีที่ ๔ ครับ ผมอยากรู้ว่าทางโรงเรียนสัมมาสิกขาของอโศกแต่ละแห่งมีระเบียบการสมัครอย่างไรบ้าง และรับตั้งแต่อายุเท่าไร ถ้าเป็นไปได้ผมอยากให้ทันสมัยขึ้นประถมปีที่ ๕ นี้ครับ

✽ นายวิไล แพะไพร จ.หนองบัวลำภู

✽ สัมมาสิกขาเป็นโรงเรียนวัด นักเรียนอยู่ประจำ - กินอาหารมังสวิรัต มีศีล ๕ ไม่มีอบายมุข ผู้ปกครองยินดีและเต็มใจให้มาเรียน และตัวนักเรียนเองก็เช่นกัน **การเรียนการสอนให้ความสำคัญเรื่องศีลเป็นอันดับที่ ๑ เรื่องงาน(สัมมาอาชีพ)เป็นอันดับ ๒ และให้ความสำคัญเรื่องของวิชาการเป็นอันดับสุดท้าย** อีกทั้งไม่ส่งเสริมการผลิตนักเรียนป้อนสู่ระบบการศึกษาแบบโลกๆ ที่เน้นการแข่งขันเอาชนะทางวิชาการ โดยจะรับเข้าเรียนต่อในระดับ ม.๑ เท่านั้น ผู้สมัครต้องมีวุฒิการศึกษาจบชั้น ป.๖ ขึ้นไป มาสมัครในช่วงเดือนกุมภาพันธ์เป็นต้นไปของทุกปี มีการสอบทั้งผู้ปกครองและนักเรียน

ตรวจสัปดาห์วันทำให้มีสติ.....

ต้องขออภัยด้วย ที่ขาดการติดต่อมาทางนี้นานแล้ว มัวยุ่งอยู่กับการต่อสู้ชีวิตหนี้สิน และมัวรบกับกิเลสตัวเอง ตอนนี้มีวิถีชีวิตและสุขภาพจิตดีขึ้น หนี้สินยังคงติดค้างอยู่ แต่ก็เบาบางลงบ้างแล้ว ข้าพเจ้าขาดการติดต่อมาทางนี้นานแล้ว เลยไม่ได้รับหนังสือ ยังต้องการหนังสืออยู่ ต่อไปจะพยายามติดต่อมาบ่อยๆนะ การปฏิบัติธรรมตอนนี้คือ ๕ ต่างพร้อมบ้างเล็กน้อย จะตรวจสัปดาห์วัน ทำให้มีสติบังคับตัวเองได้มากขึ้น กินมังสวิรัตทุกวันพระและวันเกิด กินมานานแล้วละ

รักษาพรหมจรรย์มา ๓๓ ปีแล้วและมั่นใจว่า จะรักษาพรหมจรรย์ต่อไปจนตลอดชีวิต บททดสอบผ่านไปครั้งแล้วครั้งเล่า เขาว่าข้าพเจ้าเล่นตัว ไม่ได้เล่นตัวนะ แต่กำลังฝึกตัวเองให้พ้นทุกข์ให้ได้ระดับหนึ่ง และต่อไปจนถึงที่สุด เคยมีความรักแต่เราสลัดออกไปได้ แรกๆน้ำตาตกเหมือนกัน ต่อไปก็ทำได้ สำนึกดี มีอภัย ใจเบิกบาน

✿ ปราณจิตต์ หลวงทาโลก ๒๕๕๑๔๕

✿ ยินดีที่ชาวเราไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ไกลไกลอย่างไร ก็ยังติดต่อส่งข่าวถึงกันเสมอ รายงานเข้ามาได้เสมอเลยนะ....

คุณแม่ผมจบป.๔ ท่านอ่านแล้วบอกว่า.....เข้าใจดี

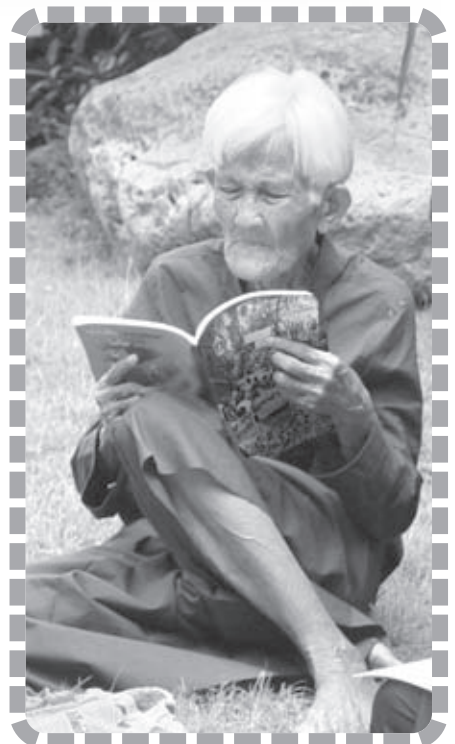
สารโศกเป็นนิยายสารที่สูงด้วยคุณค่าคุณธรรม บทความต่างๆเป็นเครื่องช่วยชะโลมใจให้แข็งแกร่งขึ้นทีละน้อย ช่วยเกลากิเลสออกจากจิตทีละน้อย เรื่องแบบนี้ต้องทำทีละน้อย แต่บางคนก็ทำได้เร็ว(แล้วแต่จริตของตน)

สารโศกนี้ผมใช้อย่างสมคุณค่า เพราะคุณแม่ผม อายุ ๗๗ ปี ตอนนี่เริ่มเข้าใจชาวโศกอย่างมาก และหลักธรรมที่“พ่อท่าน”ให้มานี้ **ทำให้คุณแม่ผมเลิกมกมาย เลิก“เทวนิยม”** ภาษาที่พ่อท่านใช้ แม่ผมจบป.๔ ท่านอ่านแล้วบอกว่าเข้าใจดี

ส่วนของท่าน..... ผมเอาให้อ่าน แต่แม่บอกว่าเข้าใจยาก ทำยาก(จริงๆแล้วหลักเดียวกัน) ผมคงจะพาแม่มาเยี่ยมสันตโศกสักวัน

✿ วีระชัย ๒๖๑๓๑๖ จ.ชลบุรี

✿ ผู้ใดเข้าไปกาลที่ควรช้า และด่วนในกาลที่ควรด่วน ผู้นั้นเป็นผู้ฉลาด ย่อมประสพสุข เพราะจัดการโดยแยบคาย

เราพัฒนาเว็บไซต์(Web site)ให้ดีขึ้น น่าสนใจ จะดีกว่าไหม

ดิฉันได้รับข่าวสารของอโศกผ่านสื่อสิ่งพิมพ์และทางเว็บไซต์ ตอนหลังเว็บไซต์ไม่ค่อยมีการอัปเดตข้อมูล เลยไม่ค่อยเข้า และได้รู้ว่ามี *FE.TV*. ซึ่งต้องใช้เงินลงทุนจำนวนมาก ๑ แสนต่อวัน เดือนละ ๓ ล้าน ก็ไม่ค่อยสบายใจ

เนื่องจากตัวเองคิดว่า เราเป็นกลุ่มเล็กๆกลุ่มหนึ่ง น่าจะพัฒนาปรับปรุงทุกด้านภายในให้ดีกว่าก่อน อย่าได้ขาดตกบกพร่อง และพยายามทำทุกอย่างให้มีคุณภาพให้ได้โดยกลุ่มคนเล็กๆนี้แหละ

แนวคิดของชาวอโศก ไม่จำเป็นต้องขยายฐานเพื่อหาสมาชิกมากมาย ของดีอยู่แล้ว และดิฉันคิดว่าข่าวคราวของชาว

อโศกที่ดิฉันรับก็ไม่เคยล้าช้าเลย เนื่องจากดิฉันอ่านหนังสือที่ส่งมาให้ตลอด นานๆถึงจะได้ไปวัดที่ เนื่องจากมีภารกิจต้องดูแลครอบครัวให้ดี และทำงานบ้านเอง ไม่ได้จ้างคนค่ะ

ดิฉันคิดว่า เราทำรายการโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม โอเคมีประโยชน์แน่นอน แต่เมื่อคิดถึงค่าใช้จ่ายแล้ว เราตำนน้ำพริกละลายแม่น้ำไหมคะ เสียค่าเช่าค่ะ เราใช้ค่าเช่าเสนาบาทมาทำกิจกรรมอย่างอื่นจะมีประโยชน์กว่าไหม หากทดลองทำแล้ว ๓ เดือน (จ่ายค่าเช่าไป ๙ ล้านบาท) ถ้าไม่คุ้มก็หยุดนะค่ะ เพราะคิดว่าไม่สายเกินไป แต่อยากบอกว่า มันไม่เหมาะกับยุคที่เขาพยายามทำให้เป็นเศรษฐกิจพอเพียงเลยนะค่ะ

อโศกเรามีช่องทางของข่าวสารกำกับอยู่แล้ว เพราะเพื่อนๆญาติธรรมจะโทรมาบอกตลอด ดิฉันคิดว่าหนทางที่ประหยัดที่สุด และเสียค่าใช้จ่ายน้อย คุ้มค่า คือการมาพัฒนาเว็บไซต์ให้ดีขึ้น น่าสนใจ จะดีกว่าไหม

ขอเสนอแนะมาเพื่อพิจารณาค่ะ

✿ จิตต์ถิตตา สุภาพันธ์ กทม.

✿ ตัวเลขจำนวนเงินลงทุนทำ *FE.TV*. ไม่ถึงเดือนละ ๓ ล้านอย่างที่คุณกล่าวมา และการทำโทรทัศน์ของเราทำให้พี่น้องญาติธรรมหลายจังหวัดติดต่อเข้ามาแจ้งว่า โทรทัศน์เพื่อแผ่นดินไม่เหมือนโทรทัศน์ทั่วไป แม้ผู้ติดตามช่องเผยแพร่ศาสนาช่องอื่น ก็ติดตาม และตอบรับมาด้วยความรู้สึกดีๆ สำหรับเว็บไซต์ยังขาดแคลนผู้ทำ และกลุ่มผู้ที่เข้าเว็บไซต์คงจะเป็นคนกลุ่มหนึ่ง ที่ต้องเข้าเว็บไซต์เป็น ซึ่งทำได้ยากกว่าการเปิดโทรทัศน์ดูซะอีก

โธ่เอ๊ย.....เด็ก

ดิฉันอ่านหนังสือ “ดั้นออกมาจากคิลา” ฉบับปรับความใหม่ เขียนโดย พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ จึงเข้าใจการปฏิบัติธรรมต้องเริ่มจากการมีศีลก่อนเสมอ

ดิฉันถามหลานสาวสองคนว่า วันนี้ทำความดีอะไรกันบ้าง

หลานสาวคนเล็ก(๙ ปี) : หนูให้อาหารปลา(อาศัยอยู่ในที่หน้าบ้าน) ช่วยนำข้างบ้าน เลี้ยงน้อง(เด็กอายุ ๑ ปี) ล้างจาน ช่วยพี่สูบยางรถจักรยาน และคืนนี้จะสวดมนต์ก่อนนอน

หลานสาวคนโต(๑๑ ปี) : หนูเก็บที่นอน กวาดบ้าน เก็บสายไฟและพัดลมเข้าที่ ทั้งขยะ รีดผ้า(ของหนูและน้อง) ช่วยย่าเก็บดอกอัญชันและลูกทับทิม ล้างผัก ล้างจาน เก็บผ้า เช็ดโต๊ะอาหาร กรอกน้ำใส่ตู้เย็น ปิดหน้าต่าง และจะสวดมนต์ก่อนนอน

หลานสาวคนเล็ก : ป้าจะถามหนูทุกวันไหม ถ้าถามทุกวัน หนูจะแย่งงานพี่ทำทุกอย่างเลย

ป้า : โธ่เอ๊ยเด็ก ต้องช่วยกันทำ ไม่ใช่แย่งมาทำ ต่อไปป้าให้เขียนเป็นบันทึกความดีดีไหม?

หลานสาวคนโต : ไม่เอ้า...หนูขี้เกียจเขียน

หลานสาวคนเล็ก : ดีดี หนูจะเขียนแบบไม้แหลก จ้างให้ป้าก็ไม่รู้

ป้า : แแปว !!!

✿ กาลยณา ธนิกุล จ.ชลบุรี

✿ ป้าไม่รู้แต่ตัวเราเองรู้นะ ทำจริง...ก็ได้จริง ทำหลอก...ก็ได้หลอกนั่นแหละ ไม่ทำก็ไม่ได้นะสิ หนูเอ๊ย... และก็บาปแน่ๆด้วยนะ โโกหกนะผิดศีลนะจะบอกให้

อายหมาเพราะอึดตาโต

กระผมเคยโกรธสุนัขที่เลี้ยงไว้โดยพลังมือตีมันแบบลืมหืมตัว โมโหขาดสติจริงๆ ซึ่งเรื่องก็ไม่มีอะไรมาก เป็นเพราะเราหวังดี(คิดเอาเอง) อยากให้มันมีสุขภาพดี เลยเอาอาหารดีๆให้มันกิน แต่กลับไม่ยอมกิน ทำอย่างไรก็ไม่ยอม กลับเดินหนี เรียกมาก็ไม่ยอมมา โมโหจนลืมหืมตัวจับไม้ตีไป ๒-๓ ที หมามันก็ไม่ยอมร้อง ไม่วิ่งหนี กลับหมอบให้ตี เราก็เลยโกรธเพิ่มขึ้นอีก ตีมันอีกทีสองที จนเรากลัวมันได้รับอันตราย เลยหยุดตี เห็นมันทำตาปริบๆก็นึกสงสาร เข้าไปลูบหัวมัน มันก็ไม่แสดงอาการโกรธหรือเกลียดเราเลย กลับกระดิกหางมุดเข้ามาหาเราแบบดีใจ มันไม่นึกโกรธ ไม่ผูกโกรธหรือพยายามเคียดแค้นเราเลย อ้อ!...มันทำได้อย่างไร **ทุกๆที่ตัวเราเองได้พยายามมาตั้งนานจะไม่โกรธ แต่เราก็ระงับความโกรธได้ไม่เท่า ๑ ใน ๑๐๐ ของหมาเลย** ก็เลยอายหมา เพราะข้าใหญ่ข้าเป็นเจ้านาย เอ็ง ข้าให้เอ็งทำอย่างนี้ ข้าหวังดีนะ เอ็งเป็นหมาเอ็งต้องทำ ในใจเรามันเป็นอย่างนี้ ใจเรามันเป็นเองจริงๆว่าข้าใหญ่ ไม่ได้คิดเอานะ แต่ใจมันไปยึดติดเอาเองตอนไหนก็ไม่รู้ แม้ทุกวันนี้หมาตัวนั้นมันก็ไม่เคยโกรธเรา ยังรักดีอย่างเคย ดูมันไม่ทุกข์หรือน้อยใจกับเรื่องที่เราเคยตีมันเลย ก็ยังกินได้นอนหลับตามประสาของมันต่อไป ออ...ถ้าเราระวังจิตใจเราได้อย่างนี้ก็คงไม่ทุกข์ ไม่โศก ไม่เร่าร้อน ว่าวุ่นคงจะเข้าถึงธรรมได้เร็วขึ้นนะ

ได้โปรดบอกวิธีเอาชนะกิเลสที่เป็นขั้นตอนการปฏิบัติจริงๆด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

✿ นายบุญรัตน์ กาวิล: จ.เชียงใหม่

✿ ขอบพระคุณมาก สำหรับตัวอย่างจริงที่ชัดเจน หากจะถือเอาตัวอย่างนี้ไว้ระลึกถึง เมื่อรู้ตัวว่าตอนนี้ อากาโรธเริ่มตั้งเค้ามาแล้ว ก็ให้ย้อนทบทวนระลึกถึง “อายหมา เพราะอึดตาโต” นี้ดู ก็น่าจะใช้ได้ผลสำหรับวิธีเอาชนะกิเลส ที่เป็นขั้นตอน การปฏิบัติจริงๆที่ตั้งใจ และทำจริงใจใส!

บอกรักและจะปรับปรุงใหม่

ขอติเพียงเรื่องเดียว คือ ไม่ควรพิมพ์ภาพอะไรตามใต้ตัวหนังสือ โดยเฉพาะภาพที่มีสีเข้ม เพราะทำให้มองเห็นตัวหนังสือไม่ชัดเจน เป็นการลื่นเปลื้องในการพิมพ์ด้วย ทำลายสายตาในการอ่านด้วยค่ะ

✿ กมลภา พยัคมนันท์ จ.นครราชสีมา

✿ เนื่องจากงานผลิตสิ่งพิมพ์ เราได้นำใจจากหลายๆท่านมาร่วมช่วยคิด สร้างสรร ประยุกต์ให้ น่าอ่าน น่าสนใจ บ้างก็มีมือสมัครเล่น บ้างก็มีมือใหม่หัดแต่ง บ้างก็อยากปรับปรุงให้มีสีสัน บ้างก็อยากเสนอ มุมมองใหม่ บ้างก็..... ฯลฯ ทั้งมือใหม่มือเก่าล้วนเต็มใจร่วมกันผลิตให้ด้วยน้ำใจแท้ๆ โดยไม่มีค่าตอบแทนใดๆ ก็ต้องขออภัยที่บางครั้งก็อาจจะด้อยฝีมือบ้าง

ขอขอบพระคุณที่แนะนำเพื่อสร้างสรรค์สิ่งที่ดีๆ เพื่อมนุษยชาติ

ปฏิบัติธรรมต่างแดน (๑)

๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๐

กราบนมัสการท่อก่านที่เคารพอย่างสูงค่ะ

ระยะเวลาเกือบ ๒ เดือนที่หนูได้จาก
เมืองไทยเพื่อมาศึกษาต่อในระดับปริญญาเอก
ณ มหาวิทยาลัยแห่งกรุงเวียนนา ประเทศออสเตรีย

ในครั้งนั้นของหนูนั้น หากจะนับเอาเรื่องระยะเวลาเป็นสำคัญก็ถือว่าเป็นระยะทางที่ไม่ยาวนานนัก แต่สำหรับหนูแล้วชีวิตในช่วงระยะเวลานี้ถือเป็นช่วงเวลาที่มีความหมายมากที่สุดในชีวิตตั้งแต่เกิดมาเป็นมนุษย์อยู่บนโลกใบนี้ ในชาตินี้เลยทีเดียว การมาทำปริญญาเอกของหนูนั้น หากเป็นในสมัยก่อนหรือแม้แต่ในระยะแรกๆของการมาใช้ชีวิตที่นี่ หนูจะมีคำตอบให้กับใจตนเองเสมอค่ะว่า เป็นการมาหาใบเบิกทางซึ่งก็คือ title ตัวย่อ Dr. ซึ่งจะเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการทำงานภาคนาในวงกว้างในอนาคต แต่มาบัดนี้หนูได้ค้นพบสัจธรรมความจริงบางอย่างที่สำคัญแล้วค่ะว่า **การมาต่างประเทศในครั้งนี้ของหนูนั้น มีความสำคัญต่องานศาสนาในอนาคตจริงๆ แต่สิ่งสำคัญที่ว่ามันกลับมิใช่ใบปริญญาตามที่หนูเคยคิดไว้** แต่หากเป็นที่ว่าการมาศึกษาต่อในครั้งนี้ ทำให้หนูได้มีโอกาสค้นพบตัวเอง ค้นพบจิตวิญญาณของตนเองได้อย่างแท้จริง จิตวิญญาณที่หนูอาจไม่มีโอกาสได้เห็น หรือสัมผัสได้ยาก หากมิได้มาใช้ชีวิตอยู่ ณ ที่แห่งนี้ ในเวลานี้

ในระยะแรกของการมาถึงที่นั่น หนูได้ประสบกับความทุกข์ ซึ่งหากมองย้อนไปในวันนั้นก็เรียกได้ว่าเป็นความทุกข์อย่างแสนสาหัส ถึงขั้นต้องหลั่งน้ำตากันเลยทีเดียว ในตอนแรกนั้นหนูเกลียดมาก กลัวมากกับความทุกข์แสนสาหัสที่หนูต้องเผชิญ อยากที่จะหาทาง หาเหตุผลที่จะหลีกเลี่ยงเส้นทางสายนี้ แต่ในที่สุดแล้วหนูก็ได้พบว่าความทุกข์ปางตายเช่นนี้มันก็มีผลดีกับเราเช่นกัน เพราะมันคือตัวบีบบังคับ ให้เราต้องเร่งรีบหาหนทางที่จะดึงจิตใจตัวเองให้ออกจากความทุกข์นั้นๆให้ได้ แต่ในขณะที่น้ำตามันยังบดบัง จิตใจมันยังขุ่นมัว มันก็ไปพาลคิดเอาว่าเป็นความผิดของใบปริญญา ช่างน่าขันจริงๆค่ะ แต่ในที่สุดแล้วหนูก็ได้เรียนรู้โดยตัวหนูเองว่า **ใบปริญญาหรือศาสตร์ทางวิชาการที่ยากเย็นทั้งหลายเหล่านั้นมันไม่สามารถทำให้ใครเกิดความทุกข์อะไรได้แม้แต่บ่อย จิตวิญญาณที่ไม่สะอาดของหนูนั้นต่างหาก คือสิ่งที่ก่อให้เกิดความทุกข์ในตัวหนู** จริงๆแล้วเจ้ากิเลสเหล่านั้นมันก็มีมาแต่ไหนแต่ไรละ เพียงแต่ว่าในบางสถานที่ ต่างเหตุการณ์ ต่างปัจจัยมันก็ไม่ออกมารบกวนให้เราต้องทุกข์ใจละ หรืออาจจะทุกข์แต่ก็ในปริมาณที่ไม่มาก ฉะนั้นเราก็เลยปล่อยมันค้างคา ไม่จัดการกับมันสักทีละ ในทางกลับกัน ความทุกข์ขั้นแสนสาหัสนั้น แม้มันก็จะก่อให้เกิดความเดือดเนื้อร้อนใจมาก แต่มันก็ได้ช่วยทำให้เราจนจนหาเจ้าตัวการจนเจอค่ะ เหตุการณ์ในครั้งนี้ยังทำให้หนูได้เรียนรู้อีกค่ะว่า **เราจะมีโอกาสค้นพบรากเหง้าแห่งความทุกข์นั้นได้ ก็ต่อเมื่อเรานั้นมีสติปัญญาแห่งคนตรง ต้องกล้ายอมรับความจริงแห่งความชั่วร้ายของกิเลสในตนให้ได้** อย่างไร้ความลำเอียงค่ะ

ชีวิตของหนูตั้งแต่เกิดมาไม่เคยมองว่าใบปริญญาเป็นเรื่องใหญ่ หรือมีความสำคัญต่อชีวิต หากกล่าวย้อนไปถึงในอดีต ในช่วงปริญญาศรีนั้นจริงๆแล้วก็ได้คิดอะไรมากๆ แค่คิดแบบเด็กๆ ว่าอยากเป็นนายก ถ้าเราจบเศรษฐศาสตร์จากมหาลัยชื่อดัง เราก็จะมีโอกาสได้กุมการเงิน การคลัง เอาของประเทศไว้ เป็นการปูทางสร้างอำนาจ แต่พอเข้าไปเรียนจริงๆก็รู้ว่า เราไม่ได้สนใจศาสตร์ ทฤษฎีที่ต้องใช้ตัวเลขขั้นสูงเหล่านี้เลย แต่ก็ไม่มีปัญหาอะ เพราะก็ได้สนใจอะไรมากมาย แค่ เรียนให้สำเร็จเหมือนคนทั่วไป อยู่กับเพื่อนกับฝูง เฮฮาสนุกสนานไปตามเรื่องตามราว **เมื่อจบมา ก็มีโอกาที่ได้ทำงานที่ดี มีหน้ามีตาในสังคม แต่มันก็รับรู้ได้เลยคะว่าชีวิตนั้นช่างว่างเปล่า ไร้จุดหมาย ไม่เข้าใจว่าชีวิตเกิดมาเพื่ออะไร ก็เลยอยากที่จะค้นหาตัวเองให้พบ ซึ่งในสมัยก่อนไม่ทราบคะว่ามันคืออะไร** ก็คิดว่าอยากที่จะมีโอกาสได้เรียนรู้สิ่งแปลกๆใหม่ๆในชีวิต ฉะนั้นเส้นทางในการแสวง โอกาสไปหาประสบการณ์ในต่างแดนของหนูจึงได้เกิดขึ้น

มีคนกล่าวกับหนูบ่อยครั้งว่าการเรียนนั้นไม่จำเป็นต้องไปต่างประเทศ เรียนอยู่ในเมืองไทย ก็เพียงพอแล้ว แต่หนูนั้นมีคำตอบให้ใจตัวเองตลอดว่า การที่หนูไปต่างประเทศแม้ในภาษาทางการ จะเป็นการไปเรียนต่อ แต่จุดประสงค์ของหนูอันดับแรกของการไปคือการหาประสบการณ์ ไม่ใช่ใบ **ปริญญา หนูต้องการไปเรียนรู้สิ่งใหม่ๆให้กับชีวิต ไป เพื่อเจอคนที่หลากหลาย ไปเพื่อมีโอกาสได้เห็นโลกในหลากหลายมุมมอง หนูนั้นอยากที่จะมีโอกาสเรียนรู้ความคิด วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีของผู้อื่นให้ได้อย่างเข้าใจ** ซึ่งในระยะเวลา ๓ ปีที่หนูได้ใช้ชีวิตศึกษาระดับปริญญาโทที่ เยอรมันนั้น หนูก็ได้สิ่งเหล่านี้ที่หนูต้องการอย่างมากมาจริงๆคะ สำหรับในเรื่องการเรียนนั้น แม้จะไม่ชอบ แต่เนื่องจากเป็นคนที่มีความรับผิดชอบ ก็ทำได้บรรลุเป้าหมาย แต่ก็เพราะเป็นสิ่งที่ไม่สนใจ เมื่อเรียนจบก็คือลืม ความรู้กลับไปอยู่ในตำรา ไม่ได้นำมาใช้เกิดประโยชน์อะไร

ฉะนั้นการมาศึกษาต่อในระดับ ปริญญาเอกของหนูในครั้งนี้ ในจิตลึกๆมัน ก็คงจะมีความคิดเช่นนี้อยู่อย่างเดิมคะว่าเราจะต้องได้เจอคนหลากหลาย ก่อให้เกิด ประสบการณ์มากมาย เหมือนครั้งอดีต มันก็คงมีความคิดอยู่เช่นเดิมอีกคะ ว่า จะไม่มีทางเอาแค่ความรู้ในตำราอย่าง เด็ดขาด และมันก็คงหวังอีกคะว่า เราคงได้สิ่งที่เราเคยได้ในอดีต และก็เพราะจิตเช่นนี้ เมื่อหนูมา เรียนที่นี่ ก็พบว่า อะไรต่างๆ มันไม่เป็นอย่างที่คิดไว้ การ เรียนปริญญาเอกที่นี่นั้น ต้องช่วยเหลือตัวเองโดดๆ แต่ละวิชาที่ลงเจอคนไม่ซ้ำหน้า

เจอ ๒ ชั่วโมงแล้วก็จากกันไป ไม่มีอะไรต่อกัน ไม่มีโอกาสที่จะได้มีเพื่อนมีฝูง หรือคบคุ้นกับใคร เหมือนช่วงที่เรียนปริญญาโท ฉะนั้นนอกจากไปเรียนเป็นบางครั้งบางคราวแล้ว **ชีวิตของหนู ๙๐ เปอร์เซนต์คือต้องอยู่กับตำราคะ** เมื่อเจอเหตุการณ์ที่เราไม่ต้องการเช่นนี้ มันก็ทำให้หนูนั้นทุกข์มากคะ ใจมันก็คิดแต่ว่า “ถ้าจะมาเอาเพียงแค่วิชาปริญญาโทจะมาเอาทำไม การเรียนก็ยากเย็นเชียวใจ ความสามารถด้านนี้เราก็ไม่มี แถมไม่มีใครช่วยเหลือ ฟังใครก็ไม่ได้ แล้วมันจะเรียนจบได้อย่างไร เบื่อ เบื่อ ไม่อยากอ่าน เบื่อ เบื่อ เบื่อ เบื่อออออออ”

ตอนแรกนั้น ก็อย่างที่เรียนพ่อกันไปตั้งแต่ช่วงต้นคะว่าทุกข์มาก เมื่อทุกข์เรื่องนี้ เรื่องการกิน การนอน การปฏิบัติ ก็วิ่งไปไปตามสภาวะที่ไม่ปกติมันๆคะ ที่เห็นได้ชัดก็คือ หากอยู่เมืองไทย หนูสามารถตื่นตั้งแต่ตีสามครึ่ง ได้อย่างไม่อดออด เพื่อมาทำวัตรในตอนเช้า และก็มีความสุขมาก แต่อยู่ที่นี้ ขนาดเจ็ดโมง รู้ตัวตื่นแล้ว ก็ยังนอนต่อเป็นชั่วโมงเลยคะ เพราะไม่อยากต้องมาทำกิจวัตรประจำวัน อันแสนน่าเบื่อของตน ซึ่งก็คือ การอ่านหนังสือ อ่านหนังสือ และอ่านหนังสือ (จริงแล้วใจเรานั้นก็ช่างโง่ หากเรื่องทุกข์จริงๆนะคะ บอกว่าทุกข์เพราะอ่านหนังสือ เพราะคิดว่าเราไม่ชอบสิ่งเหล่านี้ แต่เมื่อหนูได้สำรวจตัวเอง อย่างถ่องแท้ หนูก็พบว่า หนูก็ไม่เห็นจะชอบทำอะไรซักอย่าง ดูหนังก็ไม่ชอบ shopping ก็ไม่เอา เทียวก็ไม่สนแล้ว ความจริงอีกอย่างก็คือ เฉยๆ ไม่ได้อยากจะทำอะไรกับใครมากมายเช่นกัน ฉะนั้นถ้าไม่อ่านหนังสือแล้วจะให้ทำอะไร ก็ไม่ทราบว่าจะไปทำอะไร) แต่เมื่ออยู่ไปอยู่มา ทุกข์มากเข้ามากเข้า มันก็เลยทำให้ได้หันมาทบทวนตนเอง อย่างจริงจังคะ

เหตุการณ์ในครั้งนี้ ทำให้หนูได้รู้ว่า **ชีวิตคืออะไร** และมองเห็นตัวตนของตนเองได้อย่างชัดเจนคะ เนื่องจากความเป็นจริงที่ว่า หนูนั้นเป็นคนที่ไม่สงบ ไม่นิ่ง ลุกลน การให้ใช้ชีวิตแบบราบเรียบ เฉยๆอยู่ไปเรื่อยๆ อยู่กับตัวเองมาก มันทำให้หนูค่อนข้างจะอยู่ไม่เป็นสุขคะ แต่ในที่สุด หนูก็ได้เรียนรู้ว่า คนเรานั้น บางทีชีวิตก็ต้องไปตามสถานการณ์ แม้เราจะรู้อยู่เต็มอกกว่า ถ้ามันได้ อีกแบบนะ มันจะวิเศษมาก หรือไม่ก็ถ้าไม่อยู่ที่นั่นนะ มันจะดีมาก **แต่ความเป็นจริงของโลก ของชีวิตคนนั้น ก็คือว่า ไม่มีอะไรเลยที่จะสมบูรณ์ได้ตั้งใจเรา ฉะนั้นหากไม่ต้องการที่จะทุกข์ ก็ต้องรู้จักเรียนรู้ความจริง ที่เกิดขึ้นให้ได้ ต้องไม่เรียกร้อง เพราะยิ่งเรียกร้องมาก ก็ยิ่งทุกข์มาก หากเรียกร้องน้อย ก็ทุกข์น้อย หากทำตนเป็นคนไม่เรียกร้องเลยได้ ก็จะไม่ทุกข์เลยคะ**

จริงๆแล้วเหตุการณ์ทุกอย่างที่เกิดขึ้น มันมีมุมมองได้ทุกแง่คะ จะคิดให้ทุกข์จนตายก็ได้ จะคิดให้ดีก็ได้ จะสุขจะทุกข์ มันก็อยู่ที่ใจของเรา ความคิดของเราที่แหละคะ ในตอนที่หนูยังโง่อยู่ หนูก็ทำให้มันทุกข์ซะแยเลยคะ แต่ตอนนี้หนูคิดได้แล้วคะว่า เหตุการณ์ชีวิตหนูในตอนนี้นั้น มันมีประโยชน์กับหนู อย่างมากมาย มันทำให้หนูมีโอกาส ได้สงบจิต สงบใจ มีเวลาได้หันกลับมาทบทวนชีวิต ในแต่ละช่วง จิตวิญญาณในแต่ละขณะได้อย่างถี่ถ้วน รอบคอบมากขึ้น ซึ่งในที่สุดแล้วหนูเลยได้พบเจอ ความจริงอีกอย่างว่า **ความทุกข์ของหนูตัวใหญ่อีกตัว นอกจากการเรียกร้องจากสิ่งไม่มีชีวิตข้างต้น ที่ได้กล่าวมานั้น ก็คือ การเรียกร้องจากสิ่งมีชีวิตนั่นเองคะ**

กิเลสเรียกร้องทั้ง ๒ แบบนี้นั้น หนูแทบมองไม่เห็นมันเลยคะในตอนที่อยู่เมืองไทย หากจะพูดกันจริงๆ หนูนั้นก็ไม่ว่าจะทะเลาะทะเลาะอะไรมากมาย ชอบชีวิตแบบเรียบง่ายอยู่แล้ว นอกจากนั้น ก็ไม่ค่อยจะเดือดร้อน หรือเป็นทุกข์อะไรมากมาย หากจะมีคนไม่ชอบ เกลียดชัง

ไม่พอใจ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือสามารถจัดการกับจิตใจ จากเรื่องเหล่านี้ได้เร็ว ไม่ค่อยมีปัญหา เพราะฉะนั้น หนูเลยไม่เหงา มีความสุข มองไม่เห็นเลยคะ เจ้าตัวความเหงานี้ มันก็เลยทำให้หนูคิดไปว่า **ที่หนูเหงา หนูทุกข์อยู่ในตอนนี้ เพราะอยู่ที่นี้ หากอยู่เมืองไทยเหมือนเดิม หนูก็จะไม่เหงา แต่ หนูลืมนึกไปคะว่า หนูนั่นแม่อยู่เมืองไทย ก็ไม่ใช่ว่าจะไม่เอาใจไปพึ่งพิงใคร**

การที่มีครอบครัวที่อบอุ่น มีพ่อแม่ที่อยู่เคียงข้างเสมอ มีคนที่รับฟัง มีคนเข้าใจ อยู่ชุมชนที่อบอุ่น อยู่ในบรรยากาศการทำงานที่น่าพึงพอใจ มันก็เลยทำให้เราเห็นเหมือนกับว่า เราไม่ได้เรียกร้องอะไรจากใครๆ หรือสิ่งใด สามารถทำหน้าที่ของตนเอง โดยเฉพาะด้านจิตใจของตนเอง ได้อย่างราบรื่น แต่ ณ ที่นี้นั้น เนื่องจากเป็นการมาทำหน้าที่ทางด้านวิชาการ ที่ตนเองไม่ถนัด ไม่ชอบ เป็นทุนเดิม ความที่คิดว่า มันเป็นเรื่องที่ยากมาก และเราต้องใช้ความพยายามสูง **ในระยะแรกๆนั้น หนูจึงหวังแต่จะพิชิตใบปริญญา ทำให้ลืมหน้าที่สำคัญ ในการตามดูจิตวิญญาณของตนเอง** เพราะฉะนั้น ก็เลิกล้มหลาย ไม่ว่าจะเป็นสายไหน สายไหน มันก็ประดังกันเข้ามาคะ เกิดทั้งอารมณ์กลัว อารมณ์เหงา อารมณ์ไม่มั่นคง ซึ่งเมื่อธรรมชาติไม่มั่นคง ความกล้าก็ไม่เกิด ปัญญาที่ต่ำ จะทำอะไรก็ติดขัด ปัญหาจึงเกิดเข้ามารุมล้อมมากมาย ทุกข์ก็เลยเกิดเป็นเงาตามตัว

หนูได้เล่า บ่น บ่น บ่นและระบายความทุกข์เหล่านี้ให้ทั้งพ่อ แม่ ลิกขมาตุ คนใกล้ชิด ฟังอย่างไม่หยุด ซึ่งท่านเหล่านี้ ก็ไม่เคยที่จะเบื่อหน่าย รับฟังหนูอย่างเมตตาเสมอมา แม่หนูจะทำตัวเป็นคนที่น่าระอาตามก็ตาม หนูได้พยายามเอาปัญหาของหนูไปกองไว้ นำใจไปพึ่งพิงที่คนอื่น โดยมิได้คิดที่จะกลับมาทบทวน ที่จะแก้ปัญหาก็ตรงจุด คือแก้ที่ตัวของหนูเอง ปัญหาทั้งหลาย มันจึงประดังเข้ามาไม่หยุด แต่เมื่อหนูเริ่มคิดได้ หยุดพึ่งคนอื่น หันกลับมามองตนเอง ทำให้หนูได้เห็น และเรียนรู้ชีวิตที่แท้จริงคะว่า จริงๆแล้วในโลกนี้มีเพียง **“จิตใจของตนเท่านั้น ที่จะเป็นที่พึ่งให้แก่ตนได้”** หากเกิดความทุกข์ เกิดปัญหาขึ้น ก็จงแก้ที่ตน เพราะหากเราล้มแต่เอาหัวใจ เอาชีวิต เอาความรู้สึกไปพึ่งพิงที่ผู้อื่น ชาตินี้ ชาติไหน ชาติใดๆเราก็จะต้องทุกข์ไป ไม่มีทางจบสิ้น เพราะคนส่วนใหญ่ในโลกนี้นั้น เกิดมาก็ต่างมีหน้าที่การงาน มีความทุกข์ มีปัญหาส่วนตัว ทั่วมมมากมาย อยู่แล้วทั้งสิ้น จึงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร ถ้าจะไม่มีใครช่วยเหลือ หรือให้เวลาแก่เรา

แต่แม้หากจะกล่าวถึงคนจำนวนน้อยนิด บนโลกใบนี้ที่มีจิตใจบริสุทธิ์ พร้อมช่วยเหลือ รับฟัง แฉ่งทางสว่างให้กับบุคคลอื่นได้นั้น ก็ยังไม่มีใครเลยแม้หนึ่งคน ที่จะเป็นที่พึ่งให้แก่ใครได้อย่างแท้จริง แม้จะมีพ่อแม่ที่รักเราเพียงใดก็ตาม แม้จะมีผู้รู้ มีสัตบุรุษ มีนักปราชญ์ที่สามารถชี้ทางสว่างให้เราได้ แต่ท่านเหล่านั้น ก็มีสามารถมอบทางพ้นทุกข์ให้เราได้ ไม่มีใครในโลกสามารถแก้ปัญหาที่แท้จริงให้ใครได้ ปัญหาที่เกิดขึ้นทุกปัญหานั้น จักแก้ได้ด้วยตัวของเรา **ทุกข์จะเกิดขึ้น จะคงอยู่ หรือจะหมดไปก็อยู่ที่ตัวของเรา เพียงเท่านั้น**

ในระยะแรกของการมาใช้ชีวิตที่นี่ หนูเคยถามตัวเองว่า เมื่อทุกข์มากขนาดนี้ ทำไมหนูถึงไม่ตัดสินใจกลับไป ในตอนแรก หนูยังหาเหตุผลไม่ได้ รู้แค่เพียงแต่ว่า ถ้าหนูกลับไปจริงๆ หนูจะเสียใจมากกว่าหนูอยู่ต่อ แต่บัดนี้หนูได้พบคำตอบให้กับตัวเองแล้วคะ หนูรู้จิตใจของหนูดีว่า หากจะมีเหตุปัจจัยภายนอก ที่จะต้องทำให้หนูต้องเลิกรากจากการศึกษาต่อ หนูก็พร้อมและยินดี ที่จะไปอย่างไม่มีเสียดาย **แต่หนูจะไม่ขอเป็นคนี่เลือกที่จะกลับไป ด้วยเหตุผลจากปัญหาของตัวหนูเอง**

เพราะถ้าเป็นเช่นนั้น หนูก็คือคนแพ้ คือคนมีปัญหา หากหนูกลับไปเช่นนั้น ชาตินี้หนูก็จะแพ้ไปเรื่อยๆ และมีปัญหาไปตลอดชาติ

หนุยังจำได้ดีถึงวันก่อนเดินทาง ที่หนุได้มีโอกาสคุยกับน้องสัมมาสิกขาสันตโศก พร้อมทั้งกราบอลาชาวโศก ซึ่งหนุได้กล่าวว่า “ทุกคนในที่แห่งนี้ ที่มีโอกาสได้เป็นลูกพ่อท่านนั่นคือคนบุญ เปรียบเช่น ดั่งนักรบของพระโพธิสัตว์ ซึ่งนักรบพระโพธิสัตว์นั้นต้องเข้มแข็ง ต้องไม่อ่อนแอ และต้องมีความดี” วาจาที่หนุได้กล่าวออกไปหนุยังจำได้ดี และไม่เคยมล็ด แม้ว่าจะในวันนั้นหนุอาจจะยังอ่อนแอ ยังไม่เข้มแข็ง และไม่ได้มีความดีอะไรเลิศเลอ แต่หนุขอให้คำมั่นกับตัวเองอีกครั้ง ณ ที่นี้คะว่า หนุนั้นจักขอเป็นนักรบของพระโพธิสัตว์ผู้หนึ่ง ที่พร้อมที่จะตาย ในสนามรบ จักไม่เป็นนักรบที่ซี้ซลาด ที่คอยเพียงแต่หลบลิ้นหนีอยู่ในหลืบเขาตงถ้ำ แม้ว่าจะในการออกศึกนั้น อาจจะทำให้ต้องถูกฟาดฟัน มีบาดแผลมากมาย หรือในที่สุด อาจต้องแพ้พ่ายตายไป แต่การออกรบทุกครั้งนั้นก็ยังสามารถฆ่าฟันฆ่าศัตรู คือกิเลสให้ล้มตายได้บ้าง ไม่มากก็น้อย ตามพลังความสามารถ ปัญญาบารมี ของนักรบแต่ละคน แต่หากไม่ออกรบ หลบลิ้นอยู่ในถ้ำ ศึกนั้นก็ไม่มีวันที่จะตายได้ และยังสามารถ จะทวีคูณเพิ่มจำนวน หาเราจนพบ และจักฆ่านักรบผู้หลบอยู่ในป่านั้นตายอย่างน่าเวทนา สำหรับหนุนั้น แม้จะอยู่ที่นี้จะไม่สบาย หรือมีความสุข เหมือนอยู่ในอ้อมอกชาวโศกที่เมืองไทย แต่หนุก็คิดว่า สถานการณ์ในตอนนี้นั้น มันจักสร้างหนุให้แข็งแรงขึ้นคะ การอยู่เมืองไทยเปรียบไป หนูก็จะเหมือนคนเป็นไข้หวัดเรื้อรัง แม้ไม่ได้ร้ายแรงมากมาย แต่ก็ไม่หายสักที หรืออาจจะหายได้ แต่ต้องใช้ระยะเวลาอย่างยาวนาน แต่ที่แห่งนี้นั้น หากเปรียบก็เฉกเช่น เหมือนกับมีพระเจ้าโยนยาตีมาให้ เป็นยาตีขนานแรง พระเจ้าบอกว่า เมื่อภิกษุชาตินี้เข้าไป คนไข้จะถึงกับค้างเหลืองหรือหากภูมิดูมกันไม่ดีพอ ก็ตายเลย แต่ยาชนิดนี้ดีที่ว่า คนไข้จะมีสิทธิหายขาด จากโรคไข้เรื้อรังนี้ได้ แบบชะงัด ไม่ยืดเยื้อ และหากร่างกายของคนไข้ทนกับความแรงของยานี้ได้ คนไข้ก็จะกลับมา มีร่างกาย ที่แข็งแรง สมบูรณ์ สามารถไปทำอะไรต่างๆได้อย่างมีประสิทธิภาพ เต็มร้อย ไม่ต้อง

มาจาก ไอ คัดจุมก ปวดหัว ตัวร้อนอีกต่อไป

คะ ก็ไม่ทราบเหมือนกันนะคะว่า ในที่สุดแล้ว หนูจะได้ยาแบบไหน เป็นตัวรักษาที่แท้จริง สถานการณ์ในตอนนั้น ก็ดูเหมือนจะมีคนหวังดีเอายาแรง จากพระเจ้ามากรอกปากให้คะ แบบเรา เต็มใจครึ่งหนึ่ง เมื่อทานไปแล้ว ก็เป็นไปเหมือนที่พระเจ้าบอกมาแหละคะ เพราะว่าคางเหลืองก็ได้ มาเยือนแล้ว และอาจจะมีคางแดง มาเยือนอีกก็ได้ แต่หากจะให้เราขยัน อาเจียนเอายาออกมาเอง เรามันก็เสียชีวิตของดีคะ จึงตัดสินใจให้มันอยู่กับตัวต่อไป

นิทานเรื่องนี้จะจบลงเช่นไร ในที่สุดแล้ว คนป่วยใช้คนนี้จะตาย จะหายขาด หรือจะกลับไปใช้ยาขนานเดิม ก็คงต้องดูกันต่อไป กาลเวลาจะเป็นคำตอบ สำหรับทุกอย่างค่ะ แต่ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม หนูนั้นก็ระลึกอยู่เสมอว่า **หนูคือ คนของชาวโศก คือคนบุญคนหนึ่ง ที่ได้มีโอกาส เป็นลูกของพ่อท่านในชาตินี้ หนูก็จะขอตั้งจิตตั้งใจ ตั้งสัจจาธิษฐาน อย่างมั่นคงตลอดไปว่า ไม่ว่าจะ**

จะอยู่แห่งหนใดก็ตาม จิตวิญญาณดวงนี้นั้น จักขอมีธรรมะของ พ่อท่านพระโพธิสัตว์ คຸ້ມครองตลอดไปคะ

ท้ายที่สุดนี้ หนูก็ขอกราบอาราธนาให้พ่อท่านมีสุขภาพที่ แข็งแรง อยู่เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทร ให้ลูกๆชาวโศก และมวลมนุษยชาติ ตลอดไปคะ

กราบนมัสการด้วยความเคารพอย่างสูงค่ะ

นางสาวชิตตะวัน ชนะกุล

Universitaet Wien, Oesterreich

ขีเดินสวนกับญาติธรรมรุ่นน้อง

เธอพักอยู่ข้างวัดนี้แหละ

วันนี้แปลกตรงที่เธอยิ้มผมแดงเป็น กระจุก ไม่ได้ยิ้มทั้งหมด

“อ้าว! ไปทำอะไรมา?” ฉันเหลือบตา ไปที่ผมเธอ

“ตอนนี่ถือศีล ๕ แล้วคะ” เธอยิ้มตอบ อย่างอารมณ์ดี

เดินผ่านกันแล้ว ฉันนึกสงสัย เธอ คงคิดว่า เรื่องรักสวยรักงามเป็นศีล ๘ พอเป็น ศีล ๕ ก็มีสิทธิ์จะทำเรื่องนี้ได้ แต่ฉันคิดใน อีกแง่ ถ้าปฏิบัติธรรม “ความประหยัด” ก็เป็น

เรื่องสำคัญ **วันนี้ญาติธรรมรุ่นใหม่หลายคน เขาไม่ตระหนักในเรื่องประหยัดกันเลย** ใช้น้ำ ใช้ไฟ ไม่ค่อยระวัง ข้าวของก็ไม่เก็บเป็นที่ ความประหยัดต่างหากที่จะทำให้ชีวิตเราสังวร ส้ารวม

วันนี้ฉันพบเทวทูตเตือนตนเข้าให้แล้ว

๘ สีเน,

ชิ่งกินน้อย ชิ่งเติบโตแกร่ง

ตั้งแต่พ.ศ. ๒๕๐๐ จนเกือบครึ่งศตวรรษมานี้ ประเทศไทยได้สร้างตนเองเป็นสังคมแห่งการบริโภคนิยมเต็มรูปแบบ หลังการมีแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ

อันที่จริง โครงการในพระราชดำริควรถูกนำมาบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ เพื่อเป็นแม่บทในการขึ้นนำการบริหารจัดการด้านทรัพยากร ตั้งแต่เมื่อห้าสิบปีก่อน ถ้าเราเริ่มต้นมาทางนี้ ป่านนี้คงไม่มีมือบหลายมือไปประท้วงรายวันที่หน้าทำเนียบ หรือป่านนี้เราอาจไม่ต้องมานั่งทำวิจัยเรื่องความล้มสลายของร้านโชห่วยเพราะถูกทุนใหญ่ของห้างดีเซลเคาท์สโตร์ข้ามโลกเขมือบ

เมื่อพ.ศ. ๒๕๓๐ ดิฉันยังไม่เป็นชาวมังสวิริติเต็มสูตร เพียงแค่เลิกบริโภคเนื้อก่อนหน้านั้นสักสิบปีเห็นจะได้ มีเซ่ด้วยแรงบันดาลใจศีลข้อไหน นอกจากตระหนักในสรรพคุณทางยาของผักพื้นบ้านก่อนมีกระแสตื่นสมุนไพรด้วยซ้ำ

ทุกวันนี้ ดิฉัน เชื่อโดยสนิทใจว่า พฤติกรรมการกินเป็นแนวรบแรกในการป้องกันโรคภัยไข้เจ็บสารพัดโรค ซึ่งเปิดทางแพ้นั้นการผลิตอาหารสมุนไพรรสำเร็จรูปออกมาอีกมากมายที่เห็นวันนี้ เพราะคนกำลังสำนึกถึงบุญคุณการกินผักหลากหลาย

ก่อนพ.ศ. ๒๕๓๖ ดิฉันเปลี่ยนจากชีวิตชาวคอนโดฯในเมืองไปเป็นคนหมู่บ้านชนเมืองในละแวกบึงกุ่มได้อาศัยร้านอาหารของชาวพลังบุญเป็นครัวเต็มห้องตามความสะดวกอย่างน้อยสัปดาห์ละหนึ่งวันทำเช่นนี้ติดต่อกันมานานกว่าสิบปี

ทุกวันที่ขณะนั่งรับประทานอาหารรู้สึกเป็นสุขที่ได้สังเกตหน้าตาคนในร้าน จำได้ว่ารู้จัก

ร้านพลังบุญที่เป็นตึกแถวสองห้องชั้นเดียวที่เริ่มจากการขายข้าวสารอาหารแห้งมังสวิริติเพื่อบริการสมาชิกเพียงไม่กี่ร้อยคน สี่ห้าปีต่อมาสามารถตกแต่งให้เป็นห้องแอร์ ต่อมาสร้างตึกใหม่ของตัวเองอยู่ในซอยไม่ได้จัดที่จอดรถมากมายนัก นอกจากพื้นที่ด้านข้างตึกที่มีป้ายเขียนบอกว่าจอดรถได้ไม่เกินหนึ่งชั่วโมงที่จอดรถนี้ น่าจะคำนึงถึงเพื่ออำนวยความสะดวกให้รถส่งของบรรดาอาหารแห้ง

พ.ศ. ๒๕๕๐ ขณะนั่งกินมังสวิริติมือกลางวันริมถนนนวมินทร์ ก็ดูเคเบิลทีวีช่อง ASTV ๗

↑ พลังบุญเก่า

พลังบุญใหม่

ไปด้วยซึ่งเป็นรายการประเภท “**นุ่งเจียมหม่เจียม**” เน้นเศรษฐกิจพอเพียง สังเกตว่าส่วนใหญ่รูปแบบรายการที่ผลิตโดยสำนักปฏิบัติธรรมพลังบุญมักเล่าเรื่องราวชีวิตคนที่เคยโลภ เคยรวย เคยต้องการมากล้น หรือเคยมีมากล้น แต่กลับกลายเป็นคนอกหักไปไม่ถึงเป้าหมายล้วนแต่เป็นฟรีเซ็นเตอร์เป็นการสะท้อนปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของในหลวง

ทุกวันนี้เมื่อพูดถึงแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง หลายคนยังส่ายหน้าและหัวเราะ

วันนี้อย่านอินทราภักษ์ บนถนนนวมินทร์ เป็นที่ตั้งอาณาจักรเล็กๆของชาวพลังบุญสิบปีที่ผ่านมานี้เกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัด

นี่คือหมู่บ้านโลกมังสวิรัตติ เมืองคนกินผัก

เมื่อสิบปีก่อน

ชาวพลังบุญดูเป็นสิ่งมีชีวิตที่แปลกปลอมสำหรับผู้คนในย่านนั้น นับตั้งแต่แต่งกายเรียบง่าย สังเกตจากชายที่สวมเสื้อมือฮ่อมกับกางเกงขาก๊วย ส่วนหญิงสวมเสื้อและผ้าถุงกรอมเท้าในชุดสีน้ำเงิน เคยถูกมองค้อน เยาะหยัน มีสภาพทางกายไม่ชวนมอง เพราะมีผิวพรรณไม่เปล่งปลั่ง หน้าตาซีดเซียว ปล่อยผมให้ยาวโพลน คนกินผักส่วนใหญ่ไม่นิยมของเทียม พวกเขาจึงเกียดสารเคมีจึงไม่ชอบโกรกย้อมดัดหรือทำสีผม

ในสังคมเมืองดิฉันเห็นคนกินผักมักถูกคนกินเนื้อปรามาสคาดเดาต่าง ๆ นานา บ้างก็ถูกค้อนแคะว่ารูปลักษณ์ผอมแห้ง เพราะผิวพรรณปราศจากการสะสมของไขมันของคนกินผัก ดูเหมือนคนไม่สมบูรณ์ไม่น่าจะมีร่างกายที่แข็งแรง

อีกด้านหนึ่งของคนกินเนื้อ เกิดอะไรขึ้น ความอึมเอมเปรมปรดีในรสชาติอาหารและความทันสมัย จบลงที่การไล่ล่าหาผลตอบแทนหน้าทุกครั้งที่ตั้งหน้าหนัก และอยากเป็นแม่เมดเมื่อถูกัวครอบงำตอนซื้อเสื้อผ้าใหม่

ความเพิ่มความสะดวกสบายของรูปร่างหน้าตา ถูกนำมาวัดดัชนีความสุขของคนไทยมานานในระยะเวลาที่ประเทศไทยเดินตามระบอบทุนนิยม

ในปีที่เศรษฐกิจพอเพียงเหวี่ยงตัวเองเหมือนนวมเมอแรงเช่นนี้คนกินน้อย คือคนที่

เดินทางอย่างมั่นคงมากที่สุด จิตใจที่ถูกหลอมให้ลด ละ เลิกกิเลสของการบริโภค ค่อยบ่มเพาะให้พวกเขาสะสมน้อยลงนี่คือสัดส่วนที่น่าจะสอดคล้องกับการยืดอายุโลกและถนอม

การใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างถูกทางที่สุด

ดิฉันสังเกตว่า เกือบสองทศวรรษมาแล้วที่ชุมชนพลังบุญเติบโตใหญ่ ในขณะที่มีการก่อสร้างขยายตัวร้าน ย่อมเป็นข้อพิสูจน์ของการขยายจำนวนสมาชิกหรือจำนวนคนกินมังสวิรัตติมากขึ้น

คนหลายคนที่ดิฉันพบเห็นกันเป็นประจำในระหว่างมือกลางวันแก่ตัวลง พวกเขาเดินช้าลง กินช้าลง แต่ในดวงตามีรอยยิ้มให้กันเสมอ ยามสบตากัน

นั่นแหละที่ดิฉันเห็นว่าจิตวิญญาณของพวกเขาเติบโตแกร่งขึ้น

*** (จาก น.ส.พ.กรุงเทพฯธุรกิจ ๔ ต.ก. ๒๕๕๐) ***

พ่อท่านพามาจน

ฉันเข้าใจ แล้วฉันก็ทำตามที่พ่อท่านสอน **ฉันมาอยู่วัดฉันไม่สะสมเงิน** มีบางคนให้เงินมาใช้ก็ใช้ไป แต่ไม่เคยสะสมเก็บไว้ แล้วไม่เคยห่วงกับอนาคตเลย เพราะใจได้คิดไว้สุดๆ ตั้งแต่จะเข้าวัดแล้วว่า ไม่ต้องมีเงิน ถ้าเกิดเจ็บป่วยไม่มีใครดูแล **ฉันก็จะยอมตาย ไม่เคยกลัวเลย ไม่เคยห่วงไหวเลย ตลอดเวลา ๑๖ ปี กว่าที่อยู่วัดมา**

เมื่อต้นปีนี้ **ฉันอยากได้สิ่งของ** ที่จะอำนวยความสะดวกในการทำงานของฉัน ฉันอยากได้มันมาก ราคามันเป็นพันเป็นหมื่น แต่ฉันไม่มีเงิน

“ความอยาก” เมื่อไม่ได้สมใจอยาก มันก็ทำให้ฉันทุกข์ นึกน้อยใจวาสนาของตัวเอง ที่อากัพ ไม่มีเงินอย่างใครๆเขา

ฟุ้งซ่านจนคิดมิจฉาปฏิญญาว่า การมีเงินนี่ ก็ดีนะ คิดอยากได้อะไรก็ได้

ใจมันทุกข์

เมื่อ**“ทุกข์”** ฉันก็เริ่มได้คิด

ฉันจะต้องฆ่า**“ทุกข์”**ตัวนี้

มันเกิดจากความอยาก

อยากได้ อยากมี อยาก....

ฉันจึงต้องฆ่าตัว**“อยาก”**ตัวนี้เสีย

ไม่ต้องอยากมีมัน

ไม่ต้องมีมัน ฉันก็ทำงานได้

ไม่ต้องมีมัน ฉันก็ทำงานเท่าที่มี เครื่อง

ไม่เครื่องมือแค่นี้ ฉันก็ทำได้

พอตัด**“ความอยาก”**ได้

ใจที่ทุกข์หม่นหมอง ก็...ว่าง เบา สบาย ไม่น่าโง่เลยเรา

ออกนอกเส้นทางพ่อท่านเหนื่อยเดียว

เกือบตกนรกแน่ะ !

ตอนนี้ความเชื่อมั่น มั่นใจเพิ่มขึ้น

มากมาย

ฉันจะมั่นใจในความมักน้อยสันโดษ

พอใจในสิ่งที่มี ที่เป็น

มิจฉาปฏิญญาที่อยากมีเงิน มันจึงเปลี่ยน

ไป กลายเป็นสัมมาปฏิญญา

พอใจในความมักน้อยสันโดษ

แล้วมั่นใจมากยิ่งขึ้นกว่าเก่าซะอีก

ขอบคุณ **“ความอยาก”** ที่มาทดสอบ

ใจฉัน

ต่อมาเวลาผ่านไปได้ซักระยะหนึ่ง เกิดสิ่งที่ไม่น่าเชื่อ รวากับปาฏิหาริย์ มีคนเอาเงินมาให้ ให้ไปซื้อในสิ่งที่ฉันอยากได้ โดยที่ฉันไม่ได้ไปเดินไปแสวงหาเลย

ก็ขอบคุณที่ทำให้ฉันทำงานสะดวกขึ้น

แต่ตอนนี้.....มี.....หรือ.....ไม่มี

ฉันก็ไม่ทุกข์กับมันแล้ว

.....

ค้นหา และ ความอยากเอ๊ย

ใครลด ละได้

คนนั้นก็จะมีความผาสุกขึ้นเรื่อยๆ

ติชอุ้มตา

แปลงขยะเป็นทุน...เพื่อแผ่นดิน

☆ พฤษภาคม ๒๕๕๐

ต้นเดือนพฤษภาคม ชาวหมู่บ้านราชธานีโศกได้วางท่อน้ำจากบ่อ“บุญน้ำซับ” ซึ่งบ่อนี้ อยู่ที่หมู่บ้านค้ำกลาง จึงต้องวางท่อต่อยาวข้ามผ่านใต้ห้องแม่ น้ำมูลจากบ้านค้ำกลาง มายังบ้านราช ระยะทางกว่า ๒ กิโลเมตร เพื่อใช้น้ำจากบ่อบุญน้ำซับนี้แทนน้ำประปา ที่เดิมชาวบ้านราชทำจากน้ำแม่ น้ำมูล น้ำซับที่ได้นี้สะอาดบริสุทธิ์เป็นธรรมชาติ เราได้นำไปให้กรมวิทยาศาสตร์ตรวจแล้ว น้ำดีมาก ค่าของน้ำใช้ ต่ำได้ทันทีเลย จึงเป็นน้ำปราศจากสารเคมีสนิท ต่อไปน้ำกินน้ำใช้ในหมู่บ้านราชธานีจะได้ปราศจากสารเคมี บริสุทธิ์เสียที โดยเฉพาะคลอรีน **Chlorine** ซึ่งน้ำซับนี้ทั้งดื่มทั้งใช้ได้สารพัด และปริมาณน้ำก็มีมากมาย เกินพอ การลงทุนทำน้ำจากบ่อบุญน้ำซับนี้จึงคุ้มกว่าการทำน้ำประปามาก พ่อท่านชสนใจแวะไปดูอยู่หลายครั้ง มีดำริว่าจะนำน้ำนี้บรรจุขวดเป็นน้ำดื่มออกจำหน่าย พร้อมกับคาดหวังว่ารายได้จากการจำหน่ายน้ำซับนี้ จะไปช่วยค่าใช้จ่ายของสถานีโทรทัศน์เพื่อแผ่นดินได้ โดยเตรียมการที่จะทำเป็นอุตสาหกรรมน้ำดื่ม และให้ชื่อว่า น้ำดื่ม“**ชื่นใจ**” (ชื่อนี้มาตั้งกันทีหลัง) แต่ความหวังมีอันต้องมลายหายไป เมื่อได้สำรวจข้อมูล เกี่ยวกับตลาดการขายน้ำดื่ม ก็รู้ว่าตลาดน้ำดื่มอิ่มตัวแล้ว เฉพาะที่อุบลฯมีบริษัทจำหน่ายน้ำ ๒๐๐ กว่าราย

บันทึกจาก...ปัดจาก

**อาตมาอยากให้ทำ
ไปตามลำดับ ทำไปตาม
ความจริง ค่อยเลี้ยงตัว
ค่อยๆโต ไม่ใช่ลูกอาสา
ทำบริษักร เราต้องมากำ
หนดสถานะเพื่อพัฒนา
กันเอง ที่เรากำลังทำ
กันอยู่นี้เป็นการวางรากฐาน
ของเศรษฐกิจพอเพียง
อย่างเป็นระบบ”**

แล้ว แถมมีผู้มีอิทธิพล มีอำนาจ เข้ามาควบคุมดูแลผลประโยชน์ในการจำหน่ายด้วย จึงถอยดีกว่า

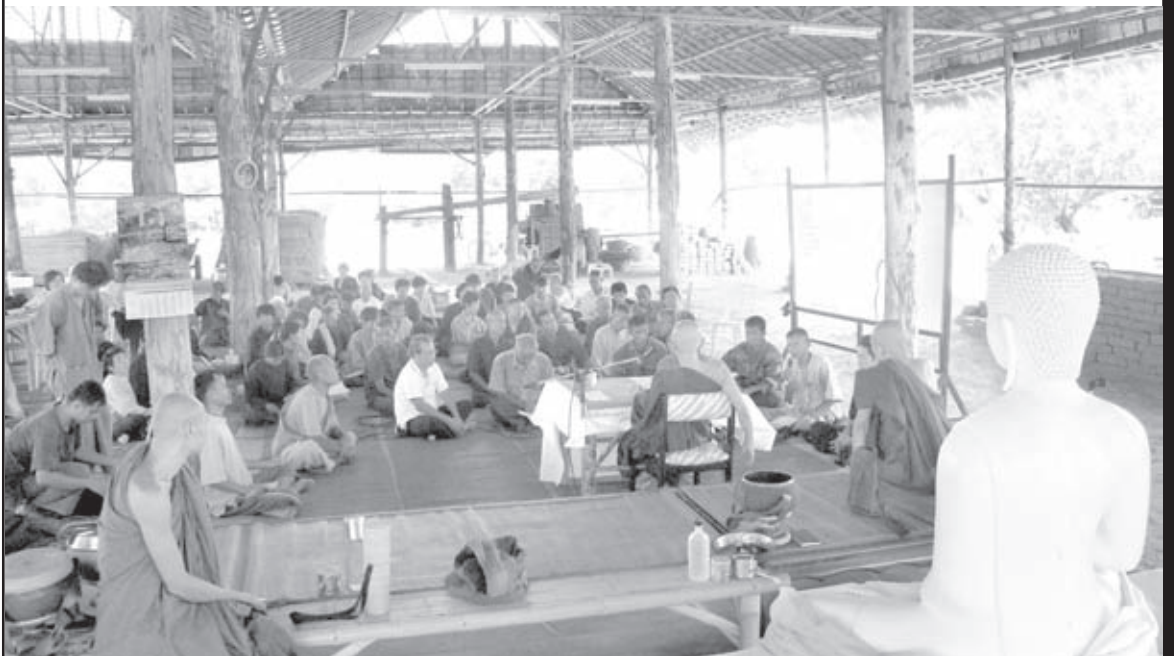
หะแรกก็ตั้งใจว่า เราจะสร้างแท่งค้ำสูงเพื่อส่งน้ำออกไปให้แก่ว่างหมู่บ้านค้ำกลางด้วย แจกจ่ายเพื่อแผ่กัน เพราะน้ำที่ได้มันมากมายเหลือเฟือ และจะมอบแท่งค้ำนั้นให้แก่ อบต.บ้านค้ำกลางฟรีๆไปเลย ให้ไปจัดจำแนกแจกจ่ายกันเป็นของชาวหมู่บ้านค้ำกลางกันเอง จะขาย จะแจกให้ใช้กันแบบใดก็ได้เป็นสิทธิ์ของบ้านค้ำกลางเลย เมื่อไปเสนอให้แก่หมู่บ้านค้ำกลาง เขาก็บอกว่า ปัจจุบันนี้น้ำที่มีใช้ในหมู่บ้านเขาก็เพียงพอกันได้อยู่แล้ว อาจจะมีบางคราวเกิดอุบัตเหตุก็อาจจะขาดแคลนบ้างเป็นครั้งคราว เขาว่าถ้าจะช่วยเหลือเพียงทำท่อสามตาจากแท่งค้ำของเราทิ้งไว้ มีวาล์วเปิดปิดได้ก็พอแล้ว เมื่อเขาเกิดขาดแคลนจริงเมื่อใดก็จะมาขอใช้ตรงนั้นบ้าง ก็เป็นอัน

ตกลงตามนั้น เราก็ทำไว้ให้เท่าที่เขาต้องการ

ชุมชนเศรษฐกิจพอเพียงที่มหาวิทยาลัยอุบลฯ เริ่มมีปัญหาไม่มีเวลาต้อนรับแขก หลังจากที่มีทางโทรทัศน์เพื่อแผ่นดิน ได้นำเอาผลงานกิจกรรมนำเสนอ มีผู้สนใจติดต่อขอดูงานกันมาก ทำให้ต้องหยุดการนำเสนอผลงานกิจกรรมผ่านสื่อโทรทัศน์เอาไว้ก่อน เพื่อจะได้มีเวลาทำงานกันให้เต็มที่ ไม่ต้องพะวงกับการต้อนรับมากเกินไป

นี่ก็เป็นอีกหนึ่งความจริงที่พ่อท่านบุญคุณ ไม่ให้หลงไปกับการชื่นชมยินดีจากภายนอก เน้นเนื้อให้เหนือกว่ามาก เน้นรากแก้วมากกว่าแล่น ๆ

เพียงแค่วางงานความจริงสู่สังคม ไม่ได้ทำในลักษณะโฆษณา เพื่อให้คนมานิยมมากๆจน

ทำให้ต้องเสียเนื้อแท้ เสียงาน เสียความจริงที่จะสร้างขึ้นมา

ทำงานเพื่องาน เพื่อประโยชน์กับสังคม ไม่ได้ทำเพื่อมุ่งหวังลาภ ยศ สรรเสริญ สุข

จากการประชุมกับชาวชุมชน ม.อุบลฯ (๓ พ.ค.) “อาตมาอยากให้เราทำตามลำดับ ทำไปตามความจริง ค่อยเลี้ยงตัว ค่อยๆ โด ไม่ใช่ลูกอาสาเสียมาทำบริษัท เราต้องมาทำในฐานะเสื่อผืนหมอนใบ ที่เรากำลังทำกันอยู่นี้เป็นกรวางรากฐานของเศรษฐกิจพอเพียงอย่างเป็นระบบ” พอทาน่ากล่าวในที่ประชุมยังได้กล่าวถึง ผลผลิตจากน้ำเอ็นอ้า ในเวลา ๔ เดือนที่ผ่านมา มีรายได้ ๓ หมื่นเศษ ได้รับการชื่นชมว่าเอาวัตถุดิบที่มีอยู่แล้วมาทำให้เกิดเป็นรายได้ ต่างจากการทำน้ำเสาวรส น้ำบิทรูล ฯลฯ ซึ่งต้องลงทุน ซื้อวัตถุดิบจากภายนอก

นับเป็นตัวอย่งที่ดีของเศรษฐกิจพอเพียงที่เป็นรูปธรรม แทบไม่น่าเชื่อว่าจะก่อให้เกิดรายได้ถึงขนาดนี้

ในวันนั้นยังได้มีผู้เชี่ยวชาญด้านอาหารแม่โคโรไปโอติก มาขอทำวิจัยเกี่ยวกับอาหารเพื่อสุขภาพกับชาวชุมชน ม.อุบลฯ ด้วยความมุ่งหวังจะให้อาหารแม่โคโรไปโอติกแพร่กว้างไปสู่สังคม เพื่อช่วยเหลือเรื่องสุขภาพของคนในประเทศ

พอทาน่าเห็นว่าแม่โคโรไปโอติกนั้นไม่ใช่อาหารสุขภาพบุญนิยม มันเป็นไปไม่ได้ที่จะให้ทำเป็นอาหารของชุมชน แม้จะเป็นผลดีกับการรักษาโรคอย่างไร ก็เป็นเรื่องส่วนตัวเฉพาะบุคคล

คุณจะทำวิจัยก็ทำไป แต่จะเอามาใช้กับชุมชนที่มหาวิทยาลัยอุบลฯซึ่งกำลังตั้งหลักนี้ไม่ได้ เพราะคนที่นี้จะไม่มีเวลาได้ทำงาน ขนาดอาตมาให้อ่อนลงมาเป็นแม่โคโรไปโอติกยังไม่มีใครเอาตามเลย อย่างที่บอกแล้วมันไม่ใช่เรื่องสากล คุณคิดนั้นมันสูงเกินจริง เหมือนลัทธิที่นิยมการไม่ยุ่งผ้ากันแลยประมาณนั้น

ขนาดที่อาตมาทำงานนี้อาตมาก็รู้ว่าจะได้คนจำนวนหนึ่งเท่านั้น ไม่ได้เป็นส่วนมากหรอก เพราะคนมีกิเลสเป็นเจ้าเรือน ความหวังจะช่วยคนทั้งโลกเป็นความคิดที่ดี ที่เห็นดีเห็นด้วยกันทุกคน แต่มันเป็นไปไม่ได้ เท่าที่สัดส่วนของสูตร หรือขององค์ประกอบที่มีเหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย จะมีฤทธิ์จริงตามสัจจะ แต่ถ้าไม่เข้าใจด้วยปัญญาตามที่กล่าวนี้เราจะออกหัก

อย่างอโคณนี้ก็จะทำได้กับคนจำนวนหนึ่ง ที่สุดแล้วมันก็จะเกิดกลียุคแน่

อาตมายังไม่เห็นว่าเป็นแม่โคโรไปโอติกเป็นวิชาการสุขภาพที่มีผลสูง ในเปอร์เซ็นต์ที่คนจะทำได้ มีประโยชน์ต่อคนที่เหมาะเท่านั้น ซึ่งมีได้กับคนจำนวนน้อยจริงๆในโลกนี้ แม่โคโรไปโอติกที่มีมาแล้ว จะว่าเป็นสากลก็ไม่ถึงขั้นนั้น มันได้ในคนกลุ่มหนึ่งส่วนหนึ่งกะจิตริต

คนที่มิโรคอาจจะต้องอาศัยแม่โคโรไปโอติกมีอยู่ส่วนหนึ่ง ซึ่งเป็นส่วนน้อย และเป็นโรคที่รักษาอะไรก็ยากแต่พอมาเจอแม่โคโรไปโอติกแล้วมันได้ เพราะฉะนั้นในคนที่เป็นอย่างนั้น ความดีใจ ความศรัทธาจึงสูง จึงคิดว่าอันนี้คือของวิเศษของโลก เป็นความหลงชนิดหนึ่ง โดยที่ไม่คิดถึงองค์รวมของเหตุปัจจัยต่างๆในความเป็นจริงแห่งรูปและนามมนุษย์ จะไปวิจัยเพื่อผลอะไรก็ต้องคิดให้ดีๆก็แล้วกัน เพราะฉะนั้นที่จะมาทำที่นี่ มันก็ไม่ใช่สิ่งที่หมูกุ่มที่นี้จะต้องไปเห็นดีเห็นงามด้วย เพราะมันไม่เหมาะสมเป็นเรื่องของส่วนบุคคลมันไม่ใช่ของทั่วไปอย่างที่อาตมาได้พูดแล้ว เพราะฉะนั้นคุณจะหนักหนา จะให้คุณทำก็ได้ แต่คุณจะเจ็บปวดมากกว่าได้รับความชื่นใจ

สุดท้ายพอทาน่าให้อาาพิดการประชุมกับชาว ม.อุบลฯ พอสรุปได้ดังนี้

ขออย่าให้พวกเราตั้งใจ หลายคนได้คิดที่จะเอาชีวิตมาสร้างสรรค์ เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ พุดมาหลายทีแล้วว่าที่นั่นมันเป็นจุดสำคัญ เป็นจุดที่จะเกิดสันดาปหรือจุดवालชนิดหนึ่งในการแปรตัวของวิวัฒนาการสังคมมนุษย์ชาติ จุดที่จะเกิดรอบใหม่ มันจะรวมตัวเกิดพัฒนาการที่ใหม่ขึ้นมา ไม่ว่าจะ เป็นด้านสังคมศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ รัฐศาสตร์ การศึกษาศาสตร์ก็ตาม ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับต้นเหตุที่เราจะเอาหลักการเป็นตัวตั้ง เอาเศรษฐกิจพอเพียงเป็นหลักสำคัญ

เพื่อให้เกิดทั้งการศึกษา ให้เกิดทั้งเศรษฐกิจ ให้เกิดทั้งระบบรัฐศาสตร์ ก็เกิดจากหลักการ เป็นตัวตั้ง แล้วมันจะเกิดระบบ มีการสืบสานต่อเป็นเครือข่ายเป็นระบบขึ้นมา

เรามีทฤษฎีมีความรู้เดิมที่เราใช้กับมนุษยชาติมาแล้ว และก็มาใช้กับจุดนี้ที่ได้มาร่วมมือกัน ทั้งด้านการศึกษา ทั้งด้านเศรษฐกิจ ซึ่งศาสตร์อื่นๆเขายังไม่รู้ลึกหรือท้อ ศาสตร์ที่จะมาเด่นเลยก็คือ เศรษฐกิจกับเกษตร การศึกษาประกอบมาบ้าง ส่วนทางด้านรัฐศาสตร์นั้นเขายังไม่รู้ตัวว่านี่คือรัฐศาสตร์ ชนิดหนึ่ง

มันเป็นกลุ่มชุมชน เป็นหมู่บ้าน เป็นการเป็นอยู่ของสังคมกลุ่ม มีระบบอย่างหนึ่ง ซึ่งต่อไป นักรัฐศาสตร์เขาจะสนใจมาศึกษา นักรัฐศาสตร์ที่สูงๆเขาจะรู้ได้

รัฐศาสตร์คือการบริหาร การปกครอง การดูแลจัดการสังคม ถ้าใครสามารถที่จัดการบริหารถึงขั้นมีคุณภาพระดับบริหารโดยไม่บริหาร ปกครองโดยไม่ปกครองได้ ซึ่งจะมีอิสระเสรีภาพสูงส่ง เพราะประชากรมีภูมิปัญญาที่พร้อมด้วยคุณธรรมเพียงพอ นั่นคือที่สุดแห่งรัฐศาสตร์ สังคมศาสตร์

ของเราที่จะเกิดระบบบริหารโดยไม่บริหาร ปกครองโดยไม่ปกครอง เพราะต่างคนต่างช่วยกันปกครอง ไม่ใช่มีใครมาเป็นเจ้าอำนาจ ไม่มีใครเป็นใหญ่เป็นเบง ไม่มีใครรวบกว่ากัน ที่สำคัญไม่มีใครมีกิเลสมาก จนยื้อแย่งความรวยแย่งอำนาจอ ยู่แย่งอำนาจ โดยเฉพาะยื้อแย่งความสุข เพราะต่างคนต่างก็สุขอย่างสันโดษ คือ ใจพอ-พอใจ แม้นไม่มีทรัพย์ ก็ไม่ต้องสะสมแข่งกันแล้ว ภูมิธรรม ประชากรสูงพอ คือ กิเลสน้อยอย่างแท้จริง มีภูมิปัญญาแห่งอารยธรรมกันจริงๆ และมีวัฒนธรรม บุญนิยมในประเทศที่แข็งแรงแน่แท้

ในรัฐศาสตร์ก็มีเศรษฐศาสตร์ มีคนจนคนรวย ไม่ต้องมาแย่งสินทรัพย์อะไรมากมาย เราจะมีจิตใจ มีน้ำใจ ไม่ได้มาแย่งแย่งอะไรให้วุ่นวาย

ระบบบุญนิยมของเราทางด้านเศรษฐศาสตร์นี้มันสูงกว่าคอมมิวนิสต์ สูงกว่าคาร์ล มาร์ก อาทมายังพูดเล่นๆว่าคาร์ล มาร์กยังไม่ฆ่าตายก่อน น่าจะได้คุยกับอาตมาก่อน จะดีกว่านี้แน่เลย

ตรวจสอบดูดีๆสิ บุญนิยมนี้มันครบทั้งวัตถุโดยเฉพาะจิตนิยม ที่มีความเป็นจริงของอารยสังคม ซึ่งแน่นอนสูงกว่าและเป็นจุดหมายที่คาร์ล มาร์กต้องการ แต่เขาไม่เข้าใจถึงจิตวิญญาณ เขาจึงเรียก ระบบของคาร์ล มาร์กว่า Materialism ระบบวัตถุนิยมเท่านั้น แล้วเขาก็มาหาว่าผู้ที่ศึกษาจิตวิญญาณ เป็นจิตนิยม เป็นพวกเสพติด พุทธแท้จริงที่ล้มมาทฤษฎีนั้นไม่หลงทั้งวัตถุนิยม ทั้งจิตนิยม แต่มีความพอเพียงทั้งวัตถุและจิตอย่างแท้จริง เพราะจิตลดกิเลสได้จริง รู้แจ้งเห็นจริง

กาลนาพุทธเข้าใจทั้งจิตวิญญาณและวัตถุ แต่เราทำไม่ได้ไปหลงจิตหรือวัตถุอะไร มันซ้อน อย่างนี้จึงเป็นรัฐศาสตร์ด้วย ไม่ใช่มีแต่เศรษฐศาสตร์เท่านั้น แต่เขายังไม่รู้ลึกกันหรือ

ตอนนี้เกษตรเป็นตัวตั้ง แล้วจะเชื่อมกับการศึกษา แค่อสามเส้านี้ก็เหลือเกินแล้ว ทำให้ดีเถอะ มันจะเกิดหลักฐานอันเป็นการประพุดติจริง พิสูจน์จริงของสังคมกลุ่มมนุษย์ที่จะเกิดระบบอะไรขึ้นมา ให้ได้ดูของจริงกัน ได้ศึกษา เพราะฉะนั้นเราจะต้องเป็นตัวจริงของการศึกษา แล้วก็ปฏิบัติจริง ประพุดติได้จริงเพื่อให้เขาได้ศึกษาให้ดี อย่างที่เรียกกันว่าเป็น Social Lap เป็นห้องทดลองของชีวิต

**ตอนนี้เกษตรเป็น
ตัวตั้ง แล้วจะเชื่อมกับการ
ศึกษา แค่สามเส้านี้ก็เหลือ
เกินแล้ว ทำให้ดีเถอะ มันจะ
เกิดหลักฐานอันเป็นการ
ประพุดจริง พิสูจน์จริง
ของสังคมกลุ่มมนุษย์ที่จะ
เกิดระบบอะไรขึ้นมาให้ได้ดู
ของจริงกัน ได้ศึกษา**

จริงของสังคมกลุ่มหนึ่ง

เราก็ต้องพยายามกันให้ดี แล้วมันก็เป็นประโยชน์ต่อตนด้วย แล้วในทางปฏิบัติของเราเนี่ย
อาตมาไม่ได้พูดถึงเลยก็คือ ศาสนา นี่ก็คือศาสนานะ ถ้าจะว่าเอาเกษตรเป็นตัวตั้ง นั่นคือวัตถุรูปข้างนอก
แต่ตัวหลักแก่นนั้นคือศาสนธรรม

พวกเราจะได้ปฏิบัติศาสนธรรมไปอย่างแท้จริง คนอื่นเขาจะปฏิเสธศาสนธรรมไปไม่ได้
เศรษฐกิจพอเพียง อาตมาขอยืนยันว่า **ถ้าไม่เอาศาสนธรรมเข้ามาประกอบอย่างมีมรรคผล ไปไม่รอด
หรอก** เพราะในจิตฆ่ากิเลสไม่ได้ถูกตัวตนจริง เป็นแค่การกดข่ม เป็นแค่ทำวางทิ้งไปไม่ยุ่งเกี่ยวมันชั่ว
ระยะหนึ่งเท่านั้น ซึ่งเกิดจากการสำรวมแค่ภายนอก หรือฝึกให้ตนเอาจิตไปเกาะยึดอยู่กับสิ่งอื่นให้มัน
ก็เลยสามารถแข็งแรงกิเลสไม่เข้าไปยุ่งชั่วระยะนั้นๆ แต่กิเลสไม่ได้ถูกฆ่าตาย คนปฏิบัติจับตัวกิเลส
ไม่ได้ ไม่ได้พากเพียรฆ่ากิเลสตัวนั้น กิเลสจึงยังอยู่ซ่อนตัวทำขบถอยู่ในใจทั้งสิ้น รูปลักษณะข้างนอก
อาจจะดี แต่ในใจยังมีอกุศลจิตแฝงให้สนใจในอามิสอยู่แน่นอน ความดีภายนอกจึงยังไม่เที่ยง ไม่แน่นอน
ไม่ยั่งยืนมั่นคง ยังจะกลับกำเริบได้อีกในเบื้องหน้า

เราอยู่ที่ ม.อุบลฯนี้ เท่ากับเราเอาอันนี้เป็นองค์ประกอบในการปฏิบัติธรรมของเราอย่างยิ่ง
แต่ต้องเป็นศาสนธรรมจริงๆมาใช้ให้เห็นได้ในชุมชนนี้ แล้วก็ดำเนินชีวิตไปตามสามัญของคนทั้งหลาย
ทำมาหากินไป เป็นอยู่ไป เลี้ยงตนไป จะเห็นได้ว่าเรามีประโยชน์ตนอย่างไร มีประโยชน์ท่านหรือเพื่อ
ผู้อื่นจริงแท้แค่ไหน

ก็คิดว่าพวกเราจะได้ประโยชน์จากการเริ่มต้นจุดนี้กันไป ยังเหลือแต่ “ทำ” ไม่เอาแต่ Talking
no doing ไม่เอา ของ ดร.อภิชาตินั้น Earning by doing หมายความว่าเลี้ยงชีวิตไปด้วย ทำไปด้วย

รายการเจาะลึกฝึกกรรมของเดือนพฤษภาคมนี้ พ่อท่านฯได้นำเอาทฎิฎฐิ ๑๐ มหาจัตตอารีสก
สูตร โกลัมพียสูตร โพธิปักขิยธรรม ๓๗ ญาณ ๗ ของพระโสดาบัน มาอ่านอธิบายทุกคำวันพุธและ
ศุกร์ ในเวลา ๑๘.๐๐-๒๐.๐๐ น.

สำหรับวันอาทิตย์ รายการ“พุทธที่ไปนิพพาน” ร่วมกับสมณะเพาะพุทธ จันทเสฏฐิ หรือ

ชื่อใหม่ที่ออกทางสื่อโทรทัศน์เพื่อแผ่นดิน ว่า **วิถีอารยธรรม** เดือนนี้ไม่มีชื่อหัวข้อการสนทนาที่น่าสนใจดังนี้

๖ พ.ค. บัญญัติพุทธเป็นศาสนาประจำชาติดีหรือ

๑๓ พ.ค. วิสาขบูชา + วิปัสสนา

๒๐ พ.ค. สงครามอาณาจักร ท่วมกลางสังคมทวนนิยม

๒๗ พ.ค. ที่พึ่งของชาวพุทธ

ผู้ที่สนใจสามารถติดตามได้จากฝ่ายเผยแพร่ **ร้านธรรมทัศน์ฯ** ที่หน้าพุทธสถานสันติอโศก

เดือนพฤษภาคมแม้อากาศเริ่มคลายร้อน ฝนเริ่มโปรยปราย แต่สังคมยังคงคุกรุ่นร้อนรุ่มเต็มไปด้วยปัญหาต่างนานา

ในระดับสังคมโลก สหรัฐฯเพิ่มกำลังทหารเข้าไปในอิรัก ขณะที่การพิชิตพม่ากันเองแม่ในชนเผ่าเชื้อชาติเดียวกัน เพียงต่างความเชื่อในนิยายและการเมือง ยังคงเป็นข่าวออกมาอย่างต่อเนื่องแทบจะไม่เห็นทิศทางความสงบหรือจะยุติลงได้อย่างไร

ปัญหาซีปนาวุฒินิวเคลียร์ของเกาหลีเหนือ ที่มีสหรัฐฯ รัสเซีย ญี่ปุ่น จีน และเกาหลีใต้พยายามเปิดโต๊ะเจรจากันหลายปีมาแล้ว ยังไม่มีข้อยุติแต่อย่างใด ด้วยต่างก็เกรงกันว่าอีกฝ่ายจะใช้อาวุธรุกรานประเทศของตน สหรัฐฯว่าเกาหลีเหนือเป็น “อักษะปีศาจ”(อักษะแปลว่าแกน) เกาหลีเหนือก็ว่า สหรัฐฯเป็น “จอมก่อการร้าย ปีศาจเหนือปีศาจทั้งหมด และอันธพาลสงคราม”

ทีอิสราเอล ครูชายของโรงเรียนแห่งหนึ่ง ผลิตโต๊ะนักเรียนกันกระสุนและระเบิด สำหรับเด็กๆในการหลบภัยจากการโจมตีของฝ่ายปาเลสไตน์

ปัญหาสิทธิบัตรยา ที่รัฐบาลสหรัฐฯขึ้นบัญชีประเทศไทย “ที่ต้องจับตา” ว่ามีการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา ตามที่ปรากฏเป็นข่าวนั้น มีนักวิเคราะห์สถานการณ์ชี้ว่านี่ก็เป็น **เกมการค้า+การเมือง**

ข่าวที่กล่าวมาข้างต้นนี้ ไม่พบในสื่อโทรทัศน์เพื่อแผ่นดินแน่ เพราะเราไม่ถนัดไม่เชี่ยวชาญเรื่องการข่าวอย่างนี้ เราเน้นความจริงที่ควรเสนอ ที่มนุษย์เป็น-มนุษย์มีกันได้แล้ว แล้วเผยแพร่ออกไป เป็นเรื่องชาวบ้านๆสามัญๆประจำชีวิต เป็นวิถีชีวิตจริงๆที่สอดคล้องกับพระราชดำรัส “เศรษฐกิจพอเพียง” เป็นธรรมะที่มีอยู่ในวิถีชีวิตประจำวัน

พอท่านฯได้ให้คำแนะนำกับผู้จัดทำรายการวิเคราะห์ข่าวสารบ้านเมืองในมุมมองของธรรมะไว้ นำฟังว่า **“อย่าไปลัวลู่กับข่าวประเภทการเมืองมาก หรือเชิงวิชาการมาก เพราะสิ่งเหล่านี้เรายังไม่อยู่ในฐานะที่จะรับผิดชอบในการกระทำระดับนี้ หากจะเสนอเกี่ยวข้องกับการเมืองนั้นให้ระวังถ้าจะเสนอก็เสนอได้ตามสิทธิและหน้าที่ และอย่าให้ถึงกับเขาไม่มีทางออก เปิดเผยบ้างเพื่อให้เขารู้ตัว แต่อย่าให้เขาถึงกับอาฆาตเห็นเราเป็นศัตรูไป”**

ขณะที่สถานการณ์ในประเทศเองยังคงมืดมัว อึมครึม และร้อนแรง ปัญหาสามจังหวัดชายแดนใต้เป็นข่าวมาอย่างต่อเนื่องหลายปีแล้ว การฆ่าการทำร้าย การวางระเบิดเป็นข่าวให้เห็นทุกวัน แม้ยังไม่ร้ายแรงเท่าในอิรัก แต่ก็รุนแรงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ปัญหาข้อผิดพลาดในการใช้อำนาจ-คำสอนศาสนา-การเมือง-ความแตกต่างของเชื้อชาติชนเผ่าและวัฒนธรรมประเพณี เป็นประเด็นที่ถูกปลุกเร้าให้เกิดความไม่สงบอย่างได้ผล การแบ่งแยกดินแดน-ขบวนการก่อการร้ายข้ามชาติ ก็เป็นประเด็นที่ถูกหยิบมาวิพากษ์วิจารณ์กัน

เด็กและสตรีกลายเป็นอาวุธในการเรียกร้อง-ต่อรอง-ประท้วง

หลังการรัฐประหาร ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ สถานการณ์บ้านเมืองยังเต็มไปด้วยปัญหา ไม่ว่าจะการเมือง สังคม เศรษฐกิจ

ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงได้รับการปลุกกระแสขึ้นมาในทุกภาคส่วน รัฐบาลพลเอกสุรยุทธ์ ออกมาประกาศเป็นนโยบายที่จะนำพาชาติไปสู่จุดนั้น นายทุน ชุนคึก ชุนนาง ข้าราชการ รวมถึงธุรกิจเอกชนต่างๆออกมาขานรับเกาะกระแสกันโดยทั่วหน้า

รัฐธรรมนูญฉบับรับฟังความคิดเห็นมาตรา ๘๒ บัญญัติว่า “รัฐต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการดำเนินการตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง”

ขณะที่ขุนนางในรัฐบาลปัจจุบันยังคงมีความพยายามออกกฎหมายรับรองหวงบนดิน รวมถึงพยายามหารูปแบบใหม่ๆของการออกสลากกินแบ่งฯ การมองเศรษฐกิจก็ยัดเยียดอยู่กับ **GDP** เป็นสำคัญมากกว่าความสุขมวลรวม **GNH** ไม่ต่างจากรัฐบาลที่ผ่านมา...กระตุ้นการบริโภค...เพิ่มการลงทุน ข้ามผ่านการวิเคราะห์ลึกลงไปว่า สิ่งที่ได้เพิ่มการลงทุน-เพิ่มการบริโภคนั้นๆ จริงๆแล้วสังคมส่วนใหญ่ได้หรือเสียอย่างไร ทั้งทางวัตถุและจิตวิญญาณ เพียงแค่การเพิ่มขึ้นของตัวเลขรายได้ของกลุ่มทุนบางกลุ่มเท่านั้นหรือคือความสำเร็จของคำว่าเศรษฐกิจดี

กระแสของ “จิตุดามรามเทพ”ก็ยังได้รับการมองว่าเป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจ เนื่องด้วยมีเม็ดเงินหมุนเวียนนับเป็นหมื่นล้าน นักการเงินระบุว่า การเติบโตของเม็ดเงินสูงกว่าช่วงเวลาเดียวกันของปีที่แล้ว พันเปอร์เซ็นต์ เฉพาะการลงทุนโฆษณาที่ขึ้นขึ้นอันดับ ๑ แซงหน้าการโฆษณาสินค้าอุปโภคบริโภคใดๆ อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน ธุรกิจยังคงเกาะกระแสวัตถุมงคลแสวงหากำไรบนความเชื่อที่มงายของผู้คนไปได้อีกนาน

“จิตุดามรามเทพ”กลายเป็นที่พึ่งทางใจของชาวพุทธ **“พระพุทธรูป-พระธรรม-พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง”**ยังคงเป็นเพียงภาษาที่เปล่งกล่าวตามพิธีกรรมต่างๆเท่านั้น การพึ่งวัตถุเครื่องรางของขลังที่รำลือกันไปต่างนานาว่าศักดิ์สิทธิ์หรือมิหาไร คนที่เป็นชาวพุทธกลับหลงเชื่อกันกรูเกรียว แม้แต่เป็นพระเป็นภิกษุแท้ๆก็กลายเป็นเทวนิยม แทนที่จะสนใจเชื่อถือพระพุทธรูปที่เป็นเทวนิยม ที่ต้องพึ่งพระพุทธรูป พระธรรมพระสงฆ์ที่เป็นอารยสงฆ์ นับถือพุทธแต่พฤติกรรมนอกพุทธเต็มบ้านเต็มเมือง

ข้อกล่าวหาทุจริตประพฤติมิชอบในรัฐบาลชุดที่แล้ว ยังดูมีดมน ประชาชนจำนวนไม่น้อยเริ่มหมดหวังกับรัฐบาล หมดหวังกับ คมช. และมีไม่น้อยที่เริ่มจะหมดความอดทน ถึงขั้นเอยปากขอร้องให้ท่านผู้นำ “ลาออก” และ “ไล่” ก็มีกันแล้ว อะไรๆก็พึ่งไม่ได้ จึงหันไปพึ่ง “จิตุดามรามเทพ” ล่าสุดได้ข่าวว่ากลุ่มคนวันเสาร์ไม่เอาเผด็จการ ผสมกับกลุ่มอำนาจเก่า ก็มี “จิตุดามรามเทพ” แจกในการชุมนุมใหญ่ที่สนามหลวง

การเผาโรงเรียนหลายสิบโรงเรียนในภาคอีสานและภาคกลาง กลายเป็นสัญลักษณ์ใหม่ของการต่อต้านรัฐบาล

การวางระเบิดในพื้นที่ต่างๆของ กทม. ล่าสุดเี่ยงกับเขตพระราชฐาน

สถานการณ์บ้านเมืองยามนี้เลวร้ายออกฤทธิ์อย่างยิ่ง เพื่อผลทางการเมืองของพรรคพวกตนก็ทำร้ายทำลายไปได้หมด ตั้งแต่สถานการณ์ศึกษา ขึ้นไปถึงขนาดหมิ่นหมิ่นสถาบัน

แม้จะมีคำพิพากษาของศาลรัฐธรรมนูญ ๓๐ พ.ค. ให้ยุบพรรคการเมืองที่ปรากฏหลักฐานว่ากระทำผิดกฎหมาย รวมถึงตัดสิทธิกรรมการบริหาร ๑๑๑ คน มีให้ลงเลือกตั้ง ๕ ปี แต่กลุ่มอำนาจเก่ายังคงเคลื่อนไหวในหลายรูปแบบทำทนายอำนาจ คมช. ทำทนายอำนาจรัฐ ด้วยข้อกล่าวหาว่าเผด็จการ ถึงขั้นตะเพิดไล่ประธานองคมนตรีว่าเป็นผู้อยู่เบื้องหลังรัฐประหารที่ผ่านมา

ที่น่าเป็นห่วงอย่างยิ่งก็คือ ความคิดที่รุนแรงสุดหัวของทั้งสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งยกย่องอำนาจเก่าดีเลิศประเสริฐศรีสุดๆ ขณะที่อีกกลุ่มหนึ่งประณามหมามเหี้ยยตรงเถียงอำนาจเก่าว่าเป็นสุดยอดของความเลวร้ายที่ไม่เคยมีมาก่อน ถึงขนาดพร้อมที่จะเอาชีวิตเข้าแลกด้วยกันทั้งสองฝ่าย แม้ในวันนั้นยังไม่ถึงขั้นปะทะ แต่ก็ยั่วยุและทำร้ายกันไปมาอย่างน่าเป็นห่วงว่า คงจะมีเช้าสักวันที่ปะทะกัน แม้โอกาสจะเลือกข้างที่มีลัทธิธรรมมากกว่า แต่การเข้าร่วมนับจากนี้ไปก็คงต้องพิจารณากันให้ดีๆ เหมาะไหมสมควรหรือไม่

ไม่ว่าจะอำนาจเก่า อำนาจใหม่ อำนาจเก่าผสมใหม่ อำนาจใหม่ผสมเก่า หรืออำนาจไหนๆ ที่เกิดขึ้นหลังการเลือกตั้งปลายปีนี้ ล้วนยึดโยงภายใต้เงาร่างของทุนนิยมและบริโภคนิยมทั้งสิ้น ซึ่งสอดคล้องกับความนิยมของประชาชนส่วนใหญ่ที่เป็นกัน

บุญนิยมจึงเป็นอีกกลุ่มหนึ่งที่ไร้กลุ่มอำนาจใดๆ แฝง เพราะแนวคิดและวิธีการแตกต่างจากทุกกลุ่มอำนาจโดยสิ้นเชิง นั่นคือ ไม่ว่ากลุ่มอำนาจใดจะก้าวขึ้นมาบริหาร บุญนิยมก็ยังคงต้องเจียมเนื้อเจียมตัวเช่นเดิม โอกาสยังคงเป็นอีแร้งของสังคมที่น่ารังเกียจไปอีกยาวนานแน่ ตราบใดที่ชนส่วนมากเต็มไปด้วยโลภภัยธรรม ไร้ภูมิโลกุตระ

การศาสนาเองถูกการเมืองครอบงำมานานแล้ว ทั้งในระดับสูงและระดับล่าง ภายใต้เงาร่างของระบบทุนนิยมและลัทธิบริโภคนิยม ที่แฝงมากับความเจริญก้าวหน้าทันสมัย ถ้านิยามคำว่า “การเมือง” คือการแสวงหาอำนาจและผลประโยชน์ นักการศาสนาผู้ทรงสมณศักดิ์จำนวนมากไม่น้อย ที่เล่นการเมืองตามนิยามดังกล่าวนั้น

“สมณะชาวอโศก”เองก็ถูกการเมืองเล่นงาน ทั้งจากอาณาจักรและศาสนจักร ขณะที่ในสายตาคนส่วนใหญ่มองว่า “สันติอโศก” เล่นการเมือง

การเคลื่อนไหวเรียกร้องให้บัญญัติ “ศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ” ในรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ของนักการศาสนาในช่วงที่ผ่านมา ผู้ทรงสมณศักดิ์ที่นำขบวน ตอบข้อซักถามถึงเหตุผลสำคัญที่ต้องออกมาเคลื่อนไหวแต่ไม่เป็นข่าววงกว้างก็คือ แผนการทำลายพระพุทธรูปศาสนาจากศาสนาอื่น ๓๘ ข้อ หลายข้อยังไม่เกิดขึ้น แต่หลายข้อได้เกิดเป็นจริงขึ้นมาแล้ว จึงจำเป็นต้องเคลื่อนไหวให้เร่งบัญญัติเสียก่อนจะสาย

ประเด็นควรหรือไม่ควรบัญญัตินี้ มีนักข่าวติดต่อขอสัมภาษณ์ความเห็นพ่อท่านฯ พ่อท่านฯ ปฏิเสธที่จะให้สัมภาษณ์ใดๆ บอกเพียงว่าไม่ต้องการให้เป็นข่าวกับเรื่องนี้ แต่ก็ได้แสดงความเห็นภายในหมู่เป็นครั้งคราวบ้าง ที่พูดปรากฏกับสังคมวงกว้างขึ้นในรายการพุทธที่ไปนิพพานที่มีท่านจันทร์นำประเด็นมาสนทนาซักถาม (๖ พ.ค.) ผู้สนใจรายละเอียดติดตามได้กับฝ่ายเผยแพร่

๕ พ.ค.๒๕๕๐ งานคอนเสิร์ตของวงจิวน์ ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เนื่องในวาระครบ ๑๐๐ ปีของชาติกาลท่านอาจารย์พุทธทาส ผนวกการระลึกถึงอาจารย์ปรีดี พนมยงค์ด้วย

คุณดินป่าจากวงดนตรีจิวน์ได้มานิมนต์พ่อท่านฯไปร่วมงาน และได้นิมนต์พระจากหลายแห่งมาร่วมงาน ๓๐๐ รูป อีกทั้งได้เชิญผู้ใหญ่ของบ้านเมืองอีกหลายท่าน โดยจะจัดที่นั่งให้พ่อท่านฯเป็นพิเศษด้านหน้า

พ่อท่านฯปฏิเสธที่จะไปรวม ยิ่งคุณดินป่าคิดจัดที่ให้พ่อท่านฯได้นั่งบนเวที ยิ่งทำให้พ่อท่านฯ ปฏิเสธได้มากขึ้น เนื่องจากพระที่คุณดินป่าไปประสานจะมาร่วม ๓๐๐ รูป ถ้าพ่อท่านฯ ไปร่วมนั่งที่เวที มันจะเกิดความรู้สึกที่ไม่พอใจเกิดขึ้นกับคณะสงฆ์ดังกล่าวได้ ในอดีตที่พ่อท่านฯ เคยวิจารณ์อาจารย์ท่านพุทธทาสไว้ แล้วทางสวนโมกข์มีปฏิริยาไม่พอใจ นั้นหนึ่ง สองการเกิด กรณีสันติอโศก

ก็ทำให้น้ำหนักในความถือสาของศิษย์ท่านอาจารย์พุทธทาสเพิ่มมากขึ้นได้ สามเรื่องการเคลื่อนไหว
ร่วมชุมนุมที่ผ่านมาจากทำให้พระหลายรูปไม่อยากจะสัมพันธ์ด้วยก็เป็นได้

งานนั้นรวบรวมไปได้ แต่นักบวชยังไม่เหมาะ

๑๑ พ.ค.๒๕๕๐ ดร.สุวิตา แสงสีนาค ได้ส่งข่าวว่าปลายเดือนนี้ ๒๐ พ.ค. จะมีกลุ่ม
พระมหายาน ทั้งภิกษุ-ภิกษุณี ๘๐ รูป ที่มีพระติชชนันท์ พระเชื้อสายเวียดนามแต่ไปอยู่ที่ฝรั่งเศส
เป็นผู้นำ ดร.สุวิตาเสนอให้สมณะชาวโศกไปร่วมปฏิบัติธรรมเจริญสติด้วย เพื่อประสานสัมพันธ์ ถ้า
ทราบจำนวนสมณะที่จะไปร่วม ดร.สุวิตารับจะประสานคณะผู้จัดให้ดูแลจัดเตรียมที่พักให้

พ่อท่านฯแจ้งให้ทางกุฎาพำน้ำได้ทราบเพื่อสอบถามความสนใจในหมู่สมณะนวกะ ต่อมา
ทราบว่ามีสมณะที่ได้ไปร่วม ๕ รูป

คุณสุรเชียร จักรธรรานนท์ ได้นำหนังสือ “สันติโคก สามทศวรรษที่ท้าทาย” ที่พิมพ์เสร็จ
ใหม่ ๆ มาถวาย (๑๑ พ.ค.) แล้วได้ให้ข้อมูลถึงสถานการณ์บ้านเมือง พร้อมกับกล่าวถึงตัวละครต่างๆ
เป็นข้อมูลด้านลึกที่ไม่เป็นข่าวในสังคม “สถานการณ์บ้านเมืองยามนี้ดุจดั่งมหากาพย์ม้วนยาว ซึ่งจะ
ต้องทำสงครามต่อสู้กันไปอีกนาน มหากาพย์ม้วนนี้ยังไม่จบง่ายๆ จะมีการเปลี่ยน ผ่านอำนาจกันอีก
หลายครั้ง ถ้าจะให้ดีโคกควรนอนเนื่อนอนตัว เรื่องที่ไม่สำคัญ ไม่จำเป็นก็อย่าไปเปลืองตัวเลย
จะได้ออกมาล้างไว้ใช้ในสถานการณ์ที่จำเป็น”

งานสวดศพแม่ของ ดร.วุฒิพงษ์ เปรียบจริยวัตร ที่วัดมกุฏกษัตริย์ฯ ๘ พ.ค.ที่ผ่านมา
พ่อท่านฯได้ไปร่วมงานสวดศพ โดยมีผู้มีชื่อเสียงในแวดวงการเมืองหลายคน คุณจุลินทร์ ลักษณะวิศิษฐ์
คุณกล้าณรงค์ จันทิก คุณการุณ ไสงาม ฯลฯ หลังฟังพระสวดคุณการุณได้เข้ามารายพ่อก่อน
และนั่งขัดสมาธิตรงหน้าเอามือจับหัวเข่าพ่อก่อนราวกับคนคุ้นเคยสนิทสนม การสนทนาไปได้ลึกพัก
เนื้อหาการสนทนาคงเป็นที่สนใจของบรรดาการเมืองทั้งหลาย ประกอบกับท่าทีของพ่อก่อนคุณเป็น
กันเอง ทำให้วงสนทนาเริ่มใหญ่ขึ้น

การสนทนากำลังออกรส พ่อก่อนฯ
ขอตัวลากลับ คุณการุณทักถามทำไมท่าน
อาจารย์รีบกลับ พ่อก่อนฯตอบเย้าๆว่า *จะได้ไม่
แก่เร็ว* โอภาปราถน์อย่างสนิทสนม ยั่วเย้า
กันไปมาอีกชั่วครู่จึงได้ขอแยกกลับ

เดือนพฤษภาคมนี้มีการประชุมเรื่อง
ทีวีและเรื่องขยะหลายครั้ง พ่อก่อนฯเปรียบงาน
ขยะเป็น “ดิน” งานทีวีเป็น “ดาว” พร้อมกับ
เกิดสำนวน “ดินอุ้มดาว”

การแสดงธรรมในวันที ๗ พ.ค. ที่
ผ่านมา พ่อก่อนฯได้กล่าวถึงการทำสื่อทีวีกับ
การจัดเก็บขยะดังมีเนื้อหาบางส่วนที่น่าถ่ายทอด
สู่กันดังนี้

“กิจการโทรทัศน์เพื่อแผ่นดิน *FE.TV.*
ที่เรา กำลังทำอยู่นี้มันเป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อ เรา
เริ่มต้นด้วยมือเปล่า ไม่มีเงินสักบาท แต่

พอเขามาดูของเรา เขาทึ่ง พอเขาได้ดูโทรทัศน์ของเรา เขาก็แปลก ก็ทึ่ง เพราะมันเหมือนจริงๆ องค์กรประกอบมันให้ แต่ของเขานั้น โทรทัศน์ทั้งโลกนั้นแหละล้วนเป็นงานสร้างขึ้นโชว์ เป็นงานทำขึ้นมา แล้วเอามาแสดง

อาจหาญเข้าไปทำได้ ซึ่งก็พอเป็นไปได้

ตอนนี้กำลังอยู่ในระยะเริ่มต้นตั้งหลัก เพราะเราไม่ได้เตรียมการเพื่อจะเข้าไปทำงานทีวีเต็มรูปแบบอะไร เราทำของเราไปตามประสาของเรา พอถึงเวลาเราก็รับลูกได้พอสมควรนะ มือก็ล่องก็มารวมกันได้ ช่วงที่คนก็เข้ามารวมกัน แม้เราจะไม่ได้เก่งวิชาการ พอรับงานมาก็พยายาม เรายังไม่พร้อมหลายอย่าง เครื่องไม้เครื่องมือ ห้องถ่ายทำ ห้องทำงาน ไฟ แสง ก็ต้องทำขึ้นมาใหม่ทั้งหมดนั้น เงินเดือนของพนักงานก็ไม่มี แปลกไหมล่ะโทรทัศน์ช่องนี้ทุกคนไม่มีเงินเดือน ไม่มีค่าตัว ทำงานฟรี ทุกคนมุ่งทำงานให้เป็นอย่างดี ไม่ใช่มุ่งหารายได้ แต่ก็ทำโทรทัศน์กันได้ ไม่ขัดไม่ข้องเลยเรื่องนี้

มีเรื่องแปลกอีกอย่าง ที่คนลอกเลียนยากมาก คือ มีพวกครีเอทีฟพวกนักสร้างสรรค์ ช่างนอกกลุ่มหนึ่ง พอเขามาเห็นงานของชาวอโศกเราเข้า เขาชกขง คือพวกครีเอทีฟนี่ก็มักจะพยายามต้องการทำให้คนเห็นว่า งานนั้นๆ แสบเนียน งานนั้นๆ ดูว่าเป็นไปได้และเป็นของจริง ก็ต้องพยายามสร้างให้เหมือนจริง ไม่ใช่เรื่องฟุ้งฝัน ทั้งๆที่เขาสร้างจากความฝันแท้ๆ อาจจะมีลักษณะแปลกๆใหม่ แต่ก็ต้องเป็นเรื่องที่เอาไปใช้กับชีวิตได้ พอเขามาดูของเรา เขาทึ่ง พอเขาได้ดูโทรทัศน์ของเรา เขาก็แปลก ก็ทึ่ง เพราะมันเหมือนจริงๆ องค์กรประกอบมันให้ แต่ของเขานั้น โทรทัศน์ทั้งโลกนั้นแหละล้วนเป็นงานสร้างขึ้นโชว์ เป็นงานทำขึ้นมา แล้วเอามาแสดง เขียนสคริปต์สร้างเรื่องราวแล้วเอามาถ่ายประกอบกัน เอามาฉายให้คนดู อุตมาเรียกงานพวกนี้ว่า งานปะแป้งแต่งตัว ไม่ใช่เนื้อแท้ เนื้อสดๆที่เป็นธรรมชาติ

แม้แต่งานประวัติคนเขาก็ตบแต่ง หรืองานสารคดี เขาก็ตบแต่งประกอบ หลายอย่างเขา

ถ่ายเข้ามาประกอบให้เหมือนจริง ซึ่งทำของไม่จริงมาให้เหมือนจริง อาตมาถึงเรียกโทรทัศน์พวกนี้ว่าเป็นโทรทัศน์ที่ปะแป้งแต่งตัว แต่โทรทัศน์เพื่อแผ่นดินนี้ ชาวศรีเอทีฟมาเห็นซ้ำ เขาก็งงว่า ทำยังไงถึงทำได้เหมือนจริงจริงๆ พวกศรีเอทีฟง ! ทึ่ง ! ก็จะไม่งงได้ไง เพราะที่เราเสนอนั้นมันของจริงทั้งนั้นเลย เขาก็เลยมาขอดูการทำงานของเราก็คงเจอแต่ของจริง ก็เห็นว่า โทรทัศน์ช่องนี้เอาแต่ของสดๆ แท้ๆ เนื้อหาธรรมชาติ หยิบของจริงมาใช้เลย ดิบๆ สดๆ ถ่ายของสด

ดิบบๆ สดๆ ขนาด.. แม้แต่ห้องแต่งตัวก็ไม่มีในสถานีโทรทัศน์เพื่อแผ่นดินนี้ โฆษกพิธีกรผู้ออกรายการไม่ว่าหญิงชาย ไม่มีใครแต่งหน้า ดาราคือตัวจริงในเรื่องจริง สถานที่คือ สถานที่จริงทั้งนั้น ประพฤติกระทำที่ชีวิตจริงที่เป็นอยู่จริงทั้งสิ้น เขาก็อุทานว่าสังคมอย่างนี้มีด้วยหรือ เพราะมันแตกต่างจากที่เขาทำกัน เขาต้องจำลองเรื่อง จำลองบุคคล ตกแต่งเรื่อง ตกแต่งสีสันองค์ประกอบเพิ่มเติมเสริมให้ดูดีดูเชื่องสารพัด แต่ของเราตรงกันข้ามหมด มันเป็นสิ่งคนจริง ที่อยู่อย่างไกร้อย่างนั้น จริงๆ จงๆ ไม่แข่งรวย ไม่แข่งเด่นแข่งโด่ง แต่เป็นสังคมที่ต่างช่วยกัน มันเห็นความจริงที่มีความเกื้อกูล เอื้อให้อยู่กันอย่างขยันหมั่นเพียร มันรวมกันเข้าแล้วมีองค์ประกอบที่ทำให้เขางงๆ ของจริงทั้งตัวละคร และทั้งผู้ผลิตงานโทรทัศน์ที่เป็นครอบครัวที่อยู่กันทำงานกันเป็นของจริงในความจริง **สื่อของจริงออกมา รายงานแก่สังคม**

ไม่ใช่งาน Show business แต่เป็น Truth media

ของเราดูขาดๆ ตกๆ หล่นๆ แต่เป็นเนื้อๆ คนที่ดูโทรทัศน์ของเราแล้วเขาจะอภัยให้ เพราะเขาดู "คนจริงที่กำลังพยายามทำความจริงให้ได้" ถ้าทำยังไม่ได้เขาก็รู้สึกเห็นใจ หรือเขาจะดูอย่างช่วยเหลือ แต่การแสดงอาชีพ หรือ Show business นั้น คนดูเขาก็ดูอย่างการแสดงของมืออาชีพ ถ้าบกพร่องแม้นิดหน่อย เขาจะตำหนิ ถ้าไม่แนบเนียน ไม่ดีพอ เขาจะไม่ชื่นชม ไซ้ไหม และไม่ให้เกิดความเห็นใจ เพราะเป็นการแสดงอาชีพ คือ คนที่แสดงเพื่ออวดดีที่จะแสดงให้เหมือนจริง แถมแสดงเพื่อเอาเงินคนดูด้วย มันต่างกันหลายแง่หลายปัจจัย

แต่ของเราไม่ใช่การแสดง เป็นการเสนอความจริง แม้แสดงก็แสดงของจริงออกมา ถ้านับว่าแสดงก็เป็นการแสดงแบบสมัครเล่น ไม่ใช่ช่างแสดงอาชีพ คนจึงอภัย เพราะเป็นคนจริงที่ทำอย่างไม่เอาเงินอีกด้วย มันจะไม่เหมือนกัน เพราะฉะนั้น คนดูที่ดู.. "คนตั้งใจทำจริงซึ่งแม่จะผิดพลาด" ก็เหมือนเขาดูเด็กๆ ที่ตั้งใจทำ ตั้งใจจะทำให้ได้จริง แต่ทำบกพร่องๆ ผิดๆ พลาดๆ จึงไม่ได้ถือสา เพราะเด็กจริงใจ น่าเอ็นดูเสียอีก ไม่เดียงสา ซึ่งต่างกับกับ... คนที่เขาดูงานปรุงแต่ง หรืองานนักแสดง ซึ่งเป็นงานแสสร้งทำให้เหมือนจริง คนจึงดูด้วยความรู้สึกที่ต่างกัน

อาตมาทำงานจะมีนัยสำคัญที่ตรงกันข้ามกับสังคมโลกีย์ อันไหนที่เขาบำเรอระบบโลกีย์เขาก็ไม่ทำเต็มเสริมเพื่อบำเรออย่างนั้น เช่น เขาส่งเสริมเกม เราต้านเกม เขาส่งเสริมบាយมุข เราต้านบายมุข เป็นต้น เราอนุโลมบ้างก็ตามฐานะขององค์ประกอบศิลป์

อาตมามั่นใจว่า สื่อสารของเราที่เกิดขึ้นนี้เป็นนวัตกรรม

สื่อสารทุกวันนี้เป็นงานธุรกิจชนิดบอเงินบอทอง ที่สร้างความร่ำรวยให้แก่คนทำธุรกิจนี้ เป็นธุรกิจที่เป็นพันล้านหมื่นล้านแสนล้าน ซึ่งนายทุนและคนหากินอาศัยสร้างความร่ำรวย และสร้างอำนาจแต่ของเราไม่ใช่เลย เป็นงานที่ตั้งใจสื่อประโยชน์แก่สังคมมนุษยชาติ แล้วต้องช่วยกันจ่ายด้วยซ้ำ ช่วยกันลงทุนลงแรง เป็นเรื่องที่ต้องเสียสละหนักหนา เราไม่มีเงิน อย่าพูดถึงร้อยล้านพันล้านเลย เราต้องริตเลือดของพวกเราออกมาจ่าย แต่เราก็ตั้งใจทำ อย่างเข้าใจว่าเพื่ออะไร

เราตั้งใจว่าเราจะเอารายได้จากขยะมาอุดหนุน เอาขึ้นมาเลี้ยงทองคำ เอาดินไปช่วยฟ้า เอา

ขยะมาช่วยโทรศัพท์ เราพยายามปลุกเร้าให้พวกเขาทำขยะ เอาดินไปอุ้มดาว แต่ที่จริงเรามุ่งเน้นที่ตรงได้สร้าง“ขยะวิทยา”ขึ้นมาให้เป็นงานเป็นวิชาการ นี่คือนื้อแท้ที่หมาย ส่วนเงินเป็นผลพลอยได้ จึงเป็นเรื่องแถม ซึ่งเราก็พยายามพิสูจน์ดูว่าจะได้ไหม เพราะทาง“ฉือจี้”เขาทำ ได้ เราก็น่าจะทำได้ แต่ถึงอย่างไรก็ตามหัวใจที่งานขยะเกิดขึ้นอย่างเป็นทางการจะเป็นกิจจะลักษณะขึ้นมา

ที่เกิดขึ้นนี่เป็นความก้าวหน้าอีกชนิดหนึ่งของชาวโคก เป็นการพิสูจน์พวกเราชาวดินดินจะไปช่วยดาวได้อย่างไร แค่นั้น”

พ่อท่านดำหนิผู้ทำงานช่วยโทรศัพท์เพื่อแผ่นดินผู้หนึ่ง ที่ได้พูดออกอากาศเป็นเชิงต้องการให้คนภายนอกเอาเงินมาบริจาคให้ มันเหมือนเป็นการเรียกรอกหลายๆ ซึ่งเรื่องเรียไร หรือเงินบริจาคจากคนภายนอกนี้ เราพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่เอา อีกอย่างหนึ่งบางเรื่องที่เป็นเรื่องภายในของเราไม่ควรเอาไปพูด เพราะบางทีทางด้านธุรกิจของเขา เขาอาจจะไม่อยากจะเปิดเผยก็ได้ ส่วนตัวเราถ้าจะเปิดเผยออกไปมันก็เรื่องของเรานะ แต่เรื่องของคนอื่นเขามันเป็นมารยาทสังคมที่ต้องระมัดระวัง เพราะเราเป็นพวกทำอะไรก็เปิดโปง อะไรก็สื่อออกไปสดๆดิบๆ แต่คนอื่นเขาไม่เหมือนเรา ต้องระวัง

๓๑ พ.ค.๒๕๕๐ เป็นวันวิสาขบูชา ที่สันตโศกมีรายการเขียนธรรมหลังจากสมณะและลิกขมาตุได้กล่าวธรรมะจบลง พ่อท่านดำหนิได้มากล่าวปิดท้าย จากเนื้อหบางส่วนดังนี้

วันวิสาขบูชาเนี่ย ชาวพุทธก็ต้องรู้ว่าเป็นวันที่มีสาระ เป็นวันสำคัญ ทำให้พวกเราเนี่ยยังมีสราถณียะ ยังมีความระลึกถึงธรรม สราถณียะแปลว่า ความระลึกถึง เพราะฉะนั้นแม้วันวิสาขะก็เป็นวันที่กำหนดขึ้นมาให้คน โดยเฉพาะชาวพุทธ ระลึกถึงธรรมะ ที่พวกคุณๆ มากันเนี่ย เห็นเป็นวันสำคัญ อาตมาก็ไม่ได้ประกาศ ไม่ได้ทำพิธีการอะไรมากมาย ตั้งแต่ไหนแต่ไร ไม่จัดงานอย่างที่ว่าต่างๆเขาทำ เขาจะโฆษณาล่วงหน้าเชิญชวนคนมาวัด เอ้า..จะถึงวันบุญใหญ่แล้ว วิสาขบูชาบุญใหญ่ จะได้สร้างบารมีไว้ แล้วก็จะสิบุญใหญ่ ยิ่งทำทานหลายๆจะได้รวยมากๆ ก็จริง สิ่งสม สิ่งที่ทำทานเอาไว้ ทำทานวัตถุเงินทองก็ได้บุญ เป็นทุนกุศล ก็เป็นบุญของเรา ในภาพต่อไป ก็ถูกต้องตามสังฆกรรม แต่มันไม่ได้ล้างกิเลส ข้ามิหน้าอาจารย์แนะนำให้ขอสิ่งตอบแทนตั้งจิตโลภ คือ ทำทานก็ให้ตั้งจิตขอให้ร่ำรวย ให้ได้สิ่งตอบแทนคืนมามากกว่าเก่าเสียอีก ที่จริงการตั้งจิตขอนั้นก็เป็นเรื่องลมๆแล้งๆนะ จะได้หรือไม่ได้ไม่รู้ แต่มีโนกรรมที่ตั้งจิตขอสิ่งตอบแทนคืนมานั้นตั้งจริงๆ จิตอธิษฐานกันที่เดียว คือตั้งจิตตั้งใจเอาความจริงจังเลย มีโนกรรมก็เกิดจริง จึงสั่งสมลงไปเป็น“ความขี้โลก”ใส่จิตตนจริงๆ กิเลสก็เต็มเข้าไปหนาขึ้นในใจจริงๆ เมื่ออาจารย์สอนให้“ทำใจในใจ”(มนสิการ)แบบนี้ ลูกศิษย์ก็ทำอย่างนี้ เลยกลายเป็นทำทานแก้ๆ ทานคือการละความโลภ แต่ทำทานแก้ๆ ในจิตตนกลับยิ่งกิเลสมากขึ้นๆ ทำทานนั้นคือการลดโลภ แต่แล้วกลายเป็นเราทำทานยิ่งขี้โลกเพิ่มมากขึ้นๆ กิเลสยิ่งหนาขึ้นๆ ถ้ายังไปเอาเบรียบเขาได้มากขึ้นๆ แล้วยิ่งหลงว่าตนมีบุญสนอง เพราะหลงทำตามกระแสทุนนิยมพา ทุนนิยมนั้นพาให้ขี้โลกเก่งเอาเบรียบเขาได้มากๆๆ ยิ่งباب ยิ่งเป็นหนี้เขามากขึ้นๆๆๆ มันขัดแย้งกับสัจจะ มันไม่เป็นโลกุตระ มันได้แต่กิเลสขี้โลกมากขึ้นหนาขึ้นๆๆๆๆ เพราะไม่รู้ อวิชา จึงได้แต่กิเลสหนา นี่คือนุชุน

เพราะฉะนั้น การปฏิบัติโลกีย์แบบนี้ คุณทำทานมากๆคุณเกิดมาก็จะรวยผลรวยๆๆ เกิดมาชาติหน้าคุณก็รวยกว่าเก่าจริง ถ้าไม่มีวิบากบาปอื่นขัดขวาง คุณก็รวยจริงๆ แต่ยิ่งรวยยิ่งโง่ เพราะไม่มีปัญญาทางธรรม กิเลสไม่ได้ลด มีแต่เพิ่ม รวยแต่กิเลสยิ่งมาก คนทำกรรมที่พารวยก็ดี คนทำกรรมที่พาสวยก็ดี เกิดมาสวยแต่โง่ รวยแต่โง่ นั้นช่วยมากยิ่งขึ้น เพราะรวยแต่กิเลสมาก สวยแต่กิเลสมาก ก็ย่อมมีความประพฤติดตามที่เป็นคนกิเลสนั้นๆมาก ถ้าราคาแพง พฤติกรรมของคนโง่จะจัดก็จะแสดงออกจัด จะพาเดือดร้อนจากราคาของตน ถ้าโง่ซะมาก พฤติกรรมของคนโง่จะจัด

ก็จะแสดงออก จะพาเดือดร้อนจากโทษของตน แล้วเป็นตัวอย่างอันไม่ดีไม่งามมากมายตามที่กิเลสมาก นั้นๆพาเป็นพาให้ตนทำอีกด้วย แต่เพราะไม่มีปัญญาทางธรรม หมายความว่า มีกิเลสมาก กิเลสไม่ได้ลด สร้างบารมีในทางจะให้สวยก็ได้สวย จะให้รวยก็ได้รวย แต่ไม่มีบารมีแบบพระพุทธเจ้าทรงสอน อันเป็นโลกุตระ มีแต่เพิ่มกิเลสดังกล่าวแล้ว กิเลสมาก ไม่มีบุญทางโลกุตระธรรม ไม่มีกุศลทางโลกุตระ มันก็ยังช่วยหนัก เพราะเหตุกิเลสของตน ถึงวาระหนึ่งคุณก็ต้องได้รับวิบากที่ซับซ้อน เพราะความไม่รู้ หรือรู้อย่างมีจลาภวิภูฏี วิบากบาปหรือกิเลสที่สั่งสมยังไม่แรงยังตามไม่ทัน ก็ยังไม่เจอเหตุการณ์หนักหนาสาหัส ถ้ากิเลสหนาวิบากบาปตามทัน มาถึงตัวเมื่อไหร่คุณก็ต้องใช้หนีบาปตามบาปที่มีสาหัส ตามกิเลสที่มีสาหัสนั้นๆ

หลักประกันของชีวิตนั้น ไม่ได้อยู่ที่ทำทานอย่างเดียว แต่ต้องล้างกิเลสราคะ ทำบุญด้วย สิ่งที่มีนเป็นสิ่งที่แจ่มใสสะอาด มันก็จะสั่งสมให้เราเกิดความผุดผ่องสะสวยขึ้นมาได้ ถ้าเราได้ลดกิเลส ราคะ ลดกิเลสตามด้วย แม้เราเกิดมาสวยก็ไม่ใช่พิษเป็นภัย เพราะเราก็ไม่แสหา ไม่ได้รันทากาม เราไม่เต็มไปด้วยราคะ ไม่เต็มไปด้วยกาม ภัยเกิดจากราคะจากกามก็ไม่มี ถ้าคุณเองราคะก็มาก คุณ ก็จะต้องมีเรื่องราวพัวพันวุ่นวายเพราะเหตุแห่งราคะ ยิ่งสวยคู่วิบากก็ยิ่งจะมากคน มากเรื่องขึ้นๆ จากคนเดียวเป็นหลายคน จากเรื่องเดียวเป็นหลายเรื่อง คนมันก็แย่งชิงกัน ตีกัน ฆ่ากัน พาลฆ่าเรา ไปด้วย คนรวยก็มีเวรมีเรื่องเวรเรื่องกรรมโดยนัยคล้ายกัน เรื่องราว ที่ก่อเวรกันก่อวิบากกันก็ต้องมา อาละวาดกันไม่น้อยไม่หมดลงได้ คู่เวรคู่กรรมมากขึ้นๆ เรื่องยุ่งยากทุกข์ทรมานเกิดจากเหตุสวยเหตุ รวยเพราะไม่มีบารมีทางโลกุตระธรรมมากขึ้นๆ ก็เพราะอย่างนี้

เพราะฉะนั้นหลักสำคัญสรุปอีก ต้องมาลดกิเลส คุณจะสวย คุณจะรวย คุณจะเฉลียวฉลาด คุณจะเก่งกาจทางโลกอย่างไร ไม่มีปัญหาหอรอก ก็ควรจะสวยจะรวยจะฉลาด ไม่แปลก แต่ถ้าคุณไม่มีหลักประกัน คือไม่ลดกิเลส ก็ชวย ฉลาดก็ชวย สวยก็ชวย รวยก็ชวย เก่งทางโลกก็ช่วยอย่างไรก็ชวย ขอยืนยัน ถ้าไม่ลดกิเลส กิเลสมันมาก มันโลภมาก โทสะมาก โมหะมาก ยิ่งฉลาด คุณก็ยิ่งเอากิเลสนั้นแหละไปก่อการณซับซ้อนยิ่งๆขึ้น ยิ่งเสริมกิเลสหนาขึ้นๆเพราะฉลาดไม่มีธรรม ไม่มีโลกุตระธรรมนี้แหละกระทำอะไรเป็นกรรมเป็นวิบาก ที่ยิ่งร้ายกาจสุดๆ เพราะราคะ โทสะ โมหะ มันเป็นตัวเลวร้าย และมันมีอำนาจเหนือความรู้ของคนเหนือความฉลาดของคนยิ่งนัก

ยิ่งสังคมทุกวันนี้ อาตมาเห็นชัดเจน ไอ้ไฮ..เฉลียวฉลาด เฉลียวฉลาดจริงๆ ใช้ใหม่ แหม..แต่ทำร้ายกาจ โหดลึก เลือดเย็น เลือดร้อน อ้อฮืม...ประเทศไทยนี้ มีให้เห็นตาตา เยอะแยะ เห็นกันไซ้ใหม่ ถ้าประเทศไทยไม่มีบารมี ไม่มีบุญของประเทศ ประเทศไทยเลือดนอง เชื่อใหม่ แต่เพราะบุญบารมีของประเทศไทย มีผู้มีบารมีอยู่ในสังคมไทย เกิดอยู่ในยุคนี้ด้วย จึงพอต้านสิ่งนี้ได้ ไม่นองเลือดได้ มันน่านองเลือดยิ่งกว่า ๑๔ ตุลา ยิ่งกว่า ๖ ตุลา ยิ่งกว่าพฤษภา๓๕ มันกระหึ้น กระหือรือที่จะออกมาปะทะกันรุนแรงยิ่งกว่าและจัดจ้านยิ่งกว่าด้วย ใช้ใหม่

ทุกคนเกิดมาเป็นคน โดยเฉพาะพบศาสนาพุทธแล้ว จงพากเพียรเถอะ ชีวิตไม่ได้ยาวเลย สั้นนิดเดียว เพราะฉะนั้นพากเพียรกันเถิด เอาชีวิตมาเห็นเดี๋ยวหนังกหนากับธรรมะเถิด ดีกว่า คุณเอาเวลาไปเห็นเดี๋ยวหนังกหนาล่าลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข เสริมกิเลสให้มันหนาขึ้นๆๆ นำเสียดายแรงงานความหนักหนาเห็นเดี๋ยวหนังกหนานั้น เอาแรงงาน เอาความเห็นเดี๋ยวหนังกหนานั้นมาแบ่งให้การอดทนต่อสู้กับการปฏิบัติธรรมะให้ได้โลกุตระธรรมที่เป็นหลักประกันของชีวิตในความเป็นมนุษย์ อย่าเสียเวลาเปล่าเลย อย่าให้เสียโอกาสที่เกิดมาเป็นคนพบศาสนาพุทธเลย ขอชักชาติเถอะ ขอให้ได้รับผลประโยชน์จากศาสนาพุทธทั่วทุกคนกันเทอญ

ตอน...รับมัญญารัตน์ของบุญนิยม เพื่อแผ่นดิน

☆ มิถุนายน ๒๕๕๐

บันทึกจาก
...ปัจจุบัน:

ต้นเดือนมิถุนายนเดินทางไปบ้านราชร่วมงานโสมไหว้ง(๔-๕ มิ.ย.) ปีนี้มีผู้สมัครเป็นนิสิต ม.วช. ๙ คน ถ้าคิดอย่างโลกุตนิยมก็ถือว่าล้มเหลวหรือเสื่อมลง เพราะอัตราของผู้สมัครเป็น นิสิตฯน้อยลงเรื่อยๆ หากเป็นมหาวิทยาลัยเอกชนทั่วไปที่ทำการศึกษาย่างธุรกิจก็ขาดทุนย่อยยับ ผู้ที่ เข้าไปศึกษาแทบจะ ๑๐๐ % มีจุดมุ่งหมายอย่างเดียวกันคือ เพื่อลาภ ยศ สรรเสริญ โลกีย์สุขของตน คาดว่าไม่ถึง ๑ % เลย ที่ศึกษาเพื่อเสียสละให้สังคม ไม่ได้มุ่งเพื่อโลกธรรมดังที่คนส่วนใหญ่เป็นกัน

ถ้าคิดอย่างบุญนิยมหรือโลกุตระ การที่นิสิต ม.วช.น้อยลงๆ นั้นเป็นไปตามความจริงของ สังคม ที่โลกีย์สุขมีฤทธิ์แรงกว่าโลกุตระ แม้นักเรียนสัมมาสิกขาที่ได้รับการพุ่มพักไม่น้อยกว่า ๖ ปีก็ยัง ทนต่อความเย้ายวนของโลกีย์สุขไม่ได้ ถ้าให้ความเป็นธรรมในการมองกับเด็ก ขนาดผู้ใหญ่ รวมถึง สมณะที่ศึกษากันมานานปีมากกว่าเด็ก วุฒิภาวะก็มากกว่า ยังถูกโลกีย์สุขดึงดูดออกไปก็มีให้เห็นกัน ประสาอะไรกับเด็กหนุ่มสาวเหล่านี้

ทั้งบุญนิยมหรือโลกุตระก็เป็นเรื่องยาก ต้องอดทนข่มฝืน ละ ลดกิเลสของตน หรือลด ละความเอร็ดอร่อยในโลกีย์สุขของตน เป็นเรื่องที่ต้องทวนกระแสใจอย่างยิ่ง ถ้าเจโตไม่ถึง ปัญญาไม่พอ อยู่ไม่ได้นานหรอก สักวันก็ต้องหลุดออกไป

จำนวนปริมาณของโลกุตระกับโลกีย์นั้นจึงน้อยกว่ากันอย่างเทียบกันไม่ได้เลย

พอทำนาเองก็มีจุดมุ่งหมายทำการศึกษ เพื่อสร้างคนนำพาไปสู่โลกุตระหรือนิพพานนั่นเอง ไม่ใช่การศึกษาเพื่อธุรกิจหรือเน้นวิชาการ

การศึกษาบุญนิยมยังไร้ธัมมัญญารังสี

ก่อนการพิจารณารับนิสิตสัมมาสิกขาลัทธิวัชชีวัตใหม่ พ่อท่านฯได้ให้โอวาทกับคณะครูที่มีสมณะ-สิกขมาตุที่ดูแลการศึกษาเข้าร่วมด้วย ๔ มิ.ย. จากเนื้อหาบางส่วนดังนี้...

“การศึกษาที่เราเรียกเต็มๆว่า**การศึกษาบุญนิยม** คำว่าบุญนิยมที่เอาตมาพยายามแจกแจงแล้ว แยกหัวข้ออธิบายขยายความกันอยู่นี้ยังไม่จบ อยู่ในหนังสือเราคิดอะไร ขยายความเป็นเนื้อหาธรรมะไปอย่างละเอียดๆหลายเดือนเป็นปี หลายปีแล้วยังไม่จบ แต่หลักสำคัญที่สุดก็คือเป็นเรื่องของพุทธ

บุญนิยมก็คือเรื่องของพุทธ และหลักสำคัญของพุทธ ที่จะต้องชัดเจนอย่างยิ่งก็คือ พุทธเป็นอเทวนิยม กับ พุทธเป็นโลกุตระ

อเทวนิยมนั้น ไม่ใช่เรื่องไม่มีพลังพิเศษ อเทวนิยมก็มีพลังงานที่พิเศษเป็นพลังงานที่สั่งสมของแต่ละบุคคลเป็นพลังงานแห่งกรรมนั้นอย่างหนึ่ง มีกรรม มีวิบาก เป็นพลังงานแห่งกรรม ถ้าสั่งสมเป็นพลังงานอกุศลกรรม กับกุศลกรรมพอๆกัน มันก็จะมีวิบากให้เราเห็นว่า เดี่ยวก็ตกนรกเดี๋ยวก็ขึ้นสวรรค์ เป็นพลังงานทั้งของตนเองที่จะประสบ และก็สามารถผลักดันให้ชีวิตดำเนินไป กับทั้งพลังงานที่เป็นพลังงานของวิบาก พลังงานของวิบากจะสนับสนุนหรือว่าจะทำลายจะให้เราลำบากจะให้เราตกต่ำ หรือว่าจะให้เราสูง จะให้เราเจริญ ก็เป็นพลังงานที่จะถือว่าเป็นพลังงานลึกลับ หรือเป็นพลังงานที่มองไม่เห็น แต่เป็นพลังงานของแต่ละบุคคลแน่นอน

เพราะฉะนั้นอเทวนิยมไม่ใช่ว่าไม่มีพลังงานลึกลับ **อเทวนิยมก็มีพลังงานลึกลับ แต่พลังงานลึกลับนั้นเป็นสัจจะความจริงของแต่ละบุคคล เป็นกัมมัสสกะ คือ การกระทำที่ตนทำใดๆเป็นของตนเอง** กัมมทายาท โท ตนเองก็จะต้องได้รับมรดกคือผล ต้องเป็นทายาทรับกรรมที่ตนทำนั้นๆ รับมรดกคือกรรมที่ตนเองได้ทำสั่งสมลงไปๆๆ ชั่วหรือดีที่เราทำ ล้วนเป็นผลวิบากของตนทั้งสิ้น สุกฎทุกกฏานัง กัมมามัง ผลัง วิปาโก ทำชั่วหรือดีก็เป็นกรรมที่เราทำเป็นผลเป็นวิบากของเราทั้งสิ้น แล้วก็พาเราเกิดพาเราเป็น กัมมโยนิ และกัมมพันธุ สั่งสมลงไปยิ่งมากก็ยิ่งยาวนาน และเป็นต้นตอ เป็นเชื้อเป็นพันธุ์ ถอนยาก-ล้างยาก สั่งสมลงเป็นพันธุ์ เป็นเผ่าเป็นพันธุ์ เป็นตระกูลเป็นแก่นเชื้อ

ถ้าสั่งสมตระกูลเดรัจฉานมาก ก็จะเป็นเชื้อแห่งเดรัจฉานนานปี สั่งสมเป็นเชื้อของเปรตมาก ก็จะเป็นเปรตอยู่นาน นับกับบับบักปีไม่รู้ก็กับปีก็กลับ สั่งสมลงเป็นเชื้อของเทวดา เทวดาโลกียก็ก็ตาม ก็สั่งสมลงเป็นตระกูลเป็นพันธุ์เป็นเชื้อ เป็นผลของโลกียะ เป็นกุศลก็ตามอกุศลก็ตาม เป็นเชื้อเป็นพันธุ์ของโลกียก็เป็นจริง มีความรู้ทางโลกุตระ ก็สั่งสมพันธุ สั่งสมตระกูล ที่เป็นพันธุ์ของโลกุตระได้ แล้วก็ได้อาศัย กัมมปฏิสรโณ ทุกคนได้อาศัยกรรมได้อาศัยวิบาก ตามจริงที่เราได้สั่งสม นี่เป็นอเทวนิยม

เทวนิยมนั้นเชื่อว่า พลังอำนาจนั้นเป็นพลังอำนาจต่างหาก เป็นอิสสรนิมมานเหตุวาทะเป็นพลังงานของพระเจ้า นิมมาน ที่สร้างที่บันดาล อิสสระ อิศวะ แปลว่าพระเจ้า ผู้มีอำนาจพิเศษ อำนาจยิ่งใหญ่ อิสสรนิมมานเหตุวาทะ เชื่อถือกันว่า พระเจ้ามีอำนาจพิเศษสร้างครอบครองมหาจักรวาลน้อยๆ เป็นผู้เนรมิตเป็นผู้สร้าง เป็นผู้ทำให้เกิดให้เป็นทั้งสิ้น อำนาจนั้นเป็นตัวบันดาล นั่นก็เป็นความคิดหนึ่ง เทวนิยมในลักษณะหนึ่ง ไม่ใช่กรรมของตนไม่ใช่วิบากของตน ไม่ใช่พลังงานของตน ถือว่าเป็นของพระเจ้า พลังงานของพระเจ้า แล้วแต่ท่านจะให้เป็นที่เกิด นี่เป็น“เทวนิยม”แท้ๆชนิดหนึ่ง

นี่คือ ความแตกต่างของเทวนิยมกับอเทวนิยม ประเด็นหลักอันหนึ่ง

อันที่สอง ก็คือ เทวนิยมเชื่อว่า พลังงานที่ได้สั่งสมสร้างไว้แล้วก็เป็นพลังงานที่แก้ไขไม่

**กรรมเก่าที่เราได้ทำ
แล้วนั้นมีฤทธิ์จริง มีพลังจริง
แก้ไขไม่ได้จริง สำหรับอดีต
แต่เราสามารถจะแก้ไขได้โดย
กรรมปัจจุบัน
กรรมปัจจุบันจึง
สำคัญที่สุดในศาสนาพุทธ
เป็นตัวแปรเป็นตัวเปลี่ยนแปลง
แปลงกรรม**

ได้ พลังงานอดีตที่เราได้สั่งสมแล้วนั้น เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ทุกคนเกิดมาต้องยอมรับพลังงานนั้นโดยคุณะนี้ ไม่มีการเปลี่ยนแปลงไม่มีการแก้ไข เรียกว่า บุญเพกตเหตุวาหะ

บุญเพกตเหตุวาหะ คือลักษณะพรหมลิขิต พระเจ้าลิขิตไว้แล้ว หรือว่าอดีตที่เราได้สั่งสมลงไปแล้ว จะต้องตายตัว แม้มีกรรมปัจจุบันนี้ยังงัยยังงักก็แก้ไขไม่ได้ กรรมนั้นต้องตายตัว ต้องยอมรับไม่มีทางแก้ไข เทียงแท้แน่นอน

แต่ต่อเทวนิยมหรือพระพุทธเจ้าในนั้นมีนัยสำคัญลึกซึ้ง ลึกซึ้งตรงที่ว่า กรรมเก่าที่เราได้ทำแล้วนั้นมีฤทธิ์จริง มีผลจริง แก้ไขไม่ได้จริง สำหรับอดีต แต่เราสามารถจะแก้ไขได้โดยกรรมปัจจุบัน กรรมปัจจุบันจึงสำคัญที่สุดในศาสนาพุทธ **เป็นตัวแปรเป็นตัวเปลี่ยนแปลงกรรม**

กรรมปัจจุบันนี้ ถ้าเราทำกรรมดี ดีก็ไปบวกลบคุณหารกับกรรมอดีต เราทำชั่ว กรรมชั่วก็ไปบวกลบคุณหารกับกรรมอดีตเช่นกันตามที่ทำจริง กรรมดี-กรรมชั่วปัจจุบันจึงมีฤทธิ์มีอำนาจ ตามอจินไตยของการสังเคราะห์ ซึ่งจะสังเคราะห์บวกลบคุณหารกับกรรมอดีตอย่างไรเราไม่รู้ คิดไม่ออกว่าสังเคราะห์กันอย่างไร แต่สังเคราะห์กันจริงแน่ แล้วทำให้กรรมอดีตที่มีอยู่เดิมเปลี่ยนแปลงไปได้ วิชาอดีตจึงเปลี่ยนไป เพราะกรรมปัจจุบันด้วยประการฉะนี้

เพราะฉะนั้นในสำนักปัจจุบัน ถ้าเราเข้าใจเป็นสัมมาทิฏฐิ แล้วเราใช้พยายามะและสติของเรา พัฒนา**“กรรมปัจจุบัน”**ของตนเองทุกกรรมปัจจุบันให้ได้ประเสริฐที่สุด มากที่สุด เป็นความรู้และความจริงที่คนควรจะสำนักสังวรอย่างสำคัญที่สุด เพราะนี่คือสมบัติแท้ๆของอัตภาพ(อัตตาหรืออาตมัน)ของคน ผู้ใดก็ผู้นั้นทุกคน

วิชาอดีตมีฤทธิ์มีพลังที่ควบคุมเราหรือว่ามีอำนาจแรงอยู่ในตัวเราแน่ พลังกรรมอดีตจึงเป็นพลังแกนขับเคลื่อนความเป็นไปของคน ก็จริง เป็นอำนาจที่จะให้ไปส่วนหนึ่งแน่นอน มันก็จะมีฤทธิ์มีแรงของอดีต วิชาอดีต พลังงานอดีต ที่ตนได้ทำสั่งสมจนแข็ง จนแรง จนหนัก หรือเบาที่มีฤทธิ์แรงผลักดันชีวิตให้ผลแก่ชีวิตของทุกคน ตามวิชาอดีตที่มีจริงของตนนั้นๆ อยู่ในตัวเราเอง นั้นแหละ ลัทธิบุญเพกตเหตุวาหะเชื่อมั่นว่า เปลี่ยนแปลงไม่ได้

ซึ่งศาสนาพุทธก็ยั้งรู้แจ้งเห็นจริงกว่านั้นอีกว่า พลังที่จะผลักดันให้ชีวิตดำเนินไปนั้น มันก็

“ไม่เที่ยง” (อนิจจัง) ตามลัทธิที่เชื่อพรหมลิขิตตายตัว (บุพเพกตเหตุวาหะ) หรือลัทธิที่เชื่อฟ้าลิขิต ยิ่งใญ่ก็เปลี่ยนแปลงไม่ได้ (บุพเพกตเหตุวาหะ) อย่างเที่ยงแท้แน่นอนดั่งดอกลีลาวดี พลังนามธรรมดั่งว่านี้สามารถเปลี่ยนไปได้ เปลี่ยนแปลงอำนาจวิบากอดีตให้ออกฤทธิ์นำพาเจ้าตัวดำเนินไปดีขึ้นหรือแย่ยิ่งกว่าที่มันจะเป็นนั้นๆ..ได้ **ด้วยอำนาจของ“กรรมปัจจุบัน”**

เพราะฉะนั้นผู้ที่ยังมีอดีตที่ได้สั่งสมมากไปในเชิงชั่วเป็นต้น เราจะมาทำดีจึงยาก แต่ก็พยายามแก้ไขให้เปลี่ยนแปลงไปสู่ดีได้ ด้วย**กรรมใหม่ กรรมปัจจุบันของเราเองทุกคน** เป็นพลังงานใหม่ ที่จะเข้าไปสังเคราะห์ เข้าไปมีฤทธิ์บวกลบคุณโทษสังเคราะห์กับกรรมอดีต ให้พัฒนาขึ้น ถ้ากรรมปัจจุบันที่สร้างขึ้นใหม่นั้นๆดีพอมากพอ แต่ถ้ามีกรรมปัจจุบันยังเป็นกรรมชั่วซ้ำเข้าไปอีก ก็แน่นอน...ความเป็นชีวิตก็ต้องได้รับผลทุกข์ ผลเลื่อมล่ำมากหรือเรียกว่าลงนรกก็ตกต่ำสาหัสยิ่งๆขึ้นกว่าเก่าแน่ยิ่งกว่าแน่

เพราะฉะนั้นเราจึงเปลี่ยนอนาคตได้ด้วยตน ทำตนให้มีชีวิตเจริญขึ้นหรือเลวลงได้ด้วยตน ด้วยกรรมของตนเอง **อตฺตา ทิ อตฺตโน นาโถ** ตนเป็นที่พึ่งของตน ไม่ใช่ไปพึ่งสิ่งอื่น พึ่งอำนาจยิ่งใหญ่ใดๆมาบันดลบันดาล มามีฤทธิ์มีอำนาจควบคุมเรา แต่แท้ๆนั้นเราเป็นเจ้าของกรรม เราเป็นเจ้าของอำนาจ เราเป็นเจ้าของที่จะจัดแจงกับตัวเราไปเอง อันนี้เป็นความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ต่างกับลัทธิ “เวทนิยม” อย่างสำคัญ ศาสนาเวทนิยมเป็นศาสนาครองโลก เป็นศาสนาที่มีอยู่ประจำโลก เชื่ออำนาจพิเศษ อำนาจที่ไม่รู้ความจริงแท้ของวิทยาศาสตร์ เพราะเขาศึกษาไม่ถึง ตรัสรู้ไม่ถึง พระพุทธเจ้าตรัสรู้ถึงจุดนี้ ดูเหมือนจะเป็นศาสนาเดียวในโลก ที่มีความรู้แจ้งเห็นจริงยิ่งนี้

นอกจากความรู้ที่รู้ว่า ตนเป็นที่พึ่งของตนแล้ว ไม่ใช่ตนไปพึ่งพระเจ้า หรือไม่พึ่งพลังพิเศษข้างนอกแล้ว ยังรู้อายละเอียดว่า จะอย่างไรจึงจะสามารถ ให้ตนเองนั้นมีพลังในการกำกับกรรม ในการที่จะทำกายกรรมวจีกรรมทุกขณะ กายกรรมวจีกรรม ที่สำคัญคือ มโนด้วย และมีมโนนี้เองเป็นประธานสิ่งทั้งปวง ความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้านี้ เป็นวิทยาศาสตร์ทางจิต ค้นคว้า จนกระทั่งเห็นแจ้งเห็นจริงสัมผัสของจริงว่า จิตวิญญาณนี้เป็นประธานสิ่งทั้งปวง หรือมโนปุพพังคมา ชัมมา มโนเสฏฐา มโนเมยามโนปุพพังคมา ชัมมา แปลว่า จิตเป็นประธานของธรรมะทั้งปวง ธรรมะคือทุกสิ่งทุกอย่างในโลก โดยเฉพาะพลังงานสร้างสรรค์หรือทำลายที่เกี่ยวกับมนุษย์...

ส่วนการตัดเขตโลกียะกับโลกุตระที่ปรมาตม ตรงที่อ่านกิเลสออก อ่านจิตวิญญาณออก ทำกิเลสลดได้ ก็เป็นโลกุตระ ซึ่งคำว่าโลกุตระนั้น ไม่ใช่มีความหมายแคบๆอยู่แค่ว่า ความเป็นโลกุตระคือจุดสุดท้ายที่เป็นอรหัตตผลเท่านั้น เป็นตัวสุดท้าย ต้องถึงตัวที่หมดอาสวะสิ้น จึงจะเรียกว่าโลกุตระอย่างที่พระอภิธรรมเขาเรียนกัน โดยไปยึดที่คำว่า เป็นอนาสวะ คือจิตต้องถึงขั้น“ดับอาสวะสนิท”แล้ว ถึงจะนับว่า เป็นโลกุตระ ถ้าแค่ในขณะที่เป็นอาริยะแต่ละระดับ ตั้งแต่ภุมมิโสคาปัตติมารค-โสคาปัตติผล เป็นต้นนั้น ยังไม่นับว่าเป็น“โลกุตระ”

ถึงแม้จะลดกิเลสได้บ้างแล้ว เข้าสู่ภุมมิอาริยะแล้ว แต่ยังไม่ดับสนิทสิ้นอาสวะ ก็ยังไม่เรียก “โลกุตระ” จะเรียกว่า“โลกุตระ”ก็ต่อเมื่อ“ดับสิ้นอาสวะ”สนิทจริง

อันนี้ต่างกับความรู้ของอัตตา ที่เห็นว่า แม้จะยังมี“สาสวะ” ยังไม่ดับ“อาสวะ”สิ้นสนิท ก็นับว่าเป็นโลกุตระได้ ไปตามลำดับ เพราะอาริยนุคคลจริงนั้น มีภูมิ“อวิเนปาทธรรม”(ไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา) มีภูมินิยตะ(แน่นอนแล้ว เที่ยงแล้ว) ตั้งแต่ขั้นเป็นโสดาบันแล้ว โสดาบันก็“เหนือโลก”(โลกุตระ)ที่เป็นโลกอบายได้แล้วจริง ไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา เที่ยงแท้แน่นอน ไม่เวียนกลับอีกแล้ว ถือว่า“เหนือโลกอบาย”แล้วจริง ไปตามลำดับ ย่อมเข้าสู่“โลกุตระ”ได้แล้วเป็นขั้นตอน แม้จะยังมี“อาสวะ” หรือยังประกอบไปด้วยอาสวะอื่นๆอีกอยู่ ถือว่ายังมี“สาสวะ”อยู่ก็ตาม

ผู้มีภูมิโสดาบันก็ดี สกิทาคามีก็ดี อนาคามีก็ดี ที่ล้วนนับว่า เป็นอาริยมุมแล้ว แต่ยังมีสาสวะ(ยังเหลืออาสวะสุดท้าย ยังไม่สิ้นอาสวะเหลือ) แต่นับว่ามี“โลกุตรภูมิ” นั่นก็เพราะว่า การลดกิเลสได้เป็นผู้“อยู่เหนือโลกีย์”แม้โลกชั้นต่ำคือ อบายภูมิ ก็เริ่มต้นเป็นโลกุตรแล้ว เป็นอาริยะแล้ว เป็นโสดาตาสกิทาฯขึ้นไปเรื่อยๆ เข้าเขตโลกุตรแล้ว โดยมีญาณ ข้อสำคัญมีญาณที่เห็นชัดเจนไม่วิจิจจมาตรงนี้อาตมาเห็นต่างกับพระอภิธรรม พระอภิธรรมเขาสอน โลกุตรนี่...จะต้องตัวสุดท้าย ตัวอรหัตผลเท่านั้น ถ้ายังไม่อรหัตผล เสขุคคณยังไม่ถือเป็นโลกุตร อาตมาถือว่าเสขุคคณเริ่มต้นเป็นอาริยะแล้ว ถ้าเข้ากระแส ถ้าได้ผล เริ่มต้นจุดศูนย์ต่างๆหนึ่งก็ตามได้ผลว่าเราละกิเลสได้ จางคลายลงมาได้นิดหนึ่ง ก็เริ่มต้นเป็นผล เข้าทางที่เป็นอาริยะ เข้าทางสัมมา สัมมาอาริยะแล้วนะ ถ้าถึงขั้น“นียตะ” คือ แน่นนอนเที่ยงแท้แล้ว ก็ตัดเขตโลกิยะเข้าสู่ความเป็น“โลกุตระ” ...เป็นต้นไป จนถึงที่สุดสิ้นอาสวะ “อนัตตา”สุดท้ายแห่งจิตวิญญาน

นับเป็นการให้โอวาทที่แปลก ไม่มีสถาบันใดจะนิมนต์พระมาให้โอวาทกับคณะอาจารย์ทั้งหลายอย่างนี้แน่ เป็นข้อคิดที่แนะนำให้พัฒนาการศึกษาอีกซึ่งถึงขั้นเปลี่ยนแปลงจิตวิญญานไปสู่โลกุตระ โดยเฉพาะผู้ที่ทำหน้าที่ครูทั้งหลาย ไม่ใช่แค่พัฒนาเทคนิควิธีการเรียนการสอน หรือพัฒนาระบบระเบียบของการศึกษา

และในการให้โอวาทกับคณะสมณะ ลิกขมาตุ และครุณั้น นอกไปจากการย้ำเรื่องเทวนิยมกับอเทวนิยม และเน้นหลักการของศาสนาพุทธแล้ว พ่อท่านยังได้กล่าวถึงการศึกษามัธยมศึกษา และมัธยมศึกษาลัยวังชีวิตไว้อย่างน่าสนใจดังนี้...

“บ้าน วัด โรงเรียน มีส่วนสัมพันธ์สร้างจิตวิญญานของเด็กให้พัฒนาไปสู่ดี เด็กเรียนแล้ว ก็ควรรู้จักสังคมแวดล้อมของตน ซึ่งเป็นสนามแม่เหล็กที่ให้ความรู้และคุ้มกันภัยได้อย่างดี หรือให้

ความสุขความเจริญที่นำภาคภูมิมากพอ แต่องค์ประกอบ-สิ่งแวดล้อมของเรายังไม่พอ ไม่เช่นนั้นแล้ว ทั้งบ้าน วัด โรงเรียน ประชากรของชุมชนหมู่บ้านจะมีส่วนช่วยในด้านการศึกษาได้อย่างดีด้วย เมื่อองค์ประกอบยังไม่สมบูรณ์พอ สนามแม่เหล็กแห่งอารยธรรมยังไม่มีแรงเหนี่ยวนำ ยังไม่มีความเข้มข้นเพียงพอ จึงทำให้เด็กจบ ม.๖ แล้วอยากออกไปข้างนอก จึงตั้งดูตเด็กไว้ไม่ได้

ถ้าในอนาคตสังคมเป็นบุญนิยมทั้งหมด เด็กจะไม่ออกไปไหนหรอก เรียนกันตามวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมที่เป็นอยู่ที่นี่ ทั้งลม ฟ้า อากาศ มีเหตุปัจจัยอีกมากที่ทำให้คนเกิดวัฒนธรรมของแต่ละที่

สรุปแล้ว ถ้าคนที่อยู่ในถิ่นในแดน มันก็จะเกิดบ้าน วัด โรงเรียน เกิดการศึกษากันในถิ่น จะได้ไม่ต้องไปเจอผีสารพัดผีจากภายนอก

พลังงานของชาวราชธานีอโศก แต่ละคนก็มีพลังงานของตน มีราศี มีรังสี เหมือนน้ำชนิดเดียวกันเข้ากันได้ ถ้าน้ำซุ่นกับน้ำใสมาเจอกันมันก็จะรวมกันให้ฤทธิ์ขนาดหนึ่ง แต่ถ้าน้ำใสกับน้ำใสด้วยกันรวมกันมันก็ให้พลังงานต่างกันไปแน่

เป็นธรรมมัญญูรังสี เป็นรังสีของธรรมะ เป็นพลังงานของธรรมะแบบ**บุญนิยม**"

และในการเทศน์ทำวัตรเช้า(๕ มิ.ย.)กับบรรดาครูและนิสิตสัมมาสิกขาลัยวังชีวิตทั้งหมด พ่อท่านทยอมรับว่า "การศึกษาสัมมาสิกขาลัยยังไม่เป็นรูปเป็นร่างที่สมบูรณ์แบบเท่าไร แต่ก็ทำไป สักวันหนึ่ง "ปัญญาบัตร"(ก็..ปริญาบัตร นั่นแหละ แต่เราเรียกว่าเราประสาทปริญญาบัตรไม่ได้ ผิดกฎหมาย เราก็ต้องประสาทปัญญาบัตรกัน) จะเป็นสิ่งหนึ่งของสังคม อันนี้จะเป็นหลักฐานของสังคมอย่างแท้จริง และจะเป็นที่ยอมรับกันในสังคมมากกว่าปริญญาบัตร เพราะผู้จบจะต้องได้รับผลทางโลกุตรด้วย ไม่ใช่แค่วิชาการหรือความรู้เช่นผู้ได้รับ"ปริญญาบัตร"

เมื่อมีประเด็นที่ผู้ปกครองนักเรียนบางคนต้องการให้ลูกของตนได้เรียนควบไปกับมหาวิทยาลัยที่เปิดโอกาสให้นักเรียนมัธยมศึกษาสามารถเรียนควบกับคณะต่างๆในมหาวิทยาลัยได้

กรณีนี้พ่อท่านฯไม่เห็นด้วย โดยให้เหตุผลว่า การเรียนของนักเรียนสัมมาสิกขาหนักถึง ๓ เท่าของการศึกษาทั่วไป เพราะต้องเรียนทั้งศีลธรรม การงาน วิชาการ ถ้าผู้ปกครองคนใดคิดจะให้ลูกไปเรียนอย่างนั้นเท่ากับเป็นการฆ่าลูกของตน.....

ก้าวอย่างสู้สื่อเพื่อแผ่นดิน

ชาวโศกหลายคนยังเป็นงงและเกิดคำถามต่างๆขึ้นมาในใจมากมาย กับการเข้ามาทำสื่อโทรทัศน์ สมณะฟ้าไท สมชาติโก ได้ตั้งประเด็นคำถามต่างๆเหล่านี้มาซักถาม เพื่อนำเสนอในงานอโศกรำลึกที่จะมีขึ้น จะได้ช่วยคลายความสงสัยของชาวโศกเหล่านี้ได้ จากบางส่วนของบทสนทนาสัมภาษณ์พ่อท่านฯในห้องทำงานที่บ้านราชา ๒ มิ.ย.๒๕๕๐ ดังนี้

สมณะฟ้าไท : *นมัสการพ่อท่านครับ อยากจะทราบว่าเรื่องโทรทัศน์นี่เป็นแผ่นดินที่ได้ตั้งขึ้นมา ในขณะที่ชาวโศกก็มีงานเยอะอยู่แล้ว ทำไมถึงเกิดงานโทรทัศน์ขึ้นมาครับ*

พ่อท่านฯ : *เอ้า งานของชาวโศกเราเยอะ ก็แสดงถึงความเจริญ ทำไมถึงเกิดโทรทัศน์เพื่อแผ่นดินขึ้นมา ก็เพราะมันเจริญขึ้นไง งานที่มีเพิ่มขึ้น ขยายตัวขึ้นนับเป็นการเจริญ ถ้างานไม่มี*

มนุษย์ที่ไม่ทำงานหรือไม่มีงานจะทำ นั่นคือมนุษย์เสื่อม แต่มนุษย์เจริญนั้นก็ต้องมีงาน งานก็เจริญขึ้น งานเพิ่มขึ้น งานมากขึ้น มีการวิวัฒนาการ มีการขยายตัว มีการรอกงาม มีการแสดงสภาพที่มันมีประสิทธิภาพ มีอะไรต่าง ๆ นานาเพิ่มขึ้น นั่นคือความเจริญ

บันทึกจาก...ปัจจุสมณะ

งานยิ่งลดลง ก็ยิ่งไม่มีงานทำ นั่นคือความเสื่อม

มนุษย์ที่ไม่ทำงานหรือไม่มีงานจะทำ นั่นคือมนุษย์เสื่อม แต่มนุษย์เจริญนั้นก็ต้องมีงาน งานก็เจริญขึ้น งานเพิ่มขึ้น งานมากขึ้น มีการวิวัฒนาการ มีการขยายตัว มีการรอกงาม มีการแสดงสภาพที่มันมีประสิทธิภาพ มีอะไรต่าง ๆ นานาเพิ่มขึ้น นั่นคือความเจริญ

ปีนี้ก็มีคนตั้งข้อสังเกต คนที่ทำงานไม่ได้เพิ่มขึ้นเท่าไร เพิ่มซ้ำแต่งานมันเพิ่มขึ้นมาก เพิ่มขึ้นเร็ว นั่นแสดงถึงประสิทธิภาพของการสร้างงานหรือว่าการทำงานของชาวโอโศกเรานั้นมันพัฒนาขึ้นจริงๆ ไม่ใช่ความเสื่อมอะไร

ที่นี้คนที่บอกว่าเพิ่มอีกทำไม....งาน นั่นคือคนขี้เกียจ คนที่เข่าพ้อๆว่า แหม งานก็เยอะแล้ว แล้วขยายงานขึ้นอีกทำไม ที่จริงงานของเราเนี่ย อาตมาได้พยายามอยู่อย่างมากมายว่าจะไม่พยายามขยายงาน แต่งานของเรามันขยาย พังให้ตึนะ “ขยายงาน” กับ “งานขยาย” เนี่ยไม่เหมือนกัน คือ งานที่เราทำเนี่ยมันพัฒนาขยายตัวขึ้นไป เจริญขึ้น เพิ่มขึ้น มีคนเชื่อมต่อกจากรากฐานเดิมขึ้น นี่คือ งานขยาย ส่วน “ขยายงาน” นั้นหมายความว่า งานนี้ แล้วก็ไปหางานใหม่อีกชนิดหนึ่ง งานอีกชิ้น งานแบบใหม่ หลากหลายมาก อะไรขึ้นมา อันที่จริงก็เป็นความเจริญเหมือนกัน แต่ว่าเราไม่ได้ทำอย่าง “ขยายงาน” แต่งานของเรามันขยายตัว มันขยายเพิ่มขึ้นๆ

งานโทรทัศน์หรือว่างานที่เราทำอยู่ตอนนี้โทรทัศน์เพื่อแผ่นดิน ที่เรารับผิดชอบถือว่า เป็นช่องของชาวโอโศกเราจริงๆเลยก็ได้ มันเกิดจากการงานของเราขยายตัวขึ้นมาเป็นการสื่อสาร งานสื่อสารนี้เราทำมาแต่เดิมแล้วตั้งแต่เริ่มต้นทำเป็นซีที เป็นหนังสือ เผยแพร่ไปเป็นเทป จนกระทั่งเป็นซีดี วีซีดี จนกระทั่งเป็นวิทยุ เป็นโทรทัศน์เพิ่มขึ้นมาอย่างเงี้ย เป็นงานที่มันขยายตัว เป็นงานสื่อสารโดยตรง เพราะฉะนั้น มันจึงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรที่เราทำสื่อสาร จนมันเป็นไปได้ขยายตัวมาถึงตรงนี้

ถามว่าทำไม มันแพง แล้วก็รู้สึกว่ามันหนักอยู่ ทำไมต้องรีบร้อนด้วย ต้องทำตอนนี้ จริงๆนั้นเราไม่ได้คิดวางแผน ไม่ได้ตั้งใจว่าจะได้ทำปານี้ ไม่ได้ตั้งใจว่าจะมาถึงเวลาที่ต้องทำงานนี้ แต่มันก็มีเหตุปัจจัยต่าง ๆ นานาเข้ามา รวมๆกันแล้ว...เออ มันก็มีเหตุปัจจัยเข้ามาเรื่อยๆ แรกๆอาตมาก็เพียงรับรู้รับฟังไปยังงั้นเอง ก็ไม่คิดว่าเราจะต้องถึงกับทำ แต่เหตุปัจจัยก็เต็มเข้ามาๆ

โล่รุกเข้ามาๆ สุดท้ายเมื่อเรานำมาช่วยกันพิจารณาปรึกษาหารือ ต่างก็เห็นพ้องว่า มันเป็นไปได้นะ ถ้าเราจะทำ เมื่อคุยกันหลายครั้งเข้า ความเห็นก็ตกผลึกว่า เห็นที่จะถึงเวลาแล้ว ที่เราต้องรับ ต้องทำ แล้วก็คิดคำนวณประเมินดูแล้ว มันน่าจะพอทำได้ รับผิดชอบ พอรับมาทดลองทำดูแล้ว ก็เห็นว่าเราทำได้ ไปรอดได้ ว่า เออ ได้นำ ได้นำ... จึงตกลงใจกัน....ทำ

ที่นี่ พอเราทำ ค่าใช้จ่ายมันสูง ที่นี้ชาวโศกเราเนีย เป็นพวกที่มีเงินน้อย ไม่สะสม ไม่กอบโกย ไม่เอาเปรียบเอาไรต์ ไม่เหมือนกับทุนนิยมเขานั้นแหละ ชีวิตพวกเรามากน้อยสั้นโดยแท้จริง ตั้งหน้าตั้งตาคืนน้อย ใช้น้อย ไม่สะสมจริงๆ มาทำงานที่ต้องใช้จ่ายสูงจึงเป็นระดับก้าวหน้าอย่างมาก เช่นนี้ เราจึงเกิดความเกร็งเกรงว่าจะไม่ไหว แน่นนอน

ทั้งๆที่....ระบบบุญนิยมของเราเนี่ย เรายังมีเชิงซ้อน เพราะพวกเราทำงานกันแบบบุญนิยม ค่าจ้างต่ำมาก หรือไม่มีค่าจ้าง ซึ่งมันคนละเรื่องกันเลยกับงานโทรทัศน์ของทุนนิยมเขา อัตราของงานธุรกิจโทรทัศน์นั้นมันแพงมันสูง สูงทั้งเครื่องมือเครื่องใช้ สูงทั้งค่าจัดการ สูงทั้งค่าตัวบุคลากร แต่พวกเรามันไม่แพง เพราะพวกเราทำงานกัน...ถูกจนแทบจะเรียกว่า ค่าตัวหรือว่าค่าแรงงานเกือบจะสูญ เกือบจะฟรี งานโทรทัศน์นี้ จึงเป็นการปฏิบัติธรรมของเราชาวพุทธแบบโศกนี้ด้วย สังฆธรรมของพระพุทธเจ้าที่เป็นสาธารณโภคี หรือว่าขันสัณมาอาชีวะในระดับทำ *พันลาภานะ ลากัง นิชิคิงสนตา* พันการทำงานที่ยังเอารายได้ *ลามแลกลาม* เป็นการพิสูจน์ตัวพวกเราด้วย ในงานโทรทัศน์นี้แหละ ก็อยู่ในลักษณะของชาวโศก บุญนิยม ที่ทำแบบบุญนิยม คือไม่เอาตัวเงินเป็นเรื่องหลัก ฟรีเป็นเรื่องหลัก คนที่มาพร้อมกับเรานี้จะมีมัยย์ พอใจ เต็มใจมัยย์ หรือว่ามีแต่เราทำ แม้จะมีแต่เราทำนั้นก็เถอะ ประสิทธิภาพที่เราทำก็พอเป็นไปได้ ก็อย่างเราๆ **เพราะฉันเราถึงได้ชื่อว่าโทรทัศน์เพื่อแผ่นดิน สถานีคนจน จนจริงๆ และเราก็ไม่ได้คิดจะตั้งโทรทัศน์ขึ้นมาเพื่อหาเงิน หารายได้ให้แก่ชาวโศกเลย แต่เราตั้งใจสื่อสารความจริง เผยแพร่ความจริงสู่มวลมนุษยชาติ จะเห็นได้ว่า เราไม่ใช่โทรทัศน์ที่ปรุงแต่ง หรือ show business แต่เราเป็น truth media**

สมณะฟ้าไท : แล้วประโยชน์ที่พวกเราพึงจะได้รับจากการมีโทรทัศน์เพื่อแผ่นดิน

พ่อท่านฯ : ประโยชน์ที่เราจะได้รับนั้นจะไม่เหมือนทางโลกเขา ประโยชน์ของเขาก็ได้รับแบบโลกธรรม ก็จะได้รับลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุขอะไรเพิ่มเติมขึ้นไป แต่ของเรานี้จะเป็นเครื่องพิสูจน์ว่า เราจะไม่เห็นแก่ลาภ จะไม่เห็นแก่ยศ ไม่เห็นแก่สรรเสริญ ไม่เห็นแก่ความสุขโลกีย์ อย่างแท้จริงหรือไม่ โทรทัศน์ที่เราทำเนี่ย เราเสนอความจริง ที่เชื่อว่า อะไรดี อะไรไม่ดี อย่างไม่กลัวคนหมั่นไส้ เพราะเราเห็นว่าหมดเวลาที่จะมาเกรงใจ ทำเป็นพูดกลัวคนจะหมั่นไส้ คนจะเกลียดที่เราพูดสิ่งดี ท่าหนังสือที่ไม่ดี เราหยิบเอาสิ่งที่เป็นไปได้มาเสนอ เพื่อยืนยันประโยชน์ที่เป็นสาระให้แก่สังคมไป โดยไม่ได้ทำงานโทรทัศน์นี้เพื่อที่จะหาเงินจากตลาด เพื่อเป็นธุรกิจที่เราจะได้เงินทอง ลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุข ได้รับความนิยมชมชอบ ด้วยการประเล้าประโลมใจ ใช้จิตวิทยาสังคมที่จะหลอกลูกค้า ไม่ใช่อย่างนั้น นั่นหนึ่ง สอง พวกเรานี้จะต้องขัดเกลาตัวเอง อย่าเผลอเขี้ยวนะ ใครที่ออกประจำ...สักปีสองปี พิธีกรประจำ หรือคนที่ไม่ไปทำประจำอยู่ก็จะเขี้ยวชาญขึ้น เก่งขึ้น กลายเป็นคนโด่งดัง เป็นดารา เรายังจะต้องไม่หลงในสรรเสริญ ไม่หลงในตำแหน่งหน้าที่ยศศักดิ์ ไม่หลงในเรื่องลาภ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ถ้ามันดี มีคนมาสนับสนุน หรือว่ามีส่วนได้มาเพิ่มขึ้นเป็นอัตราของทางโลกที่เขายอมรับและเขาให้ มันก็คงจะต้องมีส่วนได้มีรายได้เพิ่ม มีความชื่นชอบเพิ่ม จากผู้ที่สนับสนุนจะเป็นสนับสนุนทางสินค้าหรือสนับสนุนแบบช่วยอุปถัมภ์ในเชิงที่เป็นไปได้ตามกติกาของเรากก็ตาม เราอาจจะมีส่วนได้ นี้แหละที่ต้องปฏิบัติธรรม

ถึงกระนั้นก็ตาม จุดมุ่งหมายของเราก็คือเพื่อที่จะช่วยตัวเอง เราจะพยายามทำอาชีพอื่นๆ ใดๆ

ที่เป็นสาธารณโภคีคืออยู่แล้ว หน่วยงานนั้นๆนี่ๆ นี่ๆนั้นๆ ที่สามารถทำแล้วมีส่วนเกินรวมเข้ามาช่วยงานนี้ เพราะว่าตรงจุดนี้เราจะใช้จ่ายเยอะ และจะเป็นการสืบสานงานของชาวโอโศกเรา งานของสังคม มนุษยชาติแบบบุญนิยมนี้ เราจะสื่อออกไปให้แก่สังคมมนุษย์ทั้งหลายเขาได้รับรู้ ตรวจสอบ ตัดสิน เลือกเฟ้น เป็นประโยชน์ เป็นการศึกษาความจริงที่มันมีความจริงอันหนึ่ง ที่ประกาศออกไปเป็นความจริง ของมนุษยชาติที่มีแนวคิดอย่างนี้ ไม่ใช่แนวคิดอย่างทุนนิยม แต่เป็นแนวคิดอย่างบุญนิยม เป็น ลักษณะสังคมอย่างบุญนิยม เศรษฐศาสตร์บุญนิยม รัฐศาสตร์บุญนิยม การพาณิชย์บุญนิยม อะไรก็แล้วแต่...เป็นลักษณะบุญนิยม แม้แต่สื่อสารก็สื่อสารบุญนิยม

สมณะฟ้าไท : พ่อท่านบอกวาทะทัศน์เพื่อแผ่นดิน เป็นวิทัศน์ของคนจน แล้วต้องเสีย ค่าวิทัศน์เดือนหนึ่งเป็นล้านๆ ต่างจากกิจอื่นของเราชาวโอโศก คนจนเนี่ยจะเอาเงินที่ไหน หรือว่าจะได้ จากการตั้งสถาบันขยะวิทยาด้วยหัวใจ แล้วมันจะเป็นไปได้มั๊ยครับ

พ่อท่าน : นี่แหละ ...เราก็ได้ประกาศไปแล้วว่า เราจะพยายามจะพัฒนาพวกเราขึ้น ทำ เรื่องขยะให้เป็นเรื่องเป็นราว ทำให้มีรายได้จากขยะนี้ด้วย เพื่อเข้ามาอุดหนุนอันนี้ ก็พยายามอธิบายพวกเรา ให้เข้าใจว่า อันนี้เราจะเอาจากดินเนี่ยไปอัดดาว โททัศน์นี้ค่าใช้จ่ายมันสูง มันหรุหระ มันระดับชั้นบน ระดับต้องเรียกว่าดาว ไฮโซ สูงส่ง แต่ขยะนี้มันเป็นดิน ต่ำเตี้ย เราจะเอารายได้จากดินไปช่วยดาว ไปเกือบอุดหนุน

เราไม่คิดว่าจะทำวิทัศน์จนมีรายได้จากโฆษณา มาใช้จ่ายให้เราทำต่อไปได้ เหมือนอย่างที่ ธุรกิจวิทัศน์เขาทำกันอยู่นะเนี่ย เขาจะมีรายได้จากตลาด แต่เราคิดว่าจะได้จากตัวเราเองที่ทำงานอื่นในใจ ของเราก็แล้วแต่ โดยเราไม่ได้ไปมุ่งขยงาน ที่จริงงานขยะเนี่ยก็พูดกันมานานแล้ว ยี่สิบกว่าปีแล้ว ซึ่งอาตมาก็พยายามปลุกเร้าพวกเรา แต่มันก็ไม่เป็นไฉนเป็นพายสักที พอมาทำวิทัศน์นี้ก็เลยคิดว่า อย่งไรๆ ก็จะต้องปลุกกระดมให้พัฒนาเรื่องขยะให้ขึ้นมาให้เป็นเรื่องเป็นราว ให้เป็นงานขยะที่เป็นระบบ ที่จะมีประสิทธิภาพทางการจัดการขยะ มันจะเกิดประโยชน์มากทางภาวะสิ่งแวดล้อมทั้งหลายทั้งหลั มันจะดีขึ้นมากเลย นั่นเป็นเนื้อแท้ของจุดมุ่งหมาย แต่ผลพลอยได้มันจะได้เงิน เป็นรายได้จากการทำ ขยะเนี่ยขึ้นมา เอามาหมุนเวียน เอามาแปรรูป มาอะไรก็ตามใจเถอะ มันจะเป็นผลได้จากขยะนี้ขึ้นมา ถือว่าถ้าทำสำเร็จ ก็เป็นประโยชน์ยังทางสิ่งแวดล้อมและสังคมมนุษย์ ส่วนเงินได้เป็นผลพลอยได้ ถ้า มันมากพอก็ดี ก็เอามาช่วยวิทัศน์

เราได้ผลิตคนขึ้นมาจัดการเรื่องขยะ มีความรู้ในด้านขยะ แล้วก็มิวัณธรรมมีความประพฤติ ในเรื่องของการจัดสรรขยะ เป็นวัณธรรมตั้งแต่เด็กไปจนถึงผู้ใหญ่ถึงคนแก่ ให้มันเป็นความรู้ของ สังคม เป็นวัณธรรมของสังคมอย่างดีเลย อันนี้เป็นจุดมุ่งหมายหลักเลย แล้วก็พยายามเอาเรื่องเอา ประเด็นที่ว่าก็พยายามทำขยะให้มีผลพลอยได้ ให้มีรายได้ให้มากมาอุดหนุนวิทัศน์ให้ได้ เร่งรัดอันนี้ ซึ่งก็รู้สึก ก็กระตือรือร้นเหมือนกัน ดูทำที่พอเป็นไปอยู่เหมือนกัน แต่ขณะนี้ก็ยังได้ไม่ถึง ยังไม่ได้ เอาเงินขยะ จริงๆมาใช้จ่ายในทั้งค่าใช้จ่ายทางด้านค่าเช่าช่องวิทัศน์ ทั้งค่าใช้จ่ายที่จำเป็นที่ต้องจ่ายค่าอะไรก็แล้วแต่ ที่เป็นค่าใช้จ่าย ค่าจัดการ ค่าเครื่องใช้ไม้สอย ค่าอะไรก็แล้วแต่ มันเริ่มต้น มันจะต้องตั้งรกราก มัน จะต้องมืเครื่องมือ มันจะต้องมีสถานที่มันต้องมีองค์ประกอบอะไรต่ออะไรอยู่ มันเป็นการตั้งตัว ตอนแรก มันยังไม่พอหรอก

ถ้าเราทำต่อไป ลองดู จะกี่เดือนก็ปีก็ยังไม่รู้ มันจะตั้งตัวได้มั๊ย คือทางผลพลอยได้ทาง ขยะก็จะเพิ่มขึ้น การตั้งตัวการลงทุนก็จะค่อยๆจบ ทุนรอนที่จะลงไปด้วย ที่นั่นมันก็จะเกิด เมื่อทุน ต้นทางมันลดลงๆ จนกระทั่งอยู่ตัว รายได้ทางด้านนี้มันมากขึ้น มันก็จะสมดุลขึ้นได้ ก็ลองดูไปชะก่อน

แล้วก็พยายามดูซิว่าจะเป็นไปได้หรือไม่

เพราะตอนนี้ให้คำตอบอย่างมั่นใจเลยก็ยากยิ่งไม่ได้ แต่ก็ประเมินๆดูว่าท่าที่มันน่าจะเป็นไปได้ก็เท่านั้นเอง แต่ที่ทำอยู่ทุกวันนี้รอดจากกองนั้นกองนี้มาถล่มไปหนักเอาการ หมดไปหลายกองแล้ว

ศิลปะและอนาจาร ในมิติพุทธบัญญัติ

◆ คุณดินหิน

บันทึกจาก ... บัณฑิตอาสา :

ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง **“ศิลปะและอนาจารในมุมมองเชิงพุทธ”** แต่จะเจาะเฉพาะงานจิตรกรรมสากล ไม่ได้ทำจิตรกรรมไทย ในศิลปะมีห้าสาขา จิตรกรรม ประติมากรรม สถาปัตยกรรม วรรณกรรม นาฏกรรมและดนตรี อยากให้พ่อท่านอธิบายศิลปะโลกียะและศิลปะโลกุตระเป็นยังไง

พ่อท่านฯ : ในความเข้าใจของโลกียะนี้ ยังมีความสุข ยังมีความรื่นรมย์ใจในรสชาติของ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส เพราะมันรูปสวยเขาก็เป็นสุข ชื่นใจ เสียงเพราะเป็นสุขชื่นใจ กลิ่นหอม เป็นสุขชื่นใจ รสอร่อยเป็นสุขชื่นใจ ได้สัมผัสเย็นร้อนอ่อนแข็ง นิ่มนวลอะไรก็ตามที่ เขาติดยึด เขาก็เป็นสุขสมใจ เขามีจุดของเขาอยู่อย่างเดียวว่า มันดูแล้วมันชอบ มันทำให้เกิดอารมณ์พอใจ ชอบใจ ทางโลกียะเขาไปเน้นความชื่นชอบ เน้นสุนทรีย์ศิลป์ เน้นโลกียศิลป์ จะทำอย่างไรให้คนสัมผัสแล้วชื่นชอบ จึ้งเน้นและส่งเสริมกันเฉพาะด้านสุนทรีย์ศิลป์กันจนลืมนามว่า “สารศิลป์”

ศิลปะตามความหมายที่เอาตมาเข้าใจ มีสองนัยหลัก หลักเอกคือ สารศิลป์ คือเนื้อหาของสาระของศิลปะ อันนี้เป็นจุดหมายของคำว่า “ศิลป์” ซึ่งต้อง **“เป็นมงคลอันอุดม”** พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัด ถ้าเป็น **“ข้าศึกแก่กุศล”** ก็ไม่ใช่ **“ศิลป์”** เป็น **“อนาจาร”** ดังนั้น งานใดเมื่อสัมผัสแล้ว เป็นรูป เป็นรส เป็นกลิ่น เป็นเสียง เป็นสัมผัสแล้ว คนก็จะเกิดความรู้สึกว่าได้ประโยชน์ ได้คุณค่า ได้สาระ ถ้าเผื่อว่ามันไม่มีองค์ประกอบของสุนทรีย์ศิลป์ มันก็คือสารคดี มีแต่สาระล้วน ไม่มีรูปปรกติเสียงสัมผัสสององค์ประกอบศิลป์อื่นใดปรุงแต่งเลย เช่น ถ้าเราสร้างงาน เราจะสื่อมาเป็นภาพ เป็นเสียง เป็นกลิ่น เป็นรส เป็นอะไรก็ตามแต่ หรือเป็นวรรณกรรม เป็นข้อเขียนก็ตาม มีศิลปะไปตามศิลป์ทั้งห้าแขนงนี้ จิตรกรรม ประติมากรรม สถาปัตยกรรม ข้อเขียนประพันธ์ ดุริยศิลป์ เป็นทางเพลง ทำทาง ลีลา ดราม่า นาฏกรรมอะไรก็ตาม สื่อออกมาแล้ว คนสัมผัสแล้ว มันก็คือสาระ ทำงาน ก็งานมันเป็นงานที่จะมาใส่กับข้าว แข็งแรง มีประโยชน์ ใช้ได้ประโยชน์มาก แต่มันไม่มีลักษณะที่สุนทรีย์เลย มันก็คือสาระ

**สิ่งที่มันไม่มีสาระ
เลยจะเรียกศิลปะไม่ได้หรอก
ศิลปะควรจะมิประโยชน์
มีคุณค่า ไม่ใช่มูลค่า สิ่งที่
มอมเมาให้หลงใหลติดยึด
ให้คลั่งโคล้ ให้เกิดกิเลส ไม่
ใช่“ศิลปะ”**

บันทึกจาก... บัณฑิตอาสา

สร้าง carving sculpture statue อันนี้ออกมาเป็นประติมากรรม เป็นชิ้นเป็นอันออกมา ก็ได้สาระ มันก็เป็นสารคดีเท่านั้นเอง มันไม่เป็นศิลปะ มันต้องมีรูปสลักเสียงสัมผัสที่เป็น องค์ประกอบมีสุนทรีย์ศิลป์ใส่เข้าไปด้วย จึงจะไม่ใช่สารคดี เท่านั้น อันนี้แหละที่ต้องประมาทกันอย่างพอเหมาะ ไม่ทำให้ กลายเป็น“คนติดรูปสลักเสียงสัมผัส” จนเอาสาระไม่ได้เลย เพราะถูกสุนทรีย์ศิลป์กลบกลืน จนไร้สาระ ได้แต่เปลือกๆ ได้ แต่สุนทรีย์ แปลก ชวนใจสนุก เพลิดเพลิน สวยงาม เว้ากาม เว้ารสอร่อย สร้างกิเลส สร้างอัตตา จัดขึ้น มากขึ้น ก็ออก นอกคำว่า“ศิลป์” ที่เป็น“มงคลอันอุดม”ไปเรื่อยๆ เป็น“ข้าศึกแก่ กุศล”ยิ่งขึ้นๆๆ ก็ไม่ใช่“ศิลปะ”ยิ่งขึ้นตามองค์ประกอบนั้นๆ

เพราะฉะนั้น คำว่าศิลปะนอกจากจะมีสาระแล้ว ต้องประกอบไปด้วยสุนทรีย์ศิลป์ที่ชี้ชวน เชิญชวนให้ดูให้ฟังให้ดมให้ลิ้มให้มาสัมผัสได้ แต่ที่นี้โลกก็เขาก็ก้าวไปขึ้นขอบในรส รสเปรี้ยว รสรออร่อย รสไพเราะ รสสวยงาม รสเพลิดเพลิน รสแปลกตาแปลกใจ รสที่ชวนใจสารพัดจะปรุงแต่งประกอบ ออกมา เขาก็เลยตกไปจากความเป็น“ศิลป์”ยิ่งๆขึ้น เพราะฉะนั้น ชาวพุทธชนโลกก็เลยไปเน้นสุนทรีย์ ความเป็น“ศิลป์”จึงหายไปๆๆ แล้วสาระก็น้อยลงๆ จนกระทั่งไร้สาระ มีแต่เปลือกของรูปสลัก เสียงสัมผัส ที่สุดมีแต่อาบพอกไปด้วยกาม ด้วยอัตตา เป็นอนาจารกันไป

นั่นคือ ความหลงทางของผู้ที่หลงว่าตนเป็นศิลปินทั้งหลาย

สรุปแล้ว ศิลปะในความหมายที่ถูกต้อง นั้น มีทั้งสุนทรีย์ศิลป์ กับสงฆ์มีสารศิลป์ ทุกวัน นี้มันเพี้ยนเป็นสุนทรีย์ เน้นสุนทรีย์ แล้วหลงสุนทรีย์ไปหมด ทิ้งสาระจนกระทั่งบางคนทำงานไม่รู้เลยว่าสาระคืออะไร เขียนภาพออกมายังไม่รู้เลยว่าหมายอะไร ไม่รู้ให้คนชอบก็แล้วกัน คนสะดุดตา สะดุดใจก็แล้วกัน จะใช้เชิงชั้น จะใช้วัตถุปัจจัย จะใช้เส้นแสงสีเสียง จะใช้อะไรก็แล้วแต่ คนดูก็สะดุดใจ บ๊ีบ ไอ้โฮ แปลกดี น่าสนใจดี น่าประทับใจ เห็นแล้วชอบๆๆ ชอบอย่างเดียว เน้นสุนทรีย์ศิลป์ชี้ชวน ชักชวนให้สนใจอย่างเดียว อย่าไปถามว่าสื่ออะไร สาระอะไร เกิดเป็นเนื้อหาให้ประโยชน์อะไร ยิ่งคน สร้างศิลปะยังไม่รู้เลยว่าต้องการสื่ออะไรให้เกิดคุณค่าประโยชน์ต่อสังคม ต่อผู้สัมผัส ต่อผู้เสพงานศิลป์

เพราะฉะนั้น สิ่งที่มีมันไม่มีสาระเลยจะเรียกศิลปะไม่ได้หรอก ศิลปะควรจะมิประโยชน์ มีคุณค่า ไม่ใช่มูลค่า สิ่งที่มอมเมาให้หลงใหลติดยึด ให้คลั่งโคล้ ให้เกิดกิเลส ไม่ใช่“ศิลปะ”

ศิลปะเป็นมงคลอันอุดม หมายความว่าศิลปะนั้นจะต้องเกิดประโยชน์คุณค่า เป็นมงคล เป็นสิ่งที่เกิดประโยชน์คุณค่า เป็นสิ่งดีประเสริฐ สุดยอดถึงขั้น“มงคลอันอุดม” ก็คือ ประเสริฐสูงสุด

ยกตัวอย่าง เขียนตัวหนังสือหรือบันทึกข้อความ ถ้าไม่มีลีลาลีลันอะไรปรุงแต่งชี้ชวนแทรก ผสมอยู่เลย มันมีแต่สาระที่ต้องการสื่อล้วนๆตรงๆคือๆ ข้อเขียนทั้งหมดนั้น เรียกว่า สารคดี แต่ถ้า จะขึ้นชั้นนับว่าเป็นงาน“ศิลป์”เป็นวรรณกรรมได้นั้น ข้อเขียนนั้นต้องมีลีลาลีลันอะไรชี้ชวนแฝงฝังไปกับ เนื้อหา มีทั้งสุนทรีย์ที่พาสูช พาชื่นชอบ และจุดสำคัญต้องมีเนื้อหาของสาระ ที่มุ่งหมายตามเจตนาของผู้ประสงค์สร้างงานนั้น ให้นำพาไปได้ ไปเจริญสู่ความประเสริฐ ประเทือง ปัญญา สร้างสรร ไม่ใช่พา เลื่อม พาติดยึดหลงใหลคลั่งโคล้ ให้ยั้งมงาย ยิ่งชี้เกียจ ยิ่งไร้ค่าสูญเปล่า

ส่วนงานที่มีเชิงชั้นนับได้ว่าเป็น“ศิลปะ”นั้น เช่น สื่อทางอักษรจะชี้ชวนให้ดูให้อ่าน อ่านไปก็ มีอะไรชี้ชวนชมชื่น มีรสชวนใจ แต่ต้องไม่ไร้สาระ ถ้ามีแต่ลีลันมีแต่ลีลาสนุกสนานเพลิดเพลิน เต็มไป

ด้วยรสอร่อย ไม่มีสารก็ไม่ใช่“ศิลปะ” นั่นคือ มหรสป บ้านเทิงเจริญมย์ มอมเมาให้หลงไหลติดยึดงานอย่างนี้เป็นสิ่ง“อนาคารลามก” เหมือนขนมหวานลอกเด็กเท่านั้น ไร้ประโยชน์ ไร้สาระ หรือมีโทษยิ่งกว่าประโยชน์ สิ่งนี้คือ“ข้าศึกแก่กุศล” ไม่ใช่งาน“ศิลป์” ถ้าได้แต่เปลือกๆ ได้แต่สิ่งทอหุ้ม ไร้แก่นสาร แม้แต่ลือตลก ตลกก็ชี้ชวนให้สนใจให้สนุกสนาน แต่มันก็ต้องมีสาระ ถ้าไร้สาระ ก็อนาคาร ก็สูญเปล่าหรือละเหะ เพราะฉะนั้น ศิลปะก็ต้อง..นำพาไปสู่ความเจริญถึงขั้นสูงสุด

คุณดิบนิน : ศิลปะในแขนงต่างๆ ส่วนใหญ่เขาก็มีสาระกัน ก็เลยอยากจะถามว่า ในทางจิตรกรรม...

พ่อท่านฯ : จิตรกรรม นี่ส่วนมากทุกวันนี้เนี่ย เอาเข้าจริงๆ ก็เขียนกันไปส่งๆ หลงสีแสงเงา เส้น สีลารูปร่าง สีลารูปไร้ร่าง ไร้ลักษณะ สารพัดที่ยึดที่สมมุติขึ้นมาเอง กำหนดขึ้นมาเอง แล้วก็ลือลอกชาวบ้านไปเรื่อย เป็นอัตตานิยม ซึ่งมันวามหลงทั้งจิตนิยม หลงทั้งวัตถุนิยม อย่างไม่รู้ตัว หลงสีลาที่ตนเองประดิษฐ์ขึ้น หลงเส้นแสงเงาสีอย่างนั้นอย่างนี้ที่ตนทำขึ้นมา แหมเส้นสีตรงนี้สุดยอด เงาแสงตรงนี้สุดเยี่ยม เทคนิคอย่างนี้เลิศล้ำ แล้วก็ตีמד่ากับเทคนิค กับเส้นแสงเงาสีที่ตนแหมมิตขึ้น ติดยึดหลงไหลชื่นชมอยู่ตรงนั้นเท่านั้น ซึ่งมันก็แค่เปลือกๆ ไม่ได้เข้าใจว่าเป็นงานที่จะลือสาระอันใด ทำเพื่อบำเรออัตตา อย่างไร convergence ไม่มี interest point ไตๆ เช่น งานที่ลือออกมาเป็นสีลา ทำที่เส้น แสง สี เสียง รูป เงา เป็นก้อนเป็นแท่ง เป็นคำเป็นภาษาอักษร แล้วเรียกว่า abstract ศิลปะเหนือจริง มันคืออะไร มันหมายถึงอะไร ให้ความเข้าใจ ดังที่หมายได้จริงไหม ตัวเองก็ไม่รู้ ไม่ได้คิดประเด็นเช่นนี้ ไม่เคยคำนึง ไม่เคยประมาณ ไม่เคยคิดถึงว่าคนเขาจะรู้เรื่องไหม เขาจะเข้าใจได้ไหม ไม่แคร์ ลือสาระอะไร ไม่เคยเห็นใจคนดูคนฟังคนรับรู้รับสัมผัส มีแต่บำเรออารมณ์ตนเองเท่านั้น มีแต่จะทำให้แปลก ใหม่ แตกต่างจากคนอื่น พิสดารเรื่อยไป จนวิตถาร แล้วแต่ใครจะคิดแหมมิตมันขึ้นมา เจ้าตัวก็ไม่รู้เลยว่าจะลืออะไรให้ประโยชน์อะไรแก่ผู้รับ งานของเราจะมีคุณมีโทษเป็นผลลัพธ์อย่างไร

แก่ผู้รับชมรับสัมผัส เป็นการสร้างสรรค์อะไรใส่ใจผู้รับชมรับสัมผัส ไม่คำนึง จะมีผลแม้แค่กระตุ้น ความขยัน กระตุ้นความอดทน ให้กตัญญู หรือเปล่าก็ไม่รู้ มีแต่สวย มีแต่วิจิตรสมปราณี มีแต่สุดยอด การประดิษฐ์ปรุงแต่ง มีแต่เยี่ยมวิเศษ มุ่งรสบำเรอใจ บำเรออัตตา บำเรอกิเลสปรกกลืนเสียงสัมผัส กามคุณ ๕ ใครจะดูใครจะรู้สึกยังงี้ก็แล้วแต่เขาจะรู้สึกเอาเอง คิดเอาเอง ฉันทผู้สร้างไม่รู้ ไม่รับผิดชอบ ฉันทว่า อย่างนี้แหละสะใจ ถึงใจ เลิศระมันตัน

งานอย่างนี้คือ ยาพิษ(วิส) สิ่งมอมเมา(มัชช) สิ่งอันเป็นโทษ สิ่งไร้สาระ คือความเพ้อฝัน สูญเปล่า มันไม่ใช่งานศิลปะ มันเป็นงานมอมเมาด้วยเส้น แสง สี เสียง กลิ่น รส ด้วยรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส มอมเมาด้วยกามารมณ์ มอมเมออัตตาเพ้อฝันกันไปหนักหนาสาหัสกรและยิ่งๆขึ้น งาน อย่างนี้มีมากมายนับไม่ถ้วนในวงการงานหลงเรียกว่า“ศิลปะ” แม้แต่เขาแก้ผ้า เขากามออกมาหลอกรตรงๆ เขาก็ว่า เป็นงานศิลป์ ซึ่งมันไม่ใช่งาน“ศิลปะ”เลย เป็นสิ่งเพ้อหลอกมนุษย์ขึ้นมากลอบคำว่า“ศิลปะ” ทำให้ประชาชนวิปริตทางปัญญา พลอยไม่รู้เรื่องศิลปะกันเต็มโลกเต็มสังคม เช่น ให้ลิงมาเขียนภาพ ให้หมาเอาตีนเหยียบสีแล้วมาย่ำในแผ่นกระดาษ แล้วพากันเรียกว่า “จิตรกรรม” เรียก“ศิลปะ” หลอก กันแท้ๆ แก้วยั่วกามแท้ๆ ก็เรียกว่าศิลปะ หลงเชื่อกันไปหมด

คุณดินทิบ : อันนี้เป็น...ถ้ามาทำเรื่องดิน น้ำ ลม ไฟ ก็ทำในรูปแบบของสไตล์ตัวเอง เขาบอกว่าให้ผู้ชมเนียเป็นคนตัดสิน ทราบไม่ทราบ เขาดูแล้วเขาเกิดจินตนาการออกไป

พ่อท่านฯ : นั่นคือ การบำเรอกิเลสของตน งานใดก็ตามที่มันไม่สื่อสาระศิลป์มากกว่า สุนทรียศิลป์ มีแต่หนักไปด้วยสุนทรีย์ที่เกิดจากเทคนิครูปรกรกลืนเสียงสัมผัสที่เป็นกามคุณ ๕ มอมเมา ให้หลงติดกาม บำบดอัตตา เมื่องานมันแพร่ออกไป มันก็ไปหลอกคน ทำประชาชนให้วิปริตทางปัญญา ยิ่งผู้สร้างงานมีอิทธิพล เป็นผู้มีความนิยมมีฐานะเป็นที่ยอมรับในสังคม ก็ยิ่งครอบงำความหลงให้คน วิปริตเชื่อตาม ว่าอย่างนี้แหละคือศิลปะ

หลักเกณฑ์ง่ายๆ ซัดๆ ในการตัดสินว่า อย่างเป็นศิลปะ ที่นับว่าเป็น“มงคลอันอุดม” หรืออย่างไรเป็น“ข้าศึกแก่กุศล” เป็นอนาจารลามก เป็นมหรสพอบายมุข ก็ดูที่ตรงที่ว่า งานนั้น ถ้าผู้คนสัมผัส คนดูคนเห็น คนรับรู้แล้ว มันกิเลสมันขึ้นในใจ หรือมันทำให้ลดกิเลส มันนำพา สร้างสรรจรรโลงกุศลหรืออกุศล ถ้ามันก่อกิเลสมันพาสร้างอกุศลก็เป็น“ข้าศึกแก่กุศล” นั่นไม่ใช่ศิลปะ เป็นอนาจารลามก ถ้ามันเป็น“มงคลอันอุดม” คือมันมีฤทธิ์จูงนำจิตใจ มีฤทธิ์ผลักดันให้เราทำแต่กุศล หรือลดกิเลสจริง อย่างนั้นถือว่าเป็นศิลปะ มงคลอันอุดม ก็คือ เป็นสื่อที่นำพาไปสู่ความเจริญ เจริญ ถึงขั้นสูงสุด ถึงนิพพานเลยทีเดียว

คุณดินทิบ : พ่อท่านจะแยกเป็นระดับมั้ย เหมือนเพลงก็จะมีเพลงเป็นระดับต่างๆ จะได้ เทียบเคียง

พ่อท่านฯ : อาตมาแยกไว้ห้าระดับ ต่ำสุด หนึ่ง “ลามก” ไม่ใช่ศิลปะเลย ยกตัวอย่าง เช่น ภาพโป๊เปลือย สื่อลามก แล้วก็บอกว่าเป็นศิลปะ ไม่ใช่ศิลปะเลย ลามก ก่อกาม กระตุ้นกาม ดูแล้วอูจาด ก็พอรู้ๆกันทั้งนั้นแหละนะ แต่ต้นจะเอากามมาเป็นเครื่องล่อขายหาเงินกันเท่านั้น มันก็รู้ๆ อยู่ว่าเร้ากาม ยั่วกาม งานอย่างนี้จะพาสังคมเจริญสงบสุขได้อย่างไร หรืองานที่ล่อโน้มไปในทางส่งเสริม สิ่งที่เป็นอบายมุขทั้งหลาย ก็ทั้งนั้นแหละถือว่า งานชั้น“ลามก”

สอง “ราคะ” ก็ยังไม่ใช้ศิลปะ ราคะ คืออะไร เมื่อสื่อออกมาแล้ว คนเกิดกาม เกิดราคะ อยู่ ก็เป็นขีดตัดได้เลยว่า นี่ไม่ใช่งานศิลปะ ถ้ายังพาให้เกิดราคะมาก ก็คือสื่อลามกมาก ถ้าเกิดราคะ น้อยก็เป็นสื่อที่ยังเป็นข้าศึกแก่กุศล บาปน้อยหรือมากตามที่มีฤทธิ์ก่อให้เกิดจริงนั้นๆ หรือแม้จะก่อให้เกิด

ขั้นที่ห้า “โลกุตระ”
นั่นคือ งานที่มี“ธรรมะชั้น
โลกุตระ”... ..ศิลปะระดับนี้มิได้
เป็นไต่ยากมาก ต้องอาริยชน
จึงจะสร้างศิลปะระดับนี้ได้จริง
และถูกต้องถูกถ้วน เป็นความ
ตรีสรุของพระพุทธรเจ้า มิใน
ศาสนาทุทธเท่านั้น สากลจึง
ไม่มี“ศิลปะ” ระดับนี้ มิได้ใน
คนผู้มีภูมิโลกุตระเท่านั้น

เกิดโทษ ก่อให้เกิดโมหะ ก่อความไม่สงบ รุนแรง ก่อความ
 หลง หลงคลั่งไคล้ หลงผิด มอมเมา ให้เกิดราคะ-โทสะ-โมหะ
 ก็จัดอยู่ในระดับนี้ทั้งนั้น งานระดับนี้มีมากที่สุดในสังคมใน
 โลก ยังไม่เข้าข่าย“ศิลปะ” เป็นแค่งานบำเรอราคะ-โทสะ-โมหะ
 ยังก่อเสริมกิเลสอยู่ งานระดับนี้คนนิยมชมชอบด้วยนะ
 เพราะมันบำเรอกิเลสคน งานระดับนี้แหละที่พาคคนรวยกันอยู่
 ในสังคม งานที่เป็น“ศิลปะ”จึงหายาก ส่วนมากได้แค่นี้

ระดับที่สาม “สาระ” เข้าใจถึงสาระ เช่น ภาพเขียน
 ธรรมชาติ ชี้ชวนให้รักธรรมชาติ ชี้ชวนให้รู้จักชีวิต สื่อให้เกิด
 สร้างประโยชน์คุณค่าแก่ชีวิต โน้มน้าวให้เกิดพลังพัฒนา
 พัฒนาจริงในด้านต่างๆ แก่ตน แก่สังคม ระดับนี้เริ่มจะนับ
 ว่าเป็น“ศิลปะ”ได้บ้าง อย่างนี้เป็นประโยชน์ ไม่ได้มอมเมา
 ไม่ใช่ทำลาย แต่สร้างสรรค์ มีศิลปะ จะน้อยจะมากก็อยู่ที่สาระ
 ที่คนเขารับตรงนั้นได้แค่ไหน สาระในที่นี้ยังเป็นระดับโลกีย์
 เป็นสาระด้านวัตถุเป็นหลัก ยังไม่เข้าไปถึงคุณค่าของจิต

วิญญาณมากนัก เป็นสาระที่อาศัยด้านรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัสภายนอก ภายในก็เป็นโลกีย์อารมณ์เท่านั้น

จนระดับที่สี่ “ธรรมะ” ศิลปะขั้นนี้ก็ต้องรู้จักศีลธรรม รู้จักธรรมะ และพัฒนา
 จริยธรรมคุณธรรม จึงจะเรียกว่า“ศิลปะ” เป็นศิลปะของกัลยาณชน ของศาสนธรรม หากไม่มีธรรมะ
 ไม่มีศาสนา ไม่พัฒนาจริยธรรมศีลธรรมก็จะแย่งกว่าสัตว์โลกใดๆ

แต่ถ้าไม่มีจริยธรรมคุณธรรม ไม่เข้าใจศีลธรรม ไม่เข้าใจธรรมะ งานนั้นก็ไม่สร้างจริยธรรม
 ไม่สร้างคุณค่า ไม่สร้างความสำเร็จของความเป็นมนุษย์ ก็จะสร้างแต่“สาระ”ที่กินที่ใช้อาศัยยังชีพ
 เท่านั้น ตามสามัญสำนึกของคนแต่ละคนแต่ละสังคม หากคนหรือสังคมนั้นๆมีจริยธรรมคุณธรรมต่ำ
 จะเห็นได้เลย ว่าสังคมนั้นเดือดร้อน ทุกข์ร้อนเสื่อมต่ำลงไปเรื่อยๆ

ความมี“ธรรมะ”นี้ ถ้าแม้สังคมใดไม่มี“ศิลปะ”ถึงขั้นนี้ นี่แหละน่ากลัวมาก งานที่ประกอบ
 ขึ้น มีแต่แค่คำหนึ่งถึง“สาระ”เท่านั้น ไม่สามารถพัฒนาจริยธรรมคุณธรรม สังคมนั้นก็ไม่พัฒนาจิต
 วิญญาณมนุษย์ในสังคม ก็ได้แต่เสพสาระ ยังชีพไปเหมือนเดรัจฉาน เสพธรรมชาติ แถมขึ้นชื่อว่า
 คนนั้นก็มีกิเลสกว่าสัตว์เดรัจฉานไม่รู้เท่า ซึ่งหลงเสพโลกธรรม แย่งโลกธรรมจัดจ้านกว่าเดรัจฉาน
 ร้ายกาจ เสพสุขเสพทุกข์โลกีย์กันหนักหนาสาหัส เมื่อคุณธรรมจริยธรรมไม่มี จึงยิ่งแย่งร้ายเลวกว่า
 สังคมสัตว์เดรัจฉานเทียบกันไม่ได้เลย เพราะมันจะแย่งชิงกันยิ่งกว่าสัตว์ จะเอาเปรียบหนักหนาสาหัส
 ยิ่งกว่าสัตว์ จะมีเล่ห์กลซับซ้อนยิ่งกว่าสัตว์ ฆ่าแกงรุนแรงยิ่งกว่าสัตว์ เลวได้ร้ายแรงยิ่งกว่าสัตว์เดรัจฉาน
 จริงๆ จึงยังชีพด้วยความทุกข์ร้อนทุกข์ร้ายยิ่งกว่าสัตว์เดรัจฉานหลายเท่าตัว เพราะคนที่ไม่มีจริยธรรม
 คุณธรรมนั้นเมื่อกิเลสมากกว่าเดรัจฉานร้อยเท่าทวีคูณไม่หยุดหย่อน

ดังนั้นจึงมีธรรมะขึ้นมาถ่วงดุล “ศิลปะ”จึงต้องสูงขึ้นถึงขั้นสร้าง“ธรรมะ” ในระดับที่ ๔ นี้
 กระนั้นก็ดี “ธรรมะ”ขั้น ๔ นี้ ระดับนี้ก็แค่ธรรมะสามัญโลกีย์ ชั้นกัลยาณชน กัลยาณชนก็คือ
 ยังไม่ใช่อาริยชน หรือคนที่มีภูมิธรรมยังไม่เข้าเขตอาริยธรรม โลกุตระธรรม แต่ก็ช่วยสังคมไว้ได้อย่าง
 มาก เพราะคนมีได้ง่ายกว่า“อาริยธรรม” เพียงแต่ว่า ไม่เข้มขันลึกซึ้งสูงสุด ไม่ยืนนาน

ขั้นที่ห้า “โลกุตระ” นั่นคือ งานที่มี“ธรรมะชั้นโลกุตระ” ธรรมะในระดับโลกุตระนี้ต้องไปทำ

ความเข้าใจให้ดีๆ ต้องศึกษาให้สัมมาทิฐิ และปฏิบัติพิสูจน์ให้ได้ จึงจะทำงาน“ศิลปะ”ระดับ“โลกุตระ”ได้ ศิลปะระดับนี้มีได้เป็นได้ยากมาก ต้องอารยชนจึงจะสร้างศิลปะระดับนี้ได้จริงและถูกต้องถูกถ้วน เป็นความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า มีในศาสนาพุทธเท่านั้น สากลจึงไม่มี“ศิลปะ” ระดับนี้ มีได้ในคนผู้มีภูมิโลกุตระเท่านั้น แต่เป็นผลช่วยคนทั่วสากลได้จริงและลึกซึ้งสูงส่งยิ่ง เพราะเป็นธรรมชาติที่มีคุณธรรมขั้น“พหูชนหิตายะ”เป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติทั้งปวงทั่วโลก “พหูชนสุขายะ”สร้างสุขให้แก่มวลมนุษยชาติทั้งปวงทั่วโลก “โลกาณุกัมปายะ”ช่วยเหลือเกื้อกูลชาวโลกแท้จริง เพราะเป็นศาสนาที่ทำให้คนหมดกิเลสเกลี้ยกลืน จึงหมดความเห็นแก่ตัวจริงแท้ เห็นแก่ผู้อื่นเต็มทีบริบูรณ์ไม่มี“เพื่อตัวเอง”ซ่อนแฝงแบ่งปันเลย ซึ่งเป็นสัจจะที่ละเอียดลึกซึ้งสุดจบแห่งความจริง ชนิดที่เป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตวิญญาณ

ที่อาตมาเคยอธิบายไว้ ก็ขยายความเรื่อง“ศิลปะ”ในประเด็นของเพลง ประเด็นของศิลปะในด้านอื่น ยังไม่ได้อธิบายแบ่งไว้ ๕ ระดับอย่างที่คุณตัวนี้ ซึ่งจริงๆมันก็เหมือนกัน เอาว่าคุณลักษณะนี้ไปจับ ไปอธิบาย ไม่ว่าจิตรกรรม ประติมากรรม หรือแม้แต่สถาปัตยกรรมก็ได้ วรรณกรรมก็ได้ ความหมายเดียว คนละงาน คนละลักษณะ คนละสัมผัสเท่านั้นเอง

คุณดิบดี : ถ้างั้นพอจะสรุปได้มั้ยว่า คนที่อยากจะทำงานถึงขั้นโลกุตระเลย ก็ต้อง คนที่จะทำงานศิลปะนั้นต้องเป็นนักปฏิบัติธรรมด้วย ถ้าไม่เป็นนักปฏิบัติธรรมก็อาจจะทำงานได้แค่ระดับต้นๆ

พ่อท่าน : ได้แค่ระดับที่ ๓ เป็นอย่างเก่ง ที่จริงงานต่างๆในสังคมแทบจะเรียกว่ามี“ศิลปะ” ก็ยังไม่ได้ ส่วนมากอยู่ในระดับที่ ๒ คือเต็มไปด้วย“ราคา” ยังเป็นไปเพื่อล่าโลกธรรมเป็นสามัญส่วนมาก แม้คนจะหลงเรียกงานที่ตนทำว่า จิตรกรรม ประติมากรรม สถาปัตยกรรม วรรณกรรม นาฏกรรมและเพลงดนตรีก็ตาม งานส่วนใหญ่ล้วนเปอร์เซ็นต์ของงานอยู่ในระดับที่ ๒ นี้แทบทั้งนั้น งานที่เข้าขั้นที่ ๓ ก็มีแต่ไม่เป็น“ศิลปะ” เป็นสารคดีโดยตรง นั่นแหละที่ช่วยสังคมไว้ แต่ถ้าเข้าขั้น“ศิลปะระดับที่ ๓” ก็ต้องมี“สุนทรียศิลป์”ตามที่กล่าวแล้ว ซึ่งก็ยังไม่มาก ส่วนศิลปะระดับที่ ๔ ก็มีบางส่วนระดับที่ ๕ นั้น ไม่ใช่ง่ายเลย ขั้นที่ห้านี้จะต้องเป็นคนที่มีความรู้ทางโลกุตระธรรม พระพุทธเจ้านี้แหละเป็นศิลปินอย่างยิ่ง อาตมาก็รู้ว่าอาตมาเป็นศิลปิน แต่คนทั่วไปไม่รู้ อาตมาทำงานศิลปะเพื่อที่จะให้คนได้รับความสนใจ ชื่นชอบใจ เบิกบานร่าเริง ไม่ใช่ทำให้มันเงา หดหู่ เกรงเครียดอะไร ไม่ใช่ให้เบิกบานร่าเริง มีสิ่งที่น่าชื่นใจ มีสิ่งที่ชื่นด้วยสุนทรียศิลป์ อย่างเวลาอาตมาบรรยายธรรมะ อาตมาก็สนุกสนานบ้าง ชื่นชวนให้ยิ้มหัวเราะ รื่นเริง แทรกมุขแทรกอะไรต่ออะไรบ้าง เป็นต้น แม้แต่งานทุกอย่างที่ทำอยู่ทั้งสิ้น ก็คือสิ่งที่เสริมรู้สึกมีสีสัน ความเป็นสีสันนี้ คนก็ได้จากสุนทรียศิลป์ ทำให้เกิดคนไม่เคร่งเครียดและมีรสทางใจ แต่รสทางใจ รสที่เป็นรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ที่เราปรุงเสริมเข้าไปนั้น จะต้องไม่ทำให้คนลืมนั่นเนื้อแท้ หรือ essence หรือสาระของสิ่ง

ที่เราต้องการ ให้เขาได้เนื้อหาแห่งแก่นสัจจะที่เป็น interest piont

คุณดิบดี : ถ้าเกิดศิลปินที่เขาเขียนรูปธรรมะมาตลอด แต่รูปแบบเป็นธรรมะเป็นพระ เป็นอะไรอย่างเงี้ย แต่ว่าเนื้อหาเขาเนี่ย เนื้อหาเดิมๆ อย่างนี้ก็ยังถือว่าเป็นแค่ระดับ ๔ ยังไม่ถึงขั้นระดับ ๕

พ่อท่าน : ใช่ ยังไม่ถึงระดับ ๕ หรือก ระดับ ๔ เป็นธรรมะก็คือ เป็นธรรมะชั้นโลกีย์ มันก็จะรู้ได้ ไม่มีอะไรใหม่ ไม่มีอะไรแปลก เช่นเขียนเป็นพระ เป็นรูปธรรมะ เป็นรูปดอกบัว ฯลฯ แล้วเขาก็บอกเขาไปหาหนีพพาน มันไม่ใช่ไปหาหนีพพานอะไรหรอก มันเป็นการนำเส้นแสงสี...รูปแบบอะไรเฉยๆ เป็นการสื่อรูปเท่านั้น ให้ดูน่าสนใจในลีลาความหลากหลาย ในมุมของรูป ในมุมของศิลปะทางเชิงลวดลายต่างๆ ที่เอามาเป็นเส้นสายองค์ประกอบแสงสีเสียงเท่านั้นเอง มันเป็นการหลากหลายของเทคนิค โดยเนื้อหามันไม่มีลึกเข้าไปหาโลกุตระ แต่มันก็ไม่มอมเมาว่า เขาไม่ไปเขียนรูปที่จะสื่อให้ออกไปทางกาม ไปทางราคะ ก็ยังดีกว่างานที่มีแต่เส้น แสง สี เสียง ที่ไม่สื่ออะไรที่ออกมาเป็นสาระอย่างเป็นเรื่องเป็นราวที่น่าไปเสริมจริยธรรมคุณธรรม ที่เข้าใจกันนั้น มักเข้าใจว่าให้ผู้สัมผัสงานไปคิดเองว่าจะมีอะไร ให้เกิดอารมณ์เฉยๆ อารมณ์ของเขาจับสัมผัสกับเส้น แสง สี เสียง แล้ว มันได้อารมณ์เท่านั้นเอง ซึ่งส่วนมากก็ติดอยู่ที่รสทางอารมณ์ชอบเน้นสุนทรีย์ศิลป์ ยังไม่เน้นสารศิลป์กันสักเท่าไร

คุณดิบดี : อาจจะมีอยู่ในระดับเป็นสาระ ได้มั๊ยอะ?

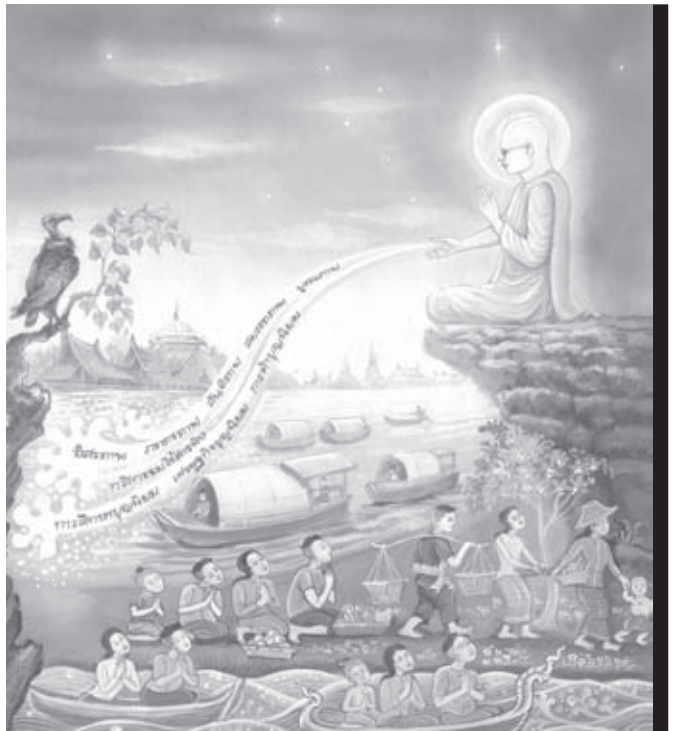
พ่อท่าน : ไม่ได้สาระ ไม่ๆ ไม่ถึง ถ้าเขาจะสื่อว่าดิน น้ำ ลม ไฟ เป็นอะไร ก็ใช่ อันนั้นมันกำปั้นทุบดิน พุดเฉยๆ มันก็ดินน้ำลมไฟนั่นแหละ แต่มันไม่ได้สื่อออกมาว่าดินน้ำลมไฟนั่นคืออะไร ดินน้ำลมไฟ อันนั้นนะมันสื่อให้เห็นว่า คนรักดิน รักน้ำ รักลม รักไฟ เพราะงั้น เขารักใคร่ เขียนแต่ธรรมชาติ เขียนทิวทัศน์ เขียนวิวให้คนรักธรรมชาติ มันยังสื่อให้เห็นว่า เออ ธรรมชาติที่น่ารักษานะ อย่างงานของบางคน ยอมรับนับถือกันว่า เป็น“ศิลปิน”แนวหน้าด้วยนะ แต่งานมันก็ได้ช่วยให้รักษา ดิน น้ำ ลม ไฟ รักษาธรรมชาติตรงไหน มัน abstract แล้วมันก็ได้สื่อว่าคุณจะให้เกิดสาระอะไร มันเป็นการกระแทกอารมณ์เท่านั้นเอง ภาพของเขา เป็นงานที่เอาตมาว่า ไม่เห็นจะสื่อให้สาระอะไรเลย แต่เขาไปเข้าใจว่าศิลปะคือการกระแทกอารมณ์ ด้วยเส้นแสงสีเสียง รูป สัมผัส รสชาติจากการสัมผัส ให้เกิดอารมณ์คนอย่างแรงๆได้ นี่ก็คือศิลปะ

เพราะฉะนั้น แม้แต่ดนตรี เขาก็จัดจ้านไปในทางอารมณ์ จังหวะก็ตาม แสง สี เสียง อะไรก็ตาม เอาให้กระแทกอารมณ์ให้ได้ เข้าใจว่ากระแทกอารมณ์ได้ สัมผัสแล้วเกิดอารมณ์ กระแทกอารมณ์ นั่นคือศิลปะ นี่ก็คือ ความเข้าใจผิดเอามากๆเลย

คุณดิบดี : อย่างนี้ถ้าเกิดเขาทำงานที่ ทำงานเกี่ยวกับรูปแบบที่เป็นธรรมะในระดับ ๔ แต่ว่าถ้าเกิดเขาแทรกเข้าไป รูปเปลือยอะไรอย่างนี้ เข้าไปในงานจิตรกรรมของเขา ถือว่ายัง....

พ่อท่าน : นั่นคือความไม่ประสีประสา ไปเข้าใจผิดว่าสิ่งนี้เป็นธรรมชาติ โยงธรรมะเข้าไป สอนว่าธรรมะคือธรรมชาติ ธรรมะมันไม่ใช่คือธรรมชาติ **ธรรมะมันคือธรรมะ ธรรมะมันคือคุณค่า ธรรมะไม่ใช่ธรรมชาติ** ธรรมชาติเนี่ย นำเน่าเป็นธรรมชาติมั๊ย? (ไม่ใช่) ทำไมจะไม่ใช่ธรรมชาติ (มันเป็นเรื่องที่คนทำ) อูจจาระเป็นธรรมชาติมั๊ย? (เป็น) อ้าว นำเน่ามันก็เป็นธรรมชาติ คือสิ่งที่มันหมุ่นเวียนอยู่ เรียกว่าธรรมชาติ เท่านั้นเอง ธรรมะ คือสิ่งที่ทำให้มันดีขึ้นจากสิ่งที่ไม่ดี เพราะงั้นทุกคนถ้าพูดคำว่า“ธรรมะ” ย่อมหมายถึงส่วนที่ดี ไม่ใช่สิ่งที่เสีย ใช่ไหม? สิ่งที่ไม่ดีไม่มีประโยชน์ ต้องพัฒนาให้เป็นคุณค่าเป็นประโยชน์ ถ้าทำธรรมชาติที่ไม่ดี ให้ดีขึ้นก็เรียกว่าเป็น“ธรรม” แต่ถ้าดีขึ้นในขั้นยังไม่ถึงโลกุตระ ก็เรียกว่ากลายธรรม คือทำดีได้ แต่ลดกิเลสของตนยังไม่ได้อย่างเป็นทางการ จึ่งไม่ชื่อว่า โลกุตรธรรม ส่วนธรรมะที่สูงระดับ ๕ เป็นโลกุตระนั่น คือ นิพพาน เหนือธรรมชาติ เหนือโลกที่หมุ่น

เวียนเป็นดี-เป็นไม่ดีนั้นแล้วเด็ดขาด
ยังยืนถาวร ผู้มีนิพพานไม่สะดุ้งสะเทือน
กับสิ่งที่ดีที่ชั่วทั้งหมด รู้เท่าทันสิ่งที่ดีที่ชั่ว
ไม่ทำชั่วทั้งปวง ทำแต่ดี จิตบริสุทธิ์
แต่ท่านทำดีแล้วท่านก็ไม่ติดยึดในดีนั้น
แต่รู้ความดีความชั่ว ไม่ทำความชั่ว ทำ
แต่ความดี ทว่าความดีความชั่วท่านไม่
ติดยึด นั่นคือ โลกุตระ ช่วยโลกให้ดี
ขึ้นไป ส่วนโลกียะนั้น เน้นทำดี เลิก
ชั่วเหมือนกัน แต่ยังเป็นธรรมชาติ คือ
ตัวเองยังไม่เหนือธรรมชาติ ยังหมุนเวียน
จิตยังมีกิเลส จิตใจยังไม่เที่ยงต่อดีต่อชั่ว
จิตยังสามารถหมุนกลับเปลี่ยนจากดี
มาชั่วได้อีก ยังกำจัดกิเลสไม่ถูกตัวตน
มันจนหมดสิ้นอาสวะจริง จึงยังห่วงไหว
ไปกับดีกับชั่ว ยังมีอคติ ส่วนผู้เหนือ
ธรรมชาติหรือผู้มีโลกุตระขั้นนิพพานแล้ว จะไม่มีอคติ จะช่วยสังคมช่วยโลกอยู่อย่างไร้อคติจริง

คุณดิบนิน : ยังงี้ ศิลปินยังงี้ก็ทำงานไปถึงขั้นโลกุตระไม่ได้อยู่ที่

พ่อท่านฯ : ยาก ถ้าไม่เข้าใจ ยากที่จะสื่อออกมาเป็นโลกุตระ อย่างเอาเนื้อหาของคำสอน
พระพุทธเจ้า พระสูตรของพระพุทธเจ้าเลย เอามาใส่ทำนองสวด ทำนองนั้นก็ทำให้ชี้ชวนให้คนฟังด้วย
ดีจนกระทั่งไม่ไปหลงระเหิดติดทำนองจนกระทั่งไม่เอาเนื้อหา แปลไม่รู้เรื่อง ติดแต่ทำนอง ไอ้อย่างนั้นก็
เป็นไม่ใช่ศิลปะ กลายเป็นเรื่องมอมเมาด้วยรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส

แต่ถ้าเผื่อว่ามีทำนอง ก็พาให้เข้าสู่เย็น เข้าสู่สงบ เข้าสู่ประทับใจแล้วก็จำเนื้อหาได้ เข้าใจ
เนื้อหาได้ ประทับใจเนื้อหาได้ อาศัยเสียงสวด เสียงประกอบนำพาไป เพลงในโน้ตสัท เพลงของธรรมชาติ
เพลงของเงินเขาทำมาก็มีเยอะ ไอ้พวกเนี่ยมันไม่ได้ก่อให้เกิดการตื่นออกไปสู่โลกีย์ที่เขาแย่งๆกัน ได้พัก
จิตจากโลกแบบหนึ่ง ได้อารมณ์เย็นสงบ เป็นสมาธิบ้าง หรือทำให้เกิดศรัทธา เป็นฐานนำพาไปสู่สมณะได้
เสียงตรงนี้ก็สื่อเนื้อหาสาระไปให้คนได้นึกถึงธรรม นึกถึงโลกที่พาไปสู่ความเจริญทางธรรม แล้วก็
นำเนื้อหาสาระมาใช้ประโยชน์ ไม่ใช่ไปติดใจอยู่แค่เสียงที่ชวนใจให้สงบนั้นเท่านั้น หรือรสของทำนองที่
กล่อมเราให้หยุดใหนึ่งลงเท่านั้น หรือที่ประทับใจอยู่ในเทคนิคลีลาของเสียงเท่านั้น ถ้าติดอยู่แค่เสียง
แค่ทำนองแค่เทคนิคลีลา แค่นั้นยังไม่ใช่"ศิลปะ" ถ้าได้แค่นั้นมันก็แค่งาน"ช่าง" แค่มือฝีมือ
ไม่ถึงขั้นศิลปะ สร้างเสียงเป็นประโยชน์ใช้อาศัยประโยชน์ใช้สอยก็ดี พาสุขสนุกสนานเพลิดเพลินก็ดี
แต่ไม่เกิดปัญญา ไม่เกิดคุณค่าสร้างจิตวิญญาณ ไม่เสริมสร้างจริยธรรม ไม่เกี่ยวกับการพัฒนามนุษย์
ไม่เสริมคุณธรรม จึงไม่เรียกว่า"ศิลปะ"(Art) เรียกแค่่างาน"ฝีมือ"แสดงความเก่งทางฝีมือหรืองาน"ช่าง"
(craft)เท่านั้น ประโยชน์มันแค่ได้อาศัยใช้สอยยังชีพยังชีวิต อย่างเก่งก็พาสุขารมณ์แบบโลกีย์ แต่ไม่
สร้างเสริมพัฒนามนุษย์ โดยเฉพาะพัฒนาจิตวิญญาณ จึงไม่นับเข้าขั้น"ศิลปะ"(Art) ถ้าเป็นเสียง เสียง
นั้นต้องถึงขั้นนำพาไปสู่สาระระดับพาเกิดปัญญาที่เป็นกุศลเกินกว่าอาศัยใช้สอยไปอีก แล้วปัญญาก็พา
เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เปลี่ยนแปลงชีวิตคนชีวิตสังคมเจริญพัฒนาขึ้น แม้แค่เจริญทางกุศล

โลกีย์ก็ถือว่าเป็น“ศิลปะ” ยิ่งถ้าเจริญถึงขั้นลดกิเลสได้ ก็เป็น“ศิลปะ”ชั้นกุศลโลกุตระ

เช่น คนทำยาขึ้นมารักษาคน ยาก็เป็นสาระ ให้ประโยชน์แก่คนได้อาศัยใช้สอยรักษาตัว ถ้ายามันกินยาก คนก็กินไม่ไหว มันขมบ้าง เผื่อนบ้าง เขาก็เอาน้ำตาลมาชุปมาหุ้มหรือเอาน้ำตาลมาชุปไม่พอ เอาสีมาหุ้ม แต่ความจริงแล้วเขาก็ไม่ได้ให้ไปติดใจในสี ไม่ได้ติดใจในรสน้ำตาล แต่มันเป็นสีหรือน้ำตาล นำพาให้ยาเข้าไปในร่างกายเราได้ สีก็ดี รสก็ดี เป็นสุนทรีย์ศิลป์ ผู้ทำต้องประมาณไม่ให้คนติดสี ไม่ให้ติดน้ำตาล อย่างนี้ก็คือศิลปะ แต่ถ้าคนไปกินแล้ว ติดแต่สี ติดแต่รสน้ำตาล ติดแต่คนหลงกินแต่สีแต่รส ปลิ้นเนื้ออก้าง หรือเนื้อยากี่ไม่มีคุณค่า ไม่มีน้ำหนักรักษาคนได้ เพราะประกอบไปด้วยน้ำตาลชะเยอะ จนกลบคุณค่าของยา ทำลายเนื้อยาไปหมดเลย อย่างนี้ก็ไม่ใช่งานศิลปะแล้ว เป็นการมอมเมาทำลายคนยิ่งขึ้น เป็นการเกิดพิษเกิดภัย คนก็ไปติดยึดในสีในน้ำตาล จันเดียวกับคนไปติดสุนทรีย์ศิลป์ไม่เกิดสารศิลป์แก่ผู้เสพ มีแต่การติดยึด หลงสุข

คุณดินหิน : พ่อท่านฯเคยอ่าน what is Art ของ ลีโอ ตอลสตอย มั้ยอะ?

พ่อท่านฯ : ไม่ได้อ่าน อาตมาอ่านหนังสือน้อย

คุณดินหิน : เขาอธิบาย... Art? เหมือนกับเป็นเพื่อประโยชน์ของมนุษย์

พ่อท่านฯ : Art ก็เป็นประโยชน์ของมนุษยชาติอย่างสำคัญ ศิลปะเป็นมงคลอันอุดม ศิลปะก็ต้องเป็นประโยชน์ของมนุษยชาติ ไม่ใช่เป็นสิ่งมอมเมา จะใช้ภาษาต่างๆๆๆนี้ได้ ศิลปะ คือสัมผัสแล้วเกิดคุณค่ายกฐานะเจริญให้แก่มนุษยชาติ ไม่ใช่แค่อาศัยสอยยังชีพเท่านั้น ต้องพัฒนามนุษย์ แม้เจริญทางโลกีย์ ยิ่งโลกุตระก็คือลดกิเลสไม่มอมเอาจิตให้หลงไหลติดยึด

คุณดินหิน : ถ้าเกิดว่าศิลปะเป็นมงคลอันอุดมเนี่ย หมายถึงว่า จะทำให้คนสามารถที่จะบรรลुरुธรรมได้มั๊ย? ถ้าเกิดคนเห็นรูป

พ่อท่านฯ : ก็ได้ซี เห็นรูปแล้วทำให้คนรู้สึกว้า โอ...มันสื่อให้เราเกิดจิตวิญญาณที่อ่อนโยน เป็นจิตวิญญาณที่รู้จักการละวาง เป็นจิตวิญญาณที่รู้จักว่าจิตนี้มีความอดทน มีความอดสาหัส สร้างสรรเพื่อผู้อื่น ทำงานเพื่อโลก เสียสละ ไม่เห็นแก่ตัว พวกนี้เป็นศิลปะจริงๆ

คุณดินหิน : ถ้าเกิดบวชเป็นพระ แล้วก็ทำนปฏิบัติธรรมไปด้วย แล้วก็เขียนรูปได้มั๊ย?

พ่อท่านฯ : ได้ บวชแล้วก็เขียนรูปได้ แต่รูปต้องเป็นศิลปะเป็นมงคลอันอุดม เป็นสิ่งที่สื่อประโยชน์คุณค่าให้แก่โลก ให้แก่สังคม

ก็ดีเหมือนกัน คุณทำเรื่องนี้ ดีแล้ว อาตมาไม่ได้เป็นนักศึกษา ไม่ได้มีการศึกษาทางโลกสูง พอที่คนทางโลกเขาจะยอมรับอะไร คุณทำเรื่องนี้เลยแล้วนำไปขยายไปเรื่อยๆ อาตมาว่ามันจะเป็นเรื่องสำคัญที่เปิดเผยศิลปะ ในคำว่า“ศิลปะ” ที่จะเป็นวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาเอก ซึ่งจะก้าวล่วงไปถึงขั้นโลกุตระ อาตมาว่ายังไงไม่มีใครทำหน้า ทำให้ดีๆนั้นแหละ อาตมาว่าในโลกนะ ยิ่งทางตะวันตกทางยุโรป ไม่รู้เรื่องหรือ“โลกุตระ” เพราะว่าเขาเป็นทวนิยมอยู่

อันนี้จะเป็นหลักฐานวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอก มีเล่มเดียวในโลก แม้จะทำแค่เรื่องจิตรกรรม ไม่เป็นไร ก็เรียบเรียงไป แต่เราก็ต้องเข้าใจว่าที่อาตมาคุยกับคุณไปนั้น มันมีความหมายคุณค่าในระดับไหน อย่างไรบ้าง ก็แล้วแต่ คุณก็ทำเต็มที่ตามภูมิคุณเถอะ

ล่าสุดทราบจากคุณดินหินว่า มีพระรูปหนึ่งจากวัดบวรฯได้มาร่วมเขียนด้วย และได้แสดงความเห็นวิจารณ์ไม่เห็นด้วยกับเรื่องที่จะทำวิทยานิพนธ์นี้ โดยให้เหตุผลว่า “ศิลปะที่เป็นมงคลอันอุดม” นั้น เป็นเรื่องของอาชีพ ไม่ใช่อย่างที่คุณดินหินได้นำเสนอ

อโศกรำลึก ง่าย ๆ เล็ก ๆ...เล็ก ๆ

บันทึกจาก...ปัจฉิมสมัย:

งานอโศกรำลึกเดิมจัดกันวันที่ ๕ มิ.ย. ของทุกปี โดยถือเอาวันเกิดของพ่อท่านฯเป็นสำคัญ ชาวอโศกรุ่นเก่าพร้อมกันนัดหมายมาทำบุญและฟังธรรมจากครูบาอาจารย์ก็เท่านั้น ไม่ได้มีกิจกรรมอะไรอื่น พ่อท่านฯไม่ได้ให้ความสำคัญกับความเป็นตัวตนของพ่อท่านฯ จึงใช้ชื่อว่างาน“อโศกรำลึก”แทนงาน“วันเกิด”

การเปลี่ยนย้ายวันจากวันที่ ๕ มาเป็นวันที่ ๑๐ มิ.ย. มาจากข้อตกลงกับตัวแทนจากกระทรวงศึกษาธิการในสมัยนั้น(๒๕๓๒) ที่ได้มาเจรจาขอให้หมู่สงฆ์ชาวอโศกเปลี่ยนชุดแต่งกาย และไม่ให้ใช้คำนำหน้าว่า “พระ” จากการเจรจาได้ข้อตกลงว่าชาวอโศกเราใช้คำ “สมณพราหมณ์” แทนได้ หมู่สงฆ์ชาวอโศกได้ปฏิบัติตามข้อตกลงนั้นได้ระยะหนึ่ง ต่อมาจึงตัดคำเหลือเพียง “สมณะ”

งานอโศกรำลึก พ่อท่านฯและหมู่สมณะเห็นร่วมกันให้ถือเอาวันที่ ๑๐ มิ.ย. ของทุกปีเป็นวันอโศกรำลึกแทนวันที่ ๕ มิ.ย. แทนที่จะเป็นวันเกิดพ่อท่านฯก็เปลี่ยนมาเป็นวันเกิด “สมณะ”แทน เนื่องจากวันที่ ๑๐ มิ.ย. ๒๕๓๒ เป็นวันเริ่มเปลี่ยนชุดหม้อครองจากพระมาเป็นสมณะ

เมื่อมีการสร้างพระวิหารพญานาค สร้างพระเจดีย์ มีการบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ จึงได้มีการตกลงร่วมกันเพิ่มเติมว่า วันที่ ๙ มิ.ย. ของทุกปีเป็นวันบูชาพระบรมสารีริกธาตุ งานอโศกรำลึก จึงกำหนดสำคัญรวมกันเป็นวันที่ ๙-๑๐ มิ.ย. ด้วยประการฉะนี้

สำหรับวันที่ ๕ มิ.ย. ได้เปลี่ยนเป็นงานโฮมไต้หวัน ที่ราชธานีอโศก โฮมไทยเป็นภาษาอีสาน โฮม=รวม ไทย=ชาว ไต้หวัน เป็นคำย่อมาจาก“วังชีวิต” นิสิตลัทธิมาลิกขาลัยวังชีวิตทุกวิชาเขตจะมารวมกัน

ถือเป็นวันเกิดสัมมาสิกขาลัยวังชีวิต อีกทั้งถือเป็นวันเกิดหมู่บ้านราชธานีอโศก

นับเป็นความสำเร็จของพ่อท่านอย่างยิ่งที่สลายตัวตนได้ แทบจะไม่มีใครสำคัญมั่นหมายว่าเป็นการจัดงานวันเกิดพ่อท่านอีกเลย

วันสุกดิบก่อนงานอโศกรำลึกปีนี้(๘ มิ.ย.) พ่อท่านได้ให้โอวาทกับสมณะมหาเถระของชาวอโศก

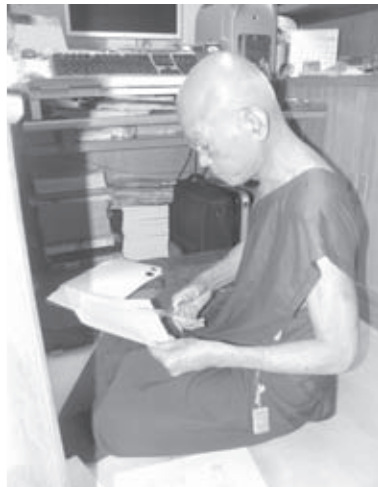
“ผมทำงานมา ๓ นักษัตร ทางจิตวิญญาณผมว่าผมไปได้ถึง ๑๕๐ แต่อายุจริงจะไปได้ถึงหรือไม่ผมไม่รู้ ผมเชื่อมั่นว่าชาวอโศกจะอายุยืน ถ้าพวกเราอยู่กันไปได้ยืนยาวจริงมันเป็นการพิสูจน์สัจจะไปด้วย

ในกาลอย่างนี้ผมขอเตือนมหาเถระว่า อย่าหยุดอยู่กับที่ ศึกษาพากเพียรเพิ่ม โดยเฉพาะปริยัติ

ถ้าเราพยายามพากเพียรเพิ่มทั้งปริยัติและปฏิบัติ แม้สัมมาทฤษฎีไม่ได้หยุดอยู่กับที่ มันจะซ้อนเป็นสัมมาทฤษฎีที่เพิ่มขึ้นไปเรื่อยๆ ละเอียดลึกซึ้งสูงขึ้นๆ

ผัสสะ สังกัปปะ วาจา กัมมันตะ อาชีวะ ก็ทำให้มันเป็นสัมมาเพิ่มขึ้นไปเรื่อยๆ สัมมาทฤษฎีก็จะพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ และจะเป็นเหตุปัจจัยใหม่ให้เราได้ปฏิบัติเพิ่มขึ้นๆมีผลเพิ่มขึ้นๆๆอย่างเป็นปฎิภาคทวีซบซ้อนขึ้นไปเสมอ

แม้แต่เรื่องการจัดเก็บขยะก็เป็นเรื่องให้เราได้ปฏิบัติธรรม ลดละความรังเกียจ ลดละความขี้เกียจ มันช่วยทำให้สิ่งแวดล้อมสะอาดไปหมดเลย อย่าว่าแต่กระดาษที่ผมตัดเก็บไว้ใช้งานเลย แม้แต่แม็กที่ติดมากับกระดาษ ผมก็ถอนแคะออกมาเก็บไว้ให้เขาเอาไปขายได้”

✽ กระดาษที่ใช้แล้ว ทั้งสองด้าน แต่ยังเหลือเนื้อที่ให้เขียนได้ พ่อท่านจะตัดไว้ใช้เป็นกระดาษไต่ แม้แต่ลวดเย็บกระดาษก็แกะเก็บไว้ให้เขาไปขายได้ ก่อนเก็บพ่อท่านจะพับให้เรียบร้อย จะได้ไม่แทงโดนใคร

การบูชาพระบรมสารีริกธาตุปีนี้ หลังจากพญาบูชาพระบรมสารีริกธาตุเสร็จ พ่อท่านฯได้กล่าวสรรเสริญคุณขององค์ในหลวง เช่นเดียวกับปีที่แล้ว ที่พระองค์ทรงครองราชย์มาได้ ๖๐ ปี ปีนี้พระองค์ทรงมีพระชนมายุ ๘๐ ปี และในช่วงท้ายพ่อท่านฯได้พาพวกเราเปล่งเสียง “ขอทรงพระเจริญฯฯ” พร้อมกัน ๓ ครั้ง

ปีนี้ต้องฟ้าไปรุ่งกว่าทุกปี สว่างโล่ง ไร้เมฆฝน ทำให้หลายท่านรู้สึกว่าเป็นนี้ทำไมการบูชาพระบรมสารีริกธาตุจึงเร็วกว่าปีที่ผ่านๆมา อาจเป็นเพราะปีนี้พ่อท่านฯไม่ได้พานั่งสงบนิ่งๆแบบเจตสมถะ **พลเอกสพรั่ง กัลยาณมิตร** ได้รับเชิญให้มาออกรายการ *FE.TV.* มีคุณอำนวย อินทธร และคุณวีระ สมความคิด ดำเนินรายการ หลังรายการคณะทำงานได้เชิญพลเอกสพรั่งเข้ามาชมในบริเวณสันตือโคก และได้พามาหมัสการพ่อท่านฯ

คุณสุรเกียรติ์ จักรธรานนท์ ผู้เขียนหนังสือ “สันตือโคก สามทศวรรษที่ท้าทาย” ได้รับเชิญให้มาเปิดใจถึงการเขียนหนังสือเล่มนี้ออกมา ได้ตอบข้อซักถามและแจกจ่ายเซ็นให้กับญาติธรรม ที่สนใจหนังสือดังกล่าวนี้

คุณสุเทพ วงศ์คำแหง และภรรยา คุณผุสดี ได้ให้เกียรติมาร่วมกันเป็นกรรมการตัดสินผู้ประกวดร้องเพลงของปีนี้เช่นเคย

คุณทิพย์วรรณ ปิ่นภิบาล นักร้องชื่อดังในอดีตก็เป็นอีกผู้หนึ่งที่ได้รับเชิญให้มาเป็นกรรมการตัดสินให้คะแนนด้วยเช่นกัน

◆ พลเอกสพรั่ง

◆ คุณสุรเกียรติ์ คุณหนึ่งแก้ว

◆ คุณสุเทพ ▶ คุณผุสดี

◆ คุณทิพย์วรรณ คุณสุทธีรินทร์

การแสดงธรรมท้าวตรเข้าในวันที่ ๑๐ มิ.ย. มีเนื้อหาที่น่าสนใจอยู่หลายประเด็น พ่อท่านฯได้บอกให้รู้ถึงทิศทางที่โคกกำลังเชื่อมประสานกับสังคม ขณะเดียวกันก็ย้ำให้ศึกษาและปฏิบัติอย่างจริงจัง รูป นิพพานของแต่ละคนไปด้วย

อามตพพยายามให้พวกเราเข้าใจความจำเป็นของชีวิต อะไรเป็นสิ่งอาศัย เข้าใจความเป็นองค์รวม คนนั้นยังยึดติดอย่างนั้น คนนี้ไม่ได้ยึดติดแล้ว ก็ต้องมีตัวเชื่อมประสานต่อ อะไรที่เราตัดเขตว่าอย่างนั้น

ตอนนี้เรากำลังทำสื่อโทรทัศน์ คนอาจจะไม่ได้ดูมาก และมันก็สื่อสาระโลกุตระอย่างป็นรูปธรรมเข้มนขันอีกด้วย ไม่ค่อยสงวนท่าทีเลย ประกาศบุญนิยมจำๆ สาธารณโภคีแจ้ๆ แต่เราก้พยายามทำเต็มทีตามประสาเราก้ให้ป็นศิลปะ ก้พยายามแทรกยาโอสถให้เขาได้ธรรมโอสถอย่างตั้งใจ

ไม่ต่อ ไม่ประสาน ที่เอาตมาพาพวกเราปฏิบัติกันมา แต่แรกเราเข้มน ไม่เกี่ยวกับภายนอก ไม่เข้มน ไม่ประสานอะไรน้กจนมีผู้คนมาเห็นมารู้มากขึ้นเอาตมาจึงพาพวกเราขยายเข้มนต่อและก้ค่อยๆเพิ่มมาตามลำดับ แม้แต่จะมีการละเล่นก้ป็นตัวเข้มนตัวเอง จนทุกวันนี้พวกเราก้เข้าใจ แต่ส่วนจริงของจิตเราเอง เราเกิดสรอ้อย เราต้องเข้าใจ ต้องเรียนรู้อของเรา เราแอบเสพหรืออนุโลมกับคนอื่น เราต้องอ่านจิตที่มันมีอัสสาทะของเรา มันเหลือ้อย หรือหมดรสชาติ ไม่ผลัก ไม่ดูต ไม่ป็นพิษภัยโทษที่จะให้เราได้ฝึกหัดเรียนรู้อมีสารพัด อ่านให้รู้ เราไม่เกิดแรงผลัก ไม่สุข ไม่ทุกข์ กันแล้ว หรือเราจะอนุโลมกับเขาเมื่อถึงคราวจำเป็นต้องอนุโลมให้มี เราจะอนุโลมได้อย่างไรแค่นั้น ก้ต้องประมาณ ก้เริ่มมีเพิ่มขึ้น เราก้เรียนรู้อไป

เรามาอยู่กันด้วยวัฒนธรรมอย่างนี้ เอาตมาว่ามันสมัยใหม่มาก มันเกินกว่าคนอื่นเขาเยอะ มันป็นสังคมที่ยิ่งใหญ่ มีเศรษฐศาสตร์ มีรัฐศาสตร์ มีสังคมศาสตร์แบบ

บุญนิยม เราปกครองกันอย่างป้ออย่างน้อง อย่างญาติ เลี้ยงดูช่วยเหลือกัน ไม่ได้ถือว้าป็นคนต่างญาติต่างครอบครัว ทั้งหมดมีชีวิตป็นครอบครัวเดียวกัน ทรัพย์สมบัติเราใช้อาศัยอยู่กินร่วมกันไป ป็นครอบครัวใหญ่ ใช้เงินกองเดียวกัน แผ่นดินทุกผืนอยู่ทั่วไปในประเทศทุกภาคมีสิทธิ์ร่วมกัน

ทุกวันนี้ชาวโลกทั่วไปเห็นแก่ตัวกันหนักยิ่ง ครอบครัวของกู บริษัทของกู ทรัพย์สินของกู ป็นตัวตนของกูทั้งนั้น แต่ของเราพยายามปฏิบัติธรรมพระพุทเจ้าเพื่อพิสูจน์การลดตัวกู ลดความเป็นของกูกันมาได้ขนาดนี้ มันป็นความจริงได้ขนาดนี้ ป็นสังขธรรมประมาณหนึ่ง และเราก้พยายามกันจะพากเพียรให้ดียิ่งขึ้น ด้วยการละตัวตน ป็นการศึกษาที่ไปสู่การละตัวตน ตามทฤษฎีของพระพุทเจ้าอย่างที่เราเข้าใจ ซึ่งต้องเกิดจากจิตวิญญาณป็นประธานจึงจะล้าเร็จ

เมื่อพูดถึงสื่อโทรทัศน์เพื่อแผ่นดินที่กำลังทำกันอยู่ที่นี่กับความจริงที่พวกเราควรเอาใจใส่และประโยชน์ที่เกิเกิดขึ้นต่อมวลมนุษยชาติ ก็ป็นไปตามขั้นตอนที่จะแจ้งความจริงบอกความจริง

“ตอนนี้เรากำลังทำสื่อโทรทัศน์ คนอาจจะไม่ได้ดูมาก และมันก็สื่อสาระโลกุตระอย่างป็นรูปธรรมเข้มนขันอีกด้วย ไม่ค่อยสงวนท่าทีเลย ประกาศบุญนิยมจำๆ สาธารณโภคีแจ้ๆ แต่เราก้พยายามทำเต็มทีตามประสาเราก้ให้ป็นศิลปะ ทั้งพยายามแทรกยาโอสถให้เขาได้ธรรมโอสถอย่างตั้งใจ แต่ต้องเข้าใจให้ได้นะว่ามันต้องลงทุนสูง ถ้าเราทำดีจริงๆเอาตมาก็มั่นใจว่าจะมีคนเข้าใจเพิ่ม จะมีผู้ช่วยอุดหนุน ชมก็ตาม ส่งเสริมก็ตาม ก้คงจะมีแรงช่วยเราด้วย

โทรทัศน์ของเราไม่ได้เอาใจคน คนเข้าใจได้ยาก เขาอาจจะมองว่าอันนี้มันเผยแพร่ลัทธิที่หว่าแล้วซ้อนลงไปว้า แล้วลัทธิอย่างนี้มันดีไหม ถ้าดี มันก้ป็นการเรียนรู้อทางอากาศ ป็นการศึกษาสุดยอดของความเป็นมนุษย์ ป็นวิชาที่พระพุทเจ้าเผยแพร่ถ้ายทอดไว้ ถ้าจะคิดป็นราคา สูง ป็นของชั้นสูงแต่เราไม่ได้คิดราคา เราทำอย่างอดทน มาถึงขั้นนี้เอาตมาได้ทำอย่างถึงขั้น ทินนัง ได้ให้แก่สังคมกระจายไปทั้งในต่างชาติ โดยเอาตมาไม่จำเป็นต้องไปเข้มนต่อกับคนต่างชาติเขา ไม่ต้องไปตั้งพุททธสถานอยู่อเมริกา ญี่ปุ่น ไม่ต้องทำอย่างนั้น มาถึงวันนี้มีไปถึงบ้างแล้ว ราวกับป็นโรงเรียนลัทธิมาลิกษาประชาชาติ”

อีกประเด็นหนึ่งที่พ้อท่านได้แนะให้เอาประโยชน์จากความแตกต่าง จากความเป็นจริง ที่

เกิดขึ้นแล้วของชาวอโศกอย่างน่าไตร่ตรอง

“ทุกอย่างเป็นส่วนหนึ่งของศิลปะ แม้แต่ศัตรูก็มีประโยชน์กับเราได้ แล้วจับมาให้รวมกัน อย่างกลมกลืน อยู่รวมกันได้อย่างสงบ แม้จะมีส่วนที่ต่างกัน อย่างชาวอโศกอยู่รวมกัน ทั้งๆที่มีความต่าง ในส่วนต่างๆแต่ก็อยู่รวมกันได้ ชาวอโศกอยู่รวมกันอย่างมีเอกภาพของชาวอโศก เป็นเอกภาพที่แน่นด้วย เพราะมันมีเหตุปัจจัยที่แน่น เกิดจากจิตใจที่เข้าใจจึงรวมกันได้ มีความหลากหลายในหมู่มวลนี้ แต่ก็ เป็นเอกภาพในความหลากหลาย ตามแบบของอโศกคือ สามัคคีนั้นมีความขัดแย้งอันพอเหมาะ”

ในขณะที่สังคมากำลังเห่กับกระแสดูคามรามเทพ เป็นข่าวให้เห็นอยู่ทุกวัน มีภาพพระ และหัวเรือ โดยไปทำพิธีปลุกเสกอยู่กลางทะเล ไม่กี่วันผ่านมาก็ได้ข่าวว่ามีการปลุกเสกบนเครื่องบินอยู่ บนกลางอากาศด้วย ขณะที่ฝ่ายปกครองของศาสนจักรเจียบสนิทกับปรากฏการณ์ที่มีฉันทิภูมิลีเหล่านี้

รายการพุทธที่ไปนิพพาน หรือชื่อที่ใช้สื่อในการออกอากาศใหม่ว่า วิถีอารยธรรม ในช่วง งานอโศกรำลึกได้ถ่ายทอดสด(๑๐ มิ.ย.) ครั้งนี้ตั้งชื่อว่า **“ที่พึ่งแห่งตน”** จากเนื้อหาบางส่วนที่พ่อท่านฯ ได้กล่าวไว้ดังนี้

อาตมาเห็นว่าคนไทยอ่อนแอทางปัญญาที่เป็นความหมายของศาสนาพุทธ และทางจิตวิญญาณ กันมาก ที่พึ่งเพื่อกันมากถึงขั้นตื่นตูมไปพึ่งนอกขอบเขตพุทธ เป็นการแสวงบุญนอกขอบเขตพุทธ บุญของพุทธคือสิ่งดีสิ่งสูงที่พิเศษ คนทุกวันนี้ไปหวังสิ่งดีสิ่งสูงนอกเรื่องพุทธ เช่น ไปพึ่งจิตูคามรามเทพ แล้วแข่งขันกัน มันเป็นเรื่องน่าเศร้าเลื่อมเลื่อม โดยเฉพาะผู้เป็นพระ เห็นเขาทำก็ทำบ้าง ใครจะหา เหตุผลอะไรก็แล้วแต่ อ้างว่าดึงคนเข้าวัดก็เถอะ

อาตมาว่าวิธีการเผยแพร่ศาสนาพุทธ ไม่ใช่การใช้อะไรล่อ หรือมีสิ่งล่อทุกประการ ขนาด เราพูดตรงกับผู้ที่เข้ามาศึกษาปฏิบัติแท้ๆ พูดกันตรงๆแล้วก็ยังไม่ได้บรรลุง่ายๆเลย ปฏิบัติตามได้ยาก ป่วยการกล่าวถึงการหลอกล่อคนเข้ามา ใช้เครื่องล่อคนเข้ามา อาตมายังเห็นชัดจากการใช้วิธีล่อว่ามัน ยิ่งพากันออกนอกพุทธไปใหญ่ มันเป็นวิธีการสอนที่นอกแนวทางของพระพุทธรเจ้า แทนที่จะมุ่งเปิดเผย ความจริงให้ชัด ให้ตรง ให้เข้มแข็ง ให้เข้าหาเนื้อแท้ แล้วก็ประโลมประเล้าว่า เป็นอุบายโกศลกั้นล่อล่อ

ในรายการนี้พ่อท่านฯได้นำเอาฉันทิภูมิลีสูตรมาอธิบายประกอบ จากพระไตรปิฎกเล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔ มีสำนวนภาษาที่พ่อท่านฯใช้อย่างแรงๆและเข้ม แต่ก็ เป็นความจริงกับสิ่งที่เกิดขึ้นของสังคมา

ปรากฏการณ์จิตูคามรามเทพ ถือเป็นความล้มเหลวของศาสนาพุทธทั้งประเทศ แล้วจะไป ตราพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ ไปตราไว้ทำไม เมื่อมันล้มเหลวกันทั้งประเทศอย่างนี้

สร้างตน...สร้างคน...สร้างสังคมสมานฉันท์

๑๙ มิ.ย.๒๕๕๐ ที่โรงแรมรอยัลริเวอร์ พ่อท่านฯมาร่วมสัมมนาตามที่ได้รับนิมนต์ จัดโดย สถาบันสัญญา ธรรมศักดิ์ เพื่อประชาธิปไตย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมเกียรติ วรรณบุญญาอนันต์ หัวหน้าโครงการศึกษา ผู้อำนวยการสถาบันสัญญา ธรรมศักดิ์ เพื่อประชาธิปไตย เป็นผู้ลงนามส่งจดหมายเชิญสมณะโพธิรักษ์ เข้าร่วมการสัมมนาพุทธศาสตร์ที่ ๕ ว่าด้วย **“ความมั่นคง การจัดการความขัดแย้ง และการสร้างสังคมสมานฉันท์”**

ขณะนั่งรอหน้าห้องประชุมบุษบง พล.ต.ชัตติยะ สวัสดิผล(เสธแดง) ได้เข้ามาสนทนา

หักท่ายพ่อท่านฯพร้อมกับแนะนำตัวเองว่าเคยไปที่สันติอโศก พล.ต.ชิตติยะเปิดประเด็นการสนทนา พ่อท่านฯยิ้มแย้มอย่างมีไมตรีหนึ่งฟังและตอบคำถามที่เกี่ยวข้องมาถึง สนทนากันได้สักพักก็ได้รับเชิญให้เข้าห้องประชุม หลายคนมีท่าทีที่ดีทั้งสีหน้าและการแสดงออกอ่อนน้อมอย่างมีศรัทธา แม้จะไม่ได้หักท่ายพูดคุยกะไรก็เห็นได้ในท่าทีนั้นๆ

ผู้ร่วมสัมมนา รวมถึงคณะทำงานที่จัดการสัมมนาครั้งนี้มีไม่เกิน ๒๐ ท่าน มีทั้งตัวแทนจากกระทรวงกลาโหม หน่วยข่าวกรองแห่งชาติ กระทรวงยุติธรรม หน่วยงานความมั่นคง อาจารย์ แพทย์ ทนายความ ฯลฯ แต่ไม่มีตัวแทนทางศาสนาใดๆเลย ไม่ว่าจะเป็นอิสลาม คริสต์ หรือแม้แต่พุทธกระแสหลัก มีเพียงพ่อท่านฯเท่านั้นที่มีรูปแบบว่าเป็นผู้ปฏิบัติศาสนา

แต่ละท่านก็พูดถึงข้อมูลที่มีและงานที่เข้าไปเกี่ยวข้อง ตั้งแต่การศึกษาที่อยู่ในภาวะสมองไหล คนที่มีการศึกษาสูง นิยมไปทำงานต่างประเทศ...คนบริโภคคอมพิวเตอร์ทำให้เกิดการแบ่งแยกเป็นชนชั้น...หลายประเทศพัฒนาไวรัสขึ้นมาเพื่อทำลายข้อมูลของต่างประเทศ...กรณีสถาบันการเงินที่ถูกโยงไปถึงไอเอ็มเอฟ...กรณีใช้หัวดง...ปัญหาสามจังหวัดชายแดนใต้...อาชญากรรมข้ามชาติ...ความขัดแย้งในทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม...การใช้กฎหมายยุติความขัดแย้ง...พระราชบัญญัติคุ้มครองความรุนแรงในครอบครัว...ฯลฯ ฟังแล้วก็มีไม่รู้ว่าจะไปกันไหนทิศใด ข้าพเจ้าไม่ประสีประสากับการสัมมนาที่ทรูหราและมากไปด้วยข้อมูลที่หลากหลายอย่างนี้ นี่ถ้าจะต้องสรุปเนื้อหาการสัมมนาคงได้มั่วยมั่วหนาแน่ๆ แต่อาจารย์และหมอคคนหนึ่ง

ดูจะถนัดจับประเด็นต่างๆมาร้อยเรียงเสริมต่อกันไปได้หมดทุกท่านที่ได้แสดงความเห็น

พ้อท่านเองได้แสดงความเห็นสั้นๆ สามครั้ง จากบางส่วนดังนี้

อาตมาเห็นว่าความมั่นคงของภาคประชาชนเป็นสิ่งสำคัญมาก **อะไรคือความมั่นคง มีรั้ว แข็งแรง หรือมีทรัพย์สินมาก หรือว่ามีเขี้ยวเล็บมากใช้ข่มขู่คนอื่น** สิ่งเหล่านี้หรือคือความมั่นคง ไม่ใช่เลย

อาตมาได้ความรู้ความจริงจากการประพฤติทางธรรม **เริ่มจากทำตนเองให้มั่นคงก่อน แล้วบอกถึงความมั่นคงที่อาตมามี ทำให้เริ่มมีคนอื่นมาทำตาม จาก ๑ คนเป็นสิบ เป็นร้อย จน มีกลุ่มคนเล็กๆ มั่นคงโดยไม่ต้องมีรั้ว มั่นคงโดยไม่ต้องไปรวย มั่นคงโดยเราไม่ได้ไปก่อเวรก่อภัยกับใคร** เราพึ่งตนเอง เรามีส่วนเหลือ ก็กระจายแบ่งแจก ชุมชนของเราไม่มีรั้ว แต่ละบ้านก็ไม่มีรั้ว เรามีหลักอยู่ว่าเราพึ่งตนเอง แล้วเราสร้างสรรค์ เรามาพัฒนาเน้นความมั่นคงความเป็นมนุษย์ มั่นหน้าจะดีกว่าการเน้นพัฒนาทางวัตถุ

เมื่อเราไม่ได้ไปสร้างศัตรู จิตใจไม่โลภ แล้วขยันหมั่นเพียร มีอะไรเหลือก็เผื่อแผ่ เราไม่ได้เป็นคนปิดหูปิดตา ขอภัยที่จะต้องบอกว่าศาสนาพุทธมันเพี้ยนมามากแล้ว หลงไปว่าปฏิบัติธรรมต้องออกป่าเขาถ้ำ ปิดหูปิดตาจากสังคม ธรรมะของพระพุทธเจ้าไม่ได้ออกไป อยู่ในเมืองนั้นแหละอยู่อย่างไม่ได้เป็นทาสลาม ยศ สรรเสริญ โลภียสุข อยู่แล้วโลกครอบงำเราไม่ได้ แต่มีจิตใจที่จะเกื้อกูลโลก

เราอยู่กับคนที่มีความเชื่อมั่นอันเดียวกัน อาตมาทำมาๆ ไม่กี่ปี จนเป็นชุมชนที่อยู่กันอย่างมักน้อย สันโดษ ไม่โลภมาก เขาเคยได้รายได้ แล้วไม่เอา มาทำงานฟรี แล้วมาทำงานอยู่ด้วยกัน กินใช้ร่วมกัน ล้างกิเลสออก ชีวิตอยู่กินไม่เปลือง อยู่อย่างพอ ไม่ได้กดขี่ด้วยนะ

การไม่พัฒนาศาสนา การไม่พัฒนาธรรมะ แล้วไปแข่งกันสร้างอำนาจทางวัตถุ สร้างอำนาจทางการเงิน เหล่านี้คือความล้มเหลว คือที่มาของความไม่มั่นคง

อาตมาทำงานโดยที่ศาสนากระแสหลักเขาหาว่าอาตมานอกกรีต อาตมาไม่ได้มีตัวช่วย มีแต่ตัวต้าน แต่อาตมาทำงานมาได้จนทุกวันนี้...มันใจ ทำแล้วมันไม่กลับกำเร็บ และมันมีทิศทางที่จะไปสู่นิพพานเป็นสูงสุด เป็นศาสนาที่ใช้หลักมรรคองค์ ๘

อาตมาทำงานแค่ ๓๐ ปีเกิดหมู่บ้าน ในหมู่บ้านทั้งหมู่บ้าน ไม่มีคนที่ไม่มีศีล เป็นหมู่บ้านที่ไม่มียอบายมุขเลย นี่เป็นเครื่องพิสูจน์ที่อาตมาทำมา

ความยั่งยืนมั่นคงที่กล่าวกันนี้ ถ้าเรามัวแต่มาพัฒนาความมั่นคงของมนุษยชาติ ด้วยรั้ว ด้วยอำนาจ ด้วยเศรษฐกิจ ด้วยเงินด้วยทอง มันไม่ใช่ความมั่นคงที่แท้จริง มันแค่ปลายเหตุ

อยากจะทำให้ค่านึงถึงจิตวิญญาณ พัฒนาทางธรรมให้ถึงปรมาตม์ นั่นคือต้นเหตุ

อาตมาซาบซึ่งเศรษฐกิจพอเพียง แต่ไม่ใช่เศรษฐกิจพอเพียงอย่างที่คนหุหราร่ำรวยเขากล่าวอ้างถึงว่าเขาทำตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง ไม่ว่าจะป็นนักการเมืองหรือนักธุรกิจที่เอามาอ้างๆกัน ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่จริงแล้วบ่นราคากันไปหมด สุดท้ายคนหลงกัน แล้วสุดท้ายประเทศชาติก็บรลร้าย

รากฐานทางจิตวิญญาณสำคัญที่สุด ถ้าทางปฏิบัติมีจจหาที่ปฏิญอยู่ แก้ปัญหาไม่ถาวรหออก ศาสนาพุทธนั้นเรียนรู้กิเลสในจิต แล้วลดกิเลสในจิตชนิดถูกตัวตนจริงๆ ถ้ากิเลสไม่ถูกกำจัดอย่างสัมมาทฎฐิ หากขึ้นไปมีอำนาจก็แพ้โลกธรรมอยู่ดี เพราะคนสู้กิเลสไม่ได้หออก

ประเทศไม่ได้ขาดความรู้ แต่ขาดการไม่ได้ละกิเลสจริง

คนที่คอรัปชั่นทุกคนรู้ทั้งนั้นว่าคอรัปชั่นชั่วแต่เขาสู้กิเลสเขาไม่ได้...

อาจารย์ท่านหนึ่งในคณะจัดการสัมมนาสรุไป้วยอมรับว่าดี แต่ก็ติงๆท้วงไว้ชนิดหนึ่งว่า ชุมชนขยายตัวเข้าไปหน่อย ถ้าจะทำกับชุมชนอื่นที่ไม่ใช่ศาสนาพุทธจะยาก

พ่อท่านฯ แก่ข้อตำหนิได้อย่างน่าสนใจ “ที่บอกว่าเข้าไป ก็ใช่ เพราะอาตมาทำงานยาก รัฐและศาสนากระแสหลักไม่ได้ช่วยอะไรเลย ข้ามีหน้างัยด้านอีกต่างหาก ผู้หลักผู้ใหญ่ของบ้านเมืองก็ไม่ได้ช่วย อัตราการก้าวหน้าจึงไม่มาก และสิ่งที่ทำก็เป็นเรื่องทวนกระแส ขอเวลาอาตมาสัก ๕๐๐ ปี ส่วนที่สงสัยว่าจะทำกับชุมชนอื่นได้ไหม ได้ เพราะศาสนาพุทธไม่ได้ขัดแย้งกับศาสนาใด อาตมาตั้งระบบบุญนิยมขึ้นมาเพื่อลือเลียนทวนนิยม

เพียงแต่การจะไปทำกับชุมชนอื่น แขนงในต้องแน่น ต้องแข็งแรง รีบร้อนไม่ได้ ไม่เช่นนั้นจะพังเพราะความรีบร้อน มั่งง่าย อยากรจะได้อะไรๆ มากๆ เน้นมวลปริมาณมากกว่าคุณภาพ ถ้าข้างนอกกรูมเข้ามา แล้วข้างในยังไม่แข็งแรงพอก็จะฟ้าม แล้วก็พังในที่สุด ไม่ช้าไม่นาน....”

เมื่อสัมมนากันถึงความมั่นคงภายใน คุณหมอบอกท่านหนึ่งสรุปประเด็นต่างๆ แล้วพาดพิงมาถึงสิ่งพ่อท่านฯ ได้กล่าวด้วย ...ผมคิดว่าแนวความคิดของพระคุณเจ้าน่าจะรวมอยู่ในนี้ด้วย น่าจะมีการรวบรวมธรรมของทุกศาสนาแล้วส่งเสริม

วัตรปฏิบัติของทุกศาสนา เป็นตัวอย่างให้เห็นว่าทุกศาสนาได้เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนเยอะแยะมาก อาจเขียนเป็นหลักสูตรสันติวิธีทำอย่างไรขึ้นมา และน่าจะหยิบยกกรณีที่ได้มีการปฏิบัติจริงแล้วเกิดผลอย่างไร อย่างกรณีของพระคุณเจ้าผนวกเข้าไว้ด้วย อันนี้คือสิ่งที่ผมอยากเสนอเพิ่มเติม...

ช่วงทำการสัมมนาหลังจากที่หลายท่านได้ให้ข้อมูลและแสดงความเห็น เกี่ยวกับปัญหาความขัดแย้งในสังคมและการใช้สันติวิธีกับการใช้กฎหมายเพื่อความสมานฉันท์ ไม่ว่าจะป็นหน่วยงานของทหาร กระทรวงยุติธรรม อาจารย์ที่เป็นนักกฎหมาย หมอ ฯลฯ

พ่อท่านฯ เสริมโดยใช้เวลานั้นมาก “ที่เราพูดกันมานี้ มันจะมีความหลากหลายมาก ถ้าผู้ที่ไม่มีความอดทนอดกลั้นแล้วมันจะเกิดอึดตา ในความหลากหลายที่กล่าวมานี้ไม่สามารถเอาไปปฏิบัติได้เลย เพราะมันหลากหลายมาก ในศาสนาพุทธพระพุทธเจ้าสอนให้มีปรโตโมสะ รับฟังความเห็นของคนอื่น อันใดที่พอรับได้ก็รับมา ถ้าเข้าใจอย่างนี้แล้วมันจะได้โดยไม่ต้องอดทน ไม่ลำบากใจ อันนี้เป็นความรู้ของพระพุทธเจ้าที่จะต้องศึกษา...”

วลีเด็ดของพ่อท่านฯ ในความเห็นของข้าพเจ้า แต่อาจจะเป็นเรื่องผู้ร่วมสัมมนาท่านอื่นไม่ได้ให้ความสนใจก็ได้คือ...

คำตอบมันอยู่ที่“คน” พัฒนาคณให้มาก ก่อนที่จะพัฒนาระบบ

จบการสัมมนาในเวลา ๑๖.๒๐ น. ทั้งหมดร่วมกันถ่ายภาพหมู่ร่วมกันก่อนแยกย้ายจากกันไป มีอาจารย์หญิงท่านหนึ่งได้เข้ามาสนทนาสนทนากับพ่อท่านฯ และกล่าวชมว่าพ่อท่านฯ พูดสั้นแต่ได้เนื้อหาดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องให้มีปรโตโมสะ อีกทั้งเผยว่าตนได้ติดตามข่าวสารจากเอเอสทีวีด้วยเหมือนกัน

สภาพพัฒนาการเมือง...ประชาธิปไตยที่วาดหวัง

บันทึกจาก...ปัจจาสนณะ

ต้นเดือนกรกฎาคม ๑๐ ก.ค. ๒๕๕๐ สถาบันสัญญา ธรรมศักดิ์ เพื่อประชาธิปไตย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ นิมนต์พ่อท่านฯให้เข้าร่วมการสัมมนาอีก คราวนี้เป็นเวทีใหญ่ ผู้ที่ได้รับเชิญหลากหลายมากรวม ๒๐๐-๓๐๐ คนได้ แนนห้องประชุมกลมมลทิพย์ บอลรูม ชั้น ๒ โรงแรมสยามซิตี ในชื่อหัวข้อว่า **การสัมมนาใหญ่เพื่อเสนอร่างแผนแม่บทพัฒนาการเมืองต่อสาธารณะ**

เข้าใจว่าทางสถาบันฯได้จัดการสัมมนาบ่อยมาหลายครั้งแล้ว เดือนที่แล้วที่พ่อท่านฯไปร่วมนั้นเป็นกลุ่มย่อยกลุ่มหนึ่ง ครั้งนี้เป็นการรวมกลุ่มย่อยต่างๆ เพื่อให้ทั้งหมดได้พิจารณาร่างแผนแม่บทพัฒนาการเมืองต่อสาธารณะ ที่คณะอาจารย์ผู้ทำวิจัยได้เรียบเรียงรวบรวมมานำเสนอ

ขณะอาจารย์ผู้เป็นพิธีกรกำลังกล่าวนำ ข้าพเจ้าติดต่อเจ้าหน้าที่โรงแรมเพื่อขอทำการบันทึกเสียง เจ้าหน้าที่ฝ่ายเทคนิคได้พาไปที่ห้องควบคุมเสียงซึ่งอยู่อีกชั้น ๔ ดูเขามีอัครยาศัยดีอ่อนน้อมและกระตือรือร้นที่จะช่วยให้การบันทึกเสียงเป็นไปได้โดยดี จากการสนทนาในช่วงสั้นๆทราบว่าเขาดูตามรายการของโทรทัศน์เพื่อแผ่นดินเหมือนกัน แต่ไม่ได้ติดตั้งจานดาวเทียม เข้าสัญญาณจากเคเบิลทีวีอาณิสร์เล็กๆของโทรทัศน์เพื่อแผ่นดิน ทำให้ได้รับความสะดวกในการบันทึกเสียง ต่างจากครั้งก่อนที่โรงแรมรอยัลริเวอร์นั้นเจ้าหน้าที่เทคนิคก็ธรรมดาๆไม่ได้อ่อนน้อมกระตือรือร้นอย่างนี้ ค่อนจะแข็งๆไม่ยอมให้เข้าไปบันทึกเสียงในห้องทำงานของเขาด้วยซ้ำ

นายแพทย์นิรันดร์ พิทักษ์วัชระ รองประธานคณะเตรียมการจัดตั้งสภาพพัฒนาการเมือง และยกร่างแผนแม่บทพัฒนาการเมือง สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี มาเป็นประธานกล่าวเปิดงาน จากนั้นอาจารย์ที่รับหน้าที่ทำวิจัยได้อ่านยุทธศาสตร์ต่างๆจากเอกสารที่แจกให้ เพื่อให้ผู้ร่วม

สัมมนาได้พิจารณา เสนอแนะ หรือแก้ไข ในเวลาต่อมา เป็นต้นว่า

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ “การคุ้มครองสิทธิ เสรีภาพ และส่งเสริมความเข้มแข็งของภาคประชาสังคม”

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ “การเสริมสร้างวัฒนธรรมทางการเมืองแบบประชาธิปไตย และการมีส่วนร่วมทางการเมือง”

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ “คุณธรรม และจริยธรรมของผู้นำและนักการเมือง”.....ฯลฯ

จากนั้นเปิดโอกาสให้ผู้ร่วมสัมมนาได้แสดงความคิดเห็น มีทั้งนักวิชาการ นักการเมืองที่ไม่มีชื่อเสียงจากพรรคเล็กๆ ตัวแทนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น นักวิชาการก็คิดและเสนออย่างนักวิชาการ นักการเมืองก็คิดและเสนอย่างนักการเมือง ตัวแทนจากองค์กรก็คิดและเสนอในมุมมองของตน ซึ่งก็เป็นมุมมองเป็นข้อเสนอแนะที่ดีๆเป็นส่วนมาก

สรุปก็ถือเป็นการระดมสมองร่างหลักการในการพัฒนาการเมืองที่พึงประสงค์ สร้างฝันถึงสังคมในอุดมคติ ซึ่งก็น่าชื่นชมอนุโมทนากับความพยายามสร้างกรอบกติกาंनाพาให้สังคมไปสู่ดี

ปัญหาก็คือข้อเสนอแนะเหล่านี้ใครจะเอาไปปฏิบัติ แล้วมันจะมีผลกับรัฐบาลนี้หรือรัฐบาลต่อไปบ้างหรือเปล่า สภาพพัฒนาการเมืองมีอำนาจอะไรที่จะทำให้เกิดผลในสังคมวงกว้างขึ้น ที่สำคัญผู้ที่เสนอแนะได้นำเอาไปใช้กับตนและองค์กรเครือข่ายของตนกันจริงๆบ้างหรือเปล่า

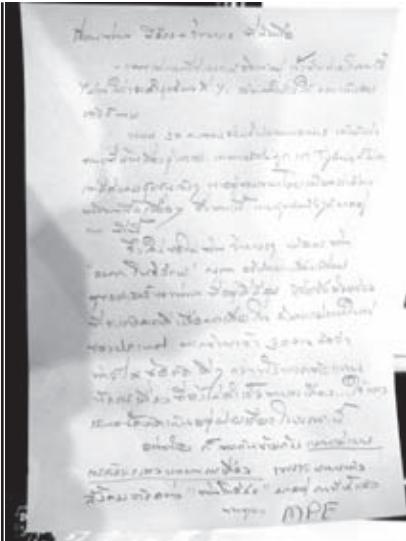
ตัวอย่างข้อเสนอแนะจากนักวิชาการที่มีชื่อเสียงท่านหนึ่ง ...จะต้องสร้าง**อาตมมันทางการเมือง**ให้เกิดขึ้นในคนไทยทุกคน คือเรามีสิทธิอะไรบ้างทางการเมือง ผมว่าอันนี้ต้องเน้นตั้งแต่ประถม มัธยม จนถึงในครอบครัวเลย ถ้าใส่อันนี้ว่าต้องสร้างอาตมมันทางการเมืองในหมู่คนไทยให้ได้ เป็นรูปแบบที่พึงประสงค์...

คนไทยในอุดมคติ ต้องเป็นคนไทยโดยสมบูรณ์ ภูมิใจในความเป็นไทย ใช้ภาษาไทยถูกต้อง มีความเป็นอิสระ เชื่อในหลักการ ไม่เชื่อในอาวุโสอย่างเดียว แล้วก็มีความเชื่อมั่น พูดภาษาอังกฤษได้ พูดภาษาจีนได้ รู้ภาษาสมองกล มีศีลธรรม มีจริยธรรม เป็นคนดี นี่คือนักวิชาการในอุดมคติ...

อีกตัวอย่างหนึ่งเป็นตัวแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเสนอว่า ...ข้าราชการไม่มีสิทธิโกรธประชาชน ประชาชนเองก็ต้องมีจิตสาธารณะด้วย

ปัญหาคือจะทำอย่างไรให้ประชาชนมีจิตสาธารณะ...

นอกจากนี้ก็มีอีกหลากหลายที่ได้แสดงความคิดเห็น บ้างก็เป็นตัวแทนพรรคเล็กๆที่ไม่มีชื่อเสียง เรียกร้องขอสิทธิให้กับพรรคเล็กๆได้มีโอกาสปรากฏทางสื่อเช่นเดียวกับพรรคใหญ่ๆ บ้างก็เรียกร้องขอ

ทุนสนับสนุน

ชายผู้สูงวัยคนหนึ่งลุกขึ้นมาแสดงความเห็น ...ถ้าสิ่งที่ได้พูดกันนี้สำเร็จสัก ๕๐ % ก็พอใจแล้ว...

ในระหว่างที่มีการแสดงความเห็นและข้อเสนอแนะต่างๆ มีผู้ที่ส่งกระดาษจากด้านหลังมาให้พ่อท่านฯ ได้พิจารณาเป็นข้อเสนอที่จะส่งไปถึงพิธีกร ให้สมณะโพธิรักษ์ได้แสดงความเห็น เนื้อความน่าจะสนใจจึงอยากจะถ่ายสำเนาเก็บไว้ก่อนที่จะส่งให้ผู้ดำเนินรายการ คุณแซมดินที่ไปด้วยออกไปหาเครื่องถ่ายเอกสารไม่ได้ กลับมาจึงใช้กล้องถ่ายเก็บไว้แทน พอดีผู้ที่ส่งผ่านข้อเสนอมารจากด้านหลังมาขอแผ่นกระดาษคืน ด้วยเข้าใจว่าพวกเราไม่กล้าส่งให้ทางผู้ดำเนินรายการ จึงขอเอาไปพูดถามเอง ซึ่งก็คิดว่าพวกเราส่งให้ผู้ดำเนินรายการ

บันทึกศึกษา MPE : สวัสดีครับ ท่านวิทยากร และท่านอาจารย์ ผมตัวแทน MPE เป็น

นักศึกษาปริญญาโทภาคการเมืองการปกครอง ตามที่อาจารย์ได้พูดมานะยะ วิเคราะห์มาตั้งแต่เช้า จนถึงช่วงบ่ายนี้เนี่ย ผมไม่แน่ใจว่า สิ่งที่อาจารย์พูดหรือทำวิจัยมานะยะ มันจะมีผลสัมฤทธิ์ที่เปอร์เซ็นต์นะยะ จากในสิ่งที่พูดมาตั้งแต่เช้าจนจรดบ่ายนี้ เพราะฉะนั้น ถึงแม้ว่า สิ่งเหล่านี้หรือว่าเรื่องที่อาจารย์ทำเนี่ย ถึงแม้ว่าจะผ่านการผลักดันและเห็นชอบจาก ครม. เรียบร้อยแล้วก็ตาม นะยะ

พอในตอนบ่ายปี่เนี่ย ในช่วงตอนพักเนี่ย ในกลุ่มก็ประมาณสัก ๓๐ คน ก็เลยมีคำถามมาว่า ขณะนี้บ้านเมืองวุ่นวายหาทางออกไม่เจอแล้วเนี่ย แล้วก็...ก็ไม่ได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นเนี่ย มันมีสังคมชุมชนเล็กๆ ชุมชนหนึ่งเนี่ย เขาอยู่ของเขาโดยอยู่ดีมีสุข เพราะฉะนั้นเนี่ย ในขณะที่เนี่ย หัวหน้าชุมชนเขาก็มาอยู่ ณ ที่นี้ด้วย ผมจึงใคร่ขอให้อาจารย์เนี่ยนะยะ นมัสการท่านสมณะโพธิรักษ์ ช่วยกรุณาอภิปรายเปรียบเทียบยุทธศาสตร์ของท่านที่อยู่ดีมีสุขเนี่ย หรือเป็นข้อห่วงที่จะเกิดผลดีหรือผลเสียในสังคมแม่แบบ หรือในสังคมแม่แบบนะยะ เพราะฉะนั้นเนี่ย พวกข้าพเจ้าทั้งหมดเลยเนี่ย ลงความเห็นกันว่า ดีกว่าฟังนักการเมืองเพียงอย่างเดียวหรือตัวแทนจากในองค์กรต่างๆ ในเมื่อเรามีสมณะเรามีชุมชน มาอยู่ในขณะนั้นแล้ว อยากได้ความคิดเห็นจากท่านด้วยนะยะ

อย่างน้อยนะยะ มันก็จะเป็นสิ่งที่ อีกมุมมองหนึ่งที่มีการเปรียบเทียบในระหว่างแม่แบบของอาจารย์กับอีกสิ่งหนึ่งซึ่งเป็นลักษณะของชุมชน ชุมชนหนึ่งที่อยู่ดีมีสุขและที่ใช้ชีวิตได้อยู่เป็นปกติสุขด้วย อันนี้ก็ขอแสดงความความคิดเห็นเพียงแค่นี้ครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ดำเนินรายการ : ผมขออนุญาตตอบท่านด้วยในตัวก็แล้วกันนะยะว่า ถ้าผมแนะนำว่า

มันจะสำเร็จก็เปอร์เซ็นต์ ผมตอบท่านไม่ได้หรอก เพราะผมเนี่ยเป็นคนยกวางแผน ผมเป็นเพียงส่วนหนึ่งเล็กๆเท่านั้น เป็นหนึ่งในองค์ประกอบที่จะทำตามแผน สำคัญคือ ต้องให้เครือข่ายภาคประชาชนช่วยกันขับเคลื่อน มันไม่ใช่สิ่งที่ผมจะมาบอกได้ว่า พันธะว่าทำสิบเปอร์เซ็นต์หกสิบเปอร์เซ็นต์ ผมพูดอะไรไม่ได้เลย นะครับ เพราะว่าหน้าที่ผมเพียงแต่ให้แนวทางเท่านั้น พิจารณา ถึงแนวทางที่น่าจะเหมาะสม ผมคิดว่าต้องเรียนอย่างนี้ ผมไม่แน่ใจว่าทางพระคุณเจ้าอยากจะร่วมแลกเปลี่ยนด้วยหรือเปล่า ผมไม่แน่ใจจริงๆ นะครับ ถ้าพระคุณเจ้าจะกรุณาก็ ผมรบกวนพระคุณเจ้า ขอ section ก็แล้วกัน นะครับ เพราะว่ายังเหลืออีกหนึ่ง section เต็มๆ นะครับพระคุณเจ้า นมัสการก็ได้ นะครับถ้าท่านอยากจะร่วมแลกเปลี่ยน

พ่อท่านฯ : เจริญธรรมทุกๆ ท่านที่อยู่ในที่นี้ อาตมาคงใช้เวลาน้อยๆ นี้ พูดอะไรไม่ได้มาก ไม่ละเอียดยอะไร เพราะว่าเรื่องนี้มันไม่ใช่เรื่องเล็กๆ หรือว่าเรื่องสั้นๆ มันเป็นเรื่องมะเร็งในระดับที่ ๗ มะเร็งในชั้นที่ ๗ แล้ว ขณะนี้สังคมเป็นถึงขนาดนี้ เพราะงั้นมันจึงพูดในเวลาสั้นๆ เล็กๆ ไม่ได้

อาตมาทำงานมาตั้งสามสิบกว่าปี มาพัฒนาเพื่อที่จะพัฒนาคน อาตมามีจุดมุ่งหมายมาทำงาน เพื่อที่จะสร้างคนขึ้นมาในความเห็นของตนเอง แล้วก็ทำมาจนกระทั่งเนี่ย ที่จริงไม่รอดคุก เพราะว่าอาตมาแพ้คดี แต่ก็รอลงอาญาก็เลยอยู่ ติดคุกนอกคุกว่างั้นเถอะ ก็สู้มาจนกระทั่งมาถึงวันนี้ ก็ปรากฏผลก็คงจะเห็นผลอันนั้นแหละ ถึงได้มีความคิดเห็นอยากจะฟังอาตมาพูดในแนวของอาตมาบ้าง

ก็ขอสรุปสั้นๆ เข้าไปซะก่อนว่า ขออภัยเป็นอย่างมากที่อาตมาจะต้องพูดคำนี้ออกไป อาตมาว่าทุกวันนี้พวกเราเนี่ย หลงทางกันหมด หลงทางที่ไปเอาแต่ความรู้ ไม่เอาศีลธรรม อาตมาขออภัยจริงๆ ที่ต้องพูดอันนี้ ทุกคนต้องคิดว่า ไม่มี ทุกคนก็ดีทั้งนั้นแหละ ทุกคนก็มีศีลธรรม ถ้าไม่มีศีลธรรมมันฆ่ากันตายหมดแล้ว ก็ถูก ถ้าจะพูดร้ายแรงอย่างงั้น

แต่ความจริงแล้ว ลีๆ ของคนเนี่ย อาตมาพูดตามหลักวิชาของศาสนา คนมันมีกิเลส เพราะงั้นคนที่มีกิเลส กิเลสมันมีอำนาจ กิเลสมันแรงมันมีอำนาจ คนพ่ายแพ้กิเลสทุกคนแหละ ถ้าไม่ล้างกิเลสจริง คนที่จะคอร์รัปชั่น คนที่จะปล้ำข่มขืน ฆ่า รู้ทุกคนที่ก่อนจะทำว่ามันชั่ว รู้ทุกคน บางคนจบดอกเตอร์ เรียนมามาก ความรู้มากเป็นอัจฉริยะ เรียนมาทางโลกมากมาย แต่ไม่ได้ลดกิเลส เพราะฉะนั้น จะคอร์รัปชั่นจะโกงจะอะไรก็แล้วแต่ จะทำชั่วทำไมดีอะไรก็แล้วแต่ ทำในฐานะของตนเอง ที่เมื่อได้ช่องได้โอกาส ได้ฐานะที่จะทำได้ดังที่เป็นๆ อยู่ในสังคมเนี่ย

ทุกคนรู้ก่อนจะทำในเรื่องชั่ว ว่ามันคือชั่ว ยิ่งเรียนสูง ยิ่งฉลาดมากก็ยิ่งรู้ แต่ที่ตนต้องคอร์รัปชั่น ต้องทำชั่วนั้นๆ ก็เพราะสู้กิเลสของตนเองไม่ได้ ความรู้ไม่ใช่หลักประกัน ว่าคนจะไม่ทำชั่ว คนที่ทำผิดทำชั่วทุกคนรู้ก่อนจะทำทั้งนั้น ว่าจะต้องหนีคดี จะต้องปกปิด รู้ทั้งนั้นแหละ แต่มันทน

**ถึงชุมชนถึงหมู่บ้าน
เลย ไม่มีอบายมุข ไม่มีเหล้า
สักขวดไม่มีบุหรี่สักมวน ถือ
ศีลถึงหมู่บ้าน ถือศีล ๕
เป็นอย่างต่ำ และที่สำคัญ
อาตมาพิสูจน์ได้จนกระทั่ง
ถึงขั้นว่าอยู่รวมกันเป็นระบบ
ระบบอันนี้เป็นนวัตกรรม
คือ ระบบสาธารณโภคี**

กิเลสไม่ได้ คนคอร์รัปชั่นก็เหมือนกัน ทนกิเลสไม่ได้

เพราะฉะนั้นก็ขอสรุปไปเลย เพราะว่าใช้เวลา
ไม่ได้อะไรมาก อาตมาก็โน้ตๆตามที่ท่านออกความเห็นอะไร
กัน ก็มีหลากหลาย แต่ว่าคงไม่มีเวลาที่จะพูดในขณะนี้ ก็
ขอสรุปเข้าเป้าว่า จะต้องเร่งการศึกษาทั่วประเทศเลย ให้ทั้ง
ประชาชนและผู้บริหารทั้งหมดเนี่ย ต้องสร้างตั้งแต่เดี๋ยวนี้ก็
ต้องรีบทำ ข้อสำคัญอยู่ที่การศึกษา กระทรวงศึกษาต้องเป็น
กระทรวงอันดับหนึ่ง และกระทรวงศึกษาจะต้องเป็นกระทรวง
ที่จะต้องระดมความคิดระดมคนดี ต้องเรียกว่าระดมคนดี
เข้ามาบริหารกระทรวงศึกษา แล้วทำความรู้ ความรู้ต้อง
ประกอบด้วยความดี เอาแต่ความรู้เฉยๆ ไม่รอด ขอยืนยันว่า
ไม่รอด ต้องเอาความดี ต้องเอาศีลธรรม สร้างความรู้ให้มี
ประสิทธิผลแก่ประชาชน ให้เกิดคนดีขึ้นมาให้ได้มากๆ

เมื่อเช้านี้มีคนพูดถึงความเป็นคนดีว่า คนดีคือ

อะไร ขอให้นิยามชัดๆ อาตมาก็เลยนิยามไปบ้าง ว่าคนดีก็คือคนไม่เห็นแก่ตัว ท่านพุทธทาสท่าน
ตะโกนมาจากกระทิงท่านลื่นไปแล้ว คนไม่เห็นแก่ตัว ไม่เห็นแก่ตัวคืออะไร ก็คือ มาลดโลภ โกรธ หลง
นี่คือมันเลี้ยงไม่ได้เลยสังฆกรรมอันนี้ เพราะฉะนั้นจะต้องให้การศึกษาที่เกิดคนดี กิเลสต้องลดจริงๆ ขอ
ยืนยันว่าศาสนาพุทธนั้นลดกิเลสได้จริง

ที่อาตมาทำงานมามีผลบ้าง ที่หลายท่านเห็นดีว่าอยากจะทำให้อาตมาพูดนี้ อาตมาก็คิดว่าคงเป็น
ผลงานที่อาตมาทำมา แค่นสามสิบปี โดยเรี่ยวแรงจากคนๆเดียว สามสิบกว่าปีอาตมาก็ทำได้ถึงขนาดนี้
ขออภัยที่ต้องยกตัวยกตน ชุมชนที่อาตมาทำขึ้นมาขณะนี้ก็มีชุมชนหลายแห่ง บางชุมชนก็เป็นชุมชนที่
เป็นชุมชนแท้เลย มาได้รับการเป็นหมู่บ้านมีผู้ใหญ่บ้าน มี อบต. ประจำหมู่บ้านนั้นๆ ซึ่งคนทั้ง
ชุมชนทั้งหมู่บ้านเลย ไม่มีอบายมุข ไม่มีเหล้าสักขวดไม่มีบุหรี่สักมวน ถือศีลทั้งหมู่บ้าน ถือศีล ๕ เป็น
อย่างต่ำ และที่สำคัญอาตมาพิสูจน์ได้จนกระทั่งถึงขั้นว่าอยู่รวมกันเป็นระบบ ระบบอันนี้เป็นนวัตกรรม
คือระบบสาธารณโภคี เป็นระบบที่กินใช้ร่วมกัน เป็นของส่วนกลาง คนอยู่ในนั้นทำงานฟรีเกือบทั้งหมู่บ้าน
ทำงานแล้วก็ได้รายได้เอาเข้าหมู่บ้าน เอาเข้ากองกลางหมด ไม่มีรายได้ส่วนตัว ซึ่งเป็นเรื่องแปลกมากที่
ทำได้ ไม่ใช่หมู่บ้านเดียว ไม่ใช่กลุ่มเดียว กระจายไปทั่วประเทศขณะนี้ ทั้งกลุ่มเล็กกลุ่มน้อยกลุ่มใหญ่
กระจายไปทั่ว อันนี้อาตมามั่นใจว่า อันนี้เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ ในสังคมมนุษย์ ไม่ใช่เรื่องเพ้อฝัน

เพราะฉะนั้นก็ขอสรุปอีกทีหนึ่งว่า **ต้องเร่งคุณธรรม เพราะว่าเรื่องคุณธรรมนี้เป็นเรื่องที่จะ
ต้องพูดให้มากที่สุด เพราะสังคมปัจจุบันนี้คุณธรรมขาดแคลนอาการหนักมาก** ทุกคนรู้ว่าคุณธรรมดี
ไม่มีใครปฏิเสธ แต่ว่าวิธีที่จะทำให้คุณธรรมเกิดในบุคคลจริงนั้น ยังไม่มีหรือว่ายังไม่ชัด ยังไม่สมบูรณ์
เพราะฉะนั้นมาช่วยกันหาวิธีที่จะทำให้คนมีคุณธรรมได้จริงๆ แล้วเร่งลงมือ อาตมาว่าตรงนี้เป็นเป้าที่สำคัญ
ที่สุด อะไรก็ดีทั้งนั้นแหละขณะนี้ที่ว่ามานี้ อาตมาไม่เห็นขัดแย้งเลย ดีทั้งนั้น แต่ว่าพูดกันมาแล้วจะ
ไปลงสู่การปฏิบัติอย่างไรเท่านั้นเอง

ผู้ดำเนินรายการ : ครับ ก็คิดว่าสุดท้ายแล้วคงต้องชักชวนพวกเราที่สนใจไปเยี่ยมชม
ชุมชนของพระคุณเจ้าด้วย นักศึกษา MPE นี้ต้องเอาไปนะครับ ผมจะต้องไปบอก ผอ. โครงการว่า
ต้องเอาพวกท่านไป เพราะว่ามีใจความสนใจอย่างยิ่ง

หลังจากนี้ไปแล้วก็ยังคงมีอาจารย์มาแนะนำเสนอและการแสดงความเห็นอีก ก่อนจบการสัมมนาได้รับกระดาษส่งมาจากด้านหลังอีกแผ่น ข้อความในจดหมายน้อยนี้มีว่า

นมัสการท่านสมณะ

ที่กระผมได้เขียนและให้เพื่อนนักศึกษาได้อ่านตามเมื่อสักครู่นี้ นั้น เพราะกระผมเห็นของดีในชาว“อโศก”จริง เพราะผมเคยเห็นเคยร่วมกิจกรรมกับ“ชาวสันติ” มาระยะหนึ่ง แต่เป็นภาวะกรรมทำให้ผมห่างออกไป แต่กระผมก็เฝ้าดูมาโดยตลอด

สิ่งที่ท่านได้ตอบหรือทำให้ท่านมี**โอกาสพูดในที่ประชุม** แม้ใช้เวลา**น้อยๆ** แต่มี**คุณค่าต่อที่ประชุมของสังคมปัจเจกที่กำลังหลงทาง** และหาทางออกแบบ...ทั้งๆที่ใช้เหตุผลด้วยความหลงมาคิดแก้ กระผมคิดว่าการที่บรรดาอาจารย์ท่านได้มีโอกาสทำครั้งนี้ คงเป็นเพราะอุบัติเหตุทางสังคมให้โอกาส และ ดร.ธีระภัทร เสรีรังสรรค์ ซึ่งเป็นนายกฯสมาคมรัฐศาสตร์ได้มีโอกาสเข้าไปในจุดของโอกาส จึงพบสมัยที่ได้โอกาสทำ...คิดว่าปลายเหตุ **ไม่ใช่** **แก้จากแหล่งเหตุ** ที่กระผมเข้าไปเรียน “MPE บริญาโท” มธ. เพราะอยากรู้ว่าสังคมใหญ่ตัวจริงที่น่าพาสังคมนั้นเขาคิดอะไรกัน และเขาเชื่อหรือเอาอะไร? มาเป็นเครื่องมือแก้ไขสังคมในยุคปัจจุบันที่มีอิทธิพลต่ออนาคตสังคมปัจเจก **จะยิ่งยุ่งต่อไปหรือเบาบางลง** ดีใจมากครับที่ใครกำลังคิดอย่างไร? แต่ ASTV ๗ ยังให้โอกาสต่อสังคมมนุษย์ แต่ก็ยังมีคนในครอบครัวต่างๆไปใช้โดยอ้างสังคม เมื่อเฝ้าดูแล้วโฆษณาว่าตนเองหวังดีต่อสังคมก็ยังเห็นมีแต่ส่วนน้อย

ขอนมัสการ

น.ต.ศักรวัฒน์ แก้วมณีโชติ ๑๐/๗/๕๐

จบการสัมมนาที่มีผู้ร่วมสัมมนาสนทนากับพวกเราที่สนใจศรัทธา

อาจารย์ท่านหนึ่งที่ได้มานำเสนอความคิดเห็นในช่วงบ่าย ได้มานมัสการทักทาย สนทนากับพ่อท่านๆเล็กน้อย

พ่อท่านๆบอกเล่าถึงการทำงานของพ่อท่านๆว่า เป็นการสร้างคน เปลี่ยนแปลงคน เริ่มจากตัวพ่อท่านๆเอง ก่อนคนเดียว จนเกิดมีหมู่กลุ่มขึ้น ซึ่งคนจะถึงขั้นเปลี่ยนแปลงตนเองได้ จะต้องทำให้ถึงขั้นเกิดจุดสันดาปทางจิตวิญญาณ คนจึงจะเปลี่ยนแปลงตนเองได้

อาจารย์ท่านนั้นมีสีหน้าตอบรับเข้าใจ แล้วได้แสดงความเห็นว่าวันนี้โชคดีที่ได้สนทนากับท่าน ทำให้ผมได้รู้ว่าต้องทำให้เกิดจุดที่ท่านใช้คำว่าสันดาป แต่ก่อนผมเข้าใจว่าทำให้คนตกผลึก

พ่อท่านๆอธิบายเพิ่ม แคตกผลึกไม่พอ ดีไม่ดีตกผลึกมันจะกลายเป็นหนึ่งๆ ไม่รับรู้อะไรเหมือนพวกที่เอาแต่นั่งหลับตาปฏิบัติธรรมอย่างนั้นนะ เขาก็ทำจนตกผลึก แล้วเขาก็เสพติดกับอารมณ์อย่างนั้น ไม่มีประโยชน์ต่อสังคม ต้องทำให้ถึงจุดสันดาปทางจิตวิญญาณ มันจึงจะเกิดการเปลี่ยนแปลงตนเองแล้วไปเปลี่ยนแปลงผู้อื่นด้วย

 ริกิธราภ.

๕ ก.ย.๒๕๕๐

ศีล ๕

- ข้าพเจ้า ขอตั้งจิต อธิษฐาน
ให้บริสุทธิ์ ทั้งวาจา และใจกาย
- ข้อ ๑. ข้าพเจ้า จะเว้นจาก การฆ่าสัตว์
ให้อภัย มีจิต คิดเมตตา
- ข้อ ๒. ข้าพเจ้า จะเว้นจาก การลักขโมย
เล็กหอบทอง เสียสละ ละตัวตน
- ข้อ ๓. ข้าพเจ้าจะไม่ประพฤติ พิดในกาม
ไม่แย่งชิง ของรัก จากผู้ใด
- ข้อ ๔. ข้าพเจ้าจะไม่หยาบค้าย ทำลายมิตร
ไม่ยุแยง ให้ร้าย ทำลายกัน
- ข้อ ๕. ข้าพเจ้า จะไม่เสพ สิ่งเสพติด
ไม่หลงติด กินอาหาร อันตราย
ข้าพเจ้า จะใช้ ร่างกายนี้
ทางพันธุภุช ที่พุทธองค์ ทรงแสดง
หากข้าพเจ้า ตั้งใจปฏิบัติ ตามสั่งจะ
ได้รับผล แห่งความดี ที่กระทำให้
- จะรักษาศีล ปฏิญาณ ตั้งใจหมาย
เพื่อทำลาย ลดกิเลส เหตุกรรม
ขอฝึกหัด ทำใจ ไม่ถือสา
ปรารถนา ให้พาสุก นุกผู้คน
ไม่กอบโกย ไม่ลวงล่อ หลอกฉ้อฉล
จะอดทน ฝึกความ มีน้ำใจ
ไม่หลงสวย หลงงาม สร้างนิสัย
จะน้อมใจ ชื่นชม รักพรหมจรรย์
ไม่โกรทก ไม่ปกปิด พุดสร้างสรร
พุดแต่ดี ไม่ตั้งต้น เอาแต่ใจ
อบายมุข นุกชนิด ไม่ชื้อชขาย
จะรักษา ร่างกาย ให้แข็งแรง
ฝึกจิต อุทิศพลี เสาะแสวง
เพื่อเป็นแสง ส่องสว่าง ชี้ทางธรรม
ต้องเจริญ วัฒนา ไม่ดล่ำ
และรับกรรม หากผิดพลาด โดยตั้งใจ

♥ ปฐวี

✧ เหตุที่ตนทำช้ายิ่งกว่าสัตว์
เพราะตนรู้สารพัดกว่าสัตว์ไหน
แต่กิเลสไม่ลดเว้นจึงเป็นภัย
หลอกกันไปลางกันได้ไม่อาจสิง
ปีใหม่แล้วเริ่มต้นตั้งจิตใหม่
ต้องแก้ไขใจกายทั้งชายหญิง
การเปลี่ยนแปลงตัวเราต้องเอาจริง
มองทุกสิ่งในแง่ดีทำที่ใจ

♥ ส.แต่ธรรม

กามตามล่า

โลกโลกก็ยัยชวนชวนเคลิบเคลิ้ม
กามยั่วเยิ้มเสริมคนทนมไม่ไหว
กามมีฤทธิ์คิดปองเข้าครองใจ
กามยั่วให้โศกหลงเข้าดงกาม

แรกริเริ่มเติมตามกามคุณเก้า
ปล่อยจิตใจให้กล้าบ้าเข้มท่าม
มีศรัทธาปีกกรรวงติดบ่วงกาม
เหมือนไฟลามตามล่าไม่ปราณี

สังคมแข่งแย่งกามห้ามไม่ฟัง
ปล่อยใจให้จิตคลุ้มคลั่งตั้งภูตผี
ติตรสตามตามมาโล่ราวี
โลกโลกก็ยัยร้ายทำลายคน

รสแห่งธรรมล้ำค่ากว่ารสใด
ต้องทุ่มใจไขว่คว้าหาผล
ดื่มรสธรรมล้ำค่ากว่ารสคน
พาใจพ้นทุกข์ได้ไปนิพพาน

♥ เป็นต้น นาประโคน

เวียนรู้เกิด

เวียนรู้เกิดว่าการเกิดต้องเจ็บปวด
ต้องร้าวรวดทุกอย่างเท่าที่ก้าวหน้า
อาจหลังเลือดและอาบดรามน้ำตา
ใช้รู้ตหน้าแล้วจะถึงซึ่งหลักชัย

ไม่มีฟ้าหรือนภาจะผกผัน
ไม่มีดินหรือจะก้าวสับเท้าได้
ก็ขจากหนามในป่าเดือนออกเกลื่อนไป
แหลจะวัดใจคนเกล้าให้ทำทนาย

ที่ร่ายยอมต้องการคนแผ้วถาง
กว่าเส้นทางเรียบราบอีกมากหลาย
ไม่มีแสงดาวสว่างส่องพร่างพราย
ในเวลาตะวันฉายได้พร้อมกัน

♥ ขุนทอง

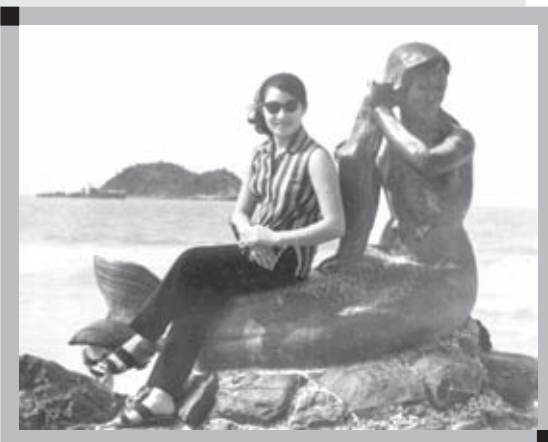
มีอาจต้านทาน

ให้ประชา-ชนเป็นล้านต่อต้านป่า นักศึกษาเป็นแสนเขียนคำขวัญ
หมิ่นกวี เขียนคำคม อบรมจรรยา นักร้องพัน ช่วยต้าน ร้องขานเพลง
มีอาจต้าน ขวานเลื่อย ทะลายล้ม ป่าใหญ่จอม เป็นหน้ากลอง มองโหลงแครง
คนและสัตว์ ชัดชัดอง ต้องวังเวง เพราะหวั่นเกรงป่าใหญ่จะไม่มี
ถ้าเราไม่ ร่วมกัน ป้องกันกัน ป่าจะสิ้น แผลกลาญ เพราะขวานผี
ต้องสอดส่อง ดูแล กันให้ดี สามัคคี รักษ์ป่า อย่าดูตาย
ราษฎร์รักป่า ช่วยรัฐ รักษ์สัตว์ป่า ร่วมรักษา คู่กัน ฉันทสหาย
ใครแปลกหน้า เข้าป่า มาทำลาย ยอมมิได้ ต้องสู้ ให้รู้ดี

♥ ปรีดี อุ่กรัษย์

ชื่อใหม่ **ไอแก้ว อโศกตระกูล**
ชื่อเดิม **อุรีรัตน์ วีระพรสวรรค์**
เกิด **๑๙ ตุลาคม ๒๕๓๒**
พี่น้อง **๗ คน เป็นคนที่ ๒**
ภูมิลำเนา **ปาดังเบซาร์ ชายแดนประเทศมาเลเซีย**
การศึกษา **ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔**
สถานภาพ **หย่า มีบุตร ๑ คน**
อาชีพเดิม **ค้าขายอาหาร ตลาดปาดังเบซาร์**

ค รอบครัวขายอาหารอยู่ตลาดปาดังเบซาร์
 เมื่อแต่งงานได้เพียง ๖ เดือนก็พบอโศก โดย
 ปี ๒๕๒๐ ได้มาเปิดร้านขายข้าวมันไก่ที่หน้าตลาด
 อินทราภิรักษ์ได้ไม่นาน พบสมณะ ๓ รูปเดินบิณฑบาตสำรวมดี เกิดศรัทธาจึงใส่บาตรทุกวัน ต่อมา
 ได้ฟังธรรมจากพ่อท่าน ประทับใจมาก ไม่เคยฟังธรรมเช่นนี้จากที่ไหนมาก่อน และคิดว่าถ้าได้เจอ
 พ่อท่านก่อนก็คงไม่แต่งงาน เมื่อศรัทธาก็ถือศีลปฏิบัติธรรมจนพันทุกข์ได้ระดับหนึ่ง คือเดิมเป็นคน
 ติดสบาย ไม่ชอบลำบาก เอาแต่ใจตัว หยิ่ง ถือตัวว่าเก่ง รวย และสวย พอมาปฏิบัติธรรม สอนให้
 เกิดสัมมาทิฐิ จึงสำรวมขึ้น ปล่อยวางและเห็นใจผู้อื่นมากขึ้น

ปี ๒๕๒๒ ย้ายร้านอาหารมาอยู่หน้าสันตืออโศก เปลี่ยน
 เป็นขายอาหารมังสวิรัต นับเป็นร้านแรกๆ ในสมัยนั้น และแบ่งเวลา
 เข้ามาช่วยงานในวัดสม่าเสมอ โดยเฉพาะการทำหนังสือธรรมะ

ปี ๒๕๒๓ ถือศีล ๘ พ่อบ้านสนับสนุนและเข้าใจดี
 อีก ๕ ปีต่อมา จึงอนุญาตให้พ่อบ้านมีภรรยาใหม่ได้ เพราะเห็นใจ
 เขา และตนเองเลือกทางนี้แน่นอน

ปี ๒๕๒๔ เดินทางไปกบกองทัพนครเพื่อเผยแพร่ธรรม
 ปี ๒๕๒๕ หน่วยงานราชการมาเชิญไปแจกอาหารมังสวิรัต
 ที่ท้องสนามหลวง เพื่อถวายเป็นพระราชกุศล เนื่องในวัน ๕ ธันวาคม
 มหาราช ซึ่งปีนั้นเป็นปีพิเศษ เป็นปีฉลองกรุงรัตนโกสินทร์ ได้เรียน

ปรึกษาพ่อท่าน พ่อท่านอนุญาต ชาว
อโศกจึงไปร่วมแจกอาหารเพื่อถวาย
เป็นพระราชกุศลในครั้งนี้

ต้นปี ๒๕๒๖ ได้เข้าเฝ้าถวาย
หนังสือแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้า-
อยู่หัว เนื่องในงาน ๕ ธันวาคมมหามงคล

ปี ๒๕๒๔-๒๕๔๑ ช่วยงาน
ในวัดสม่าเสมอ บางครั้งก็เข้ามาพัก
ค้างในวัดบ้าง

ปี ๒๕๔๒ เดินทางไปชุมชนราชธานีอโศก ช่วยบุกเบิกร้านอาหารมังสวิรัตที่อุทยานบุญนิยม
ปี ๒๕๔๔ เข้ามาอยู่ในสันตอโศก ทำงานประจำอยู่ฐานงานเครือข่ายขอขอบคุณ เป็นฐานงาน
ของส่วนกลางทำงานไม่มีเงินเดือน จนถึงปัจจุบัน

ปี ๒๕๔๗ เป็นนิสิต ม.วช. จนถึงปัจจุบัน

ปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติธรรมและแนวทางการแก้ไข

ความคิดเห็นที่ไม่ตรงกัน จริตที่ต่างกัน แต่เมื่ออยู่กันไปนานๆหลายปี ก็ฝึกหัด ปรับจริต
เข้าหากัน ฝึกวางใจไม่ถือสาเกิน (มาถือศีลดีกว่า) มีผัสสะอะไรเกิดขึ้นหัดเข้ามามองตัวเราเองก่อน
ที่จะไปโทษคนอื่น ถ้าหากเราผิดก็แก้ไขที่ตัวเรา ทุกอย่างก็จะจบลงทันที

ข้อปฏิบัติที่คิดว่ายากที่สุด

อึดตามานะไม่ยอม บางครั้งเขาตีเตียนแรงๆมา ข้างนอกไม่แสดงออก แต่ข้างในจิตก็ยังไม่ยอม

คติประจำใจ

สัญญาติแห่งความตรง ทำอะไรก็ทำจริง

เป้าหมายชีวิต

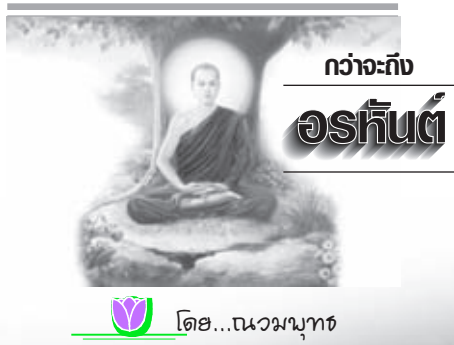
ปฏิบัติธรรมไปตลอดชีวิต เป้าหมายสุดท้ายคือ
นิพพาน

ข้อคิดขอฝากให้หมู่กลุ่ม

ทุกคนเป็นพี่น้องกันทั้งนั้น จงเห็นใจซึ่งกันและ
กันให้มาก ทุกคนเกิดมามีกิเลสเหมือนกัน น่าสงสาร แม้
กระทั่งตัวเราด้วย มุ่งหวังจะพ้นทุกข์กันทุกคน สาธุ

ลูกเขยกับลูกสาว

● **ต้องจิตคิดเป็นนักเทศน์
กิเลสเรื่องพูดยิ่งใหญ่
จะเอ่ยคำใดออกไป
ต้องได้ลดกิเลสตน.**

พระปุลณณมันตานีบุตรเถระ

ในอดีตชาติของพระปุลณณมันตานีบุตรเถระ เคยเกิดในตระกูลพราหมณ์มหาศาล (พราหมณ์ผู้มั่งคั่ง) แห่งนครหังสวดี ซึ่งอยู่ในยุคสมัยของพระพุทธเจ้าพระนามว่า ปทุมุตตระ มีอยู่วันหนึ่ง เขาได้ไปที่พระวิหารพร้อมด้วยหมู่มหาชน เพื่อฟังธรรมของพระปทุมุตตรพระพุทธเจ้า ได้เห็นพระศาสดาทรงแต่งตั้งภิกษุรูป

หนึ่ง ไว้ในตำแหน่งภิกษุผู้เลิศกว่าภิกษุทั้งหลาย **ในด้านธรรมกถึก(นักเทศน์)** จึงคิดว่า “แม้เราเองก็ควรเป็นอย่างไรกษุรูปนี้ให้ได้ในอนาคต”

หลังจบพระธรรมเทศนา เขาจึงเข้าเฝ้าพระศาสดา ทูลนิมนต์กระทำมหาสักการะตลอด ๗ วัน ในวันสุดท้ายได้กราบทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ด้วยการกระทำบุญอันยิ่งใหญ่ ข้าพระองค์มิได้ปรารถนาทรัพย์สมบัติ **หวังแต่ในอนาคตกาลจะพึงเป็นภิกษุผู้เลิศยอดด้วยธรรมกถึกบ้าง จึงตั้งใจ (อธิษฐาน)ปรารถนาอย่างนั้นไว้**”

พระศาสดาก็ทรงพยากรณ์เขาว่า

“ในอนาคตกาล เธอจะได้บวชในศาสนาของ**พระพุทธเจ้า**พระนามว่า **โคดม** แล้วจะได้เป็นผู้เลิศกว่าภิกษุทั้งหลายผู้เป็นพระธรรมกถึก”

เขาได้ฟังคำตรัสแล้ว ดีใจยิ่งนักได้กระทำบุญกุศลไปตลอดชั่วอายุขัย ครั้นตายแล้วก็เวียนตายเวียนเกิดอยู่ในความเป็นเทวดา(ผู้มีจิตใจสูง) และมนุษย์(ผู้มีใจประเสริฐ)

กระทั่งถึงยุคสมัยของ**พระสมณโคดม** **พุทธเจ้า** เขาได้มาเกิดเป็นหลานชายของ**พระอัญญาโกณฑัญญะ** ในตระกูลของพวกเขาพราหมณ์มหาศาล ที่หมู่บ้านชื่อ **โถณวัตถุ** ซึ่ง

อยู่ไม่ไกลนครกบิลพัสดุ์ เขาได้ชื่อว่า **ปุณณะ** เป็นบุตรของนาง**มันตานี**

ต่อมา เมื่อเติบโตเจริญวัยแล้ว มีอยู่คราวหนึ่งพระศาสดาเสด็จมายังนครราชคฤห์ของแคว้นมคธ ได้ฟังธรรม เขาเกิดศรัทธาแรงกล้า ด้วยวาสนาบารมีที่สะสมไว้แล้ว จึงได้บวชอยู่ในพระพุทธศาสนา โดยพระอัญญาโกณฑัญญะเป็นผู้บวชให้

บวชแล้ว ภิกษุปุณณะก็มีความชวนชวายพากเพียรในธรรม พยายามทำกิจของบรรพชิต(ผู้ละชีวิตครองเรือนออกบวช)ให้ถึงที่สุด กระทำโยนิโสมนสิการ(การพิจารณาโดยแยกกาย)อย่างยิ่ง กระทำวิปัสสนา(ฝึกอบรมปัญญาให้เกิดความรู้แจ้งเห็นจริง) จนกระทั่งได้บรรลุธรรมเป็น**พระอรหันต์องค์หนึ่ง** เป็นผู้ปฏิบัติสัมภีธา ๔ (ความรู้แตกฉาน ๔ ด้าน) วิโมกข์ ๘ (ความหลุดพ้น ๘ ชั้นตอน) และ

อภิญา ๖ (ความรู้ยิ่ง ๖ อย่าง)

พระปณณมันตานีบุตรเถระเป็นผู้มีความสามารถแสดงธรรมได้โดยพิสดาร ทำให้เหล่าศิษย์เข้าใจได้ดี บรรเทาความสงสัยได้ จนบังเกิดความเลื่อมใสในพระผู้มีพระภาคเจ้า **พระเถระนี้แม้ฟังอะไรมาโดยย่อ ก็มีความสามารถแสดงได้โดยพิสดาร** เพราะเป็นผู้ฉลาดในความสำคัญแห่งพระอภิธรรม(คือปรมัตถธรรมอันเป็นสภาวะจริงที่มีมรรคผลแห่งนิพพาน) ฉลาดในความหมดจดแห่งกถาวัตถุ(การพูดเรื่องที่เป็นไปเพื่อขัดเกลากิเลส ๑๐ อย่างคือ ๑. พูดเรื่องให้มักน้อย ๒. ให้มีใจพอ ๓. ให้สงบสงัด ๔. ให้ไม่คลุกคลีด้วยหมู่ ๕. ให้ตั้งอยู่ในความเพียร ๖. ให้ตั้งอยู่ในศีล ๗. ให้ตั้งจิตมั่นคง ๘. ให้เกิดปัญญาช้าแรกกิเลส ๙. ให้ทำตนหลุดออกมาจากกิเลส ๑๐. ให้รู้แจ้งเห็นจริงในภาวะแห่งความหลุดพ้นจากกิเลสได้แล้ว) **จึงสามารถกล่าวสอนทำให้เหล่าศิษย์ทั้ง ๕๐๐ บรรลุธรรม หลุดพ้นจากกิเลสทั้งปวงได้**

มีอยู่คราวหนึ่ง **พวกภิกษุชาวเมืองราชคฤห์**จำนวนมาก จำพรรษาในชาติภูมิ(ถิ่นเกิด)แล้ว ได้พากันมาเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า พระศาสดาได้ตรัสถามว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลายก็ในชาติภูมิของพวกท่านนี้ ภิกษุรูปใดหนอที่เพื่อนภิกษุทั้งหลายยกย่องว่า เป็นผู้มักน้อย มีใจพอ สงบสงัด ไม่คลุกคลีด้วยหมู่ ตั้งอยู่ในความเพียร สมบูรณ์ด้วยศีล มีปัญญา มีวิมุตติ และวิมุตติญาณทัสสนะ แล้วสามารถกล่าวถ้อยคำแห่งกถาวัตถุ ๑๐ แก่ภิกษุทั้งหลายอีกด้วย ทั้งชี้แจง แนะนำ ชักชวน บอกสอนให้เพื่อนภิกษุอาจหาญ ว่าเป็นธรรม”

ภิกษุเหล่านั้นต่างกราบทูลเป็นเสียงเดียวกันว่า

“ท่านปณณมันตานีบุตร พระเจ้าข้า”
ขณะนั้น**พระสารีบุตร**เถระนั่งอยู่ในที่นั้น ด้วย ได้ดำริขึ้นมาว่า

“เป็นลาภของท่านปณณมันตานีบุตร ความเป็นมนุษย์(ผู้ประเสริฐ)ได้ดีแล้ว ที่พวกเพื่อนภิกษุที่เป็นวิญญูชน(ผู้มีสัมมาทิฐิ) กล่าวยกย่องพรรณนาคุณเฉพาะพระพักตร์พระศาสดา และพระศาสดาก็ทรงอนุโมทนา(พลอยยินดี) ในการกระทำนั้น บางทีเราคงจะมีโอกาสได้พบท่านปณณมันตานีบุตร ได้สนทนาปราศรัยกันสักครั้งหนึ่ง”

หลังจากนั้น พระผู้มีพระภาคได้เสด็จไปยังนครสาวัตถีของแคว้นโกศล ส่วนพระปณณมันตานีบุตรเถระพอทราบข่าวนี้ ก็ได้จาริกออกติดตามไป จนถึงพระวิหารเชตวันในเขตนครสาวัตถี ขอเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ฟังธรรมว่าแจ้งแล้ว ก็ทูลลา ถวายความเคารพ แล้วแวะไปพักที่ป่าอันธวัน

เมื่อพระสารีบุตรเถระได้ทราบข่าวพระปณณมันตานีบุตรเถระพักที่ป่าอันธวัน ก็รีบติดตามไปทันที ได้พบแล้วก็ปฏิสันถารกัน พระอัครสาวกเบื้องขวาได้ถามขึ้นว่า

“ท่านผู้มีอายุ(มีอิทธิบาท) ท่านประพฤติพรหมจรรย์ในพระผู้มีพระภาคเจ้าของเราหรือ”

“ถูกแล้ว ท่านผู้มีอายุ”

“ท่านประพฤติพรหมจรรย์เพื่อ**สี่วิสุทธิ**(ความหมดจดแห่งศีล)หรือ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น”

“เพื่อ**จิตวิสุทธิ**(ความหมดจดแห่งจิต)หรือ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น”

“เพื่อ**ทวิวิสุทธิ**(ความหมดจดแห่ง

การคิดเห็น)หรือ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น”

“เพื่อ**กั๊งขาวิตรณวิสุทธิ**(ความหมดจดแห่งการพ้นสงสัย)หรือ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น”

“เพื่อ**มัคคามัคคญาณทัสสนวิสุทธิ**(ความหมดจดแห่งทางที่จรรู้แจ้งเห็นจริงในสังขาร)หรือ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น”

“เพื่อ**ปฏิบัติญาณทัสสนวิสุทธิ**(ความหมดจดแห่งข้อปฏิบัติที่จรรู้แจ้งเห็นจริงในสังขาร)หรือ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น”

“ถ้าเช่นนั้น เพื่อ**ญาณทัสสนวิสุทธิ**(ความหมดจดแห่งการรู้แจ้งเห็นจริงในสังขาร)หรือ”

“ก็ไม่ใช่อย่างนั้น”

“ท่านผู้มีอายุ ผมถามว่าท่านประพัตติพรหมจรรย์นี้เพื่อ**วิสุทธิ ๗** (ความหมดจด ๗ ประการ)ในแต่ละประการนั้นหรือ ท่านก็ตอบว่าไม่ใช่ เมื่อเป็นเช่นนั้น ท่านประพัตติพรหมจรรย์ในศาสนาของพระผู้มีพระภาคเจ้าเพื่ออะไรเล่า”

“ผมประพัตติพรหมจรรย์นี้เพื่อ**อนุปาทาปรีนิพพาน**(ปรีนิพพานอย่างหมดสิ้นความยึดมั่นถือมั่นทั้งปวง)”

“ก็แล้ววิสุทธิ ๗ แต่ละประการนั้น มิใช่อนุปาทาปรีนิพพานหรือ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น”

“เมื่อเป็นเช่นนั้น จะเข้าใจถ้อยคำของท่านได้อย่างไรเล่า”

“ถ้าหากพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงบัญญัติวิสุทธิ ๗ นั้นว่า เป็นอนุปาทาปรีนิพพานแล้ว ก็จะต้องว่าทรงบัญญัติธรรมที่ยังมีอุปาทาน ว่า เป็นอนุปาทาปรีนิพพาน ส่วนธรรมนอกจากนี้ ก็จะเป็นอนุปาทาปรีนิพพาน นั่นก็คือปุถุชนจะได้

ชื่อว่าปรีนิพพาน เพราะปุถุชนไม่มีธรรมวิสุทธิ ๗ เหล่านี้ ดังนั้นผมจะอุปมาให้ท่านฟัง

เปรียบเหมือน**พระเจ้าปเสนทิโกศล** ประทับอยู่ในพระนครสาวัตถี เกิดมีพระราชกรณียกิจด่วน จำต้องเสด็จไปสู่เมืองสาเกต ต้องใช้รถเสด็จไปถึง ๗ ผลัด พอถึงเมืองสาเกตพวกมิตรอำมาตย์ทูลถามพระองค์ว่า

ข้าแต่มหाराชเจ้า พระองค์เสด็จมาถึงเมืองสาเกตนี้ ด้วยรถพระที่นั่งเพียงผลัดเดียวหรือ พระเจ้าปเสนทิโกศลจะตรัสตอบอย่างไร จึงเป็นการตรัสตอบได้อย่างถูกต้องเล่า”

“ก็ควรตรัสตอบให้ถูกต้องว่า เปลี่ยนรถพระที่นั่งถึง ๗ ผลัด จึงมาถึงเมืองสาเกตได้”

“ข้อนี้ก็ฉันนั้น **ศีลวิสุทธิ**เป็นประโยชน์แก่จิตตวิสุทธิ → **จิตตวิสุทธิ**เป็นประโยชน์แก่ทิวฐวิสุทธิ → **ทิวฐวิสุทธิ**เป็นประโยชน์แก่กั๊งขาวิตรณวิสุทธิ → **กั๊งขาวิตรณวิสุทธิ**เป็นประโยชน์แก่มัคคามัคคญาณทัสสนวิสุทธิ → **มัคคามัคคญาณทัสสนวิสุทธิ**เป็นประโยชน์แก่ปฏิบัติญาณทัสสนวิสุทธิ → **ปฏิบัติญาณทัสสนวิสุทธิ**เป็นประโยชน์แก่ญาณทัสสนวิสุทธิ → **ญาณทัสสนวิสุทธิ**เป็นประโยชน์แก่อนุปาทาปรีนิพพานนี้เอง ดังนั้นผมจึงประพัตติพรหมจรรย์นี้เพื่ออนุปาทาปรีนิพพาน”

เมื่อพระปุลณณ์มณฑานีบุตรเถระกล่าวอย่างนี้แล้ว พระสารีบุตรเถระจึงได้ถามว่า

“ท่านผู้มีอายุ ท่านชื่ออะไร เพื่อนภิกษุเรียกท่านว่าอย่างไร”

“ผมชื่อ **ปุลณณะ** แต่เพื่อนภิกษุรู้จักผมว่า **เป็นบุตรของนางมณฑานี**”

พระอัครสาวกได้ยินเช่นนั้น จึงอุทานว่า

“น่าอัศจรรย์นัก ไม่เคยมีมา ธรรมนี้ลึกซึ้ง **ท่านปุลณณ์มณฑานีบุตรเลือกเฟ้นมากแล้ว**

แก้ด้วยปัญญาอันลึกซึ้งยิ่ง สามารถรู้ได้ทั่วถึง คำสอนของพระศาสดาโดยถ่องแท้ ฉะนั้นเป็น ลากมากของเพื่อนพรหมจรรย์ทั้งหลาย เป็น ความได้ดีแล้วแก่ผู้พบเห็นนั่งใกล้ท่านปุนณ- มันตานีบุตร จึงนับเป็นลากอย่างมากของผม ด้วย เป็นการได้ดีแล้วของผมด้วย ที่ได้พบ เห็นนั่งใกล้ท่านปุนณมันตานีบุตร”

เมื่อพระสารีบุตรเถระกล่าวอย่างนี้แล้ว พระปุนณมันตานีบุตรจึงถามบ้างว่า

“ท่านผู้มีอายุ ท่านชื่ออะไรเล่า เพื่อน ิกษุทั้งหลายรู้จักท่านว่าอย่างไร”

“ผมชื่อ **อุปติสสะ** แต่พวกเพื่อน พรหมจรรย์รู้จักผมว่า **สารีบุตร**”

“โอ...ท่านผู้เจริญ นี่ผมกำลังพูดอยู่กับ ผู้เป็นสาวกอันทรงคุณคล้ายกับพระศาสดาหรือ ถ้าผมทราบว่าคุณเป็นพระอัครสาวกสารีบุตรแล้ว คำที่พูดไปเพียงเท่านี้ คงไม่แจ่มแจ้งแก่ผมได้

เป็นการน่าอัศจรรย์จริง ไม่เคยมีมา **ธรรมอันลึกซึ้งที่ท่านพระสารีบุตรเลือกเพิ่นมา** **ถามด้วยปัญญาอันลึกซึ้ง** ตามเยี่ยงพระสาวกผู้ ได้ลำดับมาแล้ว รู้ทั่วถึงคำสอนของพระศาสดา โดยถ่องแท้ จะพึงถามอย่างนี้ เป็นลากของ เพื่อนพรหมจรรย์ ได้ดีแล้วที่ได้พบเห็นนั่งใกล้ ท่านสารีบุตร นับเป็นลากของผมด้วย เป็น

การได้ดีแล้วของผมด้วย ที่ได้พบเห็นนั่งใกล้ ท่านสารีบุตร”

พระเถระทั้งสองต่างชื่นชมกันและกัน ครั้นต่อมา พระศาสดาประทับอยู่ที่ท่าม กลางหมู่สงฆ์ **ทรงแต่งตั้งพระปุนณมันตานีบุตร ไว้ในตำแหน่งภิกษุผู้เลิศกว่าภิกษุทั้งหลาย ใน** **ความเป็นพระธรรมกถึก** ท่านได้สำเร็จสมดัง อธิษฐานแล้ว และได้นึกถึงความหลุดพ้นจาก กิเลสทั้งปวง ที่อัครพระศาสดาตรัสสอน อาศัยการคบหาสัตบุรุษ (คนที่มีสัมมาทิฐิ) จึงได้ อุทานออกมาว่า

“บุคคลควรสมาคมกับสัตบุรุษ ผู้ เป็นบัณฑิตชี้แจงประโยชน์เท่านั้น เพราะ **ธีรชน(คนมีปัญญา)ทั้งหลาย เป็นผู้ไม่** **ประมาท เห็นชัดเจนด้วยปัญญา ย่อม** **ได้บรรลุถึงประโยชน์อย่างยิ่งใหญ่ อย่าง** **ลึกซึ้ง อันเห็นได้ยาก ละเอียดและสุขุม”**

● **จบมพุทธ**

ศุภร์ ๕ ต.ค. ๒๕๕๐

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๒ ข้อ ๒๗๒)

พระไตรปิฎกเล่ม ๒๖ ข้อ ๑๔๑

พระไตรปิฎกเล่ม ๓๒ ข้อ ๗

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๐ หน้า ๗๑)

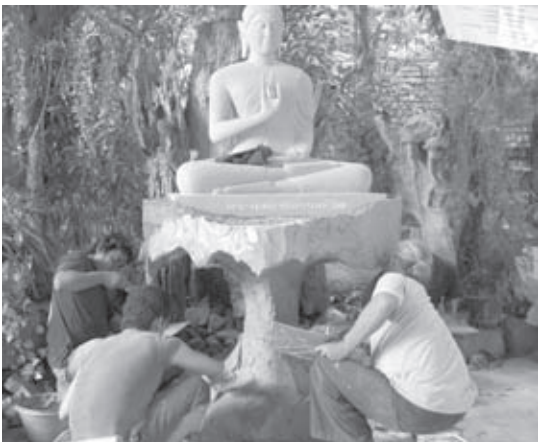

รายงาน จาก พุทธสถาน

สันติอโศก

ประจำเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๐

ที่ผ่านมาสมณะคมคิด ทันทภาโว เดินทางจากราชธานีอโศกพร้อมคณะทำงาน มาป้้นต่อไม้ที่สันติอโศก ซึ่งจะใช้เป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูป "พระพุทธรูปธรรมนิมิต" ใช้เวลาประมาณ ๒ วันจึงแล้วเสร็จ เป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปที่สวยงามมีศิลปะแฝงไปด้วยความหมายชวนคิดเป็น ทั้งสารศิลป์และสุนทรียศิลป์

ที่ยกมากล่าวถึงเพื่อสื่อให้เห็นถึงความเป็นที่อยู่ของสังคมชาวอโศก ที่จะมีการเอื้อมเอื้อเกื้อกูล ผู้ใดมีความสามารถ ถนัดด้านใด ก็ใช้ให้เป็นประโยชน์แก่ชุมชนชาวอโศกที่อยู่ตามที่ต่าง ๆ ตาม

กำลังและเวลา ไม่ใช่อยู่กันเองแต่ละชุมชน แต่จะเชื่อมโยงกันเป็นวงกว้าง มีหลักโอวาทปาฏิโมกข์ ๓ เป็นหลักปฏิบัติอย่างหนึ่ง เป็นกระบวนการทางรัฐศาสตร์ เป็นรัฐศาสตร์แบบบุญนิยม มีวัฒนธรรมสาธารณโภคี สังคมนี้นี้จะดำเนินไปด้วยดีต้องหมั่นประชุมกันเนื่องนิത്യ ตามหลักที่พระพุทธเจ้าสอนไว้ คือ หลักอภิหรานิยธรรม ๗ (ธรรมะที่เป็นไปเพื่อความไม่เสื่อม)

กิจกรรม พิธีกรรม

ส.๗-อา.๘ นศ.ปธ.(นักศึกษาผู้ปฏิบัติธรรม) ร่วมงาน "คืนสู่เหย้า เข้าคืนรัง นศ.ปธ." ที่สวนบุญผักพีช

คำ มีรายการ "เอื้อโออุ่น" จากพ่อท่าน

อา.๘ เสวนา "เทวนิยมในเมืองพุทธ" ผู้ร่วมรายการมี ๓ ท่าน คือ พ่อท่าน, สมณะแพะพุทธ, และคุณอังคาร กัลยาณพงศ์

ศ.๑๓-๑๖.๑๕ งานภาวตรภาพซาบซึ้งใจ ที่
ชเลขวัณ จ.พังงา พ่อท่านพร้อมปัจฉาและ
สมณะจากสันตือโศกร่วมงาน

พฤ.๑๙-๑๖.๒๒ อบรมโครงการคุณธรรม
นำชีวิตตามแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง เยาวชน
เข้าอบรม ๕๐ คน ครู ๑๐ คน ที่สันตือโศก
และสวนบุญผักพืช สนับสนุนโดยศูนย์คุณธรรม

๑๖.๒๒ รายการ“ตามหาแก่นธรรม”(รายการ
สด) ทาง ASTV ช่อง New 1 นิมนต์พ่อท่านไป
ร่วมรายการร่วมกับนพ.พงษ์ศักดิ์ ตั้งคณา โดย
มีคุณแทนคุณ จิตอิสระ เป็นผู้ดำเนินรายการ

จ.๓๐ ที่ชมร.หน้าสันตือโศก เปิดบริการ
พิเศษในโอกาสเข้าพรรษา มีผู้หมาอาหารทั้งร้าน
เพื่อแจกฟรี

ประวัฏ

จ.๒ สถาบันขยายวิทยาด้วยหัวใจ พ่อท่าน
เป็นประธาน

จ.๙ โทรทัศน์เพื่อแผ่นดิน พ่อท่านเป็น
ประธาน

๑.๑๐ นโยบายการเมือง จัดโดยมูลนิธิสัญญา
ธรรมศักดิ์ ที่โรงแรมสยามซิตี้ กทม. ผู้เข้าร่วม
มีพ่อท่าน คุณแซมดิน และทีมการเมือง

ส.๒๑ ชุมชนสันตือโศก พ่อท่านเป็นประธาน

๑๖.๒๒ ๘ องค์กร พ่อท่านเป็นประธาน

จ.๒๓ พาณิชยกรรมนิยม พ่อท่านเป็นประธาน

แวะเยี่ยม

๑๖.๑๕ มูลนิธิจี้ในประเทศไทย เยี่ยมชมชุมชน
สันตือโศกและโทรทัศน์เพื่อแผ่นดิน

ส.๒๘ คนวัดและญาติธรรมจำนวนหนึ่ง
เยี่ยมชมการแยกขยะที่โรงเรียนรุ่งอรุณ

อื่นๆ

จ.๑๖ สมณะคมคิดและคณะจากบ้านราชา
มาบันทึกไม้เพื่อประดิษฐานพระพุทธรูปธรรมนิมิต

๑.๑๗ พ่อท่านและปัจฉา เดินทางไปบ้านราชา

ส.๒๑ พ่อท่านและปัจฉา ไปร่วมงานศพ
นายท่วม ทรวง ที่วัดโสมนัส

จ.๒๓ พ่อท่านและปัจฉา ไปปฐมมโศก

พฤ.๒๖ คนวัดและญาติธรรม รวม ๘ คนไป
บริจาคโลหิตให้หน่วยใจเดียว บุญฤทธิ์ ที่รพ.ราชวิถี
พ่อท่านและปัจฉา เดินทางไปบ้านราชา
เตรียมเข้าพรรษาและแวะร่วมงาน “โครงการ
พัฒนาสมาชิกตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง” ที่
สี่มาโศก ตอนค่ำมีรายการเอื้อเอื้อ

"การใช้พระ-เฒ่า เป็นการใช้อำนาจและ
การบังคับ แต่การใช้พระ-คุณ ช่วงเหลือทำ
ประโยชน์ให้แก่อีกฝ่าย

ใช้พระ-เฒ่า กินชีวิต ใช้พระ-คุณ กินใจ"

 สมณะถาวรบุญ อธิวั

ประจำเดือนสิงหาคม ๒๕๕๐

เดือนนี้เป็นเดือนแห่งการระลึกถึงผู้มีพระคุณ
ผู้ให้กำเนิด พ่อท่านในฐานะผู้มีพระคุณ ผู้ให้
กำเนิดชีวิตจิตวิญญาณใหม่แก่ชาวอโศก ที่เรา
ควรจะโน้มน้อมรำลึกอย่างมาก นอกจากนี้ท่าน
ยังเป็นตัวอย่างที่ดีแก่ลูก ๆ ในการบำเพ็ญบุญมี
สร้างสรรค์สิ่งดีงามแก่มวลมนุษยชาติ

พ่อท่านบรรยายธรรมในวันพุธ รายการ "เจาะ
ลึกฝึกธรรม" สองชั่วโมงเต็ม และวันพฤหัสบดีได้
พบชาวต่างประเทศเพื่อให้สัมภาษณ์ที่ศาลา
ฟังธรรมช่วงก่อนฉัน แล้วไปโรงพยาบาลไม่ได้ไป
เยี่ยมใคร แต่พ่อท่านไปเพื่อผ่าตัดไส้ติ่งอักเสบ
ผู้เขียนมาลวงรู้ภายหลังเกิดความทวงใยระคน
ด้วยความประทับใจซ้อนเสริมเข้ามา แล้วตอนนี้
พวกเรากำลังคิดและทำอะไรกันอยู่ ?

กิจกรรม พิธีกรรม

อ.๗-พฤ.๙ งานศปโยมน้ำทิพย์ เกษมเศรษฐ์ วันแรกสมณะร้อยดาว ปัญญาภูโธ แสดงธรรม หน้าศป วันที่สอง สมณะชาบซิ่ง ลิริเตโช ก่อนแสดงธรรม อาจารย์สุลักษณ์ ศิวรักษ์ ปาฐกถา ครึ่งชั่วโมง วันที่สาม สมณะเพาะพุทธ จันทเสฏฐโฐ

ศ.๑๐ พ่อท่านและปัจฉาสมณะสัตตาทะ มาร่วมงานฉาปนกิจโยมน้ำทิพย์ที่เมรุปฐมมโศก สมณะ ลิกขมาตุ และญาติธรรมจากหลายแห่ง มาร่วมงานกันเป็นจำนวนมาก

ส.๑๑ นร.สัมมาสิกขาสันตือโศก จัดงาน วันแม่

อ.๑๒ นร.สัมมาสิกขาสันตือโศก และ ชมรมพุทธธรรมร่วมจัดงาน “บุญชานุกาโร”

ศ.๓๑ นักเรียนสัมมาสิกขา และชาวชุมชน สันตือโศก ประมาณ ๑๐๐ คน ไปร่วมสนับสนุน พ.ร.บ. ควบคุมโฆษณาเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ตลอด ๒๔ ชั่วโมง ที่รัฐสภา

ประชุม (พ่อท่านเป็นประธานในที่ประชุม)

อ.๕ โทรทัศน์เพื่อแผ่นดิน

จ.๖ สถาบันขยะวิทยาด้วยหัวใจ

ส.๑๑ วิสามัญ โทรทัศน์เพื่อแผ่นดิน

พฤ.๑๖ วิสามัญ โทรทัศน์เพื่อแผ่นดิน

ส.๒๕ ชุมชนสันตือโศก

อ.๒๖ ๘ องค์การ (สมณะฟ้าไทเป็นประธาน)

จ.๒๗ พาณิชยบุญนิยม

อื่น ๆ

จ.๖ สมณะ ลิกขมาตุ และคฤหัสถ์ ศึกษาดูงาน การอบรมคุณธรรมด้วยนิทานและสื่ออื่นๆ ที่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดย ชาวเชื้อจี จาก ใต้หวัน

อ.๑๙ สมณะ ลิกขมาตุ ไปลงประชามติ รับหรือไม่รับร่างรัฐธรรมนูญปี'๕๐

จ.๒๐ ผศ.รัศมี กฤษณมิษ มาบรรยาย เรื่อง “ขยะวิทยา” ให้นักเรียนและชาวชุมชนฟัง

พฤ.๒๓ พ่อท่านไปผ่าตัดไส้ติ่งอักเสบ ที่ รพ.กรุงธน

จะสร้างสังคม จะต้องสร้างคนให้มีความ เข้าใจ มีปัญญาที่จะไม่ไปสร้าง หรือเกี่ยวข้อกับ สิ่งที่ไม่ถูกต้อง เป็น มิจฉาวนิชชา (พ่อท่าน)

 สมณะ อานบุญ ชาติโร

ปฐมอโศก

ประจำเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๐

เริ่มต้นของเดือนกรกฎาคม วันที่ ๖ คณะครูพานักเรียนไปเข้าค่ายที่ทุ่งนาแรงรักแรงฝัน ถึงที่นั่นนักเรียนต่างขนสัมภาระเดินฝ่าทุ่งนา ป่าหญ้า ป่าอ้อย ระยะทาง ๒ กม. และแบ่งเป็น ๘ กลุ่มมอบภาระให้แต่ละกลุ่มเท่าที่จำเป็น ส่วนเสบียงจำหน่ายชุดละ ๓๐ บาท โดยให้ร้องเพลง แลกอาหาร เพลงละ ๓๐ บาท แต่ละกลุ่มที่มารับประทานอาหารต้องมาร้องเพลงแลกจึงนำไปปรุงทำอาหารได้ เครื่องบริโภคก็แสนประหยัดกินกันตายเท่านั้นเอง ฝึกหลักสูตรเข้ม ฟ้าฝนช่างเป็นใจ ช่วงเข้าค่าย พายุดีเปรสชันเข้ามาพอดิฝนตกตลอด ทำให้ขาดแคลนที่พัก จึงได้อาบน้ำฝนขณะนอนหลับ และทำงานกันท่ามกลางสายฝน นับว่าค่ายนี้สร้างหัวใจเหล็กการเป็นนักสู้ ให้แก่นักเรียนสัมมาสิกขากันถ้วนหน้า

พ.๑๑-๑๑.๑๕ ยังคงลุยเก็บเกี่ยวข้าวด้วยรถเกี่ยวข้าว นักบวช ชาวชุมชน และนักเรียนช่วยกันแบกข้าวที่สีแล้วมาตากในชุมชน ความเหน็ดเหนื่อย ความยากลำบาก ทำให้เกิดความเห็นอกเห็นใจกัน สมัคสามัคคีมากขึ้น ปีนี้สีข้าวได้ ๒๓ ตัน

ส.บินก้าว ทำงานอยู่กับสื่อสาร บนตึกสัมมาสิกขาชั้น ๖ มานานหลายปี ได้ขออนุญาตเดินจา

ริกไปกับส.โสรัจใจ สู่แดนใต้ ตั้งแต่ ๑๕ มิ.ย.- ๒๘ ก.ค.'๕๐ ระยะทาง ๘๕๐ กม. เส้นทางจากนครปฐม ราชบุรี ชุมพร กระบี่ ตรัง สุราษฎร์ธานี

เศรษฐกิจพอเพียงคือคำตอบของสังคมในยุคนี้ การศึกษาต้องไปถึงถึงจุดหมาย ระหว่างวันที่ ๑๖-๒๐ ก.ค.'๕๐ คณะครูเข้าร่วมประชุมเชิงปฏิบัติการเรื่องแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่ยึดคุณธรรม นำความรู้สู่เศรษฐกิจพอเพียง โรงเรียนที่เข้าร่วมประชุมมีทั้งหมด ๔ ภาค เลือกโรงเรียนหลัก ๆ ๑๔ โรงเรียนเป็นตัวแทนของจังหวัด ครู สส.ฐ. เพ็ชรราบเมื่อเข้าที่ประชุมว่าโรงเรียนของเราเป็นตัวแทนจังหวัดนครปฐม แต่ละโรงเรียนนำเสนอหลักสูตรคล้าย ๆ กัน แต่มีแต่โรงเรียนสัมมาสิกขาปฐมอโศกนำเสนอต่างจากโรงเรียนอื่น ๆ เพราะเป็นโรงเรียนระบบบุญนิยม ศิลเด่น เป็นงาน ชาวนาวิชา คณะครูที่เข้าร่วมประชุมมีความสนใจเป็นพิเศษ จัดโดยสถาบันพัฒนาครู คณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา สังกัดหน่วยงานสำนักงานปลัดกระทรวง สถาบันพัฒนาครูฯ ต.ไร่ขิง อ.สามพราน จ.นครปฐม

จ.๑๖-๑.๑๗ คณะครูฝ่ายอนุบาลเทียนหยด ได้รับเชิญให้เข้าร่วมประชุมในหัวข้อ อบรมเชิงปฏิบัติการ การพัฒนาการสอน กระบวนการคิดวิเคราะห์ที่โรงเรียนอนุบาลนครปฐม จัดโดย สพท. นครปฐมเขต ๑ ครูเข้าร่วมประชุม ๕ คน คนวัดปฐมอโศกที่ไปศึกษาต่อ เพื่อนำความรู้มาใช้ในการพัฒนาชุมชน ได้สำเร็จการศึกษาแล้ว คือ

น.ส.ช่วยบุญ จันทรรักษา จบการศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์ สาขาวิชาการพัฒนาชุมชน มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครปฐม

น.ส.ใจกลั่น นาวาบุญนิยม สำเร็จการศึกษา
ระดับปริญญาโท คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย
สาขาหลักสูตรและการสอน วิทยานิพนธ์ ยอด
เยี่ยม มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

กิจนิมนต์

ศ.๖ ท่านเสียงศีล รับกิจนิมนต์ เข้าร่วม
ประชุมในฐานะเป็นกรรมการคณะทำงานอนุรักษ์
พัฒนา และใช้ประโยชน์ทรัพยากรอย่างยั่งยืน
สู่เศรษฐกิจพอเพียง ที่ห้องประชุมกรมส่งเสริม
การเกษตร อาคาร ๑ ชั้น ๕ กรมส่งเสริมการ
เกษตร

ส.๗ คนวัดที่อยู่ในกลุ่มนศ.ปธ. ไปร่วม
งานคืนสู่เหย้า เข้าคืนวัง นศ.ปธ. จัดที่สวน
บุญพืชผัก ปทุมธานี

พ.๑๑-๑๑.๑๕ สมณะ ลิกขมาตุ ชาวชุมชน
เดินทางไปร่วมงานภราดรภาพซาบซึ้งใจ ที่
กลุ่มชเลขวัญ จ.พังงา งานนี้พ่อท่านสมณะ
โพธิรักษ์ เดินทางไปเป็นประธาน

อ.๑๗ เวลา ๐๗.๐๐น. พระปริสุทโธ พา
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ๑๐ กว่าคน
นำพระพุทธรูปปางตรีลักษณ์ ไปที่ทุ่งมะเขยอ
เป็นสถานที่ของคุุณหมอมนต์ชัย และภรรยา
ยินดีให้ส่วนกลางใช้สอยประโยชน์ในการดูแล
และเฝ้าสวนในพื้นที่ ๖๐ ไร่

พ.๑๘ สมณะเสียงศีลรับกิจนิมนต์ เข้า
ร่วมสัมมนาเชิงวิชาการ พระราชบัญญัติกองทุน
ส่งเสริมและพัฒนาระบบการเกษตรกรรมยั่งยืน
ณ ห้องประชุมพื้งบุญ ชั้น ๘ สำนักงาน
เศรษฐกิจการเกษตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ส.๒๘-๑๑.๒๙ สมณะและคณะกรรมการ
บางท่าน ไปประชุมที่สีมาโอก โครงการพัฒนา
สมาชิกพรรคฯ โดยมีพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์
เป็นประธาน

อ.๓๑ ลิกขมาตุมาบรรจบ ไปกิจนิมนต์
แสดงธรรมแก่นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ
พระนคร ๑๒๐ คน ที่สถาบันฝึกอบรมผู้นำ
อ.เมือง จ.กาญจนบุรี

วาคันตฤกะที่มาจากเยือน

พ.๔-พฤ.๕ คุณธัชชนก แยนชัย ผู้จัดการ
บริษัทโกวิทเฮาบอร์เดอร์ ซึ่งเป็นบริษัทที่ทำ
กิจกรรมแลกเปลี่ยนความรู้ทางวัฒนธรรมไทย
กับนักเรียน นักศึกษาต่างประเทศ เพื่อความ
เข้าใจในวัฒนธรรมไทยที่ถูกต้องให้กับนักเรียน
นักศึกษาต่างประเทศ ซึ่งคุณธัชชนกได้ขออนุญาต
นำนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จากประเทศ
อเมริกา จำนวน ๑๒ คน มาศึกษาชีวิตชาว
บุญนิยมและได้ทำกิจกรรมแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม
ซึ่งกันและกัน และระหว่างวันที่ ๑๕-๑๖ ก.ค.'๕๐
คุณธัชชนกได้ขออนุญาต นำนักเรียนชุดใหม่

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มาอีก ๑๒ คน เพื่อแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม

ส.๗ ผู้เชี่ยวชาญด้านเกษตรอินทรีย์ จากประเทศเยอรมัน ๓ คน โครงการของ อ.ชนวน รัตนะวราหะ อดีตรองอธิบดีกรมวิชาการเกษตร เยี่ยมชมชุมชนวิถีพุทธ โดยมีสมณะเสียงศีลให้คำแนะนำ เวลาต่อมาพนักงานจากบริษัท Fareast Contrans ประมาณ ๒๐ กว่าคน ขอเยี่ยมชมชุมชนวิถีพุทธ และฟังธรรมจากสมณะเสียงศีล

อ.๑๐ เวลา ๑๓.๐๐-๑๖.๐๐ น. มูลนิธิศักยภาพชุมชน เลขที่ ๒๒๙/๕ ถ.รามคำแหง หัวหมาก บางกะปิ กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐ ขออนุญาตนำสมาชิก ๖๐ คน ในองค์กร Sewlanka Foundation (คือองค์กรที่ทำงานพัฒนาในประเทศศรีลังกา ช่วยเหลือผู้ประสบภัยสึนามิ) มาศึกษาวิถีชีวิตระบบบุญนิยมของชุมชน เพื่อเป็นแนวทางพัฒนาชุมชนในประเทศศรีลังกา

พญ.๑๒ องค์กรด้านการศึกษาทางเลือก เสริมศึกษาลัย ร่วมกับคณะสงฆ์โครงการธรรม ลัญจร สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว จำนวน ๒๑ รูป ได้ขออนุญาตเข้ามาศึกษาถึงวิถีชีวิตระบบบุญนิยม เพื่อเป็นแนวทางประยุกต์ใช้ในองค์กรชุมชน

อ.๒๔ เวลา ๑๓.๐๐-๑๕.๐๐ น. กรมพัฒนาสังคม และสวัสดิการ นำบุคลากรในหน่วยงาน ๔๕ คน มาศึกษาดูงานเศรษฐกิจชุมชนตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อเป็นแนวทางในการพึ่งตนและดำรงชีวิตอย่างพอเพียง

กิจกรรมการอบรม

พ.๑๑-๑๑.๑๕ จัดการอบรมเกษตรหลักสูตร ไร่สารพิษเศรษฐกิจพอเพียง ผู้เข้ารับการอบรม จาก จ.อ่างทอง จ.สระบุรี จ.พิษณุโลก จ.ราชบุรี

และจ.หนองคาย จำนวน ๙๒ คน มีผู้ผ่านการอบรมมาเป็นพี่เลี้ยง ๑๐ คน (งบประมาณสนับสนุนจากกระทรวงเกษตรและสหกรณ์)

พญ.๑๙-๑๑.๒๒ อบรมข้าราชการครู จากกรุงเทพฯ จำนวน ๔๒ คน ส.ฟ้าไท สมชาติเก นำทีมงานมาช่วย คณะครูที่เข้าร่วมอบรมมีความรู้สึกพอใจ ซึ่งได้ผลเกินเกณฑ์ที่ประเมินไว้ (ได้รับงบประมาณสนับสนุนจากศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม)

จ.๒๓ ตอนบ่ายประชุม พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ เน้นให้เราได้ทราบถึงสังคมวันนี้ ยอมรับสื่อที่เราทำออกไปมากขึ้น เมื่อมีผู้ให้ความสนใจ งานของเราจะเพิ่มขึ้น พวกเราต้องช่วยกันรับแขก ข้อสำคัญการปฏิบัติมรรคองค์ ๘ ในการทำงาน และกล่าวว่าการกำลังแสดงธรรมมหาสติปัญญาสูตรในรายการ “เจาะลึกฝึกกรรม” ต้องหมั่นติดตามทบทวนเพื่อความเจริญในธรรม

อา.๒๙ วันอาสาฬหบูชา เทศน์ก่อนฉัน โดย สมณะเพื่อพุทธ ชินธโร

ช่วงเย็น เวียนธรรม ใช้เวลา ๒ ชม. ดำเนินรายการโดย สมณะเสียงศีล ชาตวโร มีญาติโยมมาเต็มศาลา

จ.๓๐ เวลา ๐๔.๐๐ น. หมุ่มสมณะอธิษฐานเข้าพรรษา ปีนี้มีสมณะมาจำพรรษา ๑๗ รูป พระอาคันตุกะ ๒ รูป คือพระปึก ปริสุทโธ และพระพิชัย เตชธัมโม มีลิกขมาตุ ๗ รูป

ขอฝากพุทธสุภาซิต ดังนี้

ผู้ใดมีปัญญาทราม มีจิตใจไม่มั่นคง พึงเป็นออยู่ตั้งร้อยปี จะประเสริญอะไร

ส่วนผู้มีปัญญาเพ่งพินิจ มีชีวิตอยู่เพียงวันเดียว ประเสริญกว่า

 สมาคมธรรมการ ๑๙๖๕

ประจำเดือนสิงหาคม ๒๕๕๐

เดือนนี้ขอชื่นชมวิสัยทัศน์อันแสดงถึงความกล้าหาญทางจริยธรรมของพ่อท่าน ที่ให้โอกาสหมู่สมณะ-สิกขมาตุไปใช้สิทธิ์ลงประชามติร่างรัฐธรรมนูญปีพ.ศ. ๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๐

สมณะ-สิกขมาตุประมาณ ๑๐ กว่ารูป ที่มีสำมะโนครัวอยู่ในชุมชนปฐมอศอกออกไปใช้สิทธิ์เพื่อลงประชามติ ในเวลา ๑๓.๐๐ น. ได้รับความสะดวกจากเจ้าหน้าที่เป็นอย่างดี

พ่อท่านเตือนหมู่เราว่า ชาวอศอกคือ ขาวนา คณะกรรมการชุมชนมีมติลงแขกทำนา ตอนเย็นวันที่ ๒๕-๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๐ ครูจากร.ร.สัมมาสิกขาสันตือโคก พานักเรียนรวม ๗๐ กว่าชีวิตมาร่วมขบวนการกลุ่มทำนากับชาวชุมชนวันที่ ๒๕ สิงหาคม เวลา ๐๕.๐๐ น. ผู้ร่วมขบวนการทำนาประมาณ ๑๙๐ ชีวิต เดินทางสู่ทุ่งนาแรงรักแรงฝัน จ.กาญจนบุรี ขณะปักกล้าดำนา แสงแดดส่องแสงลงมาเปรี้ยงๆ ความ

ร้อนของเปลวแดดทำให้หมู่เราเปลี่ยนสีผิวหลังจากดำนาแล้ว บ้างก็ดำ บ้างก็แดง บางคนผิวไหม้ลอกออกมา บ่ายวันที่ ๒๖ สิงหาคม คณะครูพานักเรียนจากสันตือโคกไปชายทะเล และเดินทางกลับท่ามกลางสายฝนในช่วงเย็น แรงลมพัดกระหน่ำนำความหนาวเหน็บให้พวกเราเพิ่มขึ้น

วันที่ ๒๘-๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๐ พวกเราพร้อมใจยกขบวนไปทำนาต่อ เพื่อสานฝันสร้างทุ่งรวงทอง บนผืนนาแรงรักแรงฝันให้สำเร็จ ขอขอบคุณธรรมชาติที่ส่งใจത്യยากๆ มาให้พวกเราฝึกสร้างความเข้มแข็ง ทั้งกายและใจ ความลำบากวันนี้ คือ อนาคตที่เข้มแข็งของการศึกษาชาวอศอก

กิจกรรมนิต์

ส.๕ เวลา ๐๙.๐๐ น. กิจกรรมนิต์ไปแสดงธรรมที่พุทธเมตตาธรรม อ.อ้อมใหญ่ จ.สมุทรสาคร สมณะ ๕ รูป นำโดย สมณะชยะชยัน สรณีย์โย

อา.๕ สมณะเสียงศีล ชาตวโร รับกิจ

นิมนต์ไปบรรยายธรรม และร่วมสัมมนาเนื่องในงาน “สร้างสุขภาคกลาง” ปี ๒๕๕๐ ที่โรงแรมสองพันบุรี จ.สุพรรณบุรี

จ.๖ สมณะ-สิกขมาตุและคณะครู ประมาณ ๑ คันรถตู้ไปฟังการบรรยายวิธีการสอนจริยธรรมของมูลนิธิธิดาใจ ที่ห้องประชุมคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พถ.๙ สมณะชาตวโร รับกิจนิมนต์ไปประชุมที่กรมส่งเสริมการเกษตร เรื่องการจัดงานเกษตรแห่งชาติที่ อ.สัตหีบ จ.ชลบุรี

อา.๑๒ โรงเรียนสัมมาสิกขาปฐมอโศก จัดกิจกรรม “บูชาพระคุณแม่” เพื่อให้ลูกทุกคนได้สำนึกระลึกถึงผู้มีพระคุณ ผู้ให้ชีวิต เรามีวันนี้ได้ก็เพราะท่านทั้งสอง มีผู้ปกครองนักเรียนมาร่วมงาน ๘๐ กว่าคน

พถ.๑๖-ส.๑๘ สมณะชาตวโร รับกิจนิมนต์แสดงธรรมเรื่องเกษตรอินทรีย์พึ่งตนเอง แบบเศรษฐกิจพอเพียง และร่วมงานพลังงานทดแทนที่วัดพยุหคณาราม อ.ศรีประจันต์ จ.สุพรรณบุรี ในงานนี้มีสมณะ-สิกขมาตุชาวชุมชนและนักเรียนไปร่วมงานครั้งนี้ด้วยประมาณ ๓๐ คน

ส.๑๘-อา.๑๙ สมณะ ครู และนักเรียน ๔๐ คน ไปชม “มหกรรมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ” จัดที่ไบเทค-บางนา ในงานนี้เราได้รับความรู้มากมาย

จ.๒๐-อ.๒๑ สมณะเสียงศีล ชาตวโร รับกิจนิมนต์ไปแสดงธรรมเรื่อง เศรษฐกิจพอเพียงที่มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จ.ลพบุรี

ศ.๓๑ คณะครูพานักเรียน ม.๔ ทั้งหมด และชาวชุมชน ๒ รถตู้ ไปรวมตัวกับองค์กรอื่นๆ ร่วม ๒๐๐ องค์กร ประมาณ ๑,๐๐๐ คน เพื่อสนับสนุนการงดโฆษณาเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ที่รัฐสภา

อื่นๆ

ศูนย์ศึกษาวิจัยและพัฒนางานแปรรูปสมุนไพรได้รับรางวัลประกาศนียบัตรรับรองคุณภาพสมุนไพรไทย ในงานมหกรรมสมุนไพรแห่งชาติ ครั้งที่ ๔ ที่เมืองทองธานี สถาบันวิจัยสมุนไพร กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข ได้ให้ใบรับรองมาตรฐานตามที่กรมกำหนด ดังนี้

๑. ผงขมิ้น ๒. ผงฟ้าทะลายโจร ๓. ฟ้าทะลายโจร แคปซูล ๔. ชาชงฟ้าทะลายโจร ๕. ผงไพล ๖. ชาชงชุมเห็ดเทศ ๗. ผงมะขามป้อม ๘. ชาชงมะขามป้อม ๙. ผงสมอไทย ๑๐. บัวบกแคปซูล ๑๑. ชาชงบัวบก ๑๒. ผงมะกรูด ๑๓. ผงหญ้าหนวดแมว ๑๔. หญ้าหนวดแมว แคปซูล

ทพ.ญ.ฟากฟ้าหนึ่ง พาชาวชุมชนไปศึกษาดูงานในครั้งนี้

ศ.๑๗ ช่วงเข้าพรรษา เพื่อเพิ่มพูนอธิศีลและบำเพ็ญธรรม หมู่สมณะ สิกขมาตุ และคนวัด เปิดโอกาสให้มีการบำเพ็ญอุโบสถศีลเดือนละ ๑ ครั้ง วันศุกร์-วันเสาร์ กลับบ้านวันอาทิตย์ เวลา ๑๒.๐๐ น. มีผู้เข้าร่วมอบรมเด็กและผู้ใหญ่ ๑๐ คน บรรยายภาคเป็นกันเองดี

พ.๒๒-อา.๒๖ จัดการอบรมเกษตรกรรมไว้สารพิษเศรษฐกิจพอเพียง งดสุดท้ายของผู้เข้ารับการอบรม จำนวน ๔๗ คน สนับสนุนจากกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ แต่ผู้เข้ารับอบรมเพิ่มอีกรวมทั้งหมด ๙๖ คน นับเป็นโชคดีของระบบบุญนิยม พวกเราได้ทำโรอาริยะในการอบรมเช่นเคย

พ.๒๙ เวลา ๑๓.๐๐-๑๖.๐๐ น. ครูใหญ่ บุญธรรม เจริญกุล พร้อมคณะครู มีน.ส.ใจกลั่น นาวาบุญนิยม นายทิวเมฆ นาวาบุญนิยม นายบรรดิษฐ์ พิลาชัย รับคำเชิญไปยังสถาบันพัฒนาครูฯ ต.ไร่ชิง อ.สามพราน จ.นครปฐม ซึ่งสังกัดหน่วยงานสำนักงานปลัดกระทรวง ได้

บรรยายในหัวข้อเรื่อง “การนำคุณธรรมจริยธรรมสู่การเรียนการสอนให้สอดคล้องกับเศรษฐกิจพอเพียง” คณะครูที่มาประชุม ๔๕ คน ผลการรับฟังทุกคนประทับใจ สินค้าที่ผลิตจากชุมชนที่นำไปประกอบการบรรยายได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก

บรรณสารสนเทศ

อา.๕ สมณะเลื่อนลิ่ว อรรถชิว นำหมู่สมณะ ๔ รูป ไปร่วมงานพระราชทานเพลิงศพนายเจือแสนเดช ที่วัดตะกล้า เขตประเวศ กรุงเทพฯ

จ.๖ สมณะชยะขยัน สรณีย์ย สมณะ ๔ รูป และชาวชุมชน ไปแสดงธรรมหน้าศพคุณแม่เลี่ยม แซ่ตั้ง อายุ ๘๓ ปี ซึ่งเป็นคุณแม่ของคุณฟ้าสาธุ ที่วัดทุ่งคอก อ.สองพี่น้อง จ.สุพรรณบุรี

ศ.๑๐ เวลา ๑๔.๐๐ น. ประชุมเพลิงนางน้ำทิพย์ เกษมเศรษฐ์ ที่เมรุพุทธสถานปทุมธานี อ.โคก ถือว่าท่านผู้นี้เป็นบรรพชนของชาวอโคกคนหนึ่งที่ได้ศึกษาปฏิบัติธรรมอย่างจริงจังตามฐานะ บุตรธิดาลูกหลานเครือญาติตลอดจนญาติธรรมมาร่วมงานเป็นจำนวนมาก พ่อท่านได้เมตตาแสดงธรรม และเป็นประธานการ

ประชุมเพลิง

แขกที่มาเยือน

ส.๕ เวลา ๑๓.๐๐-๑๔.๐๐ น. นักศึกษา คณะสิ่งแวดล้อม ๖๐ คน จาก ม.มหิดล วิทยาเขตศาลายา มาศึกษาด้านสิ่งแวดล้อมและวิถีชีวิตชาวชุมชน

พ.๑๕-ศ.๑๗ เวลา ๑๓.๐๐-๑๕.๐๐ น. โรงเรียนพลอยจตุรจินดา อ.นครชัยศรี จ.นครปฐม นำนักเรียน ม.๑-ม.๖ จำนวน ๑๗๐ คน มาศึกษาดูงานชุมชนวิถีพุทธ เพื่อเป็นแบบอย่าง ปกป้องคุณธรรมนำความรู้ให้แก่นักเรียนต่อไป

จ.๒๐ เวลา ๘.๓๐-๑๖.๓๐ น. เจ้าหน้าที่อนามัย ต.พระประโทน อ.เมือง จ.นครปฐม พร้อมทีมงานประมาณ ๑๐ คน จัดกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพผู้สูงอายุ ที่ศาลาวิหาร โดยมี การบรรยายทางวิชาการ การสาธิต และฝึกปฏิบัติ ออกกำลังกายโดยใช้ไม้พลอง ฯลฯ มีผู้เข้าร่วมกิจกรรม ๖๐ กว่าคน

ศ.๓๑ เวลา ๑๓.๐๐-๑๕.๐๐ น. คณะสถาปัตยกรรม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นำนักศึกษาปีที่ ๕ จำนวน ๑๑ คน มาศึกษาวิถีชีวิต และการก่อสร้างของชุมชนอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม เพื่อเป็นการเสริมความรู้ข้อมูลในการศึกษา

สังคมจะมีความเจริญก้าวหน้าอย่างผาสุก
สังคมนั้น ต้องมีศาสนา

 @มจรธรรมกร ๗๕๖

ศิระะอโศก

ประจำเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๐

เดือนนี้เป็นช่วงต้นฝน อากาศเริ่มชื้น ประกอบกับภูมิประเทศอันเป็นป่าทึบของชุมชนศิระะอโศก ส่งผลให้ผู้อาศัยบริเวณเขตสมณะมีอาการเจ็บป่วย กันไปหลายคน

แต่โชคดีที่ชุมชนเรามีฐานงานด้านสาธารณสุข คือบ้านอโรคยาศาลา ซึ่งมีวิธีให้การรักษาทั้งแผนปัจจุบันและแพทย์ทางเลือกอันหลากหลายตามความเหมาะสมของผู้ป่วยที่จะเลือกใช้

กิจกรรม-งาน และองค์กรร่วม

อา.๑ ส.ถ่องแท้ วินยธโร กลับจากการเยี่ยมโยม ที่จ.จันทบุรี

จ.๒ ชาวชุมชนและนักเรียนช่วยกันถมทรายและหินกรวดบริเวณลานไฮ

อ.๓ ส.ผืนฟ้า อนุตตโร ส.เด็ดขาด จิตตสันโต และม.วช. นำนักเรียนช่างและฐานบ้านยาดี ไปสวนโยมธรรมบุญ ที่จ.สุรินทร์ เพื่อรื้อกุฏิและเก็บผล-ใบมะกรูด

พ.๔ ส.ผืนฟ้า นำช่างไม้ไปสร้างที่พัก ที่ม.อุบลฯ โดยเดินทางไปกลับต่อเนื่องถึงสิ้นเดือน

พฤ.๕ ส.เด็ดขาด ไปเยี่ยมญาติธรรมบ้านหนองลิง อ.กระสัง

ส.๗ นิสิตวุฒทา ยอดกุล ตัวแทนฝ่ายขยะวิทยา ไปร่วมประชุมและร่วมงานคืนสู่เหย้าเข้าคืนรัง นศ.ปธ. ที่ พ.ส.สันตอโศก

อ.๑๐ ครู-ม.วช. นำนักเรียนเรียนรู้ด้านกลีกรรรม ที่สวนพลาญหิน โดยย้ายพันธุ์ลับประรดมาปลูกใกล้พุทธสถาน

พฤ.๑๒ ร่วมกันจัดพิธีไหว้ครู นับเป็นัญญพิธี ซึ่งนักเรียนได้มีโอกาสแสดงความเคารพ-กตัญญู ต่อผู้สูงอายุและคณะครู

ส.๑๔ ส.กำแพงพุทธ ไปกิจนิมนต์ที่ศูนย์ร้อยเอ็ด ร่วมงานอัญเชิญพระพุทธรูปขึ้นแท่นอาสนะ

-น.ส.ขวัญดิน สิงห์คำ และนายแก่นฟ้า แสนเมือง ร่วมประชุมพรรคเพื่อฟ้าดิน ณ ศูนย์เรียนรัฐฯเลขวัลญ อ.ท้ายเหมือง จ.พังงา

อา.๑๕ ส.ถ่องแท้ ส.แก่นหล้า ไปกิจนิมนต์ทำบุญร้านมังสวิรัตของโยมตุ้ย(แม่บ้าน อ.ไพฑูรย์ นันทวงศ์) อ.เมือง จ.ศรีสะเกษ

อ.๑๗ เพิ่มศักยภาพชุมชนโดยปรับปรุงฐานเพาะชำเพื่อจำหน่ายพันธุ์ไม้ ซึ่งมาจาก อ.เรณู และจ.จันทบุรี มีคุณแซมดาว-เอ็ม(พิชัย)และแอ็บ(สังวาล)ดูแล

พ.๑๘ สม.ทองพราย กลับจากไปเยี่ยมดูแลโยมแม่ที่กรุงเทพฯ

พฤ.๑๙ เวลา ๑๘.๐๐ น. สมณะ ๔ รูปไปร่วมประชุมกับสมณะราชธานีอโศกที่ชุมชนพึ่งตนเอง ม.อุบลฯ มีพ่อท่านเป็นประธาน พ่อท่านเน้นการทำงานโดยเอามติของหมู่เป็นหลัก

ส.๒๑ ประชุมเครือข่ายกลีกรรรมไร่สารพิช

เพื่อพึงพระธรรมและเพิ่มศักยภาพของสมาชิก

อา.๒๒ ส.ถ่องแท้ วินยธโร ส.พองไท รตน
บุญโญ ไปอบรมเกษตรกรที่ศูนย์โคตรบูรณอโศก

พ.๒๕ น.ส.ขวัญดิน สิงห์คำ ไปช่วยอบรม
ที่ สถาบันฝึกอบรมผู้นำ จ.กาญจนบุรี

ศ.๒๗ ส.ผืนฟ้า ส.เด็ดขาด ส.สร้างไท และ
ญาติธรรมไปงานฉลองเปิดโรงผลิตปุ๋ยชีวภาพ
ของกลุ่มกิจกรรมบ้านขมิ้น มีคุณมะลิวรรณ
กันยามัย เป็นประธานกลุ่ม

ส.๒๘ ส.เด็ดขาด ส.สร้างไท ไปร่วมงาน
ศิษย์เก่า นร.สัมมาสิกขาสีมาฯ มีนายแก่นฟ้า
ไปร่วมประชุมพรรค ที่ชุมชนสีมาอโศก

อา.๒๙ ส.แก่นหล้า วัฑฒโน มีอาการเวียน
หัว หน้ามืด เข้าพักรักษาที่ ร.พ.กันทรลักษณ์

-เนื่องในวันอาสาฬหบูชา จัดรายการ
เวียนธรรมโดย สมณะและสิกขมาตุ

จ.๓๐ เข้า สมณะลงอุโบสถร่วมอธิษฐาน
เข้าพรรษา

-ยื่นกิจกรรมการตั้งตบะธรรมของนักเรียน
และญาติธรรม โดยมีสมณะ-สิกขมาตุ ร่วมตั้ง
ตบะและให้อิโวกา

ศึกษาดูงาน

พ.๑๑ คณะครู+นักเรียน จากโรงเรียนบ้าน
ผักขะ อ.ยางชุมน้อย จ.ศรีสะเกษ จำนวน ๑๐๘ คน

พ.๑๒ นักศึกษาม.ราชภัฏจันทรเกษม
กรุงเทพฯ จำนวน ๘๗ คน

ส.๑๔ แกนนำชุมชน อ.เมือง จ.ขอนแก่น
จำนวน ๑๐ คน

พ.๒๕ นักศึกษาม.ราชภัฏจันทรเกษม
กรุงเทพฯ จำนวน ๓๐ คน

-เกษตรกร ๖๐ คน จาก อ.ลืออำนาจ
จ.อำนาจเจริญ ๖๐ คน

อบรม

จ.๒๓-ศ.๒๗ อบรมโครงการ กลีกรมไร้
สารพิษเศรษฐกิจพอเพียง รุ่นที่ ๖ จำนวน ๘๐
คน จาก ศรีสะเกษ ร้อยเอ็ด สุรินทร์ ขอนแก่น

โครงการสาธารณสุขชุมชน

เยื่อนกู่ไทชั้นล่างถูกตัดแปลงเป็นห้องพัก
ผู้ป่วย มีห้องอบสมุนไพรและโรงครัวอาหาร
สุขภาพ นับเป็นภาคขยายจากอโรคยาศาลา ซึ่ง
ได้รับงบประมาณสนับสนุนจากองค์การบริหาร
ส่วนตำบลกระแซง

เป็นการนำการแพทย์ทางเลือกหลายๆ
ศาสตร์ มาใช้เพื่อการฟื้นฟูสุขภาพและการดูแล
สุขภาพก่อนป่วยหรือหลังเจ็บป่วย สมดัง
เจตนารมณ์ที่ว่า เราชาวอโศกจะมีชีวิตอยู่ให้
ยาวนาน ๑๐๐ ปีขึ้นไป

ขณะนี้มีโยมดรุณี บุญชู อายุ ๕๒ ปี ลูก
สะใภ้ญาติธรรมรุ่นบุกเบิก(ยายเสถียร บุญชู) มา
พักรักษาได้ ๒ เดือนแล้ว อาการดีขึ้นตามลำดับ
โดยมีลูกสาวนางานออกมาดูแล

อโรคยา ปรมา ลาภา

ความไม่มีโรคเป็นลาภอย่างจริง (พุทธพจน์)

 ส.เด็ดขาด จัดตั้งขึ้นได้

ประจำเดือนสิงหาคม ๒๕๕๐

บรรยากาศของวัดป่าศิระฯ ช่วงนี้ชุ่มชื้น รื่นรมย์ เพราะมีฝนตกลงมาอย่างต่อเนื่อง จะมีกลิ่นความร้อนทางการเมืองจากสื่อกระทบอยู่บ้าง

เมืองไทยเราได้รอดพ้นวิกฤตมาได้เสมอ ทำให้นึกถึงพระสุบินนิมิต ของพระเจ้าปเสน-ทิโกศล แห่งแคว้นโกศล ข้อหนึ่งว่ามีโคอุสุภ (วัวตัวผู้) เป็นวัวสีดำทะมึน ๔ ตัว วิ่งมาจากทิศทั้ง ๔ วิ่งคำราม เข้าใส่กัน เหมือนฟ้าถล่มดินทลาย รวากับจะชนกัน แต่แล้วไม่ชน กลับหนีจากกันไป

เหตุการณ์ต่างๆ ในแดนสยามที่ดูเหมือนจะร้ายแรงแต่กลับผ่านพ้นไปด้วยดี หรือจะเป็นเพราะบุญที่คนไทยเรายังดำรงตนตามคำสั่งสอนของศาสนาของตนอยู่กระมัง

กิจกรรมในพุทธสถาน

พ.๑ ทีมบ้านยาดี ไปเก็บมะกรูดที่บ้านค้ำกลาง อ.วารินฯ

พ.๒ ม.วช.พบครู มีโครงการนำหน่อไม้มาเพิ่มมูลค่า ๑ ส่วนนำมาหนึ่ง เป็นอาหาร (ถนอมอาหาร) อีก ๑ ส่วน นำไปหมักเป็นน้ำแม่

ศ.๓ ส.ผืนฟ้า นำ ส.แก่นหล้า ไปรักษาอาการลมในท้องที่สวนสาธิต

ส.๔ ครูและนักเรียนไปดำนาที่นาอกนอก

จ.๖ น.ส.ขวัญดิน สิงห์คำ ไปอบรมเรื่อง “คุณธรรมนำความรู้-ครูทำได้” โดยมูลนิธิจ๊อจีผู้มาเข้าอบรม ๔๐๐ คน จัดโดยคณะครุศาสตร์ จุฬาฯ กระทรวงศึกษาธิการคุณธรรมและมูลนิธิจ๊อจีประเทศไทย ได้ประโยชน์อย่างมาก

-คำ ฝนตก ลมแรง ทำให้มะม่วงน้อย

ต้นใหญ่ โคนลง

พ.๙ คณะครูพิจารณาการแสดงโปงลางของนักเรียน

ศ.๑๐ โยมครูณี ญาติธรรมจาก อ.ขุขันธ์ มารักษาตัว ๒ เดือนกว่า เสียชีวิตด้วยอาการสงบ เวลา ๑๑.๑๓ น. นำขึ้นขมที่โยมเลือก ศีระหอโศก เป็นที่พักสุดท้ายของชีวิต ทำให้ลูกๆ กลับมาใกล้ชีวิตอีกครั้งหนึ่ง

ส.๑๑ ก่อนฉัน ส.ผืนฟ้า ปฐมนิเทศ ต้อนรับผู้ปกครองเนื่องในวันแม่ (๑๐-๑๓ ส.ค.)

ศาลือโคก

ประจำเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๐

บรรยากาศในช่วงนี้เป็นการเก็บผักพื้นบ้านในวันศุกร์ พวกเราจะช่วยกันเก็บผักต่างๆ แล้วมาช่วยกันจัดสรรเป็นห่อ เป็นกำ นำไปขายที่สันติฯ ในวันเสาร์ ปลายเดือนเป็นบรรยากาศวันอาสาฬหบูชา และวันเข้าพรรษา ซึ่งญาติโยมมาร่วมทำบุญกันเต็มศาลา

เหตุการณ์ประจำวัน

จ.๒ สมณะมีอัมมัน ปุรณโกโร ให้นำร.และแม่ฐานงานระดมสมองว่า เราจะเรียนแบบบูรณาการในฐานงานได้อย่างไร

อ.๓ ประชุมคนวัดและชาวชุมชนเพื่อรู้ความเป็นอยู่และการทำงานในฐานงานต่างๆ

อ.๑.๘ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจ.นครสวรรค์ จำนวน ๖๐ คน มาดูงานชุมชน บุญนิยมเศรษฐกิจพอเพียง

อ.๑๐,๑๗,๒๔ สมณะ ลิกขมาตุ ครูวิชาการ และฐานงาน ประชุมการศึกษา

อ.๑๐-จ.๑๖ สมณะมีอัมมัน ปุรณโกโร โยมจ่านง สัจวร และนร.สส.ศ. ชั้นม.๕,๖ ไปร่วมประชุมพรรคเพื่อฟ้าดินที่ชลลพัญญู ส่วนนักเรียนไปศึกษาแบบบูรณาการที่ชลลพัญญู ภูเก็ต และธรรมชาตือโคก

พ.๑๒ นักศึกษาการศึกษานอกโรงเรียน อ.ไพศาลี จำนวน ๑๒๐ คน มาดูงานชุมชน

บุญนิยมเศรษฐกิจพอเพียง

ส.๑๔,๑๖,๒๕ สมณะและพระอาคันตุกะลงอุโบสถทบทวนพระปาติโมกข์ เสร็จแล้วสมณะประชุมอภิปรายธรรมต่อ

ศ.๒๐ สมณะมีอัมมัน พานร.สส.ศ.ชั้น ม.๓ ไปศึกษาบูรณาการนอกสถานที่ที่ชุมชนเพชรผาภูมิ กำแพงเพชร และเก็บลำไยกลับมาด้วย

-สมณะ ลิกขมาตุและคณะครู ประชุมให้คะแนนศีลเด่นเป็นงานกลางเทอม นร.สส.ศ.

อ.๒๒ สมณะมีอัมมัน ไปประชุมขยะวิทยาด้วยหัวใจที่พุทธสถานสันตือโคก แล้วไปร่วมประชุมกลุ่มวังจันต์พฤษภา ที่จ.จันทบุรี กับสมณะฟ้าไท สมชาติโก

-ชาวชุมชน นิลิตม.วช. และนร.สส.ศ. ช่วยกันดำนาที่นาข้างพุทธสถานศาลือโคก

พ.๒๖ เทศบาลอำเภอเมืองชัยนาท พาเกษตรกรในอ.เมือง จ.ชัยนาท จำนวน ๓๘ คน มาดูงาน

ศ.๒๗ เทศบาลตำบลไพศาลี ร่วมกับโรงเรียนต่างๆ ในอำเภอไพศาลี แท้เทียนเข้าพรรษาไปถวายตามวัดต่างๆ ในอำเภอไพศาลี ร.ร.นิมิตศึกษา ร.ร.วังน้ำลัด และร.ร.สัมมาสิกขาศาลือโคก นำมาถวายที่พุทธสถานศาลือโคก

-สมณะฟ้าไท สมชาติโก และสมณะมีอัมมัน ปุรณโกโร ไปร่วมประชุมพรรคเพื่อฟ้าดิน และร่วมงานศิษย์เก่าสัมมาสิกขาศาลือโคก โดยนางดนตรีไทยของ ร.ร.สัมมาสิกขาศาลือโคก ไปร่วมบรรเลงในงาน พร้อมทั้งช่วยบริการงานต่างๆ และเรียนรู้แบบบูรณาการด้วย

อา.๒๙ วันอาสาฬหบูชา สมณะมอตนเมตตจิตโต และสมณะเน้นแก่น พลาณีโก เทศน์ก่อนฉัน

-คำ สมณะและสิกขมาตุเวียนธรรม

จ.๓๐ วันเข้าพรรษา สมณะและพระอาคันตุกะ อธิษฐานเข้าพรรษาเวลา ๐๓.๓๐ น. และ ปวารณา จะทำศาสนกิจอะไรกันบ้าง ในช่วงเข้าพรรษา สมณะมั่นแจ้ง พุทธชาโต เทศน์ก่อนฉัน เวลา ๑๗.๐๐-๑๘.๐๐ น. ผีกเจโตสมณะ

อ.๓๑ สมณะ พระอาคันตุกะ สิกขมาตุ และชาวชุมชน ไปร่วมงานฌาปนกิจศพคุณพ่อจวง ธรรมมา พ่อของญาติธรรม บุษบา ธรรมมา ณ วัดหนองตาด ต.พุทธบาท อ.ชนแดน จ.เพชรบูรณ์

ข้อคิดสุดท้าย

ทุกคนเกิดมาเพื่อถูกหลอก หากใครไปต้องการให้ตนเองถูกหลอก จึงจำเป็นต้องแสวงหาสัจธรรมให้กับชีวิตของตน

 @.อินแก่น พลาณีโก

ประจำเดือนสิงหาคม ๒๕๕๐

บรรยากาศในช่วงนี้ของเรา ยังคงเป็นบรรยากาศของความสามัคคีในการช่วยกันเก็บผักพื้นบ้าน ซึ่งปลูกและให้ปุ๋ยตามธรรมชาติ เป็นผักไร้สารพิษในทุกๆวันศุกร์ แล้วนำไปขายที่ตลาด

ผักสดไร้สารพิษ หน้าร้านกูดินฟ้า สันตือโคก ทำให้ชาวเรารู้สึกกระปรี้กระเปร่า มีชีวิตชีวากันถ้วนหน้า

เหตุการณ์ร้ายอื่น

พฤ.๒ ครูที่รับจะช่วยสอนนักเรียนล้มมา ลึกขา ในวิชาดนตรีไทย ได้มาจัดทำพิธีไหว้ครู

อา.๕ นร.สส.ศ. ทุกชั้นปี นำเสนอการเรียน บูรณาการภาษาอังกฤษในแปลงผักในช่วงก่อนฉัน

จ.๖ พี่เลี้ยงชาวชุมชน ประชุมเตรียมจัดงาน อบรมนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ

จ.๖-๑.๒๑ สมณะและสิกขมาตุ ประชุม อภิปรายนิยธรรม

อ.๗-พฤ.๙ อบรมนักศึกษามหาวิทยาลัย ราชภัฏ จ.นครสวรรค์ จำนวน ๘๐ คน

พฤ.๙ พี่เลี้ยงชาวชุมชน ประชุมสรุปงาน อบรมนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ

พฤ.๙,๒๓,๓๐ ประชุมนิสิตสัมมาสิกขาลัย วังชีวิต วิชาเขตศาสน์โคก

ส.๑๑ สัมภาษณ์ผู้ปกครองนักเรียนล้มมา ลึกขา ศาสน์โคก และการแสดงแต่ละชั้นปีของ นักเรียน

อา.๑๒ ทำวัตรเช้าวันแม่แห่งชาติ ประชุมผู้ ปกครองนักเรียน สส.ศ.

-ไปร่วมถวายพระพร ร่วมกับหน่วยราชการ ณ ที่ทำการอำเภอไพศาลี

จ.๑๓,๑.๒๔ สมณะและพระอาคันตุกะ ลง อุโบสถทบทวนพระปาติโมกข์ เสร็จแล้วสมณะ ประชุมอภิปรายนิยธรรมต่อ

อ.๑๔,พฤ.๑๖,๑.๒๑,๒๔ สมณะ สิกขมาตุ และครู ประชุมการศึกษา

ข้อคิดสุดท้าย

ถ้าเธอฝันใจตัวเอง เธอจะทำได้ไง

 @.อินแก่น พลาณีโก

สีมาอโศก

ประจำเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๐

สีมาอโศกเดือนนี้มีงานใหญ่ในรอบปี ได้เห็นความร่วมมือร่วมใจกันทั้ง ๓ ชุมชน(แก้อกุล จนดี สีมาฯ) คนวัด นักเรียน และชาวบ้านดิน ทั้งที่อยู่เขตแก้อกุลและที่ใกล้เคียง ช่วยกันระดมเงินตามจุดต่าง ๆ ดุสะอาดและเป็นระเบียบขึ้น สมณะ ๖ รูป ลิกขมาตุ ๒ รูป ซึ่งมีชื่อจำพรรษา ก็มาเข้าพื้นที่ทั้งหมดในวันงานนวัตกรรม และยังมีพระอาคันตุกะมาจำพรรษาด้วย ๑ รูป พ่อท่านฯ และสมณะอีกหลายรูปก็มาร่วมงาน ศิษย์เก่าได้ใช้โอกาสมาร่วมชุมนุมด้วย ประมาณ ๓๐ คน ผู้มาร่วมงานทั้งสิ้นประมาณ ๓๐๐ คน ทำให้สีมาอโศกคึกคักก่อนเข้าพรรษา

เหตุการณ์ทั่วไป

พ.๔ ชาววังน้ำเขียว มาส่ง ส.แก่นผา สารูปไป ส.หนึ่งดี สุยัญโร และคุณเอื้ออภัย

พ.๕ สม.หยาดพลี เข้าสันติฯ พร้อมรถส่งของ เพื่อเยี่ยมและดูแลพี่(คุณบุญเลี้ยง) ซึ่งประสบอุบัติเหตุหกล้ม

ส.๗ พนักงานซีเกรทสมุทรปราการ และโคราชประมาณ ๒๐ คน มาขอเยี่ยมชมวิถีชีวิตชุมชนเศรษฐกิจพอเพียง ส.ลือคม ธีมกิตติโก ส.ดินทอง นครวโร สนทนาต้อนรับ น.ส.พลังใจ พาเดินชมสถานที่ ส.แก่นผา ส.หนึ่งดี ไปเพชรบูรณ์ ค้าง ๑ คืน

ส.พอจริง มาจากบ้านราชาฯ

ชาวเวียดนามใต้ มารับบริการที่ร้านอาหาร ม.รส. เข้าแถวซื้ออาหารอย่างเป็นระเบียบดูแล้วน่าประทับใจ

อา.๘ ส.ลือคม สม.นวลน้อม นักเรียน และชาวสีมาอโศกกลุ่มหนึ่งไปโปงแดงเยี่ยมกลุ่มที่ไปทำนา และฉันภัตตาหารตามคำนิมนต์ของพ่อสุวรรณ แม่ทองหยิบ แม่ลูกเกิด และคณะโปงแดง

จ.๙ ครูณรงค์จากโรงเรียนบ้านปางแกพานักเรียน ๓ คน มาเยี่ยมก่อนจะไปอบรมเรื่องการทำสารคดี รับ ส.พอจริง สัจจาโสภ และ ส.พันเมือง ภาทันโต ไปต่ออายุบัตรประชาชน

- ส.แดนเดิม พรหมจริโย กับกลุ่มรถส่งข้าว มาแวะฉันอาหาร แล้วไปสันติอโศก

อ.๑๐ ชาวบ้านราชาฯ มารับ ส.พอจริง สัจจาโสภ ไปสมทบกับ ส.หินกลั่นที่ปลฐุมฯเพื่อไปงานประชุมฯ ที่ชลขวัญ จ.พังงา

พ.๑๑ ชาววังน้ำเขียวมาส่ง ส.ดินทอง นครวโร ส.หนึ่งดี สุยัญโร

ศ.๑๓ ส.แดนเดิม พรหมจริโย กับกลุ่มรถส่งข้าว มาแวะฉันภัตตาแล้วไปบ้านราชาฯ

อ.๑๗ ชาววังน้ำเขียวนิมนต์ ส.ดินทอง ส.หนึ่งดี ไปเทศน์ในงานอบรมฯ

ส.๒๑ ชาววังน้ำเขียวมาส่ง ส.ดินทอง และนิมนต์ ส.แก่นผา ไปเทศน์ในงานอบรมฯ ซึ่ง ส.หนึ่งดีอยู่ต่ออีก ๑ รุ่น

คุณร้อยแจ้ง นำคนงานมาทำบุญร่วมแรงตัดต้นไม้เขตสมณะให้โปร่งโล่งขึ้น

อา.๒๒-พ.๒๖ ส.ดินทองนำ ๓ ชุมชน

คนวัด นักเรียน ทำ ๕ ส. ห้างเครื่องมือช่าง เขตสมณะ โรงครัว ถนนทางชุมชนสี่มาฯ มาศาลา เขตศาลาเก่า เขตศาลาสุขภาพ ชาวบ้านดิน(อนุตรธรรม)มาร่วมช่วย สถานที่สะอาดและได้พื้นมาใช้มากมาย ส.ลือคม เดินสายไฟและสายโทรศัพท์พร้อมกับคณะคุณเฉลิมฉัตร ซึ่งมาติดตั้งพัดลมที่เรือนพักนักเรียนหญิง และศาลาสุขภาพ กลุ่มของบัส(ศิษย์เก่าปฐมาฯ) จากสระบุรีได้มาแก้ไขเครื่องกรองน้ำ และแนะนำวิธีล้างเครื่องกรองให้ นักเรียน ครูและผู้สนใจได้รับทราบทั่วกัน

พ.๒๕ พระเทวินทร์ ยโสธโร (กลุ่มนักศึกษาผู้ปฏิบัติธรรม) ได้มาอยู่ร่วมจำพรรษาด้วย โดยโยมพ่อ โยมแม่ และญาติจาก จ.อ่างทองมาส่ง

พ.๒๖ ส.มันแจ้ ส.น่านฟ้า สม.หยาดพลี นาคยังดิน ปะหินจริง มาจากสันติฯ

ศ.๒๗ ส.ฟ้าไท ส.มือมัน ส.เทินธรรม มากับคณะนักเรียนและครูจากศาลาฯ ส.ดินไท ส.โพธิสิทธิ์กับชาวหินผาฟ้าน้ำ จ.ชัยภูมิ ส.ดินดี ส.ดาวดิน ส.นาทอง มากับนักเรียนและครูจากหินผาฯ จ.ชัยภูมิ ศิษย์เก่าประชุมแจ้กำหนดการเย็นเลี้ยงอาหาร

-ภาคค่ำ มีรายการสนทนาการชาววัดชาวชุมชน ร่วมร้องเพลงด้วย มีดนตรีไทยจากครูและนักเรียนสัมมาสิกขาศาลาสี่มาฯ มาร่วมด้วย เมื่อแรก จัดที่ถนน ฝนตกจึงได้ย้ายไปที่ศาลาส่วนกลาง

ส.๒๘ พ่อท่านฯ มาจากสันติฯ พร้อมด้วย บัจฉา ๒ รูป และญาติธรรม

-เอื้อไฉน ๑๗.๓๐-๒๐.๐๐ น. ส.เด็ดขาด จิตตสันโต จากศิระชะฯ ส.สร้างไท ปณีโต จากบ้านราชา มากับชาวศิระชะโอศก ส.กล้าดี มากับชาวปฐมอศก ส.แก่นเมือง มากับกลุ่มวังสวนฟ้า จ.สระแก้ว สมณะมาร่วมงานทั้งหมด ๒๓ รูป (รวมที่อยู่ประจำ ๖ รูป และพ่อท่านด้วย) พระอาคันตุกะ ๑ รูป ลิกขมาตุ ๒ รูป ญาติธรรม ประมาณ ๒๐๐ กว่าคน

อา.๒๙ เวลา ๐๔.๐๐ น. ประชุมพรรคเพื่อฟ้าดิน สาขา ๓ นครราชสีมา ก่อนฉันพ่อท่านฯ แสดงธรรม ช่วงบ่ายเดินทางไปบ้านราชาพร้อมปัจจุบันฯ สมณะและญาติธรรม สมณะที่มาร่วมงานก็ทยอยกลับไปเตรียมปวารณาพรชในเขตที่กำหนดเดินทางกลับพร้อมญาติธรรมที่มา

- บ่าย ประชุมสรุปงาน คำเวียนธรรมอาสาฬหบูชา โดยสมณะ ลิกขมาตุ

จ.๓๐ เข้าสมณะ ลิกขมาตุต่างอธิฐานพรชาก่อนฉันสมณะ ลิกขมาตุให้แง่คิดในการเข้าพรช

- เย็นเวียนธรรมโดยชาวสีมาอโศก ญาติธรรม และนักเรียนตั้งตบะธรรม

การประชุม

วันจันทร์หรือวันอังคาร บ่ายประชุมอภิปรายนิยธรรมสมณะ-ลิกขมาตุ

ทุกวันพระกลางเดือน และสิ้นเดือน (ขึ้นหรือแรม ๑๔-๑๕ ค่ำ) สมณะประชุมสวดพระปาติโมกข์ ลิกขมาตุพูดคุยข้อบกพร่องซึ่งกันและกัน

วันอาทิตย์ ๑๗.๐๐ น. ประชุมคณะกรรมการชุมชนและครู

วันจันทร์ ๑๙.๐๐ น. ประชุมนักเรียนสัมมาสิกขา

วันอังคาร ๑๗.๐๐ น. ทำวัตรเย็นแยกกลุ่มตรวจศีล

วันพุธ,วันศุกร์ ๑๗.๐๐ น. ม.วช. เรียนธรรมะกับพ่อท่านฯทางสถานีโทรทัศน์เพื่อแผ่นดิน -สส.ม. เข้าห้องสมุด

วันเสาร์ ๑๗.๓๐ น. ม.วช.เรียนธรรมกับสมณะหรือลิกขมาตุ

ส.๑๔ เวลา ๑๘.๐๐ น. ประชุมชุมชนประจำเดือน

อา.๑๕ เวลา ๑๒.๐๐ น. ประชุมคณะกรรมการ แจ้งหมดวาระกรรมการชุดนี้

ฝากท้ายรายงาน

สุขา สุขุมสุข สามตฤตี

ความสามัคคีของหมู่ นำสุขมาให้

 ลิกขมาตุ(๑๕) นิม ชิวอินฟ้า

ประจำเดือนสิงหาคม ๒๕๕๐

เดือนสิงหาคมถือเป็นเดือนแห่งความกตัญญู ที่ผู้มีแม่ทุกคนจะต้องตระหนัก โดยเฉพาะแม่ที่ยังมีชีวิตอยู่ อยารอให้ท่านจากโลกนี้ไปแล้วค่อยคิดทำบุญถึงท่าน เพราะไม่ถึงแน่ ฉะนั้นควรจะฉวยโอกาสที่ท่านมีชีวิตอยู่ตอบแทนบุญคุณท่าน ไปใกล้ชิดรับใช้ท่าน และประการสำคัญที่สุดคือ หากท่านยังไม่มีศีล ก็ต้องชวนท่านไปวัด ไปฟังธรรมและรักษาศีล ให้ท่านเกิดศรัทธาและปฏิบัติตามคำสอนในศาสนา นั่นถือว่าเป็นการตอบแทนพ่อ แม่ สูงสุด ดีที่สุด

เหตุการณ์ที่ต่อไป

พ.๑ ชาววังน้ำเขียวนิมนต์ ส.หินเพชร ธรรมธีโร ไปช่วยอบรมที่วังน้ำเขียว(มาสง อา.๕)

ศ.๓ ส.ลือคม ส.ดินทอง ไปโป่งแดงกับนักเรียน และคณะแม่เมือง แม่อ้วน

จ.๖-ศ.๑๐ อบรมนักเรียนโรงเรียนเดิมแสงไชยพิทยา ชั้น ป.๕ อ.ปากช่อง จ.นครราชสีมา จำนวน ๕๐ คน ครูนำมา ๓ คน ผ.อ.มาเยี่ยม ถวายของสมณะแล้วกลับ

ศ.๑๐ ส.ดินทอง พระอาคันตุกะเทวินทร์ สม.หยาดพลี และชาวสี่มาโป่งแดงไปงานฌาปนกิจศพ แม่หน้าทิพย์ ที่ปลื้มอโคก

ส.๑๑ สัมมนาผู้ปกครองนักเรียน ปีนี้พร้อมใจกันดี ไม่มารายเดี๋ยวกัโธรมมาแจ้ง

อา.๑๒ จัดงานวันแม่ แม่ลูกมาทำวัตรด้วยกัน ใส่บาตรด้วยกัน ก่อนรับประทานอาหารก็มีพิธีสวดบทเคารพพระคุณบิดา มารดา ร้องเพลงคำนำนม บูชาบุพการี กราบแม่ เปิดใจแม่ลูกเป็นที่ประทับใจ นักเรียนอ่านบทกวีที่ส่งเข้าประกวดกลอนวันแม่ และการแสดงของลูกๆให้คุณแม่ได้ชมกัน

อ.๑๔ สม.หยาดพลีไปสันติฯ เยี่ยมโยมพี่ (คุณบุญเลี้ยง)ป่วย

คุณพลึงใจนำนักเรียน ม.๒ ม.๓ ม.๖ ไปดูนิทรรศการวิทยาศาสตร์ที่ ศูนย์แสดงสินค้าไบ-เทค บางนา-ตราด ด้วย

พ.๑๕ สม.หยาดพลี ไปโป่งแดงดูแลสวนกับคณะ แม่เมือง ครูโรงเรียนบ้านหนองปู มาติดต่อขออบรมนักเรียน ๒ คีน ๓ วัน (มติไม่รับ ถ้า ๔ คีน ๕ วันจึงจะรับ)

ส.๑๘ ส.ลือคม ส.หินเพชร สม.หยาดพลี สม.นวลน้อม ชาววัด ชาวชุมชน ๑ รถตู้ ไปเยี่ยมพ่อเดินดงที่โรงพยาบาลมหาราช และไปเยี่ยมแม่ประกายฟ้าที่บ้านในเมือง

อา.๑๙ ส.ดาวดิน ปลื้มวัตโต จากหินผาฟ้า นำจ.ชัยภูมิ ส.มื่อมัน ปุรณกรโร ส.เทินธรรม จิรัสโส ส.เน้นแก่น พลานีโก จากศาลีอโคก จ.นคร-

สวรงค์ ส.ดิณฑอง นครโวโร จากสีมาฯ ไปลง
 ประชามติร่างรัฐธรรมนูญที่หน่วยบ้านหนองแหน
 จ.นครราชสีมา

พ.๒๒ คุณหนาหอม คุณเอื้ออภัย นำนักเรียน
 และคณะไปดูงานการจัดการจัดนิทรรศการเศรษฐกิจ
 พอเพียงที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี นคร-
 ราชสีมา นักเรียนเป็นที่สนใจของเจ้าหน้าที่จัดงาน

พ.๒๓ อาจารย์มหาวิทยาลัยบริหารธุรกิจ
 นครราชสีมา เชิญคุณอัมพร ดอนวิชา ไปเป็น
 พิธีกร บรรยายเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงในธุรกิจ
 น้ำผลไม้ที่ได้ทำเป็นอาชีพ

ศ.๒๔ นักศึกษามหาวิทยาลัยบริหารธุรกิจ
 จำนวนประมาณ ๓๐ คน อาจารย์นำมา ๒ คน
 มาศึกษาวิถีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียงสีมาโอเค
 คุณอัมพร ดอนวิชา ให้การต้อนรับ สนทนา
 ธรรมกับ ส.หินเพชร และเลี้ยงอาหารมังสวิรัต

จ.๒๗ ส.ลือคม ไปบ้านราชฯ พร้อมรถส่ง
 ขวด ไม่ได้พักค้าง

อ.๒๘ ตั้งแต่เข้าพรรษามาทุกวันพระ สมณะ
 ลิกขมาตุ จะไปบิณฑบาตที่ตลาดปึกธงชัย
 นครราชสีมา วันนี้พิเศษฝนตก นักเรียนชาย ๓
 คนซึ่งเดินตามเพื่อถ่ายบาตรได้รับอนุเคราะห์
 เลื่อนกันฝนจากร้านค้าร้านหนึ่งคนละตัว

พ.๒๙ คุณพลั้งศีล และคุณพลั้งใจ ไปส่ง
 ของที่กรุงเทพฯ และพานักเรียน ม.๒,๓,๖ ไปดู
 งานมหกรรมสมุนไพรแห่งชาติ ที่อิมแพ็ค เมืองทองธานี

รายการประชุม

ทุกวันพระ ๑๕ คำ หรือ ๑๔ คำสมณะ
 ประชุมและสวดปาติโมกข์ ลิกขมาตุประชุมแจ้ง
 ข้อบกพร่องซึ่งกันและกัน

วันจันทร์หรืออังคาร ปาย สมณะ ลิกขมาตุ
 ประชุมอภิปรายธรรม

วันที่มีการอบรมประชุมคณะพี่เลี้ยงทุกวัน

วันจันทร์ คำ ประชุมนักเรียนสัมมาสิกขา

วันอังคาร เย็น หลังจากสวดมนต์ สมณะ

ลิกขมาตุ ให้ข้อคิดแล้วแยกกลุ่มตรวจศีล นัก
 เรียนเรียนวิชาพระพุทธศาสนาด้วย

วันพุธ วันศุกร์ ม.วช. เน้นให้ดูรายการ
 เจาะลึกฝึกกรรม โดยพ่อท่านพระโพธิรักษ์ จาก
 SE.TV. นักเรียนสัมมาสิกขาเข้าห้องสมุด

วันเสาร์หรืออาทิตย์ ประชุมคณะกรรมการ
 ชุมชน

อาทิตย์ ๑๙ ประชุมชุมชนประจำเดือน

จันทร์ ๒๐ ประชุมชายแห่ “วัง สี เมฆ”

สรุปฝากท้ายรายงาน

ชาติสุขของคนนอนไม่หลับยาวนาน

ระยะทางของผู้เมื่อยส่ายอเมยยาวนาน

สังสารวัฏของผู้ที่ไม่ได้พบกับสังฆธรรม ย่อม

ทุกข์ทรมานไปยาวนานจนสุดขณะคนานับได้

สมณะดิณฑอง นครโวโร

กุฎาฟ้าน้ำ

ประจำเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๐

บรรยากาศกุฎาฟ้าน้ำเดือนนี้ ฝนตกชุกมาก ทำให้เกิดความชุ่มชื้นแก่พื้นดินและพืชพันธุ์ เช่น ไม้ได้แตกหน่อออกมาจนกินไม่ทัน ด้านอากาศก็สดชื่นเย็นสบาย ไม้หนาวไม่ร้อนเกินไป และยังมีเสียงดนตรีธรรมชาติดจากสรรพสัตว์นานาชนิด พวกเขาพากันบรรเลงสอดเสียงประสานให้ความชื่นบาน แก่จิตวิญญาณของหมู่สำนักปฏิบัติธรรม ทั้งนักบวชและฆราวาส ส่วนการทำนาก็ปักดำเสร็จเรียบร้อยแล้ว ด้วยพลังแห่งความสมัครสมานสามัคคี ข้าวกำลังเขียวขจีเจริญเติบโต รอวันเก็บเกี่ยวในฤดูกาลต่อไป

เข้าพรรษาปีนี้ มีญาติโยมมากหน้าหลายตามาอยู่จำพรรษามากกว่าทุก ๆ ปี เพื่อฝึกฝนอบรมตนเองให้จิตวิญญาณได้เลื่อนฐาน อินทรีย์พลังก็จะแข็งแกร่งแข็งแรง เพราะการอาศัยกันอยู่หลับนอนที่กุฎาฟ้าน้ำ ไม่ใช่จะอยู่ได้ง่าย ๆ หรืออยู่ได้สบาย ๆ เหมือนอยู่ที่บ้านตัวเอง

เหตุการณ์ต่างๆ

ส.๓๐มี.ย.-พ.๔ สมณะดินไท่ ธาณีย์ สมณะโพธิสิทธิ์ โพธิสิทธิ์ ไปจัดหลักสูตรมหัศจรรย์ร่วมกับหมอเขียวจัดหลักสูตรสุขภาพ โดยมีสมณะดวงดี จิตบุญญ เป็นประธาน ที่

ดอยรายปลายฟ้า จ.เชียงราย

พ.๔ ดำนาเสร็จ

พ.๔,๑๑,๑๘,๒๕ อาจารย์ ๒ (สมณะร่วมเมืองพุทธวโร) มาสอนธรรมะบนกระดานที่ ชมร.เชียงใหม่

ศ.๖-๑๖.๘ สมณะดินไท่ ธาณีย์ สมณะโพธิสิทธิ์ โพธิสิทธิ์ ไปร่วมงานคืนสู่เหย้า เข้าคืนร้าง นศ.ปช. ครั้งที่ ๔ ที่สันตือโคก และสวนบุญผักพืช ปทุมธานี

ส.๗ สมณะด่วนดี สุซโว นำประชุมญาติธรรมกลุ่มกุฎาฟ้าน้ำ

ศ.๑๓-๑๖.๑๕ สมณะดินไท่ ธาณีย์ สมณะโพธิสิทธิ์ โพธิสิทธิ์ ไปร่วมงานภราดรภาพซาบซึ้งใจ ที่ซเลขวัญ จ.พังงา

ส.๑๔,๒.๒๔ สมณะลงปาติโมกข์

อา.๑๕ สมณะลี้กเล็ก จุลลคัมภีโร สมณะ
ชูปดิน วิชชานันโต ประชุมที่บ้านเห็ด

พ.๑๘ คุณชลดดา พันธุมธากุล พาห้อง
สาวและหลานๆ มาเยี่ยมชุมชนนอนพักค้าง ๑ คืน

ส.๒๑ สมณะ ๘ รูป สามเณร ๑ รูป นำ
โดย อาจารย์ ๑ (สมณะบินบน ธิรจิตโต) และ
ญาติโยม ไปร่วมทำบุญขึ้นบ้านใหม่ นายมานิต
อ.สันทราย จ.เชียงใหม่

อา.๒๒ สมณะดินไท ธาณิโย สมณะ
โพธิสิทธี โพธิสิทโธ ไปร่วมงานศพนายสว่าง
เชื้อหม่น(อดีตผู้ใหญ่บ้าน) อายุ ๖๒ ปี เสียชีวิต
ด้วยโรคเนื้องอกในสมอง ที่วัดแม่เลา อ.แม่แตง
จ.เชียงใหม่

จ.๒๓-ศ.๒๗ สมณะดินไท ธาณิโย สมณะ
โพธิสิทธี โพธิสิทโธ ไปทำหลักสูตรมหัศจรรย์
+เทวชีโซ ที่สังฆสถานหินผาฟ้าน้ำ จ.ชัยภูมิ

พ.๒๕ อาจารย์ ๑ (สมณะบินบน ธิรจิตโต)
สามเณรจนแจ้ง และญาติโยม ไปร่วมฟังงานศพ
นายสว่าง เชื้อหม่น รองนายกอบต.ป่าแป๋ ที่
วัดแม่เลา ต.ป่าแป๋

- อาจารย์ ๒ (สมณะร่มเมือง ยุทธโร) สมณะและ
ญาติโยมแวะไปที่งานศพ นายสว่าง เชื้อหม่น

พฤ.๒๖ สมณะ ๘ รูป สามเณร ๑ รูป
ญาติโยมและเด็กนักเรียน นำโดย อาจารย์ ๑ ไป
ร่วมงานฌาปนกิจศพนายสว่าง เชื้อหม่น ที่
ฌาปนสถานบ้านแม่เลา อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่

ศ.๒๗-ส.๒๘ สมณะดินไท ธาณิโย
สมณะ โพธิสิทธี โพธิสิทโธ ไปร่วมงานคืนสู่เหย้า
เข้าค้ำรัง ศิษย์เก่าสัมมาสิกขาสีมาอโคก

อา.๒๙ สมณะเวียนธรรมวันอาสาฬหบูชา
มีญาติโยมร่วมฟังธรรมกว่า ๑๐๐ คน ณ ศาลา
เสียงธรรม

จ.๓๐ สมณะอธิษฐานเข้าพรรษา

ข้อคิดก่อนจาก

อาจารย์ ๒ (สมณะร่มเมือง ยุทธโร) ท่านได้
ตอกย้ำ เน้นย้ำ กับสมณะนวกะให้ปฏิบัติ ๔ คือ

- ๑.ทำวัตรให้เป็นนิสัย(ทำวัตรเช้า-วัตรเย็น-ชั้นกลางก่อนนอน)
- ๒.รู้จักอยู่กับคนให้เป็นนิสัย
- ๓.คบสภาวะธรรมให้เป็นนิสัย
- ๔.อยู่กับขบวนการกลุ่มหัดปรักษาให้เป็นนิสัย

ทีม(สมณะ)ภูเขาฯ

ประจำเดือนสิงหาคม ๒๕๕๐

สิงหาคมเป็นเดือนต้นพรรษา สายฝนจึง
โปรยปรายลงมาเกือบทุกวันทั้งเดือนฝนไม่ตกเพียง
๗ วันเท่านั้น เห็ดป่าจึงขึ้นอุดมสมบูรณ์ แยกผู้มา
เยือนจึงทดลองกินเห็ดที่แลสวยงาม เลยต้องพิษ
เห็ด เกือบเอาชีวิตไม่รอด

โรงเรียนสมณะนวกะ ปรับตารางชีวิตใหม่
โดยเรียนพระธรรมวินัยทุกวันจันทร์และอังคาร
ในช่วงทำวัตรเช้า-เย็น

ทุกวันเสาร์และอาทิตย์ ญาติธรรมกลุ่มภูผา
ฟ้าผ่า นำข้าวหม้อแกงหม้อ มาร่วมกันถวายสมณะ
ฟังธรรมก่อนฉันและสนทนาธรรม กำหนดวัน
เสาร์ไปร่วมกันที่ลานนาอโคกวันอาทิตย์ที่ชมร.ช.ม.

ทุกวันอังคาร สมณะประชุมอภิปรายนิยธรรม
ทุกวันพุธ อาจารย์ ๒ (สร่มเมือง ยุทธโร) สอน
ธรรมะบนกระดาน ที่ชมร.ช.ม.

ทุกวันศุกร์ ประชุมครู ร.ร.สัมมาสิกขาฯ
วันจันทร์ที่ ๑๓, อังคารที่ ๒๘ สมณะมี
สวดพระปาฏิโมกข์

กិณนิมณฑ์และกិณกรรมขึ้นๆ

พ.๑ อาจารย์ ๒ และสมณะรวม ๗ รูปร่วม
งานบุญรวมญาติ บ้านครุฑหม่หล้า ระดม ๓๔/๑
ม.๒ ต.สันพระเนตร อ.สันทราย จ.เชียงใหม่

พฤ.๒ อาจารย์ ๑ (สมณะบินบน ธิรจิตโต)

และสมณะ ๔ รูป กับสามเณร ๑ รูป ร่วมงานทำบุญครบรอบ ๑๕ ปี ของชมร.ช.ม. พ่อท่านออนไลน์ให้โอวาททางโทรศัพท์ อนุโมทนาที่ชมร.ช.ม. สามารถทำระบบบุญนิยมได้ถึงระดับ ๐ บาทก็อ้อมได้

ศ.๓ ส.ดิไนไท ธาณีย์ และสมณะรวม ๒ รูป ประชุมชาวชุมชนดอยรายปลายฟ้า จ.เชียงใหม่

อา.๕ ส.ชูปดิน วิชชานันโต ประชุมกลุ่มภุควาพ้าน้ำ ที่ชมร.ช.ม.

-ส.ลี้กเล็ก จุลลคัมภีโร, ส.สุสุญ สุญญคโต ประชุมชาวชุมชนสวนชಾಯดอย ที่บ้านเห็ดคา

อ.๗ ส.พอจริง สัจจาสนโ และสมณะรวม ๓ รูป กับประธานชุมชนภุควาพ้าน้ำ นางนงกวี พานิชพัค ญาติธรรมอาคันตุกะ ส่งรพ.นครพิงค์ เชียงใหม่ เพราะกินเห็ดสวยมีพิษ

พ.๘ อาจารย์ ๒ และสมณะรวม ๔ รูป ไปเยี่ยม นางกวี ที่รพ.นครพิงค์

-ส.ดวงดี วิฑิตปุญโญ และสมณะรวม ๓ รูป ร่วมงานบุญที่บ้าน นางลำเจียก วิจารณี เลขที่ ๙๐ ม.๖ ต.หนองตอง อ.หางดง จ.เชียงใหม่

ส.๑๑-๑๑๒ จัดงานวันแม่อย่างเรียบง่าย พอเพียง

ส.๑๑ สมณะเวียงธรรม ระลึกถึงแม่ช่วงทำวัตรเย็น

อา.๑๒ เข้า พ่อ-แม่-ลูก ร่วมกิจกรรมฐานงาน, ใส่บาตร, ฟังธรรมก่อนฉัน, ขึ้นชมผลงานของลูกๆ (นร.สส.ภ.) ช่วงบ่ายปิดท้ายด้วยพิธีกราบแม่-พ่อ และรับพรจากอาจารย์ ๑

ศ.๑๗ อาจารย์ ๑ และสมณะ รวม ๓ รูป กิจกรรมนันทน์บ้านโยมสนม (พี่สาวคุณน้ำแรง)

ส.๑๘ ช่วงบ่ายอาจารย์ ๑ และสมณะรวม ๔ รูป ประชุมชาวชุมชนภุควาพ้าน้ำ(ช่วงเช้าประชุมคณะกรรมการชุมชน)

พ.๑๓ อาจารย์ ๑ และสมณะรวม ๓ รูป ประชุมชาวชุมชนเพชรพวงมณี จ.กำแพงเพชร

-ส.ลี้กเล็ก จุลลคัมภีโร และสมณะรวม ๒ รูป ประชุมครูประจำเดือนที่ ชมร.ช.ม.

อา.๒๖ ส.ดิไนไทและสมณะรวม ๒ รูป ประชุมชาวชุมชนดอยรายปลายฟ้า จ.เชียงใหม่

ถ้าเราไร้ซึ่งร่างกายเราจะไปขยปรายลง
มาอย่างไร เราก็คงไม่เปียกฝน

ถ้าเราหมดตัวตน (อัตตา) ก็เสดตักทา
จะพาเราทุกข์ได้อย่างไร

 พิมพ์ @สมณะภุควาพ้าน้ำ

★ สมณะและชาวชุมชนภุควาพ้าน้ำ ไปร่วมลงประชามติรับหรือ
ไม่รับร่างรัฐธรรมนูญปี '๕๐เมื่อวันที่ ๑๕ ส.ค.

ราชอาณาจักร

ประจำเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๐

บ้านราชเมืองเรือปีนี้ฝนตกบ่อยไม่มีปัญหาความแห้งแล้ง และฝนจะตกหนักในวันเข้าพรรษาถือว่าเป็นนิมิตหมายที่ดี สมกับได้เข้าหน้าฝนจริงๆ ปริมาณน้ำในแม่น้ำมูลสูงขึ้นมาเรื่อยๆ กลีกรรรมริมมูลจึงต้องหยุดชั่วคราว มิฉะนั้นจะถูกน้ำกวาดไปหมด

สำหรับชุมชนฝึกฝนเศรษฐกิจพอเพียง ม.อุบลฯ ชุมชนน้องใหม่ก็กำลังพัฒนาไปสู่เป้าหมายด้วยอุดมคติและอุดมการณ์ อย่างเอาจริงด้วยใจที่เสียสละในระบบสาธารณโภคี ภายใต้คำขวัญที่ชาวชุมชนตั้งไว้ว่า “*ไม่รู้ ลู้งาน ประสานใจ ศิลเด่น เป็นงาน ชาญวิชา*”

ทุกครั้งที่พ่อท่านกลับมาบ้านราชฯ จะต้องร่วมประชุมเยี่ยมเยียนและแสดงธรรมเพื่อให้กำลังใจแก่ชาวชุมชน ม. อุบลฯ ด้วยความชวนชวยเอาภาระทุ่มเทให้อย่างเต็มที่

บรรยากาศภายในบริเวณชุมชนตอนนี้ ดูแล้วสดชื่น ชุ่มฉ่ำอากาศดี ไม่แห้งแล้งเหมือนตอนจัดงานเกษตรแห่งชาติ ชาวชุมชนได้ช่วยกันทำนา ปลูกข้าวเป็นหลัก และช่วยกันสร้างบ้านพักให้นักศึกษา ส่วนน้ำในสระรอบเกาะสุฤดา ศาลาหอคุน ก็ขึ้นมาเต็มเปี่ยมสมบูรณ์

กิจวัตร – กิจกรรรม

อา.๑ ส.เดินดิน ดิกขวีโร, ส.เทินธรรม จิรัลโส และ ส.ฝนธรรม พุทธกโร ไปแสดงธรรมที่ชุมชน ม.อุบลฯ

จ.๒,๙ ประชุมคณะกรรมการชุมชนบ้านราชฯ

พ.๔ เวลา ๑๕.๐๐ น. หมุ่สมณะประชุมอภิปรายนิยธรรม

พ.๕ ๑๘.๐๐ น. สมณะ สามเณร ลิกขมาตุ และญาติโยม ฝึกเจโตสมณะ ใต้เหือน

คุณยัสสุญ

อา.๘ ส.เดินดิน ดิกขวีโร ส.สร้างไท ปณีโต ส.ฝนธรรม พุทธกโร ไปแสดงธรรม ที่ชุมชน ม.อุบลฯ

-ส.ฟ้ารู้ นโมคโต ส.ชยันยอม วิริยโร ไปประชุมเครือแหกสิกรรมฯ ที่อุทยานบุญนิยม

พ.๑๑ หมุ่สมณะประชุมอภิปรายนิยธรรม

พ.๑๒—ศ.๑๓ ส.หินกลั่น ปาสาณแลโซ สม.มุสดี, สม.ตันข้าว, สม.แสงฝน, คุณตรงเตือน, คุณพึ้งบุญ, คุณดั่งาย ไปร่วมงานภราดรภาพชาบซึ่งใจ ที่ชลขวัญ อ.ท้ายเหมือง จ.พังงา

ส.๑๔ เวลา ๑๘.๐๐ น. รายการบ้านราชฯ ราชลับดาห์

อา.๑๕ ส.สร้างไท ปณีโต ส.สอน โสโปโก ส.ณ.ขาวดี, สม.ผาแก้ว คณะครูและนักเรียน ส.ส.ธ. ชั้น ม.๑-ม.๖ จำนวน ๗๐ คน ไปบูรณาการการศึกษา มีการโฮมเสงดำนาน ที่บ้านหนองเม็ก ต.เค็มใหญ่ อ.เมือง จ.อำนาจเจริญ

จ.๑๖ นิลิต ม.วช. ไปเก็บหน่อไม้ที่สวนพลาญหิน ของชุมชนศิระชะโศก ที่อ.กันทรลักษ์

-ชาวชุมชนและนักเรียนลัมมาลิกขา ไปชนไม้แห้งร้านมาทำฟืน มีผู้บริจาคให้จาก ร.พ.ค่ายสรรพสิทธิประสงค์จำนวน ๖ คันรถสิบล้อ

อ.๑๗ เวลา ๑๘.๐๐ น. ประชุมใหญ่ชาวชุมชนฯ ประจำเดือนนี้ โดยมีพ่อท่านเป็นประธาน

พ.๑๘—พ.๑๙ เวลา ๑๘.๐๐ น. พ่อท่านและสมณะ ๑๔ รูปไปร่วมประชุมกับชุมชนม.อุบลฯ

ส.๒๑ ชาวชุมชนบ้านราชฯ หย่อนบัตรเลือกตั้งกำหนด ต.บุงไทม คนใหม่ ผลการเลือกตั้ง นายบรรพต สุวรรณภูฎ เบอร์ ๓ ได้รับเลือก

อ.๒๔ เวลา ๑๕.๐๐ น. หมุ่สมณะประชุมอภิปรายนิยธรรม

-สมณะ, ลิกขมาตุและชาวชุมชน ร่วมกันระดมสมองเรื่อง จะช่วยกันประณีตประหยัดอย่างไร?

ส.๒๘ ส.สร้างไท ไปร่วมงานคืนสู่เหย้า

เข้าคืนถ้า ของศิษย์เก่า ร.ร.สัมมาสิกขาสีมาโอโคก
-คุณตรงเตือน ไปร่วมประชุมโครงการ
พัฒนาสมาชิกพรรค ตามแนวทางเศรษฐกิจ
พอเพียง ณ ชุมชนสีมาโอโคก

- ๑๘.๐๐ น. นักเรียนสัมมาสิกขาและ
นิสิต ม.วช. ทำพิธีไหว้ครู ณ ศาลาเขื่อนฝิ่งกัน

๑๖.๒๙ พ่อท่าน, ส.แนวแน่ สีลวันโณ
ส.สร้างไท ปณิธา ส.หนักแน่น ขันติโพล เดิน
ทางจาก พ.ส.สีมาโอโคก มาจำพรรษาที่ พ.ส.
ราชธานีโอโคก

-๑๕.๐๐ น. หมู่มณะฟังสวดพระปาติโมกข์
ณ เรือโบสถ์

-๑๘.๐๐ น. รายการเวียนธรรม โดยสมณะ
สามเณร, ลิกขมาตุ เนื่องในวันอาสาฬหบูชา

๑๖.๓๐ เวลา ๑๕.๐๐ น. พ่อท่านและหมู่
สมณะ ๑๘ รูปร่วมกันอธิษฐานพรรษาที่เรือโบสถ์

-๑๘.๐๐ น. ชาวชุมชน , ครู , นิสิต ม.วช.
และนักเรียน สส.ธ. ร่วมกันตั้งตบะพรรษา'๕๐
ณ ศาลาเขื่อนฝิ่งกัน

๑๖.๓๑ ๑๖.๐๐ น. พ่อท่านไปแสดงธรรมที่
ชุมชน ม.อุบลฯ ตอนเย็นชาวชุมชนแบ่งกลุ่ม
พบสมณะ

งานอบรม – ผู้มาศึกษาดูงาน

๑.๑๐–๑.๑๔ อบรมเกษตรกรรุ่นที่ ๖

หลักสูตร “เศรษฐกิจพอเพียง” มาจาก อ.โพธิ์ไทร
อ.เขมราฐ, อ.ดอนมดแดง, อ.เดชอุดม จำนวน
๓๕ คน

๑.๑๔–๑๖.๑๕ นศ.วิทยาลัยอาชีวศึกษา ๑๐
คน (หญิง) มาดูงานเพื่อศึกษาวัฒนธรรม ประเพณี
ภูมิปัญญาท้องถิ่น และเศรษฐกิจพอเพียง

๑.๑๗ สำนักวิทยบริการ ม.อุบลราชธานี
ร่วมกับโรงเรียนเครือข่าย ๑๑ โรงเรียน จำนวน
นักเรียนโรงเรียนละ ๑๐ คน จำนวนทั้งหมด
๑๑๐ คน ครู ๑๑ คน

๑.๑๘ คณะเกษตรกรและนักศึกษาของ
ศบอ. อ.กาบเชิง จ.สุรินทร์ มาศึกษาวิถีชีวิต
เศรษฐกิจพอเพียง จำนวน ๑๑๐ คน

๑.๒๐–๑.๒๔ อบรมนักเรียนตามโครงการ
เครือข่ายวิชาการ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
ทั้งหมด ๗ โรงเรียน นักเรียนระดับชั้น ป. ๔-ป.๖
จำนวน ๒๕๐ คน มาจาก ร.ร.บ้านโพธิ์,
ร.ร.บ้านคูเมือง, ร.ร.บ้านแมตคำลี้อา, ร.ร.บ้าน
แฮหนามแท่ง, ร.ร.บ้านเกษตรพัฒนา, ร.ร.บ้าน
หนองสองห้อง, ร.ร.บ้านศรีโค

๑.๒๔ เจ้าหน้าที่สำนักงานคุมประพฤติ
จังหวัดอุบลฯ มาศึกษาดูงาน การดำเนินชีวิต
เศรษฐกิจพอเพียง จำนวน ๕๘ คน

๑.๒๘ คณะครูโรงเรียนบ้านเรียง และ
นักเรียน สพฐ. ต. ไร่ อ.ทรายมูล จ.ยโสธร
จำนวน ๕๕ คน

๑.๓๑ คณาจารย์, นศ.วิทยาลัยอาชีวศึกษา
มาศึกษาวิถีชีวิตชุมชนจำนวน ๑๒๕ คน

ฝากข้อคิด

**สุดท้ายนี้ของฝากพุทธพจน์ ที่กล่าวถึง
บุคคลที่ตั้งจิตไว้พิศว่ามีโทษภัยร้ายแสบ ดิบทราย
วายวอดปานใด**

ทีโล ศัส ยนฺตํ กยฺสา เวธฺวา ปน เวธินํ

โรกับโรหรือโพธิ์กับโพธิ์พัวทำความพิเนค ให้แก้กัน

ส่วนจิตที่ตั้งไว้พิด พัวทำเขาให้เลวยิ่งกว่านั้น
(ยุ.ธ. ๒๕/๒๐)

ประจำเดือนสิงหาคม ๒๕๕๐

บ้านราชเมืองเรือ เดือนนี้ปริมาณน้ำในแม่น้ำ
มูลขึ้นมาจากปริมถนสายบ้านราช-บ้านค่างกลาง
เนื่องจากฝนตกหนัก บางครั้งมีพายุพัดแรง การ
สัญจรไป-มา ยังคงใช้รถยนต์เป็นปรกติ ยังไม่ต้อง
ใช้เรือ

ปีนี้ได้รับข้อมูลจากกรมชลประทาน คาดว่า
น้ำจะท่วมมากกว่าปีที่แล้ว ขณะนี้ทางเจ้าหน้าที่
กำลังเร่งระบายน้ำอย่างเต็มที่ บ้านราชฯ จะรอด
จากน้ำท่วมหรือไม่ ก็ขึ้นอยู่กับพายุติเปรสชั่นลูก
ใหม่จะเข้ามาอีกไม่รู้ก็ลูก ซึ่งส่งผลให้น้ำในแม่น้ำ
มูลสูงขึ้นในเดือนหน้า

งานหลักคือ การอบรมเกษตรกรรุ่นใหม่ ปี
๒๕๕๐ หลักสูตรัจจรกรรมชีวิต ธ.ก.ส. จังหวัดอำนาจ
เจริญ จัดให้มีการอบรมโดยแบ่งครึ่งระหว่าง
ศูนย์อบรมสวนล่างฝั้น กับศูนย์ฝึกราชธานีอโศก
ยอดเกษตรกรทั้งหมด ประมาณ ๒,๐๐๐ คน

การถ่ายทำทีวี “เพื่อแผ่นดิน” ในรายการ
เจาะลึกฝึกรธรรม และรายการวิปัสสนาข่าว ซึ่ง
พ้อท่านทำรายการประจำและร่วมกับส.เดินดิน
สม.กล้าข้ามฝั้น คุณสุชัย เจริญมุขยพันธ์ จะมี
ชาวชุมชนฯ และเกษตรกรผู้เข้าอบรม ร่วมฟังสด ๆ
พร้อมกัน ที่เขื่อนฝั้นกัน

สำหรับอาการอาพาธ ของสมณะปองสุญ
โฆสิตธัมโม ยังไม่ดีขึ้น ต้องเข้า-ออก ร.พ.สรรพ
สิทธิประสงค์บ่อย ๆ ตอนนี้พักรักษาอยู่ที่ตึกเขื่อน
ศูนย์สุญ ชั้น ๔ มีสมณะขยันยอมและสามเณร

ดูแลอยู่

เหตุการณ์

ส.๕.จ.๑๓ ประชุมคณะกรรมการชุมชน

อา.๕ ส.เดินดิน และส.ฝนธรรม ไปแสดง
ธรรมที่ชุมชนฝึกฝนเศรษฐกิจพอเพียง ม.อุบลฯ

-ตอนบ่าย ส.สร้างไท และส.ฟ้ารู้ ไปประชุม

ที่อุทยานบุญนิยม

-เปิดใช้น้ำบ่อน้ำซับในชุมชนอย่างเป็นทางการ

จ.๖ ชาวบ้านราชฯไปช่วยชุมชน ม.อุบลฯสูบน้ำ
ออกจากพื้นที่เนื่องจากฝนตกหนักน้ำท่วมจับปล้น

ส.๑๑ นักเรียนสัมมาสิกขาจัดงานวันแม่ใน
โอกาสวันแม่แห่งชาติ

อา.๑๒ ส.นาไท อิสสรชโน และส.หินกลั่น
ปาสถนแลโซ ไปเทศน์ที่ชุมชน ม.อุบลฯ

จ.๑๓ ๑๗.๐๐ น. หมุ่มสมณะลงโบสถ์ฟัง
สวดพระปาฏิโมกข์

พ.๑๕ หมุ่มสมณะประชุมอธิทานิยธรรม

พฤ.๑๖ ส.ฟ้ารู้ โนภาคโต และส.เมฆฟ้า
นวมังคโล ไปแสดงธรรมแก่เด็กนักเรียน ที่
ร.ร.คูเมือง(อ่อน อนุเคราะห์) ระดับชั้น ป.๔-ม.๓

พฤ.๑๖-ส.๑๘ ชุมชนบ้านราชฯร่วมกับ
ชุมชนฝึกฝนเศรษฐกิจพอเพียง ม.อุบลฯ เข้า
ร่วมจัดนิทรรศการ “วิถีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง”
เนื่องในวันวิทยาศาสตร์แห่งชาติ ที่คณะวิทยา
ศาสตร์ ม.อุบลฯ

อา.๑๙ สมณะ, ลิกขมาตุ (บางรูป) และชาวชุมชน ร่วมหย่อนบัตรลงประชามติ รับ/ไม่รับร่างรัฐธรรมนูญ พ.ศ.๒๕๕๐ ณ เฮือนโสเหล่

จ.๒๐ เวลา ๑๘.๓๐ น. ประชุมใหญ่ชาวชุมชนประจำเดือน มีพ่อท่านเป็นประธาน

อ.๒๑ เวลา ๑๘.๐๐ น. ชาวชุมชนมาร่วมกันทบทวนตบะพรรษา'๕๐

อ.๒๘ พ่อท่านและหมู่สมณะไปเยี่ยมชุมชนม.อุบลฯ

-๑๘.๐๐ น. หมู่สมณะลงอุโบสถ ฟังสวดพระปาติโมกข์ พ่อท่านเป็นประธาน

พ.๒๙ ส.เดินดินและส.ฝนธรรม(ปัจฉาฯ) ไปเทศน์งานศพ นางคุณ แสนดี อายุ ๗๙ ปี (เป็นแม่ของช่างสุภา) และได้ทำฌาปนกิจศพวันรุ่งขึ้น (๓๐ ส.ค.) ที่ป่าช้าบ้านโนนจิก ต.คูเมือง อ.วารินชำราบ โดยมี ส.แดนเดิม พรหมจริโย และส.คมคิด ทันทภาโว ไปร่วมงานด้วย

ผู้มาเยี่ยมเยือน — ศึกษาดูงาน

ศ.๑๐ คณะวิจัยจากคณะรัฐศาสตร์ ม.ธรรมศาสตร์ ๖ คน

พ.๑๕-พ.ฤ.๑๖ คณะกรรมการหมู่บ้านจาก ต.นาเรือง กิ่งอ.นาเขีย จ.อุบลฯ ๒๕ คน

ศ.๑๗ นางบุญเรือง กาทันตร ผู้ช่วย สนง.คุมประพฤติ จ.อุบลฯ และคณะจำนวน ๙๐ คน

ศ.๒๔ ข้าราชการครูสังกัดสพท.สุรินทร์ เขต ๒ ทั้งหมด ๖๐ คน (มีรอง ผ.อ.สพท.เขต ๒, ผู้บริหารโรงเรียน, ศึกษานิเทศก์, ครูผู้สอน, ครูวิชาการ, โรงเรียน และเจ้าหน้าที่)

อ.๒๘ อบต. สร้างก่อ อ.เขื่องใน จ.อุบลฯ จำนวน ๘๗ คน มาดูงานวิถีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง

งานอบรม

พ.๑-อา.๕ อบรมเยาวชนคนสร้างชาติระดับ ป.๔-๖ จากรร.บ้านเมืองลิง อ.จอมพระ

จ.สุรินทร์ นักเรียน ๔๓ คน ครู ๔ คน

อ.๗-ส.๑๑ อบรมโครงการเกษตรกรรุ่นใหม่ หลักสูตรจักรวรรชีวิต สนับสนุนโดย ธ.ก.ส. รุ่นที่ ๑ จาก อ.พนา อ.ลืออำนาจ จ.อำนาจเจริญ จำนวน ๑๓๐ คน

พ.๘-อา.๑๒ ส.แดนเดิม ส.สร้างไท ส.สอน ไปงานอบรมจักรวรรชีวิต รุ่นที่ ๑/๑๖๑ ที่สวนล่างผืน จ.อำนาจเจริญ มาจาก อ.ชานุมาน จำนวน ๑๓๐ คน

อ.๑๔-ส.๑๘ อบรมเกษตรกร หลักสูตรจักรวรรชีวิต รุ่นที่ ๒ จาก อ.ลืออำนาจ จำนวน ๑๖๘ คน และอบรมเศรษฐกิจพอเพียง รุ่นที่ ๗ จำนวน ๓๙ คน

อ.๒๑-ส.๒๕ อบรมเกษตรกร หลักสูตรจักรวรรชีวิต รุ่นที่ ๓ จาก จ.อำนาจเจริญ จำนวน ๑๖๖ คน

พ.๒๒-อา.๒๖ ส.สร้างไท, ส.นาไท, ส.เมฆฟ้า ไปงานอบรมจักรวรรชีวิต รุ่นที่ ๒/๑๖๓ ที่สวนล่างผืน มาจาก อ.เมือง จ.อำนาจเจริญ จำนวน ๑๒๕ คน

อ.๒๘-ส.๑ ก.ย. อบรมเกษตรกร หลักสูตรจักรวรรชีวิต รุ่นที่ ๔ จาก อ.หัวสะพาน, อ.ลืออำนาจ จำนวน ๑๕๕ คน

พ.๒๙-อา.๒ ก.ย. ส.สร้างไท, ส.ถักบุญ, ส.เมฆฟ้า ไปงานอบรมหลักสูตรจักรวรรชีวิต รุ่นที่ ๓/๑๖๓ ที่สวนล่างผืน มาจาก อ.เสนางคนิคม จ.อำนาจเจริญ จำนวน ๑๑๔ คน

“นครนผู้ประมาทแล้ว แม้กล่าวพุทธพจน์ได้มาก แต่ไม่ทำตามพุทธพจน์นั้น ย่อมไม่มีส่วนแห่งสามัญผล เหมือนคนเลี้ยงโค นับโคเพื่อผู้อื่นจะนั้น”

(พุทธพจน์ ชุ.ธ.๒๕/๑๗)

 สมณะสร้างไท ปณิธา

ลัทธิขงจื้อ

ประจำเดือนสิงหาคม ๒๕๕๐

ธรรมชาติของหน้าฝน แลดูตรงไหนก็สวยสด งดงาม มีสีเขียวเย็นตาเย็นใจไปหมด ยิ่งแถวภาคใต้ อากาศสุดที่จะเปรียบได้ ดียิ่งกว่านั้นคือ อาหาร ปราศจากสารเคมีเจือปน และเป็นความอุดมสมบูรณ์ของภาคใต้เรา ฟ้าฝนตกตลอดกาล เช้า-เย็น เว้นบ้างบางวัน อย่างที่พี่น้องชาวใต้ได้กล่าวไว้ว่า ฝน ๘ แดด ๔ เดือน ก็คงไม่ผิดหรอกนะ ปีนี้หมู่สงฆ์ ๕ รูป ลงจำพรรษาครบพร้อมด้วยกัน สมณะมาจาก อีสานทั้งนั้น ได้มาอยู่ภาคใต้ กันสะดวกและผลไม้พืช ผักอุดมสมบูรณ์เกือบทุกอย่างที่ไร้สารพิษ

ในช่วงนี้ชาวชุมชนลัทธิขงจื้อก็ยังยึดหลัก เศรษฐกิจพอเพียงความเป็นอยู่แบบเรียบง่าย ใช้ ชีวิตแบบวิถีไทา สบายโบราณก่อนๆ ที่ผ่านๆ มา มีการ กึ่งตนเอง ลงมือทำกันเอง ถอนต้นกล้าปักดำด้วย มือทั้ง ๒ ข้างด้วยความสนุกมาก ๆ เข้าฯ หลังจาก ทำกิจกรรม กิจวัตรประจำเสร็จ สมณะจะออก แสดงธรรมโปรดสัตว์ คือ การออกบิณฑบาต ตาม ย่านหมู่บ้านผู้คนและท้องตลาดที่ตัวจังหวัดตรัง มีผู้ คนหลากหลายฐานะ ทั้งผู้ดีมีเงินแตกต่างกันไปร่วม กันทำบุญตักบาตรอย่างบริสุทธิ์ใจ ด้วยอาหารที่ สะอาดไม่เบียดเบียนใครฯ นำอนุโมทนา นำชื่นชม ด้วยความมีบุญของจังหวัดตรังมีร้านอาหารเจ ขายตลอดปี

เหตุการณ์ที่ว่าไป ก่อนหน้าเข้าพรรษามีสมณะ ๒ รูป มีสมณะเดชพุกุโณและสมณะดิสสวโร รับ กิจนิมนต์ทำประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน ที่ ๓ จังหวัดภาคใต้ ที่-น้องของเรา

ตั้งตบะร่วมกันในช่วงเข้าพรรษา

หมู่สงฆ์ วันพุธออกพรรษา

เหตุการณ์ทั่วไป

พ.ศ.๙ ส.คำจริง วจีคุตโต และญาติธรรม ๖ คน ไปร่วมฌาปนกิจศพญาติธรรม ที่พัทลุง และเผาศพคุณแม่น้ำทิพย์ เกษมเศรษฐ์ ที่ ปลื้มอโคก มีสมณะเมืองแก้ว ดิสสวโรและ สมณะดงดิน สีสติภูโต สัตตาหะไปร่วม ฌาปนกิจศพด้วย

ศ.๑๐ ส.พอแล้ว สมานิต ส.คำจริง วจีคุตโต ไปสวณมรดกธรรม เทศน์งานวันแม่ ที่จ.พัทลุง

ส.๑๑ ส.พอแล้ว ส.คำจริง ไปบรรยาย ธรรม ให้ผู้สูงอายุที่ศูนย์คนชรา จ.ตรัง และ ญาติธรรมไปเลี้ยงอาหารมังสวิรัติมื้อเย็นด้วย

อา.๑๙ ญาติโยมพร้อมกันไปลงประชามติ รับหรือไม่รับร่างรัฐธรรมนูญ

หมายเหตุ ชาวลัทธิขงจื้อ มีพี่-น้องจาก ที่อื่นๆ และในจังหวัดตรัง กระบี่ มาร่วมทำบุญ และแวะเยี่ยมชุมชนเกือบจะทุกวัน และมีมติ จากที่ประชุมทำความสะอาดที่พัทลุง และ โรงตากผ้าหน้าฝน พร้อมทั้งปรับปรุงโรงเห็น

(เฉพาะ พุทธ-ศุกร์ เข้าอาทิตย์ ร่วมกันฟัง เทศน์พ่อท่านทางสถานีโทรทัศน์เพื่อแผ่นดิน)

บทส่งท้าย

รักกันไว้เถิด เราเกิดร่วมแผ่นดินไทย

จะเกิดภาคไหนๆ ก็ไทยด้วยกัน

โลกทั้งของพี่-น้องกัน และขอให้สังคมไทย

อย่าทะเลาะวิวาทกันเลย

 สมณะดงดิน สุตตวโร

สับบลูสถานหินพาพาน้ำ

ประจำเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๐

พ.๕ ประชุมใหญ่สมาชิกรัฐสภาการเกษตร
กูดินหินพาพาน้ำจำกัด

อ.๓-๑๖.๘ นักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์
จำนวน ๑๓๐ คน ศึกษาดูงานชีวิตชุมชน

พ.๑๑-๑.๑๗ ส.ดินดี สันตจิตโต และ
คณะ ไปช่วยงานวันฆราวาสภาพซาบซึ้งใจ ที่
ชุมชนชลลพัญ จ.พังงา

ศ.๑๓ นร.โรงเรียนจัตุรัสวิทยานุกูล จำนวน
๑๒๐ คน โดยการประสานงานของเทศบาล
หนองพุ่ม มาศึกษาดูงาน

๑๖.๑๕ ส.ชาติดิน ชาญญู ส.นาทอง
สิ่งควัณเณ รับนิมนต์ฉันอาหารที่สวนภูมิชัย

พ.๑๙ สมาชิกกลุ่มกิจกรรม “บ้าน
สายรุ้ง” ต.ท่ามะไฟหวาน จำนวน ๒ คน เข้า
มาสนทนาธรรม แลกเปลี่ยนความเห็นเกี่ยวกับ
ชุมชนและการปฏิบัติธรรม

ส.๒๑ ส.ดินดี ส.นาทอง ไปประชุมกลุ่ม
แลไลย์อโคก

จ.๒๓ ส.ดินไท ธาณโย ส.โพธิสิทธิ์

โพธิสิทธิ์ มาทำหลักสูตรศึกษาปฏิบัติธรรม

ศ.๒๓ ส.ชาติดิน ส.นาทอง ส.ดินไท
ส.โพธิสิทธิ์ ชาวชุมชน นร.ส.ผ.ฝ่ายหญิง
เดินทางเข้าสี่มาอโคก

ส.๒๘ ส.ดาวดิน ปรุวัดโต นร.ส.ผ. ฝ่าย
ชาย ร่วมกิจกรรมปลูกป่า ซึ่งจัดโดยกลุ่มเด็ก
รักษ์นุกและวัดป่าภูหลง อ.ภูเขียว ก่อนเดินทาง
เข้าสี่มาอโคก

ความแตกต่างคือภาวะที่เป็นจริงของสรรพสิ่ง
รวมไปถึงผู้คนที่อยู่รวมกัน ในสังคม ความแตกต่าง
ในหมู่ของอารยชน ผู้คนในสมัยพุทธกาล เป็นสิ่งที่
พระพุทธองค์ทรงรับรองว่า คือความงดงาม โดย
การตรัสเล่าเหล่าภิกษุสาวกเดินทางกรรมเป็นหมู่ ตาม
จริตนิสัยความถนัด เป็นการดำรงอยู่อย่างมีคุณค่า
ท่ามกลางความแตกต่าง

ในปัจจุบันสมัยความแตกต่างก็ยังเป็นสิ่ง
ดำรงอยู่ทั้งในหมู่ของอารยชนและทั้งปวงชนทั้งหลาย
ในหมู่ของอารยชนยังต้องการเข้ามาหนุนเสริมของ
ชนผู้แม้จะมีความแตกต่างกัน ขอเพียงแต่การถึง
พร้อมด้วยศีลอันเสมอสมานกัน ทิฏฐิเสมอสมานกัน
สาธารณโภคี เมตตา กายกรรม เมตตาจิกรรม
เมตตาโนกรรม ผู้มีศีลที่ยังไม่มาก็ขอให้มา ผู้
ที่มาแล้วขอให้อยู่เป็นสุขเถิด

 สมเด็จพระดาวดิน ปรุวัดโต

* กิจกรรมอานในช่วย
เดือนกรกฎาคม ๒๕๕๐

ประจำเดือนสิงหาคม ๒๕๕๐

ศ.๓ สมณะ นร.สส.พ. และชาวชุมชน ร่วมทำบุญร้านค้าของย่าเรลลี่ ที่ อ.ภูเขียว จ.ชัยภูมิ

พ.๘-จ.๑๓ ส.ตินดี ส.นาทอง รับกิจนิมนต์ งานอบรมนักเรียน ซึ่งจัดขึ้นที่ศูนย์บุญนิยมศึกษา จ.ขอนแก่น

ส.๑๑ ครู ผู้ปกครอง นักเรียน สส.พ. ชาวชุมชน ร่วมกันจัดงานวันแม่ที่ ศาลาเมตตาธรรม ในชุมชน

พ.๑๕ หมอเขียวและคณะ เวาะค้ำคืนใน

ชุมชน โดยมีรายการบรรยายที่ ร.พ.แก้งคร้อ ในวันที่ ๑๕ และ ๑๖

ส.๑๘ นร.สส.พ. ม.๖ กลับภูมิลำเนาเพื่อใช้สิทธิในการลงประชามติฯ

อา.๑๙ ชาวชุมชนที่มีสิทธิในการลงประชามติฯ ไปใช้สิทธิในหน่วยลงประชามติฯ ที่แต่ละคนมีสิทธิ ส.ดาวดิน ไปใช้สิทธิลงประชามติฯ ที่จังหวัดนครราชสีมา

อ.๒๑ ครู ชาวชุมชนและนร. ม.๖ รวม ๗ คน ร่วมรายการเสวนา “ถาถิงครวาล่าปะทาวลีน” ที่รีสอร์ท สยามริเวอร์ อ.เมือง จ.ชัยภูมิ

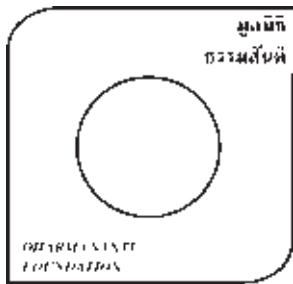
ศ.๒๔ กำนัน ผญบ. จาก อ.ชุมพวง จ.นครราชสีมา เยี่ยมศึกษาวิถีชีวิต

-ส.ตินดี ส.นาทอง รับกิจนิมนต์ งานอบรมสังฆกรรมชีวิต ที่ ศูนย์บุญนิยมศึกษา จ.ขอนแก่น

พ.๒๙ นร.สส.พ. ม.ปลาย ครูผู้ดูแลทัศนศึกษา สถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มอหินขาว จ.ชัยภูมิ

สรุปรายงานการประชุม
คณะกรรมการมูลนิธิธรรมสันติ
 E-mail : thatfah2520@yahoo.com

ครั้งที่ ๖/๒๕๕๐ (๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๐)

- กรรมการขาดประชุม ๕ คน
- ธรรมสันติทันตกรรม มีผู้ใช้บริการ ๑๘ ราย เปิดบริการสัปดาห์ละ ๒ วัน
- หน่วยงานบุญญาภิบาล มีนักเรียนเข้ารับบริการรักษาอาการต่างๆ อาทิ ใช้หวัด ไอ บาดแผล
- โรงเรียนสัมมาสิกขาปฐมอโศก (สส.สุ.) พานักเรียนไปทำกิจกรรมที่ทุ่งนาแรงรัก
- อาคารตะวันฉาย ๑ ติดตั้งหลังคาเพิ่มเพื่อกันน้ำรั่วซึม การเลิกจ้างแม่บ้านทำให้มีเงินช่วยโครงการปฐพีพุทธเดือนละ ๔,๐๐๐ บาท เริ่มตั้งแต่กันยายน ๒๕๔๘

- น.ส.กนกวรรณ วงศ์ฤกษ์ณี หัวหน้าฝ่ายปกครอง และ นายคุณากร พรน้อย เจ้าหน้าที่มาตรวจตรามูลนิธิเมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๐ ให้การต้อนรับที่อาคารกุฏิหินฟ้า ชั้น ๒
- ได้รับหนังสือจากภาครัฐและเอกชน กำหนดการประชุมครั้งต่อไปวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๐ ณ สันติอโศก

ครั้งที่ ๘/๒๕๕๐ (๓๐ กันยายน ๒๕๕๐)

- กรรมการขาดประชุม ๕ คน
- ธรรมสันติทันตกรรม เดือนสิงหาคม มีผู้ใช้บริการ ๕๓ ราย
- หน่วยงานบุญญาภิบาล ช่วงเข้าพรรษาลดอด ๓ เดือนจัดกิจกรรมรักษาชุดแบบหนามยอกเขาหนามบ่ง (homeopathy) ในวันจันทร์ถึงวันพุธ
- ศาลากิจถั่ว อยู่ระหว่างปรับปรุงอาคารเพื่อให้ได้มาตรฐานการผลิตและควบคุมคุณภาพตามข้อกำหนด GMP (good manufacturing practice)
- โรงเรียนสัมมาสิกขาปฐมอโศก (สส.สุ.) ปิดภาคเรียนระหว่างวันที่ ๑๖ กันยายน ถึง ๕ ตุลาคม ๒๕๕๐ วันที่ ๒๔-๒๕ กันยายน จัดสัมมนาครู
- โรงเรียนสัมมาสิกขาสันติอโศกวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๐ จัดสัมมนาครู ปิดภาคเรียน

ระหว่างวันที่ ๒๒ กันยายน ถึง วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๕๐ พานักเรียนเข้าค่ายวันที่ ๑-๓ กันยายน และ ๑๗-๒๐ กันยายน ๒๕๕๐ โดย ศิษย์เก่า

-อาคารตะวันฉาย ๑ กิจกรรมดำเนินไปตามปกติ อาคารตะวันฉาย ๒ กำหนดตรวจสอบอาคารภายในปี พ.ศ. ๒๕๕๕

-มูลนิธิอนุมัติเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท เพื่อช่วยงานตลาดอาริยะปีใหม่ ๒๕๕๑ ณ หมู่บ้านชุมชนราชธานีอโศก อ.วารินชำราบ อุบลราชธานี

-ได้รับหนังสือจากภาครัฐและเอกชน

-ได้รับหนังสือจากสถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน (องค์การมหาชน) กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ รับรองสถานภาพของมูลนิธิ เลขที่ ๑๐-๐๐๐๐๑๐ ในด้านการเป็นองค์กรที่มีระบบบริหารจัดการที่เปิดเผยโปร่งใส ติดตามตรวจสอบการดำเนินงานขององค์กรอย่างต่อเนื่อง

กำหนดการประชุมครั้งต่อไปวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๐ ณ สันติอโศก เวลา ๑๓.๐๐ น.

สรุปรายงานการประชุม

คณะกรรมการกองทัพรธรรมมูลนิธิ

Email: tta2531@lycos.com

ครั้งที่ ๖/๒๕๕๐ (๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๐)

-กรรมการขาดประชุม ๕ คน

-ชุมชนราชธานีอโศก ได้รับเงินสนับสนุนเพื่อ

สร้างโรงเรียนเฉลิมพระเกียรติ อาคาร ๘๐ พรรษา มหามงคล จากมูลนิธิรัฐวิสาหกิจ จำนวน ๒,๔๐๐,๐๐๐ บาท กำหนดเสร็จเดือนธันวาคม ๒๕๕๐

-อบรมเยาวชนในเครือข่ายมหาวิทยาลัย อุบลราชธานีระหว่างวันที่ ๒๐-๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๐

-การผลิตน้ำดื่มบรรจุขวดในโครงการบุญน้ำซั้ว จะขออนุญาตจากคณะกรรมการอาหารและยา(อย.)

-เครือข่ายวิทยุชุมชนบุญนิยม ประธานแจ้งว่า ขณะนี้ร่างพระราชบัญญัติวิทยุและโทรทัศน์ผ่านมติคณะรัฐมนตรีแล้ว โดยแบ่งวิทยุ เป็น ๒ ส่วน ได้แก่ ๑. วิทยุที่ดำเนินการด้านสาธารณประโยชน์ ไม่มีรายได้จากการโฆษณา คือวิทยุเชิงประเพณี อาทิ วิทยุด้านศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และวิทยุชุมชน ซึ่งต้องให้ชุมชนในละแวกใกล้เคียงมีบทบาท และ ๒. วิทยุเชิงธุรกิจ

ครั้งที่ ๗/๒๕๕๐ (๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๐)

Email : ktf2524@doramail.com

-กรรมการขาดประชุม ๕ คน จากจำนวน ๑๕ คน

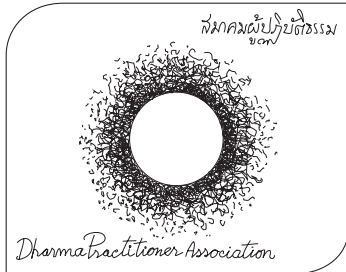
-ชุมชนราชธานีอโศก จัดอบรมทุกสัปดาห์จะสิ้นสุดในเดือนตุลาคม ๒๕๕๐ ย้ายโรงเตาหู่ไปสวนไผ่หลัง ห่างจากอุทยานบุญนิยม ๑๐ กิโลเมตร การจำหน่ายอาหารมังสวิวัตติ ณ อุทยานบุญนิยม อยู่ระหว่างพิจารณาลดราคา

-ชุมชนฝึกฝนเศรษฐกิจพอเพียงในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีเปิดร้านมังสวิวัตติ ผลิตอาหารแห้งส่งอุทยานบุญนิยม

-เครือข่ายวิทยุชุมชนบุญนิยม วิทยุชุมชน สันติอโศกเครื่องส่งสัญญาณถูกฟ้าผ่า จึงขอออกอากาศโดยปริยาย

สรุปรายงานการประชุม สมาคมปฏิบัติธรรม

Email : ppaniya@excite.com

ครั้งที่ ๖/๒๕๕๐ (๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๐)

- กรรมการขาดประชุม ๖ คน
- ชมรมสัมมาสิกขาพุทธธรรม เลือกตั้งผู้รับใช้
ได้ผู้รับใช้คนเดิม คือ นายศิริ ตีรตนา ดำรงตำแหน่ง
เป็นปีที่ ๑๗ แล้ว
- ชมรมมังสวิรัตแห่งประเทศไทย สาขาหน้า
สันตติโคก (ชมร.สตอ.) รายงานกิจกรรมที่ผ่านมา
ส่วนสาขาศุจจักร มีแผนว่างให้ร้านธรรมทัศน์
สมาคมทดลองนำสื่อธรรมะไปวางเผยแพร่จำหน่าย
- ห้องสมุดสมาคมฯ สถิติบริการเดือนกรกฎาคม
๒๕๕๐ ผู้ใช้บริการ ๓๑๓ คน ยืมหนังสือ ๒๑๗
เล่ม เปิดทำการ ๑๗ วัน ได้รับกนิหนนาการ
หนังสือและสิ่งพิมพ์จากสมาชิกสมาคม, หน่วยงาน
ในชุมชนสันตติโคก มีนักศึกษาทุกระดับปริญญา
มาศึกษาวิถีชีวิตชาวอโคกบางแง่มุมเพื่อนำไป
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์
- กลุ่มชลบุรีอโคก แจ้งความคืบหน้าของการ
ดำเนินเรื่องให้สำนักงานที่ดินไปตรวจสอบสำน้ำ
สาธารณะ โดยถ่ายภาพพื้นที่จริงประกอบ
- ได้รับจุลสารมูลนิธิโรคข้อในพระราชูปถัมภ์
สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี
ฉบับที่ ๒ ประจำเดือน เมษายน-มิถุนายน ๒๕๕๐

ครั้งที่ ๗/๒๕๕๐ (๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๐)

- กรรมการขาดประชุม ๕ คน
- ชมรมมังสวิรัตแห่งประเทศไทย
สาขาศุจจักร (ชมร.กทม.) รายงานการแบ่ง
สัดส่วนภายในร้านชมรม
- สาขาหน้าสันตติโคก (ชมร.สตอ.) รายงาน
กิจกรรมภายในชมรม ซึ่งยังคงขาดแคลนแม่ครัว
- สาขาเชียงใหม่ (ชมร.ช.ม.) ขอยกเลิก
หมายเลขโทรศัพท์ ๐๙๙-๓๗๐-๙๐๒๔
- มอบหมายให้ นายวิศิษฐ์ จิตตานุปັນ
สมาชิกสมาคมเข้าร่วมสัมมนาหัวข้อ “รูปธรรม
การมีส่วนร่วมในนโยบายของพรรคการเมือง” ใน
วันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๐ ณ ห้องประชุม
คณะกรรมการ อาคารรัฐสภา ตามหนังสือ
เชิญของนายโคทม อาริยา ประธานคณะ
กรรมการการมีส่วนร่วมของประชาชน สภา
นิติบัญญัติแห่งชาติ
- ห้องสมุดสมาคมฯ สถิติบริการเดือนสิงหาคม
๒๕๕๐ ผู้ใช้บริการ ๔๙๓ คน ยืมหนังสือ ๑๕๕
เล่ม เปิดทำการ ๒๕ วัน ได้รับกนิหนนาการ
หนังสือและสิ่งพิมพ์จากสมาชิกสมาคม, หน่วยงาน
ในชุมชนสันตติโคก และ คุณสุณีย์ โภชน์มาก
- กลุ่มวังจันทน์พฤษภา รายงานบัญชีรายรับ-
รายจ่าย ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๐ เมื่อวันที่
๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๐ กลุ่มฯ จะออมทรัพย์วัด
หนองปลาไหลขอใช้สถานที่ประชุม วันที่ ๑๙
สิงหาคม ๒๕๕๐ จัดงานวันแม่
- กลุ่มชลบุรีอโคกรายงานความคืบหน้ากรณี
โรงงานปิดกั้นธารน้ำสาธารณะ

ครั้งที่ ๘/๒๕๕๐ (๓๐ กันยายน ๒๕๕๐)

- กรรมการขาดประชุม ๖ คน
- ชมรมมังสวิรัตแห่งประเทศไทย สาขาศุจจักร

(ชมร.ททม.) ขอนักเรียนจากโรงเรียนสัมมาสิกขา
สันตติโคกเพื่อไปช่วยงานที่ร้านชมรมในเทศกาลเจ
(๑๑-๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๐)

สาขาหน้าสันตติโคก (ชมร.สตอ.) รายงาน
กิจกรรมกายชมรม และเปิดบริการทุกวันไม่มีวัน
หยุดในเทศกาลเจ(๑๑-๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๐)

สาขาเชียงใหม่ (ชมร.ช.ม.) การจัดร้านจำหน่าย
อาหารแห้งดำเนินการในลักษณะวิสาหกิจชุมชน
ภูผาฟ้าน้ำ

-สมาชิกร่วมสนับสนุนมาตรการห้ามโฆษณา
เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสื่อโทรทัศน์ ตลอด ๒๔
ชั่วโมง ที่ รัฐสภา

-ห้องสมุดสมาคมฯ สถิติบริการเดือนกันยายน
๒๕๕๐ ผู้ใช้บริการ ๔๕๐ คน ยืมหนังสือ ๑๕๙
เล่ม เปิดทำการ ๒๖ วัน ได้รับอภิชนนทานการ
หนังสือและสิ่งพิมพ์จากสมาชิกสมาคม, หน่วยงาน
ในชุมชนสันตติโคก

-กลุ่มวงจันทัพฤกษ์ รายงานบัญชีรายรับ-
รายจ่าย ของเดือนมิถุนายน ๒๕๕๐ แจงรายชื่อ
คณะกรรมการชุดใหม่ ดังนี้

นายสมนึก มาลัยทอง	ผู้รับใช้
นายธรรมบุญ ปลื้มภักดิ์	สถานที่
นายเหม ปลื้มพักตร์	งานช่าง
นายสมนึก คณะดี	กสิกรรม
นายผาสุข ปลื้มพักตร์	เหรียญกษาปณ์
นางสุพิ ปลื้มภักดิ์	บัญชี

น.ต.สมเจตน์ เซาว์ศิริ นายทะเบียนและตรวจบัญชี

นายเฉลิมพล ผลประพตติ เลขานุการ

เมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๐ เกษตร
อำเภอ ขอใช้สถานที่

-ตั้งของพระพุทธรูปธรรมนิมิต ๑ องค์

- ซดบุรีโคก แจงบัญชีรายรับ-รายจ่ายของ
เดือนกรกฎาคม ๒๕๕๐ จะเข้าร่วมโครงการไถ่
ชีวิตควายของสมาชิกรัฐสภาจังหวัดเชียงใหม่

-ได้รับวารสารจากหน่วยงานอื่น

-ได้รับหนังสือจากสถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน

(องค์การมหาชน) กระทรวงพัฒนาสังคมและความ
มั่นคงของมนุษย์ รับรองสถานภาพของสมาคม
เลขที่ ๑๐-๐๐๐๐๑๓ ในด้านการเป็นองค์กรที่
มีระบบ บริหารจัดการที่เปิดเผยโปร่งใส ติดตาม
ตรวจสอบการดำเนินงานขององค์กรอย่างต่อเนื่อง

สรุปรายงานการประชุม ชมรมมังสวิรัตแห่งประเทศไทย

สาขาหน้าสันตติโคก (BUS.สตอ.)

๖ กรกฎาคม ๒๕๕๐

-สมาชิกเข้าร่วมประชุม ๑๐ คน

-นักเรียนฐานงานที่ไปดูงานที่ชมรมมังสวิรัต
แห่งประเทศไทย สาขาจตุจักร ได้รับความรู้และวิธี
ประกอบอาหารหลายสูตร อาทิ ไข่ลูกเขย(มังสวิรัต)
ข้าวขาหมู(มังสวิรัต) เป็นต้น

-กำหนดเวลาการเข้าฐานงานของนักเรียน
และกำชับให้ตรงเวลา โดยเฉพาะนักเรียนชาย
และให้นักเรียนในฐานงานสลับเปลี่ยนไปแต่ละแผนก
โดยมีนักเรียน ๑ คน เป็นหลักในแผนกนั้นไม่ต้อง
สลับเปลี่ยน เพื่อความสะดวกในการทำงาน เพราะ
สามารถแนะนำเพื่อนนักเรียนที่มาใหม่ได้

-แจ้งข้อบกพร่องในส่วนบริโภคนิยมของการจัด

งานจันทร์เจ้าเอ๋ย อาทิ อาหารเหลือ ไม่ได้อุ่น
ทำให้บูจนต้องเททิ้ง

- เปลี่ยนตราสินค้าที่เคยใช้มาเป็นอีกตราหนึ่ง
 อาทิ ซีอิ๋ว น้ำมันพืช และแก๊ส

- คุณซึ่งบูชชอลาป่วย โดยกลับไปพักที่บ้าน
การเคหะแต่ยังอยู่ในความดูแลของชมรม

- นายคาบบุญมีอาการหอบหืดรุนแรงเกือบเสียชีวิต
มาก ไม่สามารถยกของหนักได้อีกแล้ว

- ลิกขมาตุบุญจริงให้กำลังใจแก่ผู้ทำงาน
เพื่อสถานการณ์ที่ดีขึ้น

รับโอวาทจากสมณะ: ชาบซิ่ง สิริเตโช

ปัญหาไม่มีวันหมดเพราะชีวิตเกิดมาเพื่อแก้ปัญหาหาก
ช่วยกันคิด ช่วยกันแก้ ศักยภาพการศึกษาค้นคว้าแก้จนแก้จน
ทำให้เกิดสถานการณ์ดีขึ้น ช่างร่วมกันแก้ ย่อม
คลายใจ มรรคผลย่อมเกิด

๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๐

- สมาชิกเข้าร่วมประชุม ๗ คน
- แก้ไขข้อผิดพลาดในรายงานฉบับที่แล้ว
- แก้ไขปัญหาการนำอาหารออกไปจำหน่าย
สายกว่าปกติและรายการอาหารน้อยเกินไป
- ให้อาสาสมัครที่ช่วยขายก๋วยเตี๋ยวหยุดพัก
งานจนกว่าจะปรับปรุงพฤติกรรมให้ดีขึ้น

- แก้ปัญหาคนนอกถือวิสาสะเข้ามาประกอบ
อาหารในครัว โดยไม่ได้แจ้งให้ทราบล่วงหน้า ทั้ง
วัตถุประสงค์ในการประกอบอาหารไม่ได้ผ่านการตรวจ
สารเคมีจากห้องปฏิบัติการ โดยนำเรื่องเสนอไป
ยังสมณะเพาะพุทธ จันทเสฏฐ์

โอวาทจากสมณะ:ชาบซิ่ง สิริเตโช

พ่อท่านเคยประกาศว่า ใครจะมาช่วยก็มาประชุม ใคร
ไม่มาประชุมก็ไม่ต้องช่วย เพราะการประชุมทำให้รับรู้เรื่อง
ราวเพื่อต่อปฏิวัติให้สอดคล้องกัน และคาดการณ์
บรรยากาศภายในร้านช่วงเข้าพรรษา พวกเราต้องเป็น

ตัวอย่างในความมริยสัท ได้รับรู้สถานการณ์ด้านเศรษฐกิจ
ภายในประเทศที่ค่าเงินบาทแข็ง

๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๐

- สมาชิกเข้าร่วมประชุม ๑๓ คน
- กำหนดนักเรียนที่ปรุงอาหารหลัก ๑ คน นอก
นั้นเป็นลูกมือ หากนักเรียนที่มาเรียนฐานนี้ไม่มี
ประสิทธิภาพจะต้องเปลี่ยนตัวบุคคล และผู้ดูแล
ต้องมีศิลปะในการแสดงออกกับนักเรียนจึงจะได้ผล

- นางธารรุ่ง คำโสภกเชื้อกผู้รับใช้ ขอลา
กะทันหันไปจังหวัดร้อยเอ็ดเยี่ยมและดูแลบิดาที่ป่วย
- กำหนดเปิดบริการตามปกติในวันจันทร์ ที่
๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นวันเข้าพรรษา

รับโอวาทจากสมณะและสิกขมาตุ ดังนี้

สิกขมาตุบุญจริง : เน้นให้ระวังอารมณ์ก่อนงาน
สมณะสถานบุญชิวโร : เน้นเรื่องการเข้าร่วมประชุมเพื่อ
แก้ปัญหา

สมณะชาบซิ่ง สิริเตโช : แก้ปัญหาแก้ปัญหาภายในฐาน
งานคงไม่เหลืออย่างว่าแรงของผู้ไทย แต่ผู้ไทยนี่ซี้ดแก้ไ
ยากกว่า เมื่อแสดงความคิดเห็นร่วมกับอีกคนที่มาก ต่างคน
ต่างเป็นไทยในชมร. หากเข้าร่วมประชุมพร้อมกันทุกอย่าง
จะดีกว่านี้

๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๐

- สมาชิกเข้าร่วมประชุม ๑๒ คน
- ไม่สนับสนุนให้ให้พนักงานในเครือชาวอโศก
ทำงานพิเศษหลังเลิกงาน เพราะจะเปลืองเงินเกินเหตุ
หากพนักงานนั้นต้องการหารายได้พิเศษจากการ
เช่าแผงหน้าร้านชมรมขอให้บุตรสาวมาติดต่อ

- ตั้งข้อสังเกตอาสาสมัครช่วยงานบางคน
เบิกซองซองเดินทางกลับภูมิภาคบ้างและ
จำนวนมากเกินไป ให้นายเพื่อนพืช หมั้นยุทธ์ไป
แจ้งให้ทราบถึงความเหมาะสม

รับโอกาสจากสมณ:

สมณะ: ชาบซิ่ง สิริเตโช :

ปีชงทาไมฆมร. ย่อมแก่โต๊ ทากทุกคนใช้ที่ประชุมเป็น มีใช้มาประชุมแต่พูกระบายแล้วผ่านไป การประชุมอะไม่มี ฤทธิ ไม่มีพลัง ไม่มีประโยชน์ ผลการประชุมมีความสำคัญ ทากมีเรื่องเร่งด่วนสามารถเปิดประชุมวิสามัญได้ สมัย พุทธกาลใช้หลักอภิธานียธรรม ไตรทโทนก็ตีไม่แตก

สมณะ: ลานบุญ วชิโร :

ทำงานกันไปปรับกันไปให้คุยกันทากอะมีการปรับเปลี่ยน สิ่งโต ว่าเห็นด้วยไหม และขอได้ช่วยกันรักษาความสะอาด บริเวณหน้าร้านให้สะอาดอยู่เสมอ

๓ สิงหาคม ๒๕๕๐

-สมณะชาบซิ่ง สิริเตโชและสมณะลานบุญ วชิโร ได้รับนิมนต์มาเป็นประธานในที่ประชุม

-สมาชิกเข้าร่วมประชุม ๑๔ คน

-พิจารณานักเรียนฐานงานที่ไม่เชื่อฟังและไม่ใส่ใจในการทำงานจะส่งรายชื่อไปยังสมณะเพื่อให้อบรม

-รายงานการหุงข้าวเพื่อให้ได้มาตรฐาน นายชูจิตต์ ติวงกูร เป็นผู้เก็บสถิติ

-ลดอาหารประเภททอด

-พิจารณาอาสาสมัครบางคนและแก้ปัญหาการทำงานของผู้ช่วยงานประจำ

-นายคาบบุญ ติรัตนฯ ตั้งตะบะช่วงเข้าพรรษา ๖ ข้อ อาทิไม่ดื่มน้ำสมุนไพรหรือน้ำผลไม้ที่บรรจุในขวดพลาสติก ไม่ฟัง ไม่ร้องเพลงฝรั่ง เป็นต้น

รับโอกาสจากท่านสมณะ: ลานบุญ วชิโร

ยกตัวอย่าง ฆมร. เชียงใหม่ ฮาตารที่เคยทอดเช่น เค้าู้ ทุกวันนี่มาอบแทน เพราะโต๊ครัวอย่างฮาตารธรรม ที่นำเค้าหอบในคูปองนมมัง นอกจากอบแล้ว สามารถนำมา คัม นัง ตรีศุ่ณ ทั้งเสนอให้ช่วยกันสละเวลามาร่วมกันทำ ๕ ส. โดยการจับคู่แผนการเช็คด้วยไม้ทุ้พื้น เพราะทากไม้ทุ้

พื้นไม้สะอาดยอมทำให้พื้นสกปรกยิ่งขึ้น

๓๗ สิงหาคม ๒๕๕๐

-สมาชิกเข้าร่วมประชุม ๑๓ คน

-นายคาบบุญ ติรัตนฯ รายงานการตั้งตะบะธรรม -การเบิกของใช้ไปยังสวนบุญผักพืชมากผิดปกติ น.ส.ทองแก้ว อาสาไปตรวจสอบข้อเท็จจริง

-มีมติให้ลงโฆษณาในหนังสือพิมพ์เราคิดอะไร

ฉบับครบรอบ ๑๓ ปี จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท

-อนุมัติของรางวัล จำนวน ๖ รางวัลแก่ผู้ที่ ชนะการประกวดวาดภาพในเทศกาลเจปี ๒๕๕๐ ของนักเรียนพุทธธรรมและสมัครสมาชิกสันติอโศก

รับโอกาสจากสมณะ: ชาบซิ่ง สิริเตโช และ สมณะ:

ลานบุญ วชิโร

เน้นการเข้าร่วมประชุม เพื่อรับรู้ในมติร่วมกัน

๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๐

-สมาชิกเข้าร่วมประชุม ๑๔ คน

-ให้ชมรมจัดเครื่องบริโภคนให้ผู้ที่จะไปทำ กิจกรรมที่สวนบุญผักพืช ปทุมธานี

-นักเรียนกลุ่มพิเศษขอถอนตัวจากการช่วย งานที่ชมรม เมื่อยังขาดแคลนแม่ครัวจำเป็น ต้องขอแม่ครัวจากฐานงานบริษัทต่างๆ ในชุมชนมา ช่วยเป็นพิเศษ หากไม่มีใครช่วยอาจจำเป็นต้องปิด บริการในบางแผนก

-ให้ช่วยกันคิดว่าจะประชาสัมพันธ์เทศกาล เจปีนี้อย่างไร

-เปิดจำหน่ายวิทยุพีชแบบบริการตนเอง (buffer)

-มีมติให้ลูกค้าที่ตัดข้าวราดแกงแล้วมาตัดวิทยุพีช เพิ่มในจานเดียวกันให้คิดในราคาเดิมคือ ๑๕ บาท

-ขอความร่วมมือจากพนักงานฐานงานต่างๆ ภายในชุมชนตัดอาหารในสถานที่ที่จัดไว้ ไม่ควรไป

ต่อแถวตักอาหารพร้อมลูกค้ำที่หน้าร้าน

รับโอวาทจากท่านสมณะชาบซิ่ง สิริตโป

การทาศุภสาครเพิ่มเพื่อมาทำงานที่ไม่มีรายได้ในปัจจุบันนี้เป็นเรื่องยาก เพราะคนเหล่านั้นในอดีตก็มาทำงานฟรีกันแล้ว จึงควรมีข้อฝึกฝนเด็กนักเรียนให้ช่วยงาน แม้จะต้องเหนื่อยกับเด็กและงานก็ตาม ควรจะปรับอีกใหม่ การเปิดชมรม. เพื่อให้ประชาชนหันมาบริโภคอาหารมังสวิรัตืแผนการรับประทานเนื้อสัตว์ การช่วยงานต้องได้ทั้งประโยชน์คน-ประโยชน์ท่านควบคู่กันไป

๓๓ สิงหาคม ๒๕๕๐

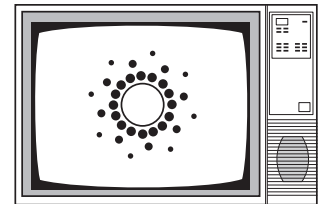
- ผู้เข้าร่วมประชุม ๑๓ คน
- นางยິงรัก เตโช สุขภาพไม่ดี ขอบหุคุดพักลักระยะ
- การนำงานสแตนเลสมาใช้ ได้รับคำชมจากลูกค้ำ ที่ไม่ต้องกลัวสารละลายปนเปื้อนจากงานที่ทำจากวัสดุอื่นๆ
- อาหารธัญพืชได้รับความนิยมจากลูกค้ำมาก
- แก้ปัญหาขาดแคลนบุคลากรด้วยการสับหลักการทำงานของคนวิคบางคน และหาแรงงานเพิ่มจากการสับกันปิดภาคเรียนของแต่ละชั้นปี
- มีมติให้เด็กในฐานงานอยู่ประจำแผนกไม่ต้องสับเปลี่ยน เพราะชมรมอยู่ในช่วงขาดแคลนบุคลากร และยุ่งยากในการฝึกเด็กใหม่ให้เป็นงาน

รับโอวาทจาก สมณะชาบซิ่ง สิริตโป และ สมณะลาบุญ วชิโร

เน้นได้แก่ละคนรักษาและระวังสุขภาพของตน โดยเฉพาะการออกกำลังกายและ ๘๐. แม้กระทั่งไม่ได้ครบทุกข้อก็ตาม เมื่อພພັสສະຕັองคັงใจไม่ให้เกิดการเขียคเขียน เพราะจะสูญเสียพลังงานโดยไร้เหตุ ได้สติในมุุมศึเพื่อสารสุขจะไค้หลัง การทำงานขุยที่ขมรมศรชคสทานที่ไค้เฮืออํานวยไนการทำงาน การชคคองคัประคอบภายนอทที่คิยอุมมพิลศคคองคัประคอบภายนไนเช่นกัน

**สรุปรายงานการประชุม
คณะกรรมการธรรมทัศน์สมาคม**

Email: tta2531@lycos.com

ธรรมทัศน์สมาคม

ครั้งที่ ๒/๒๕๕๐ (๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๐)

- กรรมการขาดประชุม ๔ คน
- ชมรมมังสวิรัตืแห่งประเทศไทย สาขาจตุจักร ให้ธรรมทัศน์สมาคมไปจำหน่ายสื่อธรรมะในแง่ที่ว่าง ซึ่งธรรมทัศน์สมาคมได้นำไปทดลองจำหน่ายเมื่อเสาร์ที่ ๒๑ กรกฎาคมที่ผ่านมา ได้รับความต้อนรับจากลูกค้ำเก่าและสมาชิกเป็นอย่างดี
- เปลี่ยนแปลงราคาสินค้าประเภทวีซีดี จาก ราคา ๕๙ บาท เป็น ๗๐ บาท และ ราคา ๖๙ บาท เป็น ๘๐ บาท ทั้งนี้เฉพาะรายการต่างๆ ที่ออกอากาศทางโทรทัศน์เพื่อแผ่นดิน

ครั้งที่ ๓/๒๕๕๐ (๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๐)

- กรรมการขาดประชุม ๓ คน
- คินแฉงจําหนายสื่อธรรมะให้ชมรมมังสวิรัตืแห่งประเทศไทย สาขาจตุจักร ดำเนินการต่อไป เนื่องจากธรรมทัศน์ฯ ขาดแคลนผู้รับผิดชอบประจำนำสื่อไปเผยแพร่จำหน่ายนอกสถานที่
- ให้นักบวชชาวอศคกและนักบวชอื่นๆ ขอรับหนังสือของชาวอศคกที่แผนกธรรมปฏิกรรม ชั้น ๓ อาคาร ๑ ฟ้าอภย ขอยเทียมพร ส่วนหนังสือที่ธรรมทัศน์ฯ สั่งซื้อมาจำหน่ายให้นักบวชแจ้กับโยมอุปัฏฐากเพื่อซื้อถวาย

สรุปรายงานการประชุมคณะ กรรมการบริษัทพลังบุญ จำกัด

ครั้งที่ ๓/๒๕๕๐ (๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๐)

- กรรมการมาประชุม ๑๒ คน จาก ๒๑ คน
- ลดราคาสินค้าที่ผลิตในชุมชนชาวอโศกจาก ๕% เป็น ๑๐% เพื่อให้เป็นไปตามนโยบายบุญนิยม เริ่ม ๑ สิงหาคม ๒๕๕๐

- ให้คณะกรรมการประกอบด้วย นายหนึ่งพุทธ วิมุตตินันท์ น.ส.เรวดี ตันนุกิจ นายธวัชชัย จูพงเศรษฐ และนายไพโรจน์ วงศ์เที่ยง ร่วมกันวางระบบการเงิน บัญชี เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น

- การซ่อมแซมอาคารเก่าของบริษัทขณะนี้สิ้นค่าใช้จ่าย ๕๑๖,๕๙๙ บาท(๗ พ.ค.-๑๒ มิ.ย.) ซึ่งจะต้องแก้ปัญหาไปที่ละจุดให้สอดคล้องกับการใช้งาน เพื่อไม่ให้งบประมาณบานปลาย ที่ประชุมจึงให้ น.ส.น้อมขวัญ ปัฐยาวัต ติดตามงบประมาณในการซ่อมอาคารนี้ รวมทั้งการซ่อมร้านยาของบริษัทด้วย

- ห้องบัญชีให้อยู่ที่เดิม ส่วนห้องการเงินให้ใช้ห้องของ ต.อ.แทนในอาคารใหม่ของบริษัท

- น.ส.น้อมขวัญ แจ้งว่า พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ เชิญชวนกรรมการ และพนักงานเข้าร่วมประชุมพาณิชยบุญนิยม เพื่อการรับรู้ในทิศทางเดียวกัน อันจะเป็นบุญคุณต่อพ่อท่านและต่อการทำงานบุญนิยม

รับโอวาทจากสมณะชาบซึ่ง สิริตโย

การประชุมถือผลประโยชน์ส่วนรวม ฟังอย่างไรจึงเกิดปัญหาและเกิดประโยชน์ เพราะจะให้ทุกคนมีความคิดเห็นพ้องกันคงเป็นไปไม่ได้ จึงต้องสละทิฐิ เพราะอยู่รวมกันจะหาความคิดของใครคนเดียวยังไม่ได้ ยกเว้นผู้ที่เรายกไว้

สรุปรายงานการประชุม คณะกรรมการ สมาคมนักศึกษาพุทฺธิปฏิบัติธรรม

Sba2550@yahoo.com

ครั้งที่ ๓/๒๕๕๐ (๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๐)

- กรรมการขาดประชุม ๗ คน

- รายชื่อคณะกรรมการชุดใหม่ (พ.ศ. ๒๕๕๐-๒๕๕๑) ที่ได้รับเลือกตั้งในวันประชุมใหญ่สามัญประจำปี ๒๕๕๐ (๗ กรกฎาคม) จำนวน ๑๕ คน ดังนี้

๑.นายวิศิษฎ์	จิตตบุปผ์	นายกสมาคม
๒.นางสาวนภวรรณ	วิสิฐศรีศักดิ์	อุปนายกคนที่ ๑
๓.นายแรงพา	จำปี	อุปนายกคนที่ ๒
๔.นายเทวินทร์	สิทธิ์น้อย	อุปนายกคนที่ ๓
๕.นายสมพงษ์	สกุลช่างอโศก	กรรมการ
๖.นายธนกร	หวังกุกลาง	กรรมการ
๗.นายตายแม่	มุงมาจน	กรรมการ
๘.นายวุดทา	ยอดกุล	กรรมการ
๙.นายจิระศักดิ์	จันทร์ชม	กรรมการ
๑๐.นางสาวโสภี	ลอยลิว	กรรมการ
๑๑.จ.ส.อ.วุฒิกร	ชาวหินฟ้า	กรรมการและปฏิคม

๑๒.นางสาวสุเสรี สิประเสริฐ กรรมการและนายทะเบียน
 ๑๓.นายธนาตา พิรภัทรการ กรรมการและประชาสัมพันธ์
 ๑๔.นางสาวใบทิพย์ เอลยวิจิตร กรรมการและเลขานุการ
 ๑๕.นางสาวพรทิพย์ ศิริโชติ กรรมการและเลขานุการ

ได้ส่งเอกสารทั้งหมดไปยังงานปกครอง
 สำนักงานเขตบึงกุ่ม เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคมแล้ว

-การจัดงานคืนสู่เหย้าเข้าคืนรัง ครั้งที่ ๔ ณ
 ชุมชนสันตืออโศก และสวนบุญผักพืช เมื่อ วันที่ ๗
 -๘ มีกลุ่มนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลย
 อดุลยเดชวิกรม และพนักงานจากบริษัทฟ้าอภัย จำกัด
 มาร่วมปลูกต้นไม้และหญ้าแฝกรอบชุมชน

-สมาชิกและกรรมการไปร่วมงานประกวดภาพ
 ช่างซึ่งใจ ณ ศูนย์ศึกษาและเรียนรู้ชวัญ อ.ท้าย
 เหมือง พังงา กิจกรรมเดินธรรมยาตราช่วงสมณะ
 ภิณฑบาต ในตลาดจังหวัดภูเก็ต ใช้เวลา ๒ ชั่วโมง

เคเบิ้ลทีวีจังหวัดภูเก็ตถ่ายทำออกอากาศ ทั้งช่วง
 ภิณฑบาตและแสดงธรรม จัดงานรับเพื่อนใหม่ ณ
 สถานที่แห่งนี้ และที่ธรรมชาตืออโศก อ.พะโต๊ะ
 จ.ชุมพร อีกแห่งหนึ่ง มีเพื่อนใหม่เข้าร่วมงาน ๑๕ คน

-จัดทำรายการจับกระแสสุขภาพในสถานีโทรทัศน์
 เพื่อแผ่นดิน ออกอากาศทุกวันเสาร์เวลา ๐๖.๐๐
 -๐๗.๐๐ น. โดยเสนอโครงการเพื่อขอขบ ประมาณ
 ดำเนินการจำนวน ๖๐๐,๐๐๐ บาท จาก สสส.

-ร่วมงานปวงประชารวมใจสร้างสันติสุขสู่แผ่น
 ดิน จัดโดยกลุ่มพันธมิตร เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม
 ๒๕๕๐ ณ บริเวณสวนลุมพินีวัน กรุงเทพฯ

ครั้งที่ ๘/๒๕๕๐ (๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๐)

-กรรมการขาดประชุม ๗ คน
 -รับรองบัญชีรายรับ-รายจ่าย ของเดือน
 มิถุนายน-กรกฎาคม ๒๕๕๐
 -ร่วมแสดงพลังสนับสนุนร่าง พ.ร.บ.ควบคุม
 เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ห้ามโฆษณาเหล้าทางสถานี
 โทรทัศน์ตลอด ๒๔ ชั่วโมง

-วางแผนงานกิจกรรมตลอดปี ๒๕๕๐ ของ
 สมาคม ส่วนใหญ่ร่วมงานประจำปีของชาวอโศก
 ทุกงานและงานค่ายจริยธรรม งานรับเพื่อนใหม่
 เป็นต้น.

สถิติเผยแพร่สู่จรรยา

ประจำเดือน

กรกฎาคม - สิงหาคม ๒๕๕๐

สถิติธรรมโศต

	ชิตี	ตีวีตี	เอ็มพีร	เทป	วีชิตี	
ผู้มาติดต่อ	๑๗	๑๗	๒๐	๓๐	๑๖	ราย
จำนวนที่ยืม	๖๓	๕๕	๕๑	๕๒๘	๔๕	แผ่น/ม้วน
สมาชิกเพิ่ม	๑	-	๑	๑	-	ราย
สื่อที่ออกใหม่	-	๑๔	๑๔	-	๑๐	แผ่น

พัสดุ

๑๖

ขึ้น

	ชิตี	ตีวีตี	เอ็มพีร	เทป	วีชิตี	
ผู้มาติดต่อ	๑๒	๑๘	๑๖	๓๒	๒๗	ราย
จำนวนที่ยืม	๔๘	๔๖	๔๕	๕๔๐	๕๔	แผ่น/ม้วน
สมาชิกเพิ่ม	๓	๓	๓	๓	๓	ราย
สื่อที่ออกใหม่	๑	๑๐	๕๑	-	๑	แผ่น

พัสดุ

๑๘

ขึ้น

☆☆☆

ธรรมพิมพ์

สารอโศก(อโศกรำลึก'๕๐) ๘,๐๐๐ เล่ม
 ดอกหญ้า(ตบะพรรษา) ๒๒,๐๐๐ เล่ม

☆☆☆

ธรรมปฏิกรรม

จดหมาย ๕๓๕ ฉบับ
 สิ่งตีพิมพ์ ๓๐ ฉบับ
 ตีถิ่น ๑๒ ชิ้น
 แสตมป์บุญ ๘๕๕ บาท

พระพุทธรูปจตุรัส

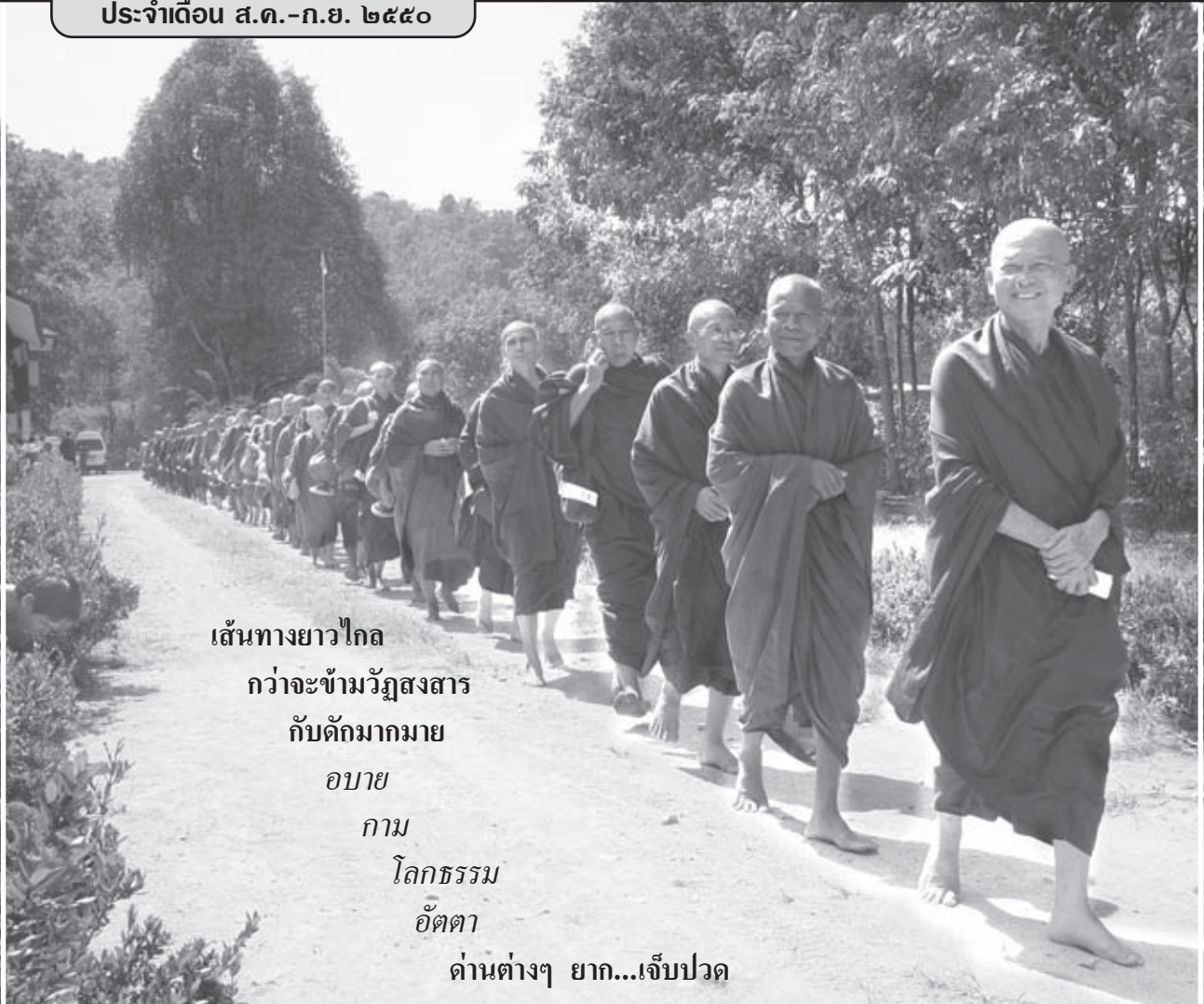
เมื่อเราตถาคตกล่าวว่
 จงละโทษสิ่งนี้เสียเถิด
 เขากลับกล่าวอย่างนี้ว่า
 ทำไมจะต้องว่ากล่าว
 เพราะเหตุแห่งโทษ
 เพียงเล็กน้อยนี้เล่า
 พระสมณะนี้
ช่างขัดเกลาหนักไป
 เขาจึงไม่ละโทษนั้นด้วย
 ไม่ตั้งความยำเกรงในเราด้วย
 โทษเพียงเล็กน้อยนั้น
 จึงเป็นเครื่องผูก
 อันมีกำลังมั่น
 แน่นแฟ้น ไม่เปื่อย
 เหมือนนางนกมูลไฟ
 ถูกผูกไว้ด้วยเครื่องผูก
 ถือเถาววัลย์หัวด้วน
 รอเวลาที่จะถูกฆ่า
 ในที่นั้นนั่นเอง.

(จากพระไตรปิฎก ภาษาไทย ฉบับหลวง เล่มที่ ๑๓ “ลทุกโกปมสูตร” ข้อที่ ๑๗๗)

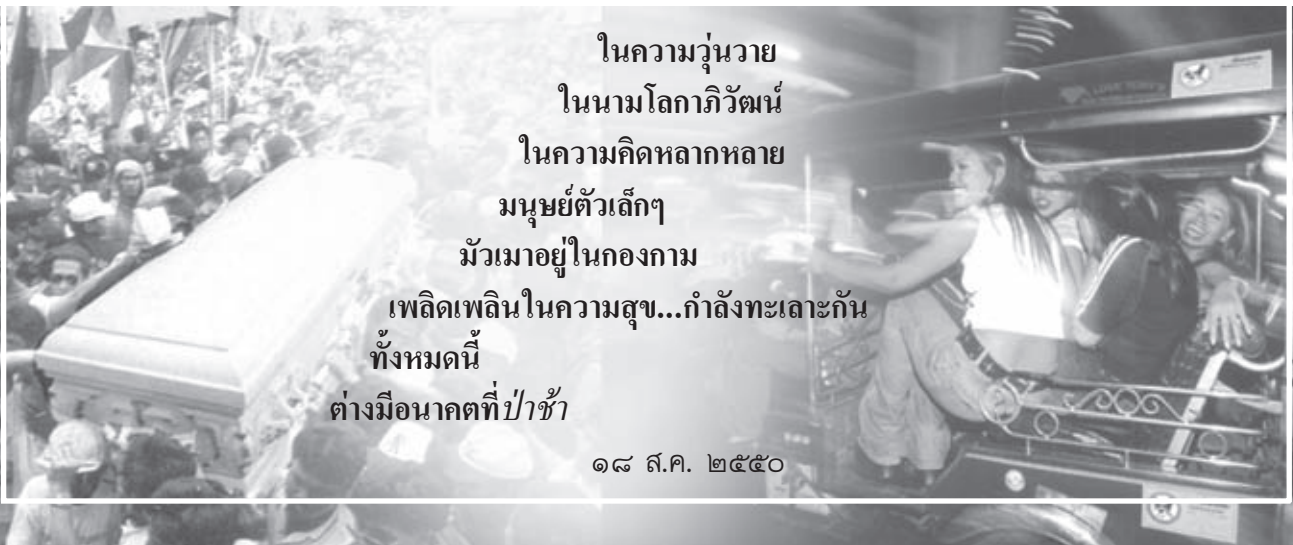
ใต้ร่มอโศก

ศูนย์รวมข่าวคราวของญาติธรรมจากทั่วสารทิศ
เพื่อเสริมสร้างกำลังใจ ให้กรรมฐาน
และแก้ปัญหาของนักปฏิบัติธรรม

สารอโศก ฉบับที่ ๑ ปีที่ ๒๘(๓๑)
ประจำเดือน ส.ค.-ก.ย. ๒๕๕๐

เส้นทางยาวไกล
กว่าจะข้ามวิภูตสาร
กับดักมากมาย
อบาย
กาม
โลกธรรม
อิตตา
ด้านต่างๆ ยาก...เจ็บปวด

ในความวุ่นวาย
ในนามโลกาวิวัฒน์
ในความคิดหลากหลาย
มนุษย์ตัวเล็กๆ
มัวเมาอยู่ในกองกาม
เฟลิดเฟลินในความสุข...กำลังทะเลาะกัน
ทั้งหมดนี้
ต่างมีอนาคตที่ป่าช้า

พ่อท่านคิดอะไร?

ฉบับนี้ว่าด้วยเรื่อง “ทัศนะต่อโลกมนุษย์”

“อาตมาเห็นว่ากิเลสมันหนาขึ้นทุกวัน ในสังคม เขาไม่ได้เรียนรู้ เลยปล่อยให้กิเลสมันมีอำนาจ มันก็หนาขึ้นทุกวัน

แย่งชิงโหดร้ายกันขึ้นทุกวันในระดับโลก ระดับรัฐ ระดับประเทศ

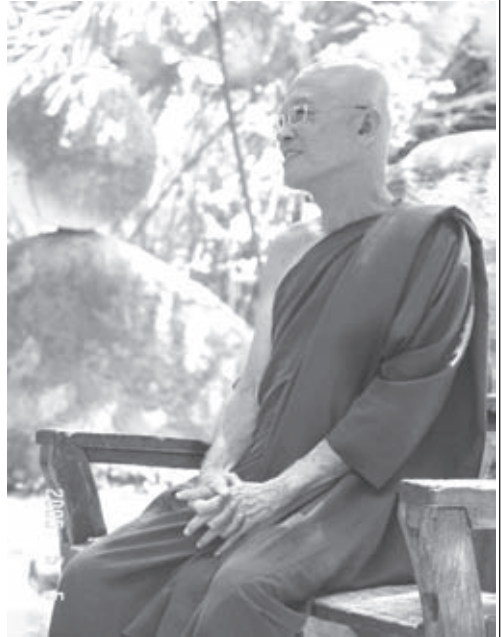
แต่ละประเทศจะมาครอบงำประเทศนั้น จะมาเอาเปรียบประเทศนี้

ไม่ใช่เฉพาะคนในประเทศเท่านั้น ในระดับประเทศต่อประเทศ ในโลกก็ทำการเอาเปรียบเอารัดกัน

และอยากจะข่มเหงกันอยู่อย่างนั้น มันเป็นเรื่องที่พวกเขาไม่รู้

ฉะนั้นจำเป็นที่พวกเราจะต้องช่วยเขา เป็นตัวอย่างแก่เขา ยืนยันความจริงอันนี้จริงๆ แล้วอาตมารู้ว่าเขารู้กันทั้งนั้นแหละว่าอย่างนี้มันดี แต่เขาไม่เชื่อว่ามันจะเป็นจริง

ศาสนาพุทธนี้มันเป็นจริงจนกระทั่งถึงจิต ลดกิเลสเป็นตัวเป็นตนเป็นไปแล้ว ไปเลยเป็นไปได้อย่างไม่กลับกลอก ไม่ใช่แค่ว่ากิเลสมันถูกกดข่มไว้เท่านั้น คือว่าพอเจอสิ่งยั่วยุรุนแรงกว่า กิเลสมันก็ประทุ ก็ระเบิดเป็นทุจริตเป็นความไม่ดีไม่งามขึ้นมาได้ เหตุก็เพราะเขาไม่ได้ล้างกิเลสจริง ❀

สถาบันฝึกอบรมผู้นำเชิงชุมชน

พลตรีจำลอง ศรีเมือง หรือลุงจำลอง ขอขอบคุณพวกเรา ที่สมัครมาช่วยงานที่โรงเรียนผู้นำ

ตอนนี้ก็มีจากหลายๆกลุ่มทยอยมาช่วย

กลุ่มต่างๆที่มา หากต้องการฝึกปฏิบัติกรให้มีประสบการณ์ในการฝึกอบรม ก็ขอให้ส่งมาได้เลย เพราะทางโรงเรียนมีอบรมตลอดปี จะเป็นสนามฝึกฝนได้อย่างดี

จึงประกาศมาเพื่อให้ทราบทั่วกัน จุ๊ยยๆ ❀

เขียร์ทักษิณ เขียร์รัฐบาล

เรื่องของทักษิณ กลายเป็นลูกระเบิดที่ทำให้หลายคนต้องกระเด็นออกจากชาวอโศกไป เมื่อต่างคนต่างเชื่อมั่น ก็เกิดช่องว่างระหว่างความคิด แต่เมื่อเราต่างเคารพความคิดฝ่ายตรงข้าม ก็อยู่กันอย่าง “รู้รักสามัคคี” ค่ายกลนับวันเล็กซึ่งขึ้น ลูกอโศก เริ่มถอดรหัสไม่ออก จึงแปลเป็นธรรมะไม่สำเร็จ กลายเป็นพวกเรา-พวกเขา เรื่องที่เกิดขึ้น สอนกิเลสเราในเรื่องไหน ใครเคยถามตัวเองบ้าง? จุ้ยๆๆ ❀

อโศกสร้างคน คนสร้างเมือง

“

ดิฉันกินน้อย ใช้น้อย ทำงานให้มากค่ะ เมื่อก่อนเป็นคนใจร้อน โหมโง่งาย หงุดหงิด และค่อนข้าง จะไม่ค่อยยอมใครง่ายๆ แต่อ่านหนังสือธรรมะแล้ว ทุกตัว อักษรก็ค่อยๆ หล่อหลอมให้เราหลุดพ้น ประจักษ์ในกฎแห่ง กรรมในทุกฉากแห่งชีวิต ใจเย็น ไม่วิตกอะไรต่อไป ทำดีๆ แล้วก็ทำดี

”

วราบุษ วัชรวิงศ์ (ตลิ่งชัน กกม.) ❀

ใครสะสมบุญได้มากที่สุด?

“

การอ่านหนังสือธรรมะต่อเนื่อง ช่วยได้ มากจริงๆ ขอขอบคุณคณะบรรณธิการ และขอ ให้อานิสงส์ผลบุญจากการให้ธรรมะเป็นธรรมทานนี้ จงสำเร็จประโยชน์แก่ผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดทำ หนังสือนิตยสารสารอโศก และหนังสืออื่นๆ รวม

ทั้งกิจกรรมอื่นๆของชาวอโศกทุกท่าน
ด้วยเทอญ

ขอแสดงความนับถือ

”

ธัญมัย หักยาภิการ (อ.จิหวาร จ.ร้อยเอ็ด)

ลงจดหมายฉบับนี้ เพื่อเป็นกำลังใจให้กับผู้อยู่เบื้องหลังทั้งหลาย
บุญที่ยิ่งได้มา ก็เพราะไม่มีใครรู้เห็นว่าเป็น “เราทำ” นี่ซียอดเยี่ยม! จุ้ยๆๆ ❀

มรรคผลเป็นใจ

ความดีคืออะไร ธรรมะเป็นอย่างไร ปฏิบัติธรรมได้อะไร...เป็นคำถามที่มี
คำตอบ นั่นก็คือ “ตัวเรา”

จากญาติธรรม รัชฎาภรณ์ ยานะ (อ.ท่าวังพา จ.น่าน)

รายงานผลปฏิบัติธรรมเป็นข้อๆดังนี้ ❀

“

๑. เข้าใจคนรอบข้างมากขึ้น
๒. ไม่ค่อยแต่จะจับผิดคนอื่น แต่จะนำมาปรับปรุงตัวเราเองจะดีกว่า
๓. อยู่กินแบบพอเพียง ซึ่งต่างจากเมื่อก่อน อยากจะซื้ออะไรก็ซื้อทันทีไม่มีเหตุผล
๔. ได้นำเอาความรู้จากนิตยสารสารอโศกไปอบรมเด็กนักเรียนได้เป็นอย่างดี
๕. นิตยสารสารอโศกน่าจะมีคอลัมน์นิทานอิงธรรมะ เพราะเด็กจะได้สนใจมากขึ้น
๖. ใจเย็นขึ้น คิดก่อนพูด
๗. ดีใจที่เพื่อนๆ ขอยืมหนังสือนิตยสารสารอโศกไปอ่านคะ

”

ดอกอโศกอยู่ไหน

จากญาติธรรม ชไมภักดิ์ กลับประโคน

“

ตัวผู้อ่านนั้นอยู่ที่หาดป่าตอง จ.ภูเก็ต อาทิตย์ที่ผ่านมามีได้นั่งรถเข้ากรุงเทพฯ มา ตักบาตรที่พุทธสถานสันตโศก ก็ส่งปัจจัยถวายเงินตามอัตภาพ ห้างหมู่คณะ แพ้กิเลส ตัวเอง ก็พยายามตั้งใจใหม่ ปี พ.ศ.๒๕๕๐ ตั้งใจ มุ่งมั่น เว้นขาดบริโภคเนื้อสัตว์ ไข่ นมวัว ไม่ดื่มแอลกอฮอล์ และกินของหวาน

”

สาธุ อโศกเรามีหลากหลาย บ้างก็มากศรัทธา บ้างก็มากปฏิบัติ บ้างก็รวย บ้างก็จน แต่ทั้งหมด ล้วนอยู่ใน “ใต้ร่มอโศก” จุย์ๆๆ ❀

ดอกไม้อะบานเมื่อถึงเวลา

จากญาติธรรม ร้อยตรี วิทยา บุญยัง (อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่)

“

ฉบับนี้เป็นฉบับแรกที่ได้ตอบจดหมายกลับไป รู้สึกละอายใจเหมือนกันที่เคยแต่ได้รับ แต่ไม่เคยได้ให้ตอบไปเลย รู้จักชาวอโศกเมื่อ ๑๐ กว่าปีก่อน ตอนนั้นยังอยู่ชั้นมัธยมปลาย โดยนำชายพาไปร่วมงานปลูกเสกาศที่ศาลิอโศก จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ชายได้บวชเป็นสามเณรของชาวอโศกแล้ว

ปีใหม่นี้ตั้งใจจะตั้งบะแก่ตนเอง ได้แก่ คีล ๕ ให้บริสุทธิ์ ละอายมุข และจะพยายามกินมังสวิรัตติ รวมทั้งเข้าวัดให้มากขึ้น

”

จึกจกนำจดหมายฉบับนี้มาอ่าน เพื่อพวกเราบางคนจะได้ใจเย็นกว่าเดิม

บางคนอธิษัปปาตัวเอง (ปฏิบัติอยากได้ผลเร็วๆ)

บางคนอธิษัปปาหมู่กลุ่ม (อยากให้หมู่กลุ่มโตเร็วๆ)

บางคนอธิษัปปาคคนอื่น (อยากให้คนอื่นปฏิบัติธรรมเก่งๆ)

ทั้งหมดนี้ เราได้แต่ อุดทน...รอคอย...และอภัย

จุย์ๆๆ ❀

การทำดินปุ๋ยแบบไม่มีด่างค์!

“...ก่อนเกี่ยวข้าวในช่วงฤดูแล้ง จะช่วยให้ธาตุอาหารในดินสูงขึ้น ดินจะร่วนซุย ต่อกไปปลูกข้าวก็ได้ข้าวที่อุดมสมบูรณ์ โรคแมลงไม่รบกวน”

เกษตรกรบุญมา การเกษ (อ.เดชอุดม จ.อุบลฯ)

เล่าประสบการณ์มา

เรามีญาติธรรมหลายคนที่ตั้งใจหว่านว่า ถ้าจะทำดินดี โดยไม่ต้องซื้อวัตถุติบจะทำอย่างไร

เขากำลังลอง เอากิ่งไม้ใบหญ้ามาสับให้ละเอียดแล้วคลุกกับดิน อัตราส่วนพีช ๓ ส่วน ดิน ๑ ส่วน เมื่อย่อยสลายแล้วก็ให้นำมาเพาะปลูก ดูซิว่าจะเติบโตเหมือนสูตรอื่นๆ หรือไม่ **ขบวนการที่ทำ ก็คือ ปุ๋ยพีชสดนั่นเอง โบราณแต่สมถะ ไม่ใช่เงิน** สูตรนี้จะงามกว่าใช้รำ แกลบ นำจุลินทรีย์รดหรือไม่ ยังไม่มีคำตอบ **เราเป็นนักวิทยาศาสตร์ ต้องทดลอง สาธุ จุ๊ย์ๆๆ ❀**

ทำกรรมอะไรไว้หนอ?

“ขณะที่ข้าพเจ้าเขียนหนังสือตอบอยู่ขณะนี้ก็มีอสังข์ ข้าพเจ้าจนปัญญาแล้ว ไม่รู้จะทำอย่างไร ถ้าหากไม่หายข้าพเจ้าก็ต้องทรมาณไปอีกนาน ไม่รู้ว่าการกรรมเก่าที่ข้าพเจ้าไปทำอะไรไว้กับใคร จึงเป็นโรคเช่นนี้”

ญาติธรรมสมนึก บ่องหลักคำ ปรับทุกข์มา

จึงจกก็เอามาเป็นธรรมทานให้พวกเราด้วย

วิบากนั้นก็เป็นเรื่องจริง

หากมีอุปสรรค มีชวากหนาม พึงระลึกเสมอ **“เป็นวิบากของเราเอง ชาติก่อนทำกรรมอะไรไว้หนอ?”**

คิดเพื่อเป็นกำลังใจ ยอมชดใช้ อย่า“อึดอัด” เพราะถ้าไม่เต็มใจรับวิบากกรรมเก่าที่ต้องชดใช้ทั้งต้นทั้งดอก ก็ต้องยึดเวลาออกไปอีก

ช่วยลูกเดียว! จุ๊ย์ๆๆ ❀

ธรรมกายของอโศกเป็นไหน

“ เพื่ออนุชนรุ่นหลัง จะได้อาศัยเป็นข้อมูลในการศึกษา พฤติกรรมและวิธีการดำเนินงานของ “อโศก” อันจะเป็นแนวทางในการสืบสานพระศาสนา ”

ญาติธรรม สมาน ชุมบุ่ม (อ.เมือง จ.สุรินทร์)

วิจารณ์ แนวทางอโศก

ความจริงแล้ว วิถีชีวิตของชาวอโศก คือวิถีชีวิตแนวเศรษฐกิจพอเพียง และเป็นวิถีชีวิตของพุทธศาสนิกชน

นั่นคือ อยู่อย่างพอประมาณ อยู่อย่างมีสติ อยู่อย่างมีภูมิคุ้มกัน

บนเส้นทาง กินน้อยใช้น้อย ทำงานให้มาก ที่เหลือเจือจุนสังคม

พ่อท่านเคยบอกว่า เหมือนการยิงธนู ยื่นเฉยๆ ยิงก็ไม่เท่าไร แต่เราต้องชี้เป้าแล้วยิงให้เข้าเป้า

นั่นก็คือ การดำรงชีวิตต้องปฏิบัติธรรมไปด้วย จุ้ยๆๆ ❀

ไฟเผาขยะ ตบะเผากิเลส

ปฏิบัติธรรมไม่ยอมผืนใจ ก็เหมือนกินไข่กลืนทั้งเปลือก!

- งดขนมแห้งทุกชนิด ไม่ทานจุบจิบ (คุณเต็มบุญ)
- กินอาหาร ๒ มื้อ (คุณยิ่งธรรม)
- กินอาหาร ๒ มื้อ ๑ เดือน (คุณทางใหม่)
- ไม่พูดคำหยาบ ไม่พูดส่อเสียด (คุณปัญญา)
- มั่งสิ่วรื้อตีบริสุทธ์ตลอดพรรษา (คุณจเร)
- งดขนมทุกชนิด พยายามกินอาหารรสจืด (คุณแสนไท)

(จากแฟ้มรายงาน กลุ่มเพื่อนบุญอโศก ๑๐ ก.ค. ๕๔)

❀ คติประจำเดือนนี้
กล้าทำดีแม้มีบกพร่อง
อย่ากลัวบกพร่องจนไม่ทำดี

◎ คุณค่าของคาร์โบไฮเดรตเชิงซ้อน

คาร์โบไฮเดรตเชิงซ้อน หรือ complex carbohydrate ประกอบด้วยแป้ง โกลโคเจน และเยื่อใยอาหาร ซึ่งอาจเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า โพลีแซคคาไรด์ เฉพาะอาหารที่ได้จากพืช เช่น ธัญพืช มันฝรั่ง ถั่วเมล็ดแห้ง และข้าวโพด ที่มีแป้งและเยื่อใยอาหารเป็นองค์ประกอบที่จัดเป็นแหล่งของคาร์โบไฮเดรตเชิงซ้อน ในขณะที่คาร์โบไฮเดรตเชิงซ้อนโกลโคเจนจะได้จากผลิตภัณฑ์สัตว์ โดยธัญพืชไม่ขัดขาวจะเป็นแหล่งที่ดีของเยื่อใยอาหาร ที่จะช่วยลดความเสี่ยงของการเกิดโรคหัวใจ และมะเร็งบางชนิด และเนื่องจากเยื่อใยอาหารไม่ให้พลังงาน จึงลดความเสี่ยงต่อการเกิดโรคอ้วนและเบาหวาน ช่วยป้องกันภาวะท้องผูก เยื่อใยอาหารแบ่งออกเป็น functional fiber, dietary fiber, และ total fiber หรือเยื่อใยทั้งหมดแต่ทุกชนิดมีคุณสมบัติเหมือนกัน คือ ไม่ถูกย่อยด้วยเอนไซม์ในร่างกายมนุษย์

Functional fiber มีหน้าที่ที่สำคัญในร่างกายเรา คือ ทำให้เรารู้สึกอิ่ม ทำให้รับประทานอาหารได้น้อยลง ช่วยเพิ่มระดับน้ำตาลในเลือดอย่างช้าๆ หลังการรับประทานอาหาร ช่วยป้องกันอาการท้องผูก และช่วยลดการดูดซึมไขมันและคอเลสเตอรอล functional fiber พบได้ในอาหาร ดังนั้นเราจึงจัด functional fiber ให้เป็น dietary fiber ไปด้วย

Dietary fiber ประกอบด้วยคาร์โบไฮเดรตที่ไม่สามารถย่อยได้ซึ่งพบได้ในพืช เราจะพบ dietary fiber ได้ในข้าวโอ๊ต ข้าวสาลี ในผักและผลไม้ รำข้าว

การรับประทานอาหารเช้าที่มีเยื่อใยอาหารมาก ก็อาจเกิดผลข้างเคียงได้ เช่น ท้องอืด ท้องเฟ้อ มีก๊าซในกระเพาะอาหารและลำไส้ เนื่องจากร่างกายไม่สามารถย่อยเยื่อใยอาหารได้ แต่จุลินทรีย์ที่อาศัยอยู่ในลำไส้ใหญ่ใช้เยื่อใยอาหารได้จึงเกิดก๊าซขึ้น นอกจากนี้การดื่มน้ำน้อยแต่รับประทานอาหารเช้าที่มีเยื่อใยอาหารมากอาจเกิดอาการท้องผูกได้เช่นกัน

◎ คอมพิวเตอร์แสดงผู้มีสายตาสั้น อาจทำให้ตากลายเป็นต้อหินได้

นักวิทยาศาสตร์ชาวอาทิติดยุทัย กล่าวเตือนว่า ผู้ที่เป็นโรคสายตาสั้นที่ต้องมานั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์วันละหลายชั่วโมง ยิ่งเสี่ยงที่จะเป็นโรคต้อหินหนักขึ้น โรคต้อหินทำให้ประสาทตาเสียหาย ทำให้ตามืดมัวลงบางส่วน หรือสายตาสั้นจนถึงตาพิการได้

ดร.มาชายุกิ ตาเตมิชิ แห่งโรงเรียนแพทย์มหาวิทยาลัยโตโฮ ของญี่ปุ่น กล่าวในรายงานผลการศึกษาในวารสารจักษุวิทยาของอังกฤษว่า นอกจากการสูบบุหรี่และโรคความดันโลหิตสูง เชื่อว่าการใช้สายตากับคอมพิวเตอร์มากเกินไป อาจเป็นสาเหตุให้เป็นโรคสายตาสั้นได้ และบอกต่อไปว่า ยิ่งเป็นพนักงานที่เป็นคนสายตาสั้นที่มีประวัติว่า ต้องอยู่กับคอมพิวเตอร์มาเป็นระยะเวลาานาน ยิ่งจะต้องเสี่ยงต่อความผิดปกติของคลองจักษุมากขึ้น และอาจจะมีส่วนเกี่ยวกับโรคต้อหินได้

คณะนักวิจัยของหมอมาชายุกิได้ศึกษากับพนักงานในญี่ปุ่น จำนวน ๑๐,๐๐๐ คน โดยให้ตอบแบบสอบถาม เกี่ยวกับการที่ต้องนั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์นานมากน้อยเท่าใด และเคยมีปัญหาของตาหรือไม่ ได้พบว่าในจำนวนนี้มีปัญหาเรื่องสายตาดูอยู่ ๕ % และจากการตรวจสายตาดูพวกเขา ได้พบว่าผู้มีสายตาสั้นที่ใช้นั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์เป็นประจำทุกวัน อาจทำให้เป็นโรคต้อหินได้ เนื่องจากประสาทของคนที่เหล่านี้ ไม่อาจตรวจวัดกับคอมพิวเตอร์หนักเท่ากับผู้มีต้อหินได้

* จาก น.ส.พ.ไทยรัฐ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๐

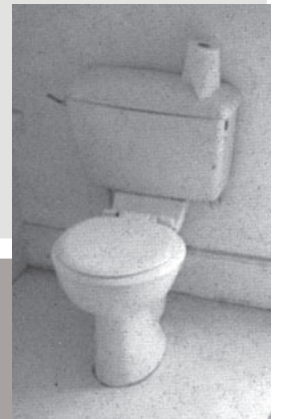
ฉบับนี้ได้นำข้อมูลจากหนังสือสิ่งมหัศจรรย์แห่งยุคสมัย "ถึ"
ของคุณมานพ อุดมเดช ที่ได้ให้คิดไว้ ก็ขอนำมาเผยแพร่เพื่อเป็น
วิทยาทานต่อไปนะคะ...

สัมภรณ์พระธีรพล ธีรพล คำตา (คิมปีสสาวะเพื่อรักษาโรค
ท้องผูก) ที่อยู่ - วัดถ้ำเขียงดาว ต.เขียงดาว อ.เมือง จ.เชียงใหม่

❖ อยากทราบเรื่องที่หลวงพี่ได้ทดลองคิมน้ำปีสสาวะ ว่าปรากฏผลอย่างไรบ้างคะ

▶ ได้ทดลองดื่มมาประมาณเดือนกว่านะ รู้สึกว่าครั้งแรกเนียเป็นคนท้องผูก แควว่าเป็นคนธาตุ
หนัก กินอาหารอะไรบางทีสองสามวันนี่จะไม่ถ่าย แล้วไม่ว่าจะย้ายที่อยู่หรือไปไหนก็จะไม่ถ่าย ไม่ว่าจะ
ทำอะไร ท้องผูกนี่ลำบากมาก ๆ เลย ทำให้ตัวเองเนียไปพบใครหรืออะไรใคร มันจะออกมาทางกลืน
ปาก กลืนปากเราจะเหม็นเลยนะ มันจะเกิดอาการต่าง ๆ ท้องผูกขนาดมะขามนี่นะ ใช้เป็นก้อน ๆ เลย
หลวงพ่อดูธรรมรักษาท่านละลายน้ำให้ฉัน แต่ฉันไม่ลงเพราะเป็นคนธาตุหนัก ก็เลย
ลองหันมาคิมน้ำปีสสาวะรู้สึกว่าได้ผล ตอนเช้า ๆ หนึ่งแก้วหรือมากกว่านั้นก็ได้
แล้วขับถ่ายนี้จะทะลุออกมาหมดเลย มันจะเหม็นมาก ๆ เลย ต่อ ๆ ไปดีขึ้น ๆ
แล้วก็ดื่มมาเรื่อย ๆ เรื่องท้องผูกนี้รับรองว่าได้ผลร้อยเปอร์เซ็นต์

❖ แล้วมีเรื่องอื่นอีกไหมคะ

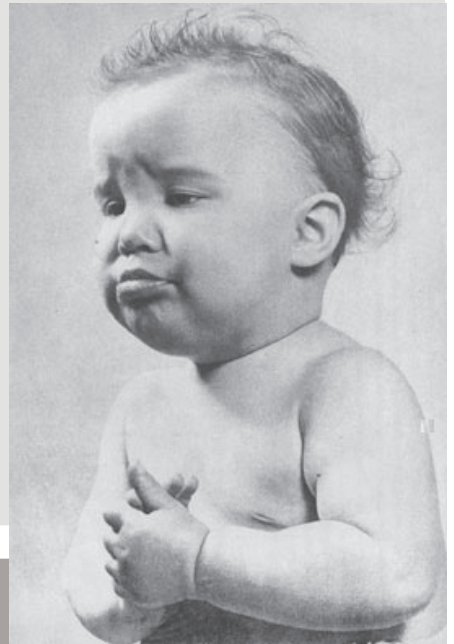
▶ เรื่องอื่นนี่ยังไม่ปรากฏ หมายถึงว่าตัวพระ (ธีรพล) เองนะ เรื่องท้องผูกจะใช้ได้ร้อยเปอร์เซ็นต์

❖ ท่านทราบเรื่องนี้มาจากไหนคะ

▶ จากหนังสือ “กระตุ่น” นะ หนังสือของหลวงตานี้แหละ (บัวใต้น้ำ) กระตุ่นออกมาจาก
ที่เดียวกัน หลวงตาธรรมรักษากับพระนี่ก็เป็นลูกศิษย์ลูกหากันอยู่ อยู่ใกล้ซัดกันมีอะไรก็ช่วยเหลือกัน

❖ ใต้ทดลองพร้อมๆ กันหรือเปล่าคะ

▶ เปล่า ทีหลังๆ โน้นเริ่มก่อน ทดลองก่อนนี่ประมาณเดือนกว่าๆ หลวงตาบัวได้น้ำและหลวงตาธรรมรักษา ท่านมีความมั่นใจขึ้นนะนะนะ ก็เลยทดลองๆ มา ก็ได้ขึ้นๆ เลยมาเล่าให้ทางหลวงตาฟังด้วยว่าเป็นอย่างนี้จริงๆ สมัยก่อนเคยกินมะขามที่หลวงตาเคยเอามาละลายน้ำให้กินนะ มันก็ไม่หาย ไม่อะไรนะ แล้วก็ก็เป็นคนที่เครียดนะ ส่วนมากจะเครียดเกี่ยวกับงานบ้าง อะไรบ้าง เกี่ยวกับตัวเองบ้าง แต่พอมาดื่มปีสสาวะก็รู้สึกว่ารระบบขับถ่ายดีขึ้น ถ่ายดีขึ้นๆ ความเครียดก็ไม่ค่อยมี นี่คือผลพวงที่ได้ คือว่าความเครียดจะน้อยลง เพราะว่าคนเรากินง่ายถ่ายคล่อง ท้องไม่ผูกเนี่ยจะเครียดน้อย บางคนมีปัญหา เช่นเป็นโรคริดสีดวงบ้าง เป็นโรคลำไส้บ้าง อะไรบ้างก็จะตามมาแล้วก็ความเครียด ปีสสาวะนี้ดันขึ้นสมองจะทำให้สมองไม่ปลอดโปร่ง นี่เรื่องจริง แก๊สนะ พวกแก๊สตามหลักวิทยาศาสตร์ เค้าวอย่างนั้นใช้มัย แก๊สอย่างอื่นนี้ดันขึ้นสมองทำให้สมองมึนงง มันเป็นไปได้ ถ้าเรากินได้ถ่ายคล่องถ่ายทุกวันๆ นี้จะไม่มีปัญหา

❖ หลวงพี่จะดื่มต่ออีกนานไหมคะ

▶ จะดื่มต่อไป ดื่มต่อไปเรื่อย ๆ

❖ แล้วใต้แนะนำให้คนอื่นทดลองดื่มบ้างหรือเปล่าคะ

▶ ก็เนี่ย ก็พยายาม เจอใครก็แนะนำอย่างนี้ แนะนำไปเรื่อยๆ นะ แนะนำไปว่าดีนะ บางคนเค้าก็ไม่กล้านะ เพราะว่าเค้ากลัวอยู่ ความจริงจะกลัวไปทำไม มันเป็นเรื่องๆ เราทั้งนั้น ถ้ากล้าสักหน่อยเชื่อในพระพุทธเจ้า เชื่อในครูบาอาจารย์ เค้าทดลองมาแล้วนะก็ไม่มีปัญหา อย่าไปกลัวเลย อย่างงั้นอย่างงี้กลัวมันสกปรกเพราะเราคิดไปเอง ก็จริงนะ เป็นของๆ เราแท้ๆ เพราะว่าอาหารต่างๆ เช่นว่า

เป็นผลหมากรากไม้ ธาตุอาหารต่าง ๆ มันรวมมาอยู่ที่กระเพาะปัสสาวะไขมัน เมื่อมันกลับเข้าสู่ร่างกาย เรา มันอาจจะดีขึ้นก็ได้นะ คิดในใจว่ามันอาจจะเป็นอย่างเช่นเยี่ยววูว เยี่ยวควาย ทำไมมันก็ยังเป็นยาได้ เรามาคิด มันก็น่าจะเป็นยาได้

❖ เมื่อทดลองดื่มใหม่ ๆ รู้สึกขัดแย้งกับความคิดเดิมบ้างไหมคะ
ที่ว่าปัสสาวะเป็นของสกปรก

🕒 มันก็นิดหน่อยนะ ครั้งแรกก็ลั่นใจนิดหน่อยแล้วมันก็ไม่แย่งเท่าไรเพราะเราเชื่ออยู่แล้ว ตอนแรกที่บันดาลใจจริง ๆ คือเรื่องท้องผูกนะจะแก้ยังไงเลยตีमतตลอดเลย ก็สลาย เพราะเราจะแก้ปัญหาน้ำท้องผูกนี้

❖ หลวงพี่คิดว่าปัสสาวะนี้เป็นของเสียอยู่หรือเปล่าคะ

🕒 ปัสสาวะไม่ใช่ของเสียนะ เราคิดว่าเป็นยาได้ด้วย คือว่าเรากินผลหมากรากไม้ กินสมุนไพร บางทีนะ พริกก็เป็นสมุนไพรนะ พริก เกลือ ก็มีสมุนไพรไทย พวกเครื่องเทศนะ มีหอม มีกระเทียม มีอะไรต่าง ๆ ประจุเข้าไปในอาหาร มันมีหลาย ๆ สิ่ง หลาย ๆ อย่างที่เรากินเข้าไป กินเข้าไปปุ๊บเนี่ยมันก็ต้องไปกรองเป็นน้ำปัสสาวะไขมัน เมื่อลงอยู่ที่เดียวกันนี้นะตัวน้ำมันก็ต้องผสมเข้ากันไปด้วย คิดว่าน่าจะเป็นอย่างนั้นเพราะว่าบางสิ่งบางอย่างมันก็จะซึมเข้าร่างกายไม่ได้ไขมัน มันก็ต้องลงไปน้ำ

ปัสสาวะ น้ำปัสสาวะเราเอามาต้มอีกทีสิ แล้วก็บอกกันว่าจะทำให้เป็นน้ำเป็นอะไร ไม่เห็นมีนี่ ไม่เห็นมีปรากฏการณ์ที่จะเป็น อาการระคายเคืองแทรกซ้อนก็ไม่มี มันทำให้ท้องไม่ผูก ถ่ายง่ายถ่ายคล่อง อารมณ์เราดีด้วย มันไม่เครียดเหมือนก่อน ก็น่าจะเป็นนะ น่าสนับสนุนให้คนดื่ม เมื่อก่อนก็ไม่ได้สนับสนุนเท่าไร เพราะเรายังไม่ได้ทดลองดูอย่างแท้จริง ก็ยังนึกขยี้ขยี้ตัวเอง แต่ตอนนี้มั่นใจ ยังคิดว่าเป็นสิ่งที่น่าเชิญชวนให้มาดื่มน้ำปัสสาวะ หมายถึงว่าท้องผูกนะ นี่แค่ท้องผูก เอาเรื่องเดียวแล้วกัน อย่างอื่นยังไม่รับประกัน เพราะว่าเรายังไม่เป็น เช่นอัมพฤกษ์ อัมพาต อะไรเนี่ย เรายังไม่เป็นไขมันแต่เราว่าท้องผูกแน่นอน

❖ หลวงพี่ยังได้ใช้ยาแผนปัจจุบันอยู่ด้วยหรือเปล้าคะ ทั้งแก้อาการท้องผูกหรืออาการป่วยอื่นๆ

▶ ไม่ใช่ ไม่ใช่เลย ตอนสมัยก่อนแก้อาการท้องผูกจะใช้มะขามเฒ่า ที่ว่าขนาดมะขามเปรี้ยวๆ นี้นะเอา มาใส่น้ำอุ่นละลายกินทั้งเปรี้ยวทั้งอะไรอีกหลายอย่างมันไม่ลงนะทำให้ร่างกายมันจะเสียน้ำเสียอะไรไปอีก มันจะรุนแรงเป็นอันตรายต่อลำไส้เราด้วย แต่น้ำปัสสาวะนี่จะไม่มีผลข้างเคียง หมายถึงว่ากินปุ๊บนี่นะ เวลาสักประมาณตอนเช้า ถ้าไวก็จะประมาณ ๑๕ นาที ถ้าไม่ไวก็ประมาณ ๓๐ นาที มีอาการปวดท้อง ปวดท้องปุ๊บพอไปถ่ายจะออกมาหมดเลย ทะลุออกมาหมดเลยนะ บางทีที่เป็นของเสีย ของเหลวเป็น มูตรออกมาหมดเลยมันจะโล่ง ท้องเราจะโล่งๆ เลย มันจะทำให้เราเบา ไปไหนก็ได้ ท้องไม่เสียตลอด วัน ไม่มีอาการท้องจะเสีย ยาถ่ายต่างๆ ไป กินเข้าไปปุ๊บท้องจะเสียไปไหนไม่ได้ แต่อย่างนี้ไปไหนได้ ตลอดทางไม่มีปัญหา มันดีตรงนี้

❖ หลวงพี่ยังได้ใช้การรักษาแผนปัจจุบันบ้างหรือเปล้าคะ

▶ เมื่อก่อนเรื่องท้องผูกนี้ ก็ไม่ใช่ซะ พยายามแล้วแล้ว เพราะว่าโดยมากแล้วก็ไปกินยา ส่วน มากแผนปัจจุบันนี้ไม่เอา แต่แผนโบราณจะมีบ้างเช่นยาคลายเส้น สมัยก่อนนะ แต่เดี๋ยวนี้ไม่เอาแล้ว ตั้งแต่น้ำปัสสาวะดี ก็เลยเลิกหมด ฉะนั้นปัสสาวะอย่างเดียวเฉพาะแก้อาการท้องผูก

❖ ถ้าเป็นโรคอื่นที่ไม่ใช่ท้องผูกล่ะคะ รักษาด้วยวิธีไหน

▶ เอ้อ โรคอื่นนี่ก็ยังไม่เป็นขั้นรุนแรงนี่นะ ถ้าปวดหัวเราก็พักผ่อนซะ ตอนนี่ก็มีปวดหัว มันก็เล็กน้อย บางที่เราไปนูนมานี่ บางทีมาเจออากาศบ้างก็มีเป็นธรรมดาเรา พักผ่อนมันก็หาย อาตมาพยายามฟังธรรมะ พิจารณาตัวเอง เดี่ยวมันก็หาย ไม่ค่อยเกี่ยวกับปัสสาวะ แล้วก็ไม่ค่อยพึ่งยาสักเท่าไร ตอนนี่พยายามจะ พึ่งยาให้น้อยที่สุด แล้วก็เป็นการลับเนื้ออีกเสบ เคล็ดขัดยอก เราก็ออกกำลังกายนิดหนึ่ง บริหารร่างกาย ไปนวดบ้าง อะไรอย่างเนี่ย มันก็หาย เลยไม่ต้องใช้ยา เพราะไม่มีอะไรอยู่แล้ว ก็มีใช้เป็นอะไรก็ธรรมดา ทานยาธรรมดา เพราะเป็นใช้นานๆ จะเป็นที แล้วโรคประจำตัวก็ไม่มี

หลักการ ดูหนังดูละคร

เนื้อเรื่อง น้ำใจและพลังอดทน ร่วมกันสร้างคน
(ดวงใจแม่)

เนื้อตอนคุณ นิธิศ พลังเพ็ญ ดำดั่ง
พุทธสถานสันติโคตก

๑. เกิดอริยภาพ (เห็นทุกข์)

❖ เห็นทุกข์อะไรบ้างจากหนังเรื่องนี้ ?

เห็นทุกข์ของการมีครอบครัว และ
ทุกข์ของลูกผู้หญิงเพิ่มมากขึ้นอีก โดยเฉพาะการ
เป็นแม่คนนั้นมันช่างเป็นอะไรที่แสนจะลำบาก
เหลือเกิน ความรัก ความผูกพันที่มีต่อลูกนั้น
มันช่างเป็นเครื่องร้อยรัดที่ปลดปล่อยไม่ได้ง่าย
เลย ขนาดเป็นคนครบอาการ ๓๒ ก็ยังเป็นห่วง
ยิ่งถ้าเจอลูกที่ป่วย พิกัดหรือช่วยตัวเองไม่ได้
แล้วขึ้นยิ่งทุกข์เพิ่มขึ้นเป็นอีกเท่าตัว เพราะจะ
ทิ้งก็คงจะทิ้งไม่ได้ง่าย ๆ ถ้ายังพอจะมีคุณธรรม
อยู่บ้าง

❖ แล้วสาเหตุของทุกข์นั้นมาจากอะไร?

ในเรื่องนี้ดูแล้วก็จะเป็นเรื่องของวิบาก
กรรมหรือหนี้กรรมที่ต้องมาชดใช้ คงจะไปทำ
วิบากที่ไม่ดีไว้ถึงต้องมารับผล คือต้องมาเจอ
ลูกที่มีลักษณะผิดปกติ ศาสนาพุทธก็จะบอกว่า

ทุกอย่างเกิดมาแต่
เหตุ สร้างเหตุไว้
อย่างไรก็ต้องรับ
ผลแบบนั้น

เท่าที่ดูในเรื่อง
นี้ ปัจจุบันเขาก็
เป็นคนดีเหมือน
กัน และอีกเหตุ
หนึ่งก็คงจะมาจาก

การหลงตามค่านิยมแบบโลกย์ๆ ว่า เมื่อถึงเวลา
ที่จะต้องมีการครอบครัวก็ต้องมี ถ้าไม่มีก็เห็นเป็น
ความด้อย มีครอบครัวแล้วก็ต้องมีลูก ถ้าไม่มีก็
ถือว่าชีวิตไม่สมบูรณ์ ซึ่งโดยความเป็นจริงแล้ว
อยู่คนเดียวก็ยังทำตามที่ต้องการไม่ได้ทุก
ครั้ง ยิ่งเป็นคนอื่น ใจดวงอื่นยิ่งยากเข้าไปอีก
ที่จะให้สมหวังอย่างที่ต้องการ

๒. ทำการปฏิบัติ (สู้กับผัสสะ)

❖ ดูความรัก, ริษยา, รุนแรง, เศร้า ฯลฯ มีวิธี
ทำจิตทำใจพิจารณาสูกเสณนั้น ๆ อย่างไร

จากที่ฮิคารุเทน้ำหกเลอะที่พื้น แล้ว
แม่บอกให้ไปทำความสะอาด แต่ฮิคารุไม่ไปนั้น
ทำให้แม่เกิดอารมณ์โทสะเข้าไปเขย่าตัวเกือบจะ
ควบคุมสติไม่ทันนั้น มันทำให้เราได้เห็นถึง
อาการของโทสะ มันน่ารังเกียจนะ เมื่อเกิดโทสะ

ก็ล้มตัว จะทำร้ายได้แม้กระทั่งลูกที่ตัวเองรัก ที่เคยบอกว่ายังงี้ก็ตายก่อนไม่ได้ เพราะอาการของโทสะเมื่อเกิดกับใครแล้ว ถ้าไม่ตั้งสติให้ดีก็สามารถทำอะไรที่รุนแรงได้

จากเศร้าก็ได้ดูอารมณ์ตัวเอง มันจะไหลไปตามเรื่องที่เขาแสดงอยู่ ต้องมีสติในการดูให้ดีก็ได้พิจารณาเมื่อเราเจอเหตุการณ์ที่แย่ๆ ไม่ควรจมอยู่กับความทุกข์หรือเศร้า ยังไงก็ต้องออกจากความคิดที่กำลังเผชิญอยู่ เพราะยิ่งคิดก็ยิ่งจะจมไปเรื่อยๆ อย่างแม่ของฮิคารุตอนที่รู้ว่าลูกเป็นออทิสติกก็ซึมเศร้า ถึงขนาดคิดจะฆ่าตัวตาย ถ้าไม่คิดถึงครุริอะ เวลาเจอปัญหาหนักๆ ควรจะปรึกษาผู้รู้เพื่อแนะนำวิธีแก้ไข

๓. วัตถุประสงค์(หาซึ่งในคุณความดี)

๖๖ วัตถุประสงค์ความดีหรือแ่คิดดี ๆอะไรบ้าง

ประทับใจความเป็นครูอย่างครุริอะ ถือว่าเป็นแม่แบบหรือแม่พิมพ์ที่น่าจะถือเอาเป็นแบบอย่างที่ดี เมื่อเจอปัญหาก็ค่อยๆ เรียนรู้ค่อยๆ แก้ไข ยอมรับความจริงตามความเป็นจริงได้แค่ไหนแค่ไหน ไม่ใจร้อน ช่วยเหลือคนอื่นสุดความสามารถ จึงเป็นบุคคลที่มีคนรักและเคารพอยู่โดยมาก

ประทับใจความอดทนของแม่ฮิคารุ แม่จะยากลำบากยังไง ก็ยังอดทน ไม่ทอดทิ้ง ทำให้เห็นถึงความจริงที่ว่า อุปสรรคที่เราเจออยู่นั้นให้เราอดทนต่อสู้ไปเถอะ ถ้าเราไม่ทอดทิ้งเราก็จะเอาชนะได้ ไม่วันใดก็วันหนึ่ง เหมือนฮิคารุที่มีพัฒนาการที่ดีขึ้น แม่เล็กน้อย ก็เป็นความภูมิใจของแม่ ที่ลูกมีพัฒนาการดีขึ้น

ประทับใจความมีน้ำใจของแต่ละคน ซึ่งหาได้ยากในสังคมปัจจุบัน น้ำใจแม่เล็กแม่น้อยของแต่ละคนรวมกันเข้าก็สามารถเปลี่ยนแปลงคนๆหนึ่ง ซึ่งยากต่อการเปลี่ยนแปลงให้พัฒนาขึ้นมาได้

๖๖ มีสำนวนดี ๆ หรือคำคมอะไรไว้จดจำ

- เราต้องใช้ชีวิตของเราให้ดีที่สุด เพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์คนอื่นด้วย
 - ไปก้าวเล็กๆ อย่างที่ฉันบอกดีกว่าอย่าใจร้อน ตอนนี้อย่างไรก็ไม่ได้ อีกหน่อยก็จะทำได้ เดี่ยวก็จะแข็งแกร่งขึ้น
- (ครุริอะบอกแม่ฮิคารุ)

๔. ฟักฟลุโลกวิฑู เพิ่มพหูสุต (รู้เท่าทันโลกกว้าง)

๖๖ ได้เรียนรู้โลก รู้สังคมตรงไหนบ้าง

- ญี่ปุ่นแม้จะขึ้นชื่อว่าเป็นประเทศที่เจริญทางวัตถุ แต่วัฒนธรรมของเขาก็ยังสื่อให้เห็นถึงความอ่อนน้อม เมื่อเกิดอะไรผิดพลาดก็ยังมีคำว่าขอโทษ เมื่อคนใดแสดงหรือไม่แสดงออกว่ามีน้ำใจ คำว่าขอบคุณก็ยังมีอยู่ และท่าทางที่โค้งคำนับนั้นดูแล้วน่าชื่นชม
- สังคมส่วนใหญ่ยังไม่ค่อยให้อากาศคนที่ต้อยหรืออ่อนแอกว่า ยิ่งรังเกียจและเอาเปรียบอยู่เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งความเป็นจริงคนที่แข็งแกร่งกว่าก็อาจจะช่วยเหลือคนที่อ่อนแอกว่า ถ้าเป็นอย่างนี้ได้ ทุกสังคมคงจะมีความสุขขึ้นกว่าเดิมเยอะ

จากบันทึกบางบท ของนักปฏิบัติธรรมคนหนึ่ง ที่เข้ามาพบชาวอโศกเมื่อปลายปี พ.ศ.๒๕๒๓ ซึ่งในช่วงนั้นนับเป็นยุคทองของญาติธรรมที่เข้ามา หลังจากได้รับคำแนะนำเรื่องการบันทึกสภาวะธรรม การอ่านจิตอ่านใจของตนเอง โดยเขียนส่ง **สมณะบินบน ธิริจิตโต** ท่านอ่านตรวจและแทรกสอนให้สติ ทำให้เกิดปัญญาสัมมาทิฐิยิ่งขึ้น เขียนต่อเนื่องอย่างสม่ำเสมอด้วยเห็นคุณค่าและเขียนต่อมาอีกเกือบ ๑๐ ปี โดยในระยะหลังๆก็ไม่ได้ส่งท่านตรวจ เนื่องจากเห็นว่าท่านมีงานมากขึ้น และเพื่อไม่ให้เป็นการรบกวนท่าน

บันทึกบทนี้ อาจเป็นประโยชน์ในการให้ข้อคิด และการยอมรับในเรื่องกฎแห่งกรรมอย่างจริงแท้

☆ วันเสาร์ที่ ๑๒ ต.ค. ๒๕

รู้ข่าวจากพี่(ลูกของลุง)ที่ไปเมืองจีนพร้อมพ่อกับแม่ของเรา ว่าแม่เลี้ยงที่ไปด้วยได้ไปแสดง พุทธกรรมเลวตามวิสัยเดิม แบบเมียน้อยทั่วไป คิดมาก จุกจิก หึงหวง แย่งชิง เอาแต่ใจ ร้องให้ ยามโดนขัดใจ แถมจะขอกลับเมืองไทยเพียงไปถึงได้ ๒ วัน พวกที่ไปด้วยก็เดือดร้อนไม่พอใจ พ่อไป เข้าข้างชะอีก ป้องกันเมียน้อยจนไม่มีเรื่องทะเลาะกับคนอื่นๆแทนที่จะห้ามคนของเรา แม่ก็เฉยปล่อย ให้เขาแสดงกัน ก็ได้คะแนนเห็นใจ ชมเชยว่าเมียหลวงเขาดีนะไม่ เอาเรื่อง

เราฟังแล้วโกรธทั้งพ่อและแม่มาก โกรธพ่อจนพูด ด่าออกมากับน้องๆ ที่หลงเมียน้อยจนขาดเหตุผลไปก่อเรื่อง น่ารังเกียจเช่นนั้น เราพูดคำรุนแรง จัดจ้านด้วยน้ำเสียงและ ท่าทางว่าพ่อทำเรื่องเลวระยำมาก และอีกมากมายที่เราระบาย ออกมา

โกรธแม่ที่ยอมให้เขา ที่แม่ทำเฉยเราว่าแม่โง่หะ ต่างหาก แถมเราขอให้แม่ซื้อของฝาก ย้ำแล้วขอให้แม่ซื้อให้ พวกเราเองด้วยเงินของแม่ ตอนฝากก็รู้ว่าอยากได้น้ำใจของ แม่อยู่ด้วย แม่จะอยากได้ของฝากก็ไม่อยากมากนักหรอก ที่พี่โทรมาบอก แม่ไปขอเงินพ่อและเมียน้อยก็มาแสดงท่า ต่างๆให้รู้ว่าแม่ไม่มีสิทธิ์ใช้เงินพ่อทำนองนี้ แถมที่มาต่อว่า เราทำไม่ไม่ให้เงินแม่มาใช้ละ และยังมาให้แม่ซื้อของให้อีก เราจึงแค้นใจแม่เพิ่มขึ้น เพราะความซังกของเขาแท้ๆ เราจึง

เหมือนเป็นคนแย่มาก แม่เรานั้นมีเงินมากมาย เขาไม่เคยคิดจะจ่ายเพื่อใครเลยแม้แต่ตัวเอง ยอมโดนหมิ่นศักดิ์ศรี แถมเราโดนเข้าด้วย จึงดูเหมือนไม่มีอำนาจใดๆมาหยุดไฟแค้นที่สูมอกเรามาจนแล้วได้เราว่าแมงก และที่แม่เคยไม่รู้ร้อนไม่รู้หนาวนะไม่ใช่ความดีหรอก เพราะเขาไม่รู้รู้สึกอะไร เขาไม่มีเลือดรักชาติต่างหาก (เป็นแสดงคล้ายเลือดสุพรรณไปด้วยกัน ทำนองนี้) ปล่อยให้คนอื่นมาดูถูก หมิ่นตัวเองจนถึงลูกๆ(อย่างเราซะด้วย) พ่อเราเคยว่าแม่เราเหมือน “หมาตาย” และวันนี้เราก็พูดคำนี้ของพ่อว่าแม่ด้วย แม่ก็มองหน้าปล่อยให้เราอาละวาดไปอย่างสะใจ

หลังจากนั้นเราก็สงบ ได้คิด รู้สึกเสียใจ นึกถึงสายตาน้องๆเหมือนตัดพ้อขอให้หยุด พยายามให้เราีสติ เราก็เห็น แต่ผีมันครอบคลุมเราไว้อย่างทรงอำนาจ

มานั่งบุพเพฯ ทำไมเราจึงดูโกรธแค้นรุนแรงเหมือนคายทุกอย่างออกมา ไม่เก็บอะไรไว้อีก ถ้าเราเคยเก็บอะไรสักก้อน คือสิ่งที่พ่อแม่ทำกับเราไว้นานมาแล้ว และที่เราเคยคิดว่า เราไม่คิดอะไรแล้ว เราให้อภัยเขา ทุกวันนี้เราอาจไม่รักเขาได้เหมือนลูกคนอื่นๆ แต่เรารับรองว่าเราจะปฏิบัติต่อเขาอย่างรู้คุณ อย่างมีกตัญญูได้ แต่จนวันนี้เราโดนย่ำแผลเก่า พ่อยังหลงเมียน้อยเหมือนตอนนั้น จนทั้งเราแถมป้องกันเข้าข้างจนเรามีเรื่องกับเราเสมอ เพื่อให้เรารัก เคารพเมียน้อยตามที่เขาต้องการ แต่เขาไม่เคยได้เพราะคนอย่างเราไม่มีวัน

และแม่ซึ่งเกลียดไม่รักเราตั้งแต่เล็ก ไม่เคยให้อะไรเหมือนแม่คนอื่นๆเขาให้กัน และเราอยากได้มาก มาจนถึงก็ยังตามติด ใจจริงๆมันก็คงยังไม่เต็มซะทีละมัง(ทั้งมีสติดีก็รู้สึกไม่ต้องการหรอก) วันนี้เขาก็ทำลายทำร้ายความหวังเราอีก ไปพบบาพจึงถูกพัดลูกโชนออกมา จนเราเองมานั่งคิดตอนนั้นก็ใจหาย เหมือนได้เผยใจออกมาให้ผู้อื่นรับรู้ ถ้าเราเป็นแม่ก็คงรู้สึก ว่า นี่มันเกลียดเราหรือ? แต่เราไม่รู้ใจแม่ ถ้าให้เดาเขาก็คงไม่รู้รู้สึกอะไร เพราะสัจจะคือ เมื่อไม่รักใครก็ไม่สนใจต่อความรู้สึกใดๆของผู้นั้น

เรารู้สึกเศร้า หดหู่ ต่อความเลวร้ายที่ก่อขึ้น คิดในแง่ของตัวเอง ไม่ได้คิดถึงพ่อแม่เท่าไร ใจเราคงกระด้างขึ้นต่อการสำนึกผิดบาปซะแล้ว

คติ - ไทพบบาทก็ไม่พยายามลัวตัวด้วยปัญญา ก็ถึงบงการเก็บไว้รอวันที่จะเผาในหมุกสังเขินจล

☆ วันอาทิตย์ที่ ๑๓ ต.ค. ๒๕

ฝนตกหนักทั้งวันทำให้เราไม่ไปวัด บวกกับมีประจำเดือนมาตั้งแต่เที่ยงเมื่อวาน ทำให้เป็นอุปสรรค แม้คราวนี้จะไม่ปวดท้องเลย มีอาการดีมากทางกาย แต่ทางใจก็คงไม่แน่อาจผสมโรงกับไฟพบบาท จนก่อเกิดสร้างเหตุเลวร้ายเมื่อวาน

สำรวจตน - นอนทั้งวัน อ่างพักผ่อน มีอาการใช้หัวदनิดหน่อย + ฝนตก อากาศเป็นใจ ช่วงเย็นอาการดีขึ้น ทนความขี้เกียจของตนเองไม่ได้ เห็นน้องๆขยันกันดีทุกคน จึงหางานทำ และก็สร้างเหตุเพิ่มบาปกับตัวเองเพิ่มอีก บ่นแม่ต่างๆนานาที่รู้สึกแม่ซัดใจเรามาก เราทำเสียงดังพอเริ่มแล้วก็เห็นไฟพบบาทมีฤทธิ์ต่อเชื้ออยู่ จึงพูดจาทำทำจัดจ้านว่าแม่ ก้าวร้าวอย่างหยาบต่ำไปตามผีบ้าในตัวเอง

☆ วันจันทร์ที่ ๑๔ ต.ค. ๒๕

วันที่จะไม่ลืมเลยตลอดชีวิต พระเจ้าลงโทษคนบาปหนา!

ตอนตี ๓.๑๕ เราสะดุ้งตื่นเมื่อรู้สึกว่ามีสัตว์อะไรสักตัวกัดที่ตึงหูของเรา เราจับสัตว์นั้นดึงออกวางที่ฝ้ายรองหัวแล้วรีบเปิดไฟตรงหัวนอน พบตะขาบตัวใหญ่นอนแผ่สงบนิ่งอยู่ เราเจ็บที่หูมาก รับผิดชอบต่อความปวดก็ทวีขึ้น เรายืนถึงแดงแล้วว่าเคยใช้ทางจรเข้ตอนโดนผึ้งต่อยได้ผลดี จึงตะโกนเรียกน้อง พอเกิดเสียงตะขาบที่สงบนิ่งก็ผวาทำท่าตื่นกลัว หาทึ

หลบจนห่างสาร แล้วมันหยุด พอเราเรียกเล็กอีก มันก็ทำท่าตกใจหัวซุนหาที่หลบอีก คราวนี้มันมุดเข้าไปในผ้าที่เราทับหนุนหัวสงบนิ่ง

น้องเข้ามาในห้องตกใจที่เห็นเรา ตอนนั้นน้องสาวตื่นมาอีกคน น้องๆไปตัดใบทางจรเข้ พร้อมทั้งถังใส่ตะขาบด้วย เราเริ่มเจ็บปวดมากขึ้น เป็นความเจ็บปวดที่เราไม่เคยลิ้มรสมาก่อนเลย จนบ่นน้องตอนที่เขานำขึ้นมาซ้ำว่า ถ้าน้องได้เคยลิ้มรสชาติชนิดนี้

ขณะแห่งความเจ็บปวดเรารู้

กันทีนี้คือวิบากกรรมที่ตอบสนองเรา
มันเกิดขึ้นเร็วมากทันทีที่เราอุปถัมภ์
พ่อแม่ ภาพเหตุการณ์เมื่อวานชัดเจน
เหลือเกิน เราใช้คำพูดขยาบคายต่อพ่อแม่
แม่ แสดงท่าจัดจ้าน เป็นลูกอกตัญญู
และเมื่อเย็นก็ยังทำซ้ำอีก คาได้สำนึกไป

ละก้อน้องจะไม่ซ้ำเลย ทั้งหมดนี้ทำทางเราสงบ
จนน้องสาวอีกคนถามว่าทนเจ็บได้ไหม เจ็บ
มากไหม รู้ทำทางพี่เห็นธรรมดา

เราเก็บผ้าที่มีตะขาบใส่ถึงให้น้องไป
ปล่อย ลักครู่เขาลงไป เราก็อ้วงเขาและกั้วงตะขาบ
เกิดเขาทำให้ตะขาบเป็นอะไรไป เพราะความกลัวมัน
มากไป ใจเราเองไม่รู้สึกลัวมากเท่าไร จึงลุกลงไปจัดการเอง เอาผ้ามาโอบๆตะขาบก็ร่วลงมาแล้วก็วิ่ง
หนีไปอย่างรวดเร็ว ใจเราไม่โกรธเคืองถือโทษมันเลย

เลือดไหลมาอีกมาก เรายืนก้อยากจะบีบให้เลือดออกมาหลายๆ คิดอย่างที่เคยรู้มา เพื่อให้พิษ
มันออกมา แต่ก็เจ็บเกินจะจะต้องแผลนั้นซะแล้ว จึงค่อยๆเช็ดออก ทางจรเข้ช่วยให้เลือดหยุด แต่
ไม่ลดความเจ็บปวดได้เลย

ตี ๔ มีผู้ตื่นตามปกติ เรายังปวด มีน้องนวดมือเท้าที่เย็นเฉียบเพราะความปวดของเรา
หน้าเขาวิดกั้วง เขาอ่านคัมภีร์หมอลือชาวบ้าน ขอให้เรากินยาแก้ปวดตามหนังสือบอก เราปฏิเสธขอน้ำ

แข็งประคบแทน

ขณะแห่งความเจ็บปวดเรารู้ทันทีนี่คือวิบากกรรมที่ตอบสนองเรา มันเกิดขึ้นเร็วมากทันทีที่เราก่อบาปกับพ่อแม่ ภาพเหตุการณ์เมื่อวานชัดเจนเหลือเกิน เราใช้คำพูดหยาบคายด่าพ่อแม่ แสดงท่าจัดจ้าน เป็นลูกอกตัญญู และเมื่อเย็นก็ยังทำซ้ำอีก หาได้สำนึกไม่

ความเจ็บปวดเริ่มทวีวงกว้างขึ้น พี่ชายแม่ซิมชานรอบหุมาข้างคอ เรากำมือแน่นข่มความเจ็บ ยิ่งสำนึกความผิดบาป เราจึงปฏิเสธยาทุกชนิดและขอเสนอไปโรงพยาบาลของน้องๆ เรายินดีรับวิบากถึงที่สุด เราจะอดทน ใครคนหนึ่งถามขึ้นว่า ตะขบเข้ามาในห้องเราได้อย่างไร เราบอกว่าพระเจ้าส่งมาลงโทษเรา น้องบอกเราใจดีกว่าเขามาก เราบอกแต่เขาไม่เคยด่าพ่อแม่เหมือนเรา เราบอกน้องที่เขาที่มักมีเรื่องขัดใจกับแม่เสมอให้ระวัง ดูเราเป็นตัวอย่าง ของเราวิบากมาเร็ว เพราะเป็นลูกพระเจ้า พระองค์ทรงรักเรา เพื่อไม่ให้เราสร้างบาปร้ายมากกว่านี้ และที่มาแรงเพราะเรารู้ตัวชั่วแล้ว แต่ยังทำชั่ว จึงบาปมาก ต้องรับกรรมหนัก ตะขบตัวนั้นถูกส่งมาทำโทษเรา ไม่ใช่แก้แค้น เพราะตลอดชีวิตเราไม่เคยทำร้ายมันเลย เคยเหยียบบนตัวมัน พอยกขาขึ้นมันก็คลานหนีไป เราไม่เคยเกลียดกลัวสัตว์พวกนี้เลย

ตี ๕ กว่าแล้ว ความเจ็บยังคงอยู่เหนียวแน่น เราชั่งหาพ่อท่านหลายที พอพูด ช่วยลูกด้วย! ก็รู้ว่าไม่ควรพูด **เรารู้ว่าพ่อท่านช่วยเราตอนนี้ไม่ได้แล้ว มันสายเกินไป พ่อท่านได้ช่วยสอนดี-ชั่วแก่ลูกมาตลอด แต่เพราะลูกคือ ผลวิบากจึงเป็นเรื่องของเราเองคนเดียวต่างหาก** จึงเปลี่ยนเป็นถามใหม่ว่า ยังไม่ถึงเวลาที่จะหยุดใช้ไหม เรายังคงต้องทนต่อไปจนกว่าครบกำหนดของโทษทัณฑ์ใช้ไหม ก็รู้ว่าพ่อท่านจะตอบเช่นไร

เรานึกถึงพ่อแม่อีกกับสิ่งเลวร้ายที่หลงไป เห็นใจที่ได้สำนึกมาก **เราควรสงสารพ่อแม่ต่างหาก แทนการโกรธแค้นพยายาม** เขาก็มีปัญหามากๆ ร้อนนั้บถมเขาอยู่หนักหนาแล้ว ทำไมเพียงเพราะเราไม่สมกิเลสในตน กิเลสรักหน้ารักคักดีศรี กิเลสโลภอยากได้สิ่งของแม่แต่ความรักจากผู้อื่น แค่นั้นเอง หรือสังขารที่เราเรียนรู้ไม่ได้สอนหรือว่า เราควรเกิดมาเป็นผู้ให้แต่ฝ่ายเดียวต่างหาก **และพ่อแม่คือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ลูกควรเคารพกราบไหว้** ไม่ว่าจะพ่อแม่จะดีหรือไม่ก็ตาม แต่คือผู้ให้ชีวิตและจิตวิญญาณแก่เรา **และเลี้ยงดูจนเติบโตตามสติปัญญาระดับของเขา** เราเองหวังอะไรมากกว่านี้ มันเป็นความผิดของเราเอง เรามีสิทธิอะไรเรียกร้อง **น้ำตาเราซึมออกมาอย่างผู้สำนึกบาป เราลุกขึ้นกราบขอโทษพ่อที่อยู่ห่างไกล และกราบแม่ด้วย** พระในตัวเตือนว่า พ่ออยู่คนละบ้านก็ OK แต่แม่อยู่ในบ้าน ไปกราบเขาจริงๆ เลยสิ ฝีมือเราก็อดอดไม่กล้าพอ แถมบอกว่าเดี่ยวแม่ก็ได้ใจหรรอก ประโยชน์ของมันทำให้เราได้คิด เราจะกล้าทำบาปอีกหรือ แค่นี้ไม่พอที่จะทำให้เราสำนึกหรือ ไปกราบขอโทษแม่เถอะ ขณะที่เขายังอยู่และเรายังมีโอกาส เป็นโอกาสที่ดีที่สุด เราจึงลงไปหาแม่ น้องๆ ที่อยู่หน้าห้องแม่ทำให้เราชะงัก ผือสุรกายไพล่มา เราจึงหยุดสักครู่ น้องมาถามว่าเราเป็นไปบ้าง จึงบอกพร้อมทั้งร้องไห้ เราจะกราบขอโทษแม่ เรารู้สึกบาปมาก โทษที่เรากำลังรับอยู่มันทำให้เรารู้ว่าเราทำบาปร้ายแรงที่สุด แล้วเราก็ตัดสินใจเข้าไปในห้องแม่

เราก็มลงกราบที่พื้นพร้อมทั้งยอมรับผิด ขอให้เขายกโทษให้ด้วย แม่ก็น้ำตาซึมบอกว่า ก็ที่แล้วไม่เคยจำ (เวลาเรามีเรื่องกับแม่เกิดวิบากเสมอ ก็เล่าให้เขาฟัง จุดหนึ่งเพื่อให้เขาเชื่อเรื่องวิบาก

พ่อแม่คือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ลูกควรเคารพ กราบไหว้ ไม่ว่าพ่อแม่จะดีหรือไม่ก็ตาม แต่คือผู้ให้ ชีวิตและจิตวิญญาณแก่เรา

กรรมมีจริง เขาจะได้กลับบ้าง) เขาบอกเขายกโทษให้ เราจึงมานอนปวดต่อ ฟังเทปท่านธรรมาจารย์ใหม่
สุดที่ได้มา มีหลายตอนที่ตรงสภาวะขณะนี้เหลือเกิน จึงได้ซาบซึ้งถึงสุดหัวใจเลย “...บางคนมีศีลอยู่
กับตัวนานๆเข้าชักไม่รู้คุณค่า จนวันหนึ่งสูญเสียมันไป เพราะทำบาปจนได้รับผลวิบาก ก็จะเริ่มเห็น
คุณค่าของศีลว่าขณะที่มี เราสุขสงบเพียงไร...”

จริงดังท่านว่า ขณะนี้ความเจ็บปวดทำให้เราเหมือนตกนรกทั้งเป็น ไปคนเดียวได้เท่านั้น
ทั้งๆที่รอบตัวอบอุ่นด้วยความรักของน้องๆ แต่เราก็แยกเหินอยู่กับความทรมานเพียงคนเดียว แดง
ทำรู้ใจเพื่อเอาใจเรา เขาโทรบอกเพื่อนเรา จึงได้คำแนะนำให้ไปใช้เสลดพังพอนมาตำ แดงถามเขาว่ารู้
ไหมพี่ต้อยโดนที่ไหน เขาเดาเกือบถูกตามที่เขาคิด ที่เดียวที่เรามักก่อวิบากชั่วเสมอ “ที่ปากนะสิ”

เราเลิกใช้ยาสมุนไพรทุกชนิดตามที่แนะนำให้ทำ อย่างไม่มีความหวังว่ามันจะสลายความเจ็บ
ปวดได้ **ขณะนี้พิษร้ายมันแผ่จากรอบหุ้มมาถึงใต้คาง ได้ผิวหนังตรงนั้นก็ปวดเหลือเกิน เราพูดไม่ได้
เพียงขยับปากก็ไม่ไหว** การไม่ททายาเพราะไม่อยากจะแตะผิวหนังเพิ่มความเจ็บปวดทวี ถึงตรงนี้เรา
ทบทวนถึงวิบากให้ชัดเจนขึ้น ปากนี้มันชอบส่งเสียงดังเอาแต่ใจ อหังการต่อการพ่นพิษร้ายใส่ผู้อื่นด้วย
วาจาดุเดือดเผ็ดร้อน แสบเผ็ดไม่รู้ควร ไม่รู้ที่สูงที่ต่ำ ต่ำว่าเพื่อนผู้มีพระคุณ จนกล้าด่าว่าพ่อแม่ ที่
พระพุทธเจ้าสอนว่า แม่เอาท่านทั้งสองมาแบกไว้บนไหล่ทั้งสอง คอยดูแลเช็ดซี้เช็ดเยี่ยวจนตลอดชีวิต
ยังทดแทนบุญคุณไม่จบเลย

ทนปวดมาจน ๔ โมงกว่าแล้ว พิษมันก็เลื่อนผ่านที่คอ ทำท่าลงมาทางหน้าอก แม่เริ่มท้วง
มาก เราก็อึกทนมไม่ไหว เราว่านะความเจ็บปวดอาจเท่าเท่าหรือเบาบางลงบ้าง แต่เราเองก็หมดกำลังจะ
ทนละมั้งจึงทำให้เหมือนทนต่อไปไม่ไหว จึงไม่คัดค้านที่แม่โทรเรียกน้องชายให้เอารถมารับส่งโรงพยาบาล
ใจหนึ่งก็ยังต้องการสู้ ต้องการให้เกมนี้อจบลงอย่างสมบูรณ์ รับวิบากกรรมตามกำหนดของพระเจ้า ใจ
หนึ่งก็ยอมให้เป็นไปโดยธรรมชาติ เราจะวางเฉยไม่เรียกร้องใดๆ แต่มีแวบหนึ่งใจที่อ่อนแอก็เสนอขึ้น(อยู่
ในใจของเรา) ตอนที่เขาโทรตามน้อง ว่าให้เขาแวะรับหมอมาเลยสิ บอกหมอเอายาแก้ปวดมาด้วย มา

ทำอะไรก็ได้ให้เราหายสักที(ใจไม่ตื่นรนเท่าไร)

แต่พระเจ้าทรงเข้าข้างเรา น้องเราไม่อยู่ เขาไปศาล สักครูเขาโทรมาแนะนำให้ส่งโรงพยาบาล ใกล้บ้านก่อน แล้วเขาจะตามมาทีหลัง เราก็อใจที่หายเองมากกว่าให้หมอคนไหนมาช่วย เราจะทนต่อไป แต่ โอ๊ย! เจ็บปวดเหลือเกิน ความเจ็บแสบกลับขึ้นไปทางคอ กลับไปยังใกล้หูแล้ว เกมนี้รู้ยู่จะไม่ตายแน่ เพราะพอเข้ามีญาติรู้จักหลายคน ส่วนใหญ่เคยโดนกัดมากี่รู้ว่าเป็นไงบ้าง ส่วนมากเขาโดนกันที่เท้าของเราสาหัสหน่อยแถวหน้าใกล้เส้นประสาท แต่เขาบอกไม่ตาย มันจะหยุดจนกว่าพิษมันจะเบาบาง

เพื่อนเราโทรมาถามอาการอีก แม่รับและเล่าอาการตามที่เขาเริ่มท้วง จะส่งโรงพยาบาล เพื่อนเราผู้ผ่านประสบการณ์(เห็นมา) จึงแนะนำให้เสลดพังพอนอีก เขายืนยันว่ามีคนหายมาแล้ว การไปโรงพยาบาลหมอช่วยไม่ได้แน่นอน แม่จึงรีบทำตามอย่างจริงจัง บังเอิญต้นนี้ที่บ้านยายเรามีเยอะ ตาละเอียดผสมเหล้าโรง และแม่ก็มาทาให้อย่างเป็นทางการจะลักษณะ ไม่เหมือนตอนแรกที่ทำกันเอง ทันใดเรารู้สึกดีขึ้นบ้าง เริ่มเกิดความหวัง ขอบคุณแม่ และบอกน้องเล็กว่า เราขอหลับตาเฉยๆสักพักพอ ๑๐ โมงช่วยขึ้นมาเช็ดตัวเราด้วย

๑๐ โมง เรารู้ตัว หายเจ็บอย่างแรง เหลือเจ็บปวดร้าวไปทั่วทนต์สบายมาก มีนหัวเล็กน้อยเรารู้สึกขึ้นอย่างเหนียวอ่อน เพราะผ่านการต่อสู้ในขุมทรกอย่างสาหัส สาครจร และอาการก็ดีขึ้นเรื่อยๆ จนหายเป็นปกติ

คติ : ถ้าไม่อดทนในการรักษาความดีไว้ก็ต้องอดทนต่อผลวิบากชั่วก็ได้รับ ความอดทนสร้างบุญญาในหลัก้าแกร่ง!

สำรวจตน : เจ็น เพื่อนเราโทรมาถามอาการ เราเล่าความชั่วของเรา เขาซ้ำเติมไม่ไรตระหนักชัดขังพัน ตะบาทอาจไม่มาถึงบตวลเด็กลง เราแม่เฝ้าดีมาก แต่ตัวชั่วอย่างรุนแรงนขาบตำมากต้องสังวรตัวโทสะมานะรักษันท์ เขาชี้มานะแรงรักษันท์ เราบอกเขาว่าเรากลัวต่อวิบากกรรมมาก

☆ วันอังคารที่ ๑๕ ต.ค. ๒๕

หน้าบวมขึ้น และตรงที่พิษตะขบแผ่เข้าไปก็ยังเจ็บถ้าไปจับเข้า ยังไม่หายง่ายๆเลย พิษร้ายนี้มีประสิทธิภาพมาก เราลองนึกถึงอะไรร้ายๆซึ่งมีอีกมากมายประดามีในโลก เราคิดว่านั่นคือเครื่องมือสำหรับพระเจ้าไว้ลงโทษความผิดบาปของมนุษย์นั่นเอง **ดังนั้นเพื่อป้องกันตัวเองอย่างไม่ประมาท เราจึงต้องทำแต่ความดี** เพราะเมื่อนั้นเครื่องมือลงทัณฑ์ของพระเจ้าก็หมดความหมาย แม้เราจะอยู่รวมร่วมกับมันก็ตาม

ฉะนั้นในโลกจึงไม่มีอะไรน่ากลัว หรืออันตรายสำหรับเราเท่ากับการทำความชั่วบาป เพราะแม้ชาตินี้ที่รู้ตัวชั่วแล้ว ไม่ก่อเพิ่มอีก แค่ความชั่วเก่าๆที่เคยทำมาตอนโมโหอีกนับไม่ถ้วน ก็ควรจะหนักหนาพอแล้ว ไม่มีสิทธิเพิ่มวิบากร้ายแก่ตนอีก ชาตินี้คือการมาเพียรล้างความชั่วเก่าๆให้ค่อยๆหมดไปด้วยการอดทน ซึ่งเป็นภาวการณ์ที่ยิ่งใหญ่มาก

คติ : ทุกขณะที่ทำดี โดยการเก็บรล้างความชั่ว พระเจ้าทรงมอบรางวัล “ความอดทน” ไว้ระบุงูให้เสมอ.

เรียนรู้ใช้ชีวิตอย่างดอกหญ้า

◆ **เรียนรู้ใช้ชีวิตอย่างดอกหญ้า** สอนหนักหนากับความเรียบง่าย
โดดเด่นสูงใหญ่มากมายอันตราส พายุร้ายโหมพัดขัดกระแส

คนส่วนมากมักตั้งคำถามกับตนเองว่า ทำอย่างไรเราถึงจะรวยมีเงินเป็นพันล้าน มีตำแหน่งใหญ่โตในสังคม **ทว่าน้อยคนนักจะหันกลับมาถามใจตนเองว่าชีวิตที่ดีควรทำอย่างไร?**

เมื่อเราไม่เข้าใจว่าชีวิตที่ดีควรดำเนินไปอย่างไร เราจึงยกให้เงินมาเป็นตัวกำหนดทิศทางของชีวิต นับจากลืมตาตื่นจนจบจนล้มกายลงนอน เราใช้ชีวิตไปกับการแสวงหาเงิน จากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี จากวัยหนุ่มสาวก้าวเข้าสู่วัยชรา สุดท้ายของชีวิตสิ่งที่เราได้จากการมุ่งมั่นหาเงินก็คือโรคร้ายและความตาย

ถ้าเราจะหยุดชีวิตที่เร่งร้อนกับการหาเงิน นั่งลงคิดสักนิดว่าชีวิตที่ดีควรเป็นอย่างไร เราจะเข้าใจได้ว่าชีวิตคนก็ไม่ต่างไปจากต้นไม้ใบหญ้า ต้นไม้ใหญ่ก็ไม่ต่างไปจากคนร่ำรวยในสังคม แผลรักและกึ่งกัน ออกไปกว้าง ดูกินแร่ธาตุในดินมากมายให้ต้นสูงใหญ่

ต้นไม้สูงใหญ่ก็มากมายนะ ต้องเผชิญทั้งพายุและลมหนาว เช่นเดียวกับคนมั่งคั่งที่ต้องมีชีวิตอยู่อย่างหวาดผวา กลัวสมบัติที่หามาได้มากมายจะถูกทำลายอยู่ตลอดเวลา ต้องคอยปกป้องดูแลรักษา กระทั่งกินนอนไม่เป็นสุข คิดมากเครียดมากที่สุดท้ายโรคร้ายก็ตามมา เคราะห์ดีก็เส้นเลือดในสมองแตกตายทันที ไม่ต้องทรมาณอยู่ในโรงพยาบาล เคราะห์ร้ายก็ได้เนื้องอกมะเร็ง ทุกข์ทรมาณกับการรักษาอยู่นานกว่าจะสิ้นใจ

เมื่อยามร่างกายแข็งแรงเราต่างลงสนามแข่งขันหาเงิน ไม่สนใจดูแลสุขภาพตัวเองสักนิด แต่พอล้มป่วยหนักทุกคนต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า พร้อมที่จะแลกกับสมบัติทุกอย่างขอเพียงหายจากโรคร้าย แต่คนที่คิดได้เช่นนี้มักจะสายไปเสียแล้ว

ความสุขง่ายๆหาได้ไม่ยากนัก เพียงเราหยุดเร่งร้อนหาเงินสักนิด หันมาคิดว่าชีวิตจำเป็นไหม ต้องมีบ้านหลังใหญ่โต จำเป็นไหมต้องมีรถเก๋งคันโก้หรู ในขณะที่น้ำมันแพงหุดดับขึ้นทุกวัน จำเป็นไหมที่ต้องใช้ชีวิตแบบแพงๆตามอย่างสังคมโลกีย์ เสื้อผ้าต้องมียี่ห้อ รองเท้าต้องคู่เป็นพันเป็นหมื่น อาหารต้องเลิศหรู กินอยู่อย่างราชาทว่าทำงานหาเงินเยี่ยงทาส

ความจริงที่คนส่วนมากมองข้ามไป ชีวิตที่เรียบง่ายติดดินอย่างต้นหญ้า แม้ไม่โดดเด่นสะดุดตา ทว่าต้นหญ้าก็อยู่บนโลกใบนี้ได้อย่างไม่กลัวเกรงภัยร้ายใดๆ ไม่แก่งแย่งแข่งขันเติบโตใหญ่กับต้นไม้ กินใช้ทรัพยากรของโลกใบนี้อย่างพอเพียงและน้อยนิด

ความจำเป็นของชีวิตนั้นต่างจากความต้องการมีอย่างโฆษณา เราจำเป็นต้องมีบ้านก็จริง แต่ไม่จำเป็นต้องใหญ่โตก็ได้ บ้านจะใหญ่จะเล็กนั้นไม่สำคัญ ขอเพียงมันคุ้มแดดกันฝนได้ และที่สำคัญเราเอณกายหลับได้อย่างสบายใจ ไม่ผวาคนมาปล้นมาฆ่า หรือนอนคิดหนักหาเงินใช้หนี้ผ่อนบ้านกับธนาคาร

ผมมีบ้านหลังเล็กที่สามารถวางดูได้เองทุกวันภายใน ๕ นาที นี่เป็นข้อดีของบ้านหลังน้อยไม่ต้องจ้างคนใช้ ไม่ต้องสะสมข้าวของมากมาย เพราะพื้นที่วางของมีจำกัด ไม่กลัวโจรขโมยขึ้นบ้าน เพราะไม่มีขโมยไปไหนงัดบ้านที่มีสมบัติน้อยนิด ไม่ต้องหาเงินมาผ่อนหนี้ธนาคาร เพราะบ้านผมราคาถูกลงปลูกสร้างใช้เงินไม่กี่หมื่นบาท

ผมไม่มีรถราคาเป็นล้านให้นั่ง ชีวิตมีแต่จักรยานปั่นไปทำงาน ไม่ต้องแบกภาระน้ำมันที่แพงหุดดับขึ้นทุกวัน ไม่ต้องเสียดังค์ให้ล้อซ่อมรถ ไม่ต้องเสียเวลาหรือเสียค่าล้างรถให้มากมาย

ความจริงชีวิตคนก็ไม่ต่างจากต้นหญ้า หากเรียนรู้ที่จะอยู่อย่างเรียบง่าย ไม่ตะเกียกตะกายสูงใหญ่ให้ตนต้องลำบาก รู้จักกินใช้อย่างพอเพียง แต่ก้ขยันสร้างสรรกรางาน ไม่ปล่อยใจให้ไหลไปกับกระแสโลกีย์ที่มีแต่ความอยากความต้องการไม่จบสิ้น ขอเพียงใช้ชีวิตติดดินอย่างต้นหญ้า แค่นี้ก็สุขมากแล้ว